

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΖΗΤΕΙ ΘΕΣΙΝ

Κοζερί της εβδομάδος

Νύκτες σεληνοφάνειας κι' ασέληνες γυναικάν τις περιτυλίξεις τους.

— ΛΙΜΜΕΝΟ σαν τὰ φύλλα του φθινοπώρου έρχεται από τὸ νησάκι τῶν Κυκλάδων τὸ γράμμα της. Ἱστορία τῆς ἐποχῆς. Εἶναι ἀδύνατο στὸ τέλος κάθε καλοκαιριοῦ νὰ μὴν φθάσῃ ἀπὸ τὰ κέντρα παραθερισμοῦ κάποια φωνὴ ἀδύνης. Ἐνας Ἀθηναῖος πέρασε. Τρεῖς λέξεις. Ὅσο φτωχὴ κι' ἂν εἶναι ἡ πείρα σας ἀπὸ τὴ ζωὴ, οἱ τρεῖς αὐτὲς λέξεις εἶναι ἀρκετὲς γιὰ νὰ σὰς δώσουν τὴν ὑπόθεσιν τοῦ δράματος. Δὲν ἦταν δραματική καὶ ἡ ἀρχή. Ἐνα εἰδύλλιο πού ἀνθίσε πάνω στὴν ἀμμουδιὰ τοῦ μικροῦ νησιοῦ. Νησιωτοπούλα ἐκείνη. Ἡ ζωὴ της δεινὴ ἀπὸ τὴ μοῖρα πάνω στὰ βράχια τοῦ νησιοῦ. Ἡ ψυχὴ της ὅμως γεμάτη ἀπὸ λαχάρες γιὰ ἄλλους ὀρίζοντες.

— Ἀς ὁμῶνται τὰ ἐγράμματα. Ἐτυχε, βλέπετε, τὸ νησί, παρὰ τὴ μικρὰ του ἔκτασιν καὶ τὸ λίγο του πληθυσμό, νάχη καὶ τὸ Γυμνάσιό του. Στὸ Γυμνάσιον φιλοτιμήθηκαν οἱ γονεῖς νὰ στεῖλουν τὸ κορίτσι τους. Φτωχοὶ ἄνθρωποι, μὲ ὄνειρα ὅμως γιὰ τὰ παιδιὰ τους μεγαλύτερα ἀπὸ τὰ μέσα πού διέθεταν. Δὲν ἤθελαν νὰ μείνουν κι' αὐτὰ μὲ τὰ γραμματάκια τοῦ Δημοτικοῦ πού μισόμαθαν οἱ ἴδιοι.

Δὲν ἔξευ ἂν τὸ κορίτσι ἀποφοίτησε ἀπὸ τὸ Γυμνάσιον. Πάντως προχώρησε ἀρκετὰ ὥστε νὰ γεννηθῶν μέσα του πνευματικὰ ἐνδιαφέροντα καὶ ν' ἀποκτήσῃ τὴ συνήθειαν τοῦ βιβλίου. Ἡ δίψα τῆς ἀναγνώσεως. Κι' ὅταν ἓνα κοριτσάκι καταλαβαίνει ἀπὸ τὸ πάθος τοῦ βιβλίου, μὴ περιμένετε ν' ἀναζητήσῃ σὲ μελέτες καὶ σὲ συγγράμματα ἐπιστημονικὰ τὴν πνευματικὴ τροφὴ τοῦ. Τὸ ρίχνει στὰ ρομάντα. Ὅποιο μυθιστόρημα τῆς ἐπεφεύγε στὸ χέρι. Κι' ὅσο περισσότερο αἰσθηματικὸ, τόσο μεγαλύτερη ἡ μανία μὲ τὴν ἀπορία ριχνόταν στὸ διάβασμα τῶν σελίδων του. Ζούσε τὶς περιπέτειες τῶν ἥρώων τοῦ συγγραφέα. Παθαίνονταν μαζί τους. Ὑπέφερε ὅταν ὑπέφεραν, χαίροταν ὅταν χαίρονταν. Πόσες φορές δὲν τοποθετοῦσε τὸν ἑαυτὸν τῆς στὴ θέσιν τῆς ἡρωίδας καὶ δὲν συμμεριζόταν τὶς ἀγωνίες της. Φύσι ρωμαντική, ἀνέπτυξε μὲ τὴν ἀνάγνωσιν τὴ ρωμαντικὴ διάθεσιν τῆς σὲ βαθμὸ νοσηρότητος. Χωρὶς ἐνδιαφέρον βοηθοῦσε στὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ. Ἀνὀρεκτη ἐπήγαγε στὰ πατρικὰ κτήματα, ὅπου ἦταν ἀπαραίτητη καὶ ἡ δικὴ της σύμπαρσις. Δὲν εἶν' εὐκόλῳ νὰ μαζεύετε ἐλιές, ὅταν ἡ σκέψιν σας εἶναι κατάφορτη ἀπὸ τὶς περιπέτειες πού ἐπιννοῦν οἱ συγγραφεῖς. Ὅλες δὲ οἱ περιπέτειες ἐρωτικές.

Οἱ ἐρωτικὲς διωγμοὶ ἀποκρίσεις διαβάζοντας ἐντρυφεροῦς ἦσαν — πῶς νὰ ποῦμε; — ἐρωτικὲς πόλεως, ἐρωτικὲς... «εὐρωπαϊκοῖς», ἐρωτικὲς ἀστικοῖς, μὲ κολλάρια, μὲ γραβάτες, μὲ σαλόνια, μὲ αἰθούσες χοροῦ, ἐρωτικὲς μέσα στὰ πλαίσια τῆς κοσμικότητος, ἐντελῶς ξένοι πρὸς τοὺς ἐρωτικὲς τῆς ὑπαίθρου.

Γιὰ τέτοιους ἐρωτικὲς εἶχε προετοιμασθῇ. Τὸ βασιλόπουλο τῶν ὁνείρων της δὲν κρατοῦσε τσάπια, αὐτὲ τραβοῦσε δίχτυα ψαρά.

Δὲν πῆγε αὐτὴ στὸ Γυμνάσιον γιὰ ν' ἀγαπήσῃ καὶ νὰ πάρῃ τὸν ὁποιοδήποτε συγχωριανό της. Τὸν ἤθελε μορφωμένο, κομψό, καλλιεργημένο, κοσμικό, κάποιον ἄντρα πού θὰ τῆς δάμιζε τοὺς κατακτιπτες τῶν μυθιστορημάτων της.

Καὶ ἡ μοῖρα τῆς ἐστειλε τὸν κατακτητὴ. Ξεμπάρκαρε κάποιον πρῶτὸν στὸ λιμανάκι τοῦ νησιοῦ γιὰ νὰ παραβρίσῃ. Ἦταν φαίνεται, κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ τύπου πού εἶχε πλάσει μὲ τὴ φαντασίαν της. Ἐνας ἀπὸ κείνους τοὺς «ἀμορφοφονοῦς», πού παρασύρουν τὶς ἀπλοϊκὲς ὑπάρξεις. Γιὰ ὥρα μὲς τὸν παρουσιάσει. Ὅχι στὰ πρῶτα-πρῶτα νεῖατά. Στὰ ὥρια ἐκεῖνα πού ὁ νέος ἀρχίζει νὰ γίνεται ἄντρας καὶ νὰ βαδίζει πρὸς τὴν πλήρη ὀριμότητα. Ἡ ἡλικία πού θέλγει τὶς νεαρές.

Ἐξέλε κι' αὐτὴν. Ἡ πρωτοβουλία πάντως, ἂν πιστέψουμε τὸ γράμμα της, δὲν προήλθε ἀπὸ τὴν ἴδια. Ἀλλὰ μήπως μπορεῖ μιά κοπέλλα νὰ ξέρῃ ποτε εἶναι ἢ δὲν εἶναι δική της ἡ πρωτοβουλία; Ἐξέει φυσικὰ, οὐτε δὲν τὸν ἐκάλεσε, δὲν τοῦ ἔκανε πρότασιν, δὲν ἔτρεξε ἀπὸ πίσω του. Ἀλλὰ πῶς εἶναι ποτε δυνατόν νὰ βεβαιώσῃ ὅτι ἓνα βλάμμα πού τῆς ἐξέφυγε, μιά κίνησις, ἡ ἐκφρασίς, ἡ ταραχὴ, τὸ ἐνδιαφέρον, ἡ ἀνησυχία της δὲν ἔγιναν ἀντιληπτά ἀπὸ τὸν ἄλλον κι' ἔτσι, δίχως καμμιὰ συνειδητὴ πρωτοβουλία, δὲν τὸν ἐνεδύρυνε στὴν πολιορκία της;

Ἄν ὅμως ἡ νέα ἀπέκρουε τὴν εὐθύνη τῆς πρωτοβουλίας, δὲν ἀρνιέται ἐπίσης ὅτι εὐκόλῳ ὑπῆρξε στὴν ὑποχώρησιν. Ἐνα φρούριο πέφτει μὲ τὴν πρώτη κρούσιν. Παράδοσι ὁλοκληρωτικὴ. Δὲν λογάρισε κανένα, δὲν σκέφθηκε τίποτε. Οὐτε τὰ ἤθη τῆς ἐπαρχίας, οὐτε ἡ παράδοσι, οὐτε ὁ φόβος τῶν συνεταῖων, ἀνέκοψαν τὸ δρόμο της. Πίστεψε ἀπόλυτα στὴν εὐλικρίνειά του. Πῶς νὰ περᾷ ἀπὸ τὸ μυαλό της ὅτι ἀγάπη ὅπως ἡ δική της ἦταν ποτε δυνατόν νὰ μείνῃ χωρὶς ἀνταπόκρισιν; Ἦταν τόσο θερμὸς, τόσο ἐκρηκτικὸς, τόσο εὐκόλῳ σὲ ὁρκους καὶ σὲ ὑποσχέσεις γιὰ τὴν ἰσοδιότητα καὶ τὴ νομιμοποίησιν τοῦ συνδέσμου τους. Λίγες ἐκκρεμότητές του νὰ κανόνιζε πρῶτα, κι' ὕστερα, πλὴν ἀκόμα ἀπὸ τὶς γιορτές, θὰ πῆγαινε νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς τὸ χέρι της.

Ἐνας μῆνας σὲ ἔκτασι. Σπηλιές, ἐρημιές, νύχτες σεληνοφάνειας καὶ ἀσέληνες, γνώρισαν τὶς περιπτώσεις τους. Ὡς πού ἤρθε τὸ φθινόπωρο. Ἡ στιγμὴ τῆς ἀναχωρήσεως. Τὸν εἶδε ἐκείνη νὰ φύγῃ. Στάθηκε στὴν ἀκρογιαλιά ὡς πού χάζηκε τὸ πλοῖο. Οὐτε κἀν δάκρυσε. Γιατὶ νὰ κλάψῃ;

Ἦταν τόσο σίγουρη ὅτι τὸ πλοῖο πού ἔπαιρνε μαζί του τὴν ἀγάπῃ της, θαῖπαρνε κι' αὐτὴ τὴν ἴδια, ὕστερ' ἀπὸ λίγους μῆνες, γιὰ νὰ τὴ μεταφέρει στὸν τόπο τῆς εὐδαιμονίας...

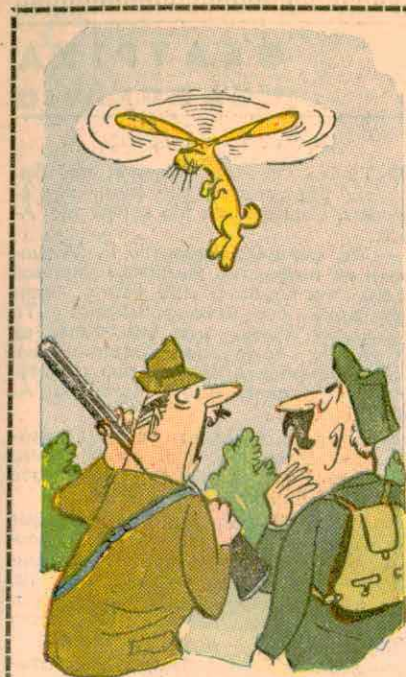
Δὲν ἄργησε νὰ φθάσῃ ἡ πρώτη ἐπιστολή. Ἐνα γράμμα ὀχι ψυχρὸ, οὐτε ὅμως καὶ μὲ τὴ ζεστασιά πού περίμενε. Μὲ πόση βραδύτητα ἤθε το δεύτερο γράμμα... Χλιαρό, ἄτονο, τυπικὸ. Λίγες λέξεις γιὰ νὰ τῆς πῇ ὅτι εἶναι καλὰ στὴν ὑγείαν του καὶ ὅτι θὰ χαίροταν πολὺ ἂν εἶχε καὶ δικὰ της νέα. Οὐτε γραμμὴ γιὰ τὴν περῶσθιν ἀν σχέδιον τους.

Οἱ πρῶτες ἀνησυχίες τοῦ κοριτικοῦ. Δὲν τολμοῦσε νὰ σκεφθῇ τὸ κακό. Δὲν τὸ σκεπτόταν, ἀλλὰ τὸ ζούσε. Φίδια τὴν ἔζωναν στὸ ὑποσυνείδητό της. Μαύρα προαισθήματα δηλητηρίαζαν τὴ χαρὰ της. Ἐννοία σας καὶ δὲν ἔμεινε πολὺ στὴν κατὰστασιν τῆς ἀμφιβολίας. Κάποιο γράμμα... Δίσταζε ν' ἀνοίξῃ τὸ φάκελλο. Κάτι τῆς ἔλεγε ὅτι ὁ φάκελλος ἐκεῖνος περιέκλειε τὸ μῆνυμα τῆς συντριβῆς τῶν ὁνείρων της. Μιά ἐπιστολή γραμμένη ἀπὸ τὸν ἴδιον. «Ἀγαπημένη μου, ξέρω ὅτι θὰ σὲ κάνω νὰ πονέσῃς. Μήπως δὲν πονῶ κι' ἐγώ; Ἀλλὰ θέλω νὰ εἶμαι ἀπέναντί σου εὐλικρινής...». Ἀργὰ πού θυμομαστε τὴν εὐλικρίνειαν! Ὅταν ἔχη γίνει ἡ ζημία. Καὶ ὁ εὐλικρινὴς αὐτὸς κύριος, τῆς ἔλεγε ὅτι ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ σταδιοδρομήσῃ στὸ ἐξωτερικόν, ὅπου ἔπρεπε νὰ βρίσκεται ἀβέσμητος ἀπὸ οἰκονομικὰς ὑποχρεώσεις...

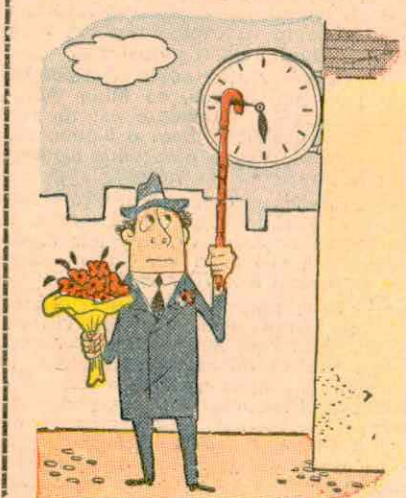
Ἀνελικρινὲς εὐλικρίνεια. Προφάσεις γιὰ νὰ συγκαλυφθῇ ἡ ἀπάτη. Καὶ ἡ ἀπατημένη θρηνεί πάνω στὰ εἰρήπια τοῦ φανταστικοῦ παραδείσου της. Δὲν εἶναι δὲ μόνο ὁ δικὸς της καὶμὸς πού τὴν καίει. Εἶναι καὶ ἡ ντροπὴ. Πῶς νὰ σταθῇ στὸ μικρὸ νησί της πού περιμένει τοὺς ἀρραβῶνες της; Πῶς ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸν ἀδελφὸ «πού δὲν ἀστειεύεται»; Ἀποφασισμένη πῆρε τὸ δρόμο τῆς φυγῆς. Στὴν Ἀθήνα τώρα. Δὲν ἀναζητεῖ ὅμως ἐκεῖνον πού τὴν ἐγκατέλειπε. Στὶς «μικρὲς ἀγγελίες» τῶν ἡμερησίων προσφεύγει γιὰ νὰ δημοσιεύσῃ τὸ «ζητεῖται» της. «Δεσποινὶς ἀπόφοιτος Γυμνασίου...». Τὸ βουδὸ δρᾶμα πού κρύβεται κάτω ἀπὸ τὶς γραμμὲς μιάς ἀγγελίας. Ἐνα δρᾶμα πού ἀρχίζει ἀπὸ ἓνα θερινὸ εἰδύλλιο, συνεχίζεται στὴν ἀσφαλτο τῆς Ἀθήνας καὶ κανεὶς δὲν ξέρει, ποῖο πρᾶγμα τὸ νὰ εἶναι τὸ τέλος του.

Τέλος πού προμηνύει ἴσως ἓνα δρᾶμα, μιά καταστροφὴ, ἓνα κατρακύλισμα στὰ τάρταρα μιάς ἀμαρτωλῆς πόλεως.

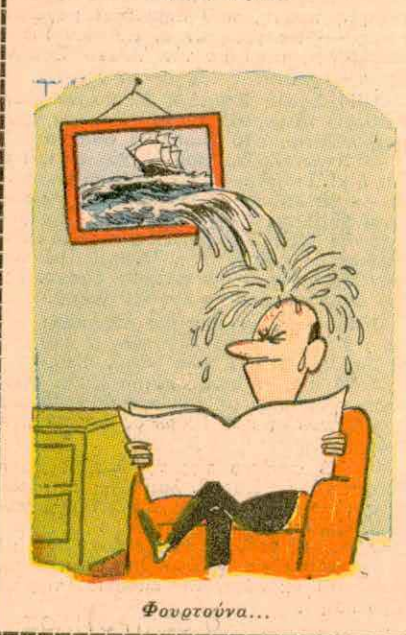
Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Ὑστερ' ἀπὸ τοὺς ἱπταμένους δίσκους καὶ τὰ ἱπτάμενα πούρα, νὰ κι ἓνας ἱπταμένος...λαγός!...

Χωρὶς λόγια.

Φουρτούνα...

Ἡ προεκλογικὴ κίνησις γιὰ τὶς δημοκρατικὲς ἐκλογὰς βρίσκεται στὸ φῶρτε της καὶ μερικοὶ ἀπ' τοὺς υποψηφίους δημάρχους καὶ δημοτικούς συμβούλους ἀρχισαν νὰ ἐξασφαλίζουν ἐγκυκλίους, μεδιόματα, χειραψίες καὶ προγράμματα παραδεισοποίησεως τῶν Ἀθηνῶν.

Προχτὲς σ' ἓνα κέντρο ἐνεφανίσθη ἀγνωστὸς κύριος πού ἀρχισε νὰ βγάξῃ λόγο γιὰ τὰ καταπολητικὰ σχέδια πού εἶχε ὁ υποψήφιος δήμαρχός του:

— Σεῖς τί εἰστέ; τὸν ρώτησε ἓνας ἀπ' τοὺς συμπολίτες.

— Ὑποψήφιος.
— Τί υποψήφιος;
— Δημοτικὸς Σύμβουλος.
— Ἀντὶ νὰ βγάξετε λόγο δὲν μάς κερνάτε κάτι; Ἐτοί τὸ συνηθίζανε στὴν ἐποχὴ μας ὅταν γίνονταν ἐκλογές.

Κι' ὁ υποψήφιος μὲ ἐτοιμότητα ἀπαντᾷ τὸν ἀπαιτητικὸν συμπολίτην:

— Ἐμεῖς τώρα τῶχουμε ἀλλοίως. Κερνάμε... μετὰ τὴν ἐκλογὴ μας!

Ἡ σκηνὴ στὸν δρόμο. Ἐνας συμπολίτης συναντᾷ κάποιον ἄλλον καὶ ἀναλύεται σ' ἐγκαρδιότητες καὶ διασχέσεις:

— Ὡωω, καλῶς τὸν φίλτατο! Τί μοῦ γίνεσαι; Τί κάνεις;
— Καλὰ.
— Ἡ γυναῖκα, τὰ παιδιὰ, καλὰ;
— Καλὰ.
— Οἱ δουλειές πάνε καλὰ;
— Καλὰ.
— Ἀπὸ ὑγείαν εἶσαι καλὰ;
— Καλὰ.

Ἀλλὰ ἡ ἐγκαρδιότης τοῦ πρῶτου ἀντὶ νὰ μισοτέψῃ ἐντείνεται διαρκῶς.

Μὰ χαίρομαι, πάρα πολὺ χαίρομαι πού εἰσαίτε ὅλοι καλὰ!

Ὅπου ὁ ἄλλος τὸν λοξοκοιτᾷ:

— Μὲ συγχωρεῖς, μήπως εἶσαι υποψήφιος δήμαρχος;
— Δὲν εἶμαι. Ἀ, ὀχι, ἔθεσα μόνο υποψηφιότητα δημοτικοῦ συμβούλου...

Κι' ὁ συμπολίτης, πού δέχτηκε πρὸς κρουνὸς τὸν διασχέσεων:

— Κρίμα! Δὲν ψηφίζω στὴν Ἀθήνα...

Καὶ τὸ ἐνδιαφέρον, ἡ ἐγκαρδιότης μαζί μὲ τὶς διασχέσεις ἐξατμίζονται στὸ δευτερόλεπτο. Ὅπως συμ-

ΕΤΟΣ ΙΖ. ΑΘΗΝΑΙ, 14 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1954 ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 833

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Γ. Γ. ΠΑΠΑΙ ΕΩΡΙΟΥ

ΓΡ. ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 Θ ΤΗΛ. 27-135-29-967 ΤΙΜΗ Δρ. 6.—

δαίνει συνήθως σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις.

— Οὐτε καὶ θὰ ἀποκτήσῃ!...

Φυσικὰ ἀκολούθησαν γέλια κι' ὁ δὺςτυχος υποψήφιος ἔκανε ἀρκετὴ ὥρα νὰ ξαναβρῇ τὸ νῆμα τῶν ἰδεῶν του καὶ τό... ἠθικό του!...

Κάποιος περαστικὸς παρρητεῖ:

— Πολὺ κατσούφης εἶναι ὁ υποψήφιος.

Κι' ἓνας ἄλλος:

— Μαντεύει! Μαντεύει τ' ἀποτελέσματα!...

Περὶ τοὺς δέκα εἶναι οἱ ὑποψήφιοι δημάρχους, πού ἀρχισαν νὰ γυρνοῦν τὰ κέντρα καὶ τὰ ἱπτάμενα πούρα.

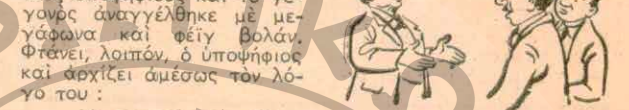

Ἐννοία σας καὶ δὲν ἔμεινε πολὺ στὴν κατὰστασιν τῆς ἀμφιβολίας. Κάποιο γράμμα... Δίσταζε ν' ἀνοίξῃ τὸ φάκελλο. Κάτι τῆς ἔλεγε ὅτι ὁ φάκελλος ἐκεῖνος περιέκλειε τὸ μῆνυμα τῆς συντριβῆς τῶν ὁνείρων της. Μιά ἐπιστολή γραμμένη ἀπὸ τὸν ἴδιον. «Ἀγαπημένη μου, ξέρω ὅτι θὰ σὲ κάνω νὰ πονέσῃς. Μήπως δὲν πονῶ κι' ἐγώ; Ἀλλὰ θέλω νὰ εἶμαι ἀπέναντί σου εὐλικρινής...». Ἀργὰ πού θυμομαστε τὴν εὐλικρίνειαν! Ὅταν ἔχη γίνει ἡ ζημία. Καὶ ὁ εὐλικρινὴς αὐτὸς κύριος, τῆς ἔλεγε ὅτι ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ σταδιοδρομήσῃ στὸ ἐξωτερικόν, ὅπου ἔπρεπε νὰ βρίσκεται ἀβέσμητος ἀπὸ οἰκονομικὰς ὑποχρεώσεις...

Ἀνελικρινὲς εὐλικρίνεια. Προφάσεις γιὰ νὰ συγκαλυφθῇ ἡ ἀπάτη. Καὶ ἡ ἀπατημένη θρηνεί πάνω στὰ εἰρήπια τοῦ φανταστικοῦ παραδείσου της. Δὲν εἶναι δὲ μόνο ὁ δικὸς της καὶμὸς πού τὴν καίει. Εἶναι καὶ ἡ ντροπὴ. Πῶς νὰ σταθῇ στὸ μικρὸ νησί της πού περιμένει τοὺς ἀρραβῶνες της; Πῶς ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸν ἀδελφὸ «πού δὲν ἀστειεύεται»; Ἀποφασισμένη πῆρε τὸ δρόμο τῆς φυγῆς. Στὴν Ἀθήνα τώρα. Δὲν ἀναζητεῖ ὅμως ἐκεῖνον πού τὴν ἐγκατέλειπε. Στὶς «μικρὲς ἀγγελίες» τῶν ἡμερησίων προσφεύγει γιὰ νὰ δημοσιεύσῃ τὸ «ζητεῖται» της. «Δεσποινὶς ἀπόφοιτος Γυμνασίου...». Τὸ βουδὸ δρᾶμα πού κρύβεται κάτω ἀπὸ τὶς γραμμὲς μιάς ἀγγελίας. Ἐνα δρᾶμα πού ἀρχίζει ἀπὸ ἓνα θερινὸ εἰδύλλιο, συνεχίζεται στὴν ἀσφαλτο τῆς Ἀθήνας καὶ κανεὶς δὲν ξέρει, ποῖο πρᾶγμα τὸ νὰ εἶναι τὸ τέλος του.

Τέλος πού προμηνύει ἴσως ἓνα δρᾶμα, μιά καταστροφὴ, ἓνα κατρακύλισμα στὰ τάρταρα μιάς ἀμαρτωλῆς πόλεως.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Ἀλλὰ ἡ ἐγκαρδιότης τοῦ πρῶτου ἀντὶ νὰ μισοτέψῃ ἐντείνεται διαρκῶς.

Μὰ χαίρομαι, πάρα πολὺ χαίρομαι πού εἰσαίτε ὅλοι καλὰ!

Ὅπου ὁ ἄλλος τὸν λοξοκοιτᾷ:

— Μὲ συγχωρεῖς, μήπως εἶσαι υποψήφιος δήμαρχος;
— Δὲν εἶμαι. Ἀ, ὀχι, ἔθεσα μόνο υποψηφιότητα δημοτικοῦ συμβούλου...

Κι' ὁ συμπολίτης, πού δέχτηκε πρὸς κρουνὸς τὸν διασχέσεων:

— Κρίμα! Δὲν ψηφίζω στὴν Ἀθήνα...

Καὶ τὸ ἐνδιαφέρον, ἡ ἐγκαρδιότης μαζί μὲ τὶς διασχέσεις ἐξατμίζονται στὸ δευτερόλεπτο. Ὅπως συμ-

Παρακολουθήσατε ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 26-27) μιά σειρά ἐκλαϊκτικῶν καὶ διαφωτιστικῶν ἀνθρῶν μὲ τὸν τίτλο:

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ Τῶν ἱπταμένων δίσκων

★ Οἱ 18 ὑποθέσεις πού ἀντιμετωπίζει ἡ ἐπιστὴμὴ γιὰ τὴν ἐξήγησιν τοῦ περιέργου αὐτοῦ φαινομένου, πού ἔχει ἀναταράξῃ τὸν κόσμον.

★ Μάρτυρες γιὰ τὴν ἐμφάνισιν ἱπταμένων δίσκων ἀπὸ τὴν πανάρχαια ἐποχὴ.

★ Πρόκειται γιὰ μυστικὰ ὄπλα τῶν Ἀμερικανῶν ἢ τῶν Ρώσων;

★ Ταχύτης ἀνω τῶν 12.000 χιλιόμετρων τὴν ὥραν! Ἐκτός ἀπὸ τὴ Γῆ κατοικοῦνται καὶ ἄλλοι πλανῆτες;

Τα δρώματα της καρδιάς

ΔΥΟ ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Οι δύο γυναίκες κάθονταν κάτω απ' τη σκιά της γέφυρας καστανιάς. Την απογευματινή εκείνη ώρα, το πάρκο ήταν έρημο. Ένδοι κοιμόντουσαν, οι δύο γυναίκες δεν έφευγαν οτά κρεβάτι τους, γιατί φοβόντανε τη μοναξιά.

Η Μαρία, η πιο νέα, έσπρωχνε το καρροτσάκι όπου ήταν ξαπλωμένο το ευθραυστό σώμα της Ελισάβετ που οι πόνοι δεν τ' άφηναν ήσυχα. Η Μαρία λυπόταν γι' αυτό και προσπαθούσε να σέρνει έτσι το καρροτσάκι, ώστε τα πόδια της ανάπηρης να ζεσταίνονται απ' τον ήλιο.

— Σου κάνει καλό ο ήλιος — της έλεγε. — Έννοια σου και μία μέρα θα μπορείς να περπατάς. Τότε θα φύγουμε από δω και θ' αρχίσουμε μίαν άλλη ζωή...

Το πρόσωπο της Ελισάβετ, ακούγοντας αυτά τα λόγια, κοκκίνιζε ελαφρά και τα μάτια της έλαμπαν από κάποια ελπίδα.

— Είμαι σίγουρη πως ό Άλμπερ με περιμένει με τα παιδιά. Ποιος ξέρει πόσο θα μεγαλώσει, έλεγε η Ελισάβετ, και θα θάρρος και συ να μείνεις μαζί μας, στη βίλα, πάνω στο λόφο. Έσύ κι ό Άλμπερ ό άρραβωνιστικός σου, έγω κι ό Άλμπερ ό άντρας μου, θα είμαι άσπρη, ψέμματα! Ξέρεις, ένας άπ' τους δύο πρέπει ν' αλλάξει τ' όνομά του!

— Έγω τόν έλεγα Ροδόλφο... Αυτό τ' όνομα παραιτείται περισσότερο σ' ένα ζωγάφο!

— Ό Άλμπερ ό δικός μου, έίπε η Ελισάβετ, μου έλεγε συχνά: «Θά ζήσω μαζί σου και τις καλές και τις κακές μέρες».

— Κι ό δικός μου, άπαν-

τούσε η Μαρία, ήταν καλός. Στην αρχή δεν μ' άναπούσε. Γνωριστήκαμε τυχαία, ένο βράδυ που έρεχε. Περιμένα τό λεωφορείο, κάτω από μία πόρτα κι έτρεμα απ' τόν πυρετό και τήν πείνα. (Μικρούλα μου, μου είπες τί κάνεις έδώ; Έλα μαζί μου, να ζεσταθής λίγο κι έπειτα θα φύγεις).

— Άσουν πιο τυχερή από μένα, άποκρίθηκε η Ελισάβετ. Όταν γνωριστήκαμε, ό Άλμπερ ήταν πολύ φτωχός. Ζούσε σέ μία σοφίτα και όλο δούλευε! Έκανε ό ίδιος και τό νοικοκυριό του. (Θά μοιράσουμε, έλεγε, τή ζωή μου και τή φτώχεια μου). Έτσι περνούσαν οι μέρες με τή δουλειά και τή φτώχεια. Μά δεν θυμάμαι τώρα ποιός ήρθε να μάς έπισκεφτή. Ήταν η τυχή που έμαυ ή σοφίτα μάς. Κατεβήκαμε στό δρόμο άνακαλιόμενοι. Πού πηγαίναμε; Στό καινούργιο σπίτι μ' ένα περιβάλλο γεμάτο λουλούδια. Ό Άλμπερ δούλευε όλη μέρα κι ώραία αυτοκίνητα σταματούσαν μπρος στά κάγκελα του κήπου. Ένα σωρό κύριοι, κυρίες μπαίνονταν στό άτελιέ του κι άφηναν ένα σωρό λεφτά. Ό Άλμπερ τά κούτταζε με άδιαφορία στήν άρχή, έπειτα όμως χαμογέλουσε με τήν ιδέα πως θά μου έπαιρνε ένα σωρό δώρα. Μία μέρα κάτι ένοιωσα. Πήγα στό γιατό κι όταν γύρισα τού είπα: «Άλμπερ, περιμένω ένα παιδί!» Έκείνος μ' άγκάλιασε κι έκλαψε από τή χαρά του. Θέλησε να με παντρευτή. Τό παιδί μας! Τό παιδί μας! φώναζε η Ελισάβετ σταματώντας τήν ιστορία της.

— Μήν ταραξέσαι, της είπες η Μαρία. Ξέρεις πως γρήγορα θά τό ξαναδής τό

παιδί σου. Τό είπες κι ό γιατός. Μόλις γίνης καλά... — Σχώρα με, ψιθύρισε η Ελισάβετ. Ξέρεις καλά πως όλα υπερβούνταί κάποτε στό μυαλό μου...

— Ξέρεις κάτι; έίπε η Μαρία. Κι έγω πολλές φορές δέ θυμάμαι τίποτα! Τή νύχτα ξεχνάω και βλέπω σκιές στόν τοίχο και τότε ξεφωνίζω απ' τό μεγάλο φόβο μου.

— Κι έγω φοβάμαι τή νύχτα, πρόσθεσε η Ελισάβετ. Τόλεγε κι ό Άλμπερ. Θά έπρεπε να ζω διαρκώς μέσα στόν ήλιο. Τα πόδια μου όμως είναι παράλυτα...

— Μήν ταραξέσαι, θά γίνης γρήγορα καλά...

— Ό ήλιος είχε γύρει τώρα και οι σκιές άπλώνονταν στό πάγκο. Η Μαρία έσπρωξε τό καρροτσάκι και οι δύο γυναίκες πέσαν μπρος απ' τό γραφείο τού καθηγητού, που τις χαιρετίσε από μακριά.

★

— Βλέπεις, έίπε ό καθηγητής στό νεαρό γιατρό που άναλάμβανε καθήκοντα έκείνη τήν ημέρα στό ψυχιατρείο, βλέπεις αυτές τις δύο γυναίκες; Είν' ένας χρόνος που βρίσκονται έδώ. Συναντήθηκαν έδώ κι έγιναν γρήγορα φίλες. Η μία, η Ελισάβετ, μιλάει γιά τόν Άλμπερ της και γιά τό παιδί της. Η άλλη, η Μαρία, μιλάει κι αυτή γιά τόν ίδιον άντρα. Η πρώτη ήταν μία ευτυχισμένη σύζυγος, η άλλη μία φίλη του τό ίδιο ευτυχισμένη κι άγαπημένη. Στή μνήμη τους άπόμεινε μονάχα (έκείνοι). Τ' άλλα είναι ένα τραγικό έπεισόδιο. Η Ελισάβετ έπρεπε να παιδάει. Έπειτα από χρόνια δυστυχίας, ό σύζυγος, που ήταν ζωγράφος, έγινε διάσημος και πλούσιος. Τό παιδί θά γεννιόταν σέ λίγο. Ό σύζυγος συνόδεψε τή γυναίκα του στήν κλινική και οι γιατροί τού είπαν άμέσως πως ό τοκετός θά ήταν δύσκολος. Η πραγματικότητα ήταν ακόμα πιο τραγική. Τό παιδί πέθανε άμέσως και η μητέρα άρρώγη απ' τήν κλινική παράλυτη. Μία παράλυτη που δεν πείραζε μόνο τά πόδια, αλλά και τό μυαλό. Γιά δέκα χρόνια, ό ζωγράφος κράτησε κοντά τού τήν άνάπηρη γυναίκα του και τή φροντίζε. Έπειτα, γνώρισε τήν άλλη, τή Μαρία. Δεν παράτησε όστόσο τή γυναίκα του. Πήρε κοντά τού τή Μαρία και της χάρισε ένα μέρος απ' τήν καρδιά του. Κοντά στήν άνάπηρη ζούσε τό παρελθόν και κοντά στή Μαρία τό παρόν. Τίποτα τό έξαιρετικό ως έδώ. Έπειτα ήρθε η κοροϊδία της μοίρας. Η Μαρία είχε μάθει να όδηγεί αυτοκίνητο. Της άρεσε να τρέχει και μεθούσε απ' τόν άνεμο που της άνακάτωνε τά μαλλιά. Ένα βράδυ σέ μία στροφή, τό αυτοκίνητο τού ζωγράφου χτύπησε σ' ένα δέντρο κι έγινε κομμάτια. Όταν έφτασαν οι πρώτες βοήθειες, βρήκαν τό ζωγάφο να πλεό στό αίμα του. Σέ λίγο, φυσικά, ήταν νεκρός. Τό λογικό της Μαρίας σάλεψε. Τήν άπόσπασε από τό πτώμα, ένώ σούριαζε, από τήν άπελπισία της. Έτσι σούριαζε και τώρα κάποιες νύχτες...

— Μά και η Ελισάβετ, η άνάπηρη, που οι δικό της τήν έπιστεύθηκαν έδώ στήν κλινική, όταν πέθανε ό ζωγράφος, της άπανταί από τήν άλλη μεριά, ξεφωνίζοντας κι αυτή. Εύχομαι να τις λυτρώσει γρήγορα ό θάνατος και τις δύο!

ZAN POMIE

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Τό νέο «Θέατρο Άθηνών», που άρχισε τις παραστάσεις του αυτήν τήν έβδομάδα, είναι από τά πιο κομψά της Άθήνας.

Με άπλό διάκοσμο τού Γ. Άνεμογιάννη σέ συνδυασμό χρωμάτων γκρι και γκρενά, περιλαμβάνει 350 θέσεις στήν πλατεία και δύο μεγάλα θεωρεία. Τό φουαγιέ, έξ έλλου, έχει διακοσμηθή με μία ώραία τοιχογραφία, έμπνευσμένη από τό σαιξπηρικό θέατρο, που έφιλοτέχνησε η νέα σκηνογράφος Μαρκέλλα Άραβατινίου.

Η ιστορία της σειράς τών όνομάτων στό πρόγραμμα, εξακολουθεί πάντα να γίνεται άφορμή παρεξηγήσεων στό θέατρο και ιδιαίτερα στό μουσικό.

— Έτσι άφορμή της άποχωρήσεως της Μαρίκας Νέζερ από τό «Παπαϊωάννου» είναι, ότι ήθελε, σύμφωνα με τό συμβόλαιό της, να άναφέρεται πρώτ'όλα, στήν σειρά τών όνομάτων τών ήθοποιών τού θιάσου και όχι εναλλάξ με τήν Ρένα Ντόρ.

Χαρακτηριστικό είναι, ότι η έπιτροπή άδείας δικάσισε τήν έπιχείρησή και συνέστησε στή Μαρίκα Νέζερ να ξαναγυρίσει στό θέατρο, η τελευταία όμως κατέφυγε στή δευτεροβάθμια έπιτροπή.

Οι θεαταί τού θεάτρου «Κεντρικόν» βλέπουν πάντα να σταθμεύουν στή στοά τού θεάτρου τρία ίδια αυτοκίνητα.

Τά αυτοκίνητα αυτά άνήκουν σέ τρία μέλη τού θιάσου, τό Μίμη Φωτόπουλο, τό Ντίνο Ηλιόπουλο και τόν Περικλή Χριστοφορίδη. Έτσι ό θιάσος τού «Κεντρικόν» είναι ό μόνος που διαθέτει τρία ιδιόκτητα αυτοκίνητα.

Στό «Κεντρικόν», στό μεταξύ, ετοιμάζεται γιά τήν έρχόμενη έβδομάδα, η νέα κωμωδία του συνεργάτου μας κ. Δ. Γιαννουκάκη (Τό σπίτι τών 4 κοριτσιών), που σκηνοθετεί ό κ. Π. Κατσέλης.

— Ένας πλούσιος πατέρας (Φωτόπουλος) έχει 4 ώραία κορίτσια (Βίλμα Κύρου, Έδιπιδου, Μιχαλοπούλου, Καπεράλη), γιά τά όποια παρουσιάζονται ισάριθμοι υποψήφιοι γαμπροί, ένας ζυλέμπορος (Ηλιόπουλος), ένας άρχιτέκτων (Κονταρίνης), ένας τραπεζίτης (Χριστοφορίδης) και ένας δημοσιογράφος (Άνδρεόπουλος). Γύρω από τό θέμα αυτό συμβαίνουν σπαρταριστά έπεισόδια.

Τή δεύτερη έπιθεώρηση τού θεάτρου «Παπαϊωάννου» — όταν φυσικά τό έπιτρέψει η πρώτη, που σημειώνει μεγάλες πιένες — θά γράψουν οι άδελφοί Γιαννακόπουλοι, μαζί με τόν Άλέκο Σακελλάριο.

Η Σχολή Σισμάνη θά παρουσιάσει όλόκληρο τό χορόδραμα «Ζιζέλ», τόν προσεχή Μάρτιο, στό Βασιλικό Θέατρο.

Στήν «Ζιζέλ» που θά χορέψει και η ίδια η κ. Σισμάνη — θά υποδυθή τή Μοίρα — θά λάβουν μέρος και δύο Άμερικανοί χορευταί της Χορευτικής Άκαδημίας της Νέας Υόρκης. Οι δύο ξένοι καλλιτέχνες θά έλθουν στήν Άθήνα με τήν φροντίδα ενός πλουσιώτατου όμογενούς, που είναι μανιώδης φίλος τού χορού.

Τις τελευταίες μέρες σημειώνει μεγάλη έπιτυχία στήν Αίγυπτο, έκτός από τή Δανάη, και η Κούλα Νικολαΐδου.

Ό «Άλφ Πασάς και η Κυρά Φροσύνη», γυρίζεται σέ ταινία από Τούρκους έπιχειρηματίες και Τούρκους πρωταγωνιστές.

Τό σενάριο της ταινίας έγράφη από τόν κ. Γ. Σαρη, λαμβάνει δέ μέρος σ' αυτήν και η Έλληνοαίγυπτια χορεύτρια Μπελίντα Νουρεντιν.

Μία καινούργια τραγουδίστρια, με τό καλλιτεχνικό ψευδώνυμο «Χρυσή», πρόκειται να κάμη τήν εμφάνισή της σέ λίγο καιρό.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ό,τι άναποδιά μπορείς να φανταστής μόνο στήν κ. Ξανθίππη θά τή βρής. Άν ένας άνθρωπος έψαχνε ν' άνακαλύψη τή συνισταμένη τών άναποδιών όλων τών γυναικών τού κόσμου, η ήρωική και μαχητική και δυναμική και καυγατζού ήρωίδα θά ήταν τό πιο τέλειο μοντέλλο που θά χρησιμοποιούσε!

Κακό μεγάλο έχει με τά συγκοινωνιακά μέσα. Καί σ' όλα — τράμ, ταξιά, λεωφορεία, τρόλλεϋ — αδύνατο να μ' άφήν τή θάυμα της!

Έτσι, κάποτε βρισκόταν σ' ένα τράμ. Κι' ετοιμαζόταν να κατεβή. Ό εισπράκτορας τού τράμ που ήξερε, φαίνεται, ότι οι περισσότερες γυναίκες κατεβαίνουν άναποδα — και μάλιστα καθώς είναι άνυπόμονες κατεβαίνουν έν κινήσει — είδε τήν κ. Ξανθίππη, που ετοιμαζόταν να κατεβή και της έκανε τή σύστασι:

— Προσέξτε, κυρία μου, έτσι που ετοιμάζεστε να κατέβετε άναποδα, άσφαλώς θά πέσετε.

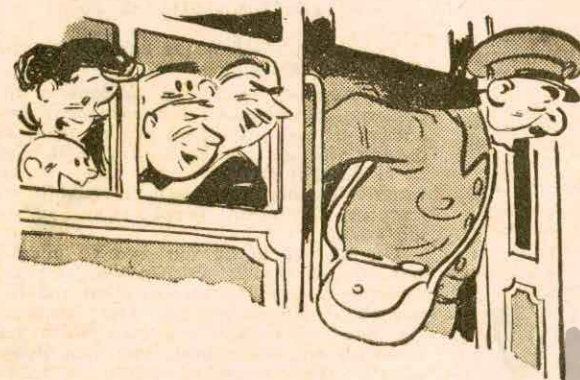
Γυρίζει η Ξανθίππη τόν άγριοκυττάζει και λέει:

— Δεν σου ζητήσαμε τά φώτα σου, έ-ξυπνη!

Και κατεβαίνει — άναποδα, φυσικά, και έν κινήσει. Τό αποτέλεσμα ήταν να ξαπλωθή φαρδειά πλατεία στό δρόμο και να βρεθή, μάλιστα, άνάσκελα σέ μία στάσι πραγματικά κωμικοτραγική. Από εκεί, λοιπόν, που βρισκόταν — έσμενη όπως ήταν — βλέπει επάνω τόν εισπράκτορα τού τράμ, σηκώνει τις παλάμες και τόν μουντζώνει, φωνάζοντας:

— Να γροσουζή! Με γλωσσόφαγες!... Κατάπληκτος ό άνθρωπος προσπάθησε να δικαιολογηθή:

— Κυρία μου, έγω σάς είδοποίησα! Άφου σάς έβλεπα πως κατεβαίνατε άναποδα!

Η Ξανθίππη σηκώθηκε κι' αντί να κυτάξει να ξεσκονιστή — που είχε γίνει χά-λια — άνοιξε τή γλωσσάρα της:

— Ήταν άνάγκη να μου μιλήσης, γρουσουζή; Η πρώτη φορά μπαίνουμε μέσα σ' αυτά τά ρημάδια; Έπειδή ακριβώς μου μιλήσες και σέ κύτταξα γι' αυτό έπρεσα!

Άλλα γούστο έχει η Ξανθίππη με τ' αυτοκίνητα. Όταν βρίσκεται σέ ταξί, τά βά-ζει με τούς πεζούς και πρήζει τόν άτυχή σωφέρ, που έτυχε να πάρη:

— Ορίστε! Τους βλέπεις πως περπατά-νε; Ούτε δίνουν σημασία! Κύττα, κύττα, κύττα αυτόν τόν χαζό! Κύττα πως πάει! Κι' ύστερα:

— Κόφτον αυτόν! Και δόστου:

— Κόφτον, μαρέ, που να τόν πάρη ό διάολος! Κόφτον να βάλη γνάφι!

Άλλα δεν περιορίζεται μονάχα να πρήξη τόν σωφέρ με σχόλια παρά άπευθύνεται και η ίδια στους πεζούς:

— Στραβομάρα!

Κύττα μπροστά σου, βλάκα!

Όταν, όμως, περπατά η ίδια, τότε τά βά-ζει, φυσικά, με τ' αυτοκίνητα κι' όχι μονάχα δεν φυλάγεται, αλλά πηγαίνει και χώνεται έπιτήδες μπροστά στίς μουσούδες τους, περπατώντας με όλο της τό πάσο, αδιάφορη, περιφρονητική και προκλητική. Τά σχόλια της είναι, φυσικά, εις βάρος τών αυτοκινήτων:

— Ορίστε! Βλέπεις πως τρέχουν; Ούτε σου δίνουν σημασία! Κύττα, κύττα, κύττα

Μάχη με τ' αυτοκίνητα

αυτόν τόν παληάνθρωπο! Κύττα πως τρέ-χει!...

Κι' ύστερα:

— Στό διάολο!

Η:

— Να φάς τά μούτρα σου, παληάνθρω-πε, να ήσυχάσής!

Άλλοίμονο στόν σωφέρ που θά της ά-πευθύνη καμιά κουβέντα — απ' αυτές που συνήθως οι περισσότεροι άπευθύνουν στους άπρόσεκτους πεζούς! Θά σταματήση μπρο-στά του και θά στήση τρικουβερτο καυγά. Αυτό ακριβώς έγινε και προχτές — ένα έ-πεισόδιο, που άναστάτωσε τόν κόσμο κι' έ-κανε τήν κ. Ξανθίππη να θριαμβεύσει γιά μία άκόμα φορά.

Όρα έντεκα και μισή. Όρα, δηλαδή, τρελλής κυκλοφορίας στους κεντρικούς δρό-μους. Στήν όδδ Σταδίου βρισκόταν η κ. Ξανθίππη κι' έκανε να περάσει απ' τό ένα πεζοδρόμιο στό άλλο. Καθώς πήγαινε με τό προκλητικό και άργό της βάδισμα, βρέθηκε μπροστά σ' ένα αυτοκίνητο, που φρενάρισε άπότομα. Η κ. Ξανθίππη, αντί να προσπε-ράσει, σταμάτησε, άγριοκυτ-ταξε τόν σωφέρ και τού είπε:

— Κόψε με, ντέ! Κόψε με!

Γιατί σταμάτησες;

Ό σωφέρ ήταν ένας άνθρ-ωπάκος βολικός και της χαμο-γέλασε:

— Καί που έβλεπες έσύ, κύριε που εί-χες έάπλωσει μέσα και κοιμόσουν;

Με τό ζόρι τράβηξε ό άστυφύλακας τή Ξανθίππη έξω απ' τόν δρόμο κι' άφου ά-νάγκασε τό ταξί να περιμένη, άνοίξε τόν δρόμο να περάσουν τ' άλλα γιά να ξαναρ-χισή η κυκλοφορία.

Γι' ό αποτέλεσμα ήταν να ξαπλωθή φαρδειά-πλατεία στό δρόμο!...

— Άντε πέρνα, κυρά μου! της είπε ή-συχα.

— Κυρά μου να λές τή μάνα σου, βλά-κα! Άκούς;

— Μά πέρνα, λοιπόν, άντε και βιάζο-μαι, έχω άγώ!

— Τόν κακό σου τόν καιρό κι' έσένα και τό άγώ σου!

Μέσα στό ταξί ήταν ένας κύριος σοβα-ρός, που άκουσε κι' έβγαλε απ' τό παρά-θυρο τό κεφάλι του:

— Τι συμβαίνει, κυρά μου;

— Έσύ να κάνης τή δουλειά σου και να μην άνακατεύεσαι! Δεν σου μίλησε κανείς, τού λόγου σου!

Κι' ύστερα στόν σωφέρ:

— Δόσμου τά στοιχεία σου, να σέ κα-νονίσω έγω, να μάθης!

Στό μεταξύ πίσω απ' τό ταξί σταματή-σαν άλλα ταξιά, κούρες, κουσάκια, κου-

σάρες, λιμουζίνες, λεωφορεία και πίσω απ' αυτά άλλα κι' όσο δεν έφευγε η Ξανθίππη απ' τόν δρόμο τόσο μαζεύνονταν — άλλα έρχόντουσαν από δεξιά άλλα από άριστερά και μπλέξαν — ταξιά, κούρες, κουρσά-κια, κουσάρες, λεωφορεία. Κι' έγινε έ-νας σματάς πρωτοφανής γιάτί είχε φρά-ξει ό δρόμος από τ' αυτοκίνητα κι' όλοι οι σωφέρ φωνάζανε:

— Έεεε! Τί γίνεται εκεί! Θά τελειώσε-τε καμιά φορά;

— Φύγε από κεί κυρά μου! Κολλήσαμε έδώ πέρα!

— Άνοίξτε μας τόν δρόμο.

Μουντζες έφεταν από δω, βλαστήμιες από κεί, θορύβος τών μηχανών που φορτσά-ριζαν γιά μπουύιο, βέπες, μοτοσυκλέτες, μικρά κουρσάκια που χωνόντουσαν μέσα στά κενά — και στό κέντρο όλων αυτών η Ξανθίππη άκαμπτη, άκαταγώνιστη, μαχη-τική, προκλητική κι' εύτυχισμένη, γιάτί έδινε τή μάχη της, μόνη εναντίον όλων εκείνων τών αντιπάλων:

— Δεν πάτε στό δαίμονα όλοι! Δεν φεύ-γα από δω, άν δεν μου δώση τό στοιχείο του αυτός ό βλάκας!

Και που να υποχωρήσει! Έπί τέλους φά-νηκε κι' ό άστυφύλακας που είδε από μα-κριά τόν φρογμένο δρόμο και τό κακό που γινόταν κι' έφτασε λαχανιασμένος.

Άναφοκακκινισμένη ήταν η Ξανθίππη απ' τόν καυγά.

— Τι συμβαίνει; Τί γίνεται έδώ; ρώτη-σε τό όργανο της τάξεως.

— Κύριε άστυφύλακα αυτός ό ήλιθιος παρά λίγο να με κόψη. Τού ζητώ τά στοι-χεία του και δεν μου τά δίνει.

— Σας χτύπησε πουθενά;

— Όχι, παρ' όλίγον!

Τού κάκου διαμαρτύρεται ό σωφέρ ότι ούτε και τήν άγγίζει, τού κάκου έπιβεβαιώ-νει κι' ό έπίδοτης. Η Ξανθίππη τόν άπο-στομώνει:

— Καί που έβλεπες έσύ, κύριε που εί-χες έάπλωσει μέσα και κοιμόσουν;

Με τό ζόρι τράβηξε ό άστυφύλακας τή Ξανθίππη έξω απ' τόν δρόμο κι' άφου ά-νάγκασε τό ταξί να περιμένη, άνοίξε τόν δρόμο να περάσουν τ' άλλα γιά να ξαναρ-χισή η κυκλοφορία.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Άλέκτωρ

Τοσούτον η σαγήνη μου έσχάτως έπεβλήθη και τήλικαυτα έδρεπον έκ τών θηλέων (Ζηθί!), ώστε παγκοίνως έγινε εύρεως κι' έκτενώς γέγονα μέγας Δόν Ζουάν και μέγας πετεινός. Τούτέστιν βλέπων τās γυνάς, τρόπον τινά, ως κόττας και συναγωνίζόμενος εις χάριν τούς ιππότας, άφ' ύψηλου εκύτταζον η άλλως εκυαλίζον και έστιν ότε μ' εξαρσιν ήδώς... έκακάριζον. Ούτω προχθές περιπατών εις ρύμας έξοδωδεις, άπερ άνηρ βαρύδουπος και συναφώς πομπώδης, είδον τό θεϊον όραμα περικαλούς Άτθίδος κι' άπερ άλέκτωρ έσπευσον, έν όψει πουλακίδος. Ήγουν τήν Δίδα εύθαρως κι' έντέχνως διπλωσας και τήν κομψήν κορμάραν μου περί πολλού κορδωσας — "Ψ πουλακίς! άνέκραζον με συναφές μεράκιον, έγω είμι ό πετεινός κι' ήμεις, κοτταπουλάκιον. Και πρς εκείνην έδραμον με σύνε- (οιν και βίσιον και προδικάζων οίγουρον έρωτικόωπ (δραϊον μετά φωνής μελωδικής κι' ω Ζεϋ, ου- (κρανομήκου άπερ άλέκτωρ έκραζον τετράκις: «Κι- (κιρίκουσου). Πλήν, παιδες, τήν όμβρέλλαν τής ά- (νήςγειρεν η Μία και τρίπαξ τήν κατέφερεν, ω Δία, μεθ' (δρυής καθ' ό η θεία πουλακίς ταιούτα δεν (χαμπάριζε και: «Πρό τού τέλους, γέρο μου, μοι (είπεν, μη... κακάριζε!»

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Κιολλάραγος δίδωκε την 'Αρμάνς από το σπίτι του Νετζίπ πασά. Εύτυχως, φάνηκε γκαϊφάρης ή βαρύνη Βένφελντ, που την παίρνει στο δικό της σπίτι. Η δυστυχισμένη παλεύει κάμποσες μέρες με το διάνατο. Στο μεταξύ, δημοσιεύεται το διάταγμα για την μεταρρύθμιση του σωματίων των γενιτσαρικών. Στις τάξεις των έπικρατειών τώρα μεγάλοι αναδιοργανώθηκαν. Μια από τις πρώτες εκδηλώσεις αυτού του αναδιοργανωμένου είναι η άρπαξη του νεαρού Σουλεϊμάν βέη από το δικαστήριο. 'Αλλ' οι στρατιώτες του σουλτάνου κατορθώνουν να τους τον ξαναπαρουν. Ένα απόγευμα, η βαρύνη Βένφελντ αναγγέλλει στην 'Αρμάνς, που έχει άρchiσει να συνέχεται, ότι ο Νετζίπ την θνήσκει φθάνει τη νύχτα.

— Θεέ μου! είπε η 'Αρμάνς έλκωντας τα χέρια. 'Αλλά μήπως αυτό που κάνει είναι νόμιμο;... Γιατί παίζει, βέβαια, το κεφάλι του... 'Αν η σουλτάνα μάθη το παραμικρό, η έκδική της θα είναι τρομερή... — Τις ίδιες παρατηρήσεις έκανε κι' εγώ στον 'Οθανέζ, και του είπα ότι θα ήταν φρονιμότερο ν' αναβληθεί αυτή η επίσκεψις. — 'Οχι, δεν έκαματε καλά, μητέρα, είπε η 'Αρμάνς με έξαψη. 'Ας έρθει απόψε... — 'Αλλ' αν τον ανακαλύψουν; — 'Οχι, άγρυπνώμε πάνω του, μητέρα μου. 'Η νύχτα είναι σκοτεινή και κανείς δεν θα μπορέσει να τον ιδεί. 'Εδώ, άλλωστε, είναι σπίτι ξένου υπηκόου και η τουρκική αστυνομία δεν έχει το δικαίωμα να κάμη έρευνα. Αυτό όρίζουν οι συνθήκες... — 'Αλλά τί αξία έχουν οι συνθήκες και οι νόμοι σε παρόμοια ζητήματα; 'Αλλοίμονο μας αν υποπτευθούν το παραμικρό! — Μη φοβόσαστε, μητέρα, είπε η 'Αρμάνς. 'Ο Θεός θα μας προστατεύσει. 'Η ζωή του Νετζίπ είναι το ίδιο πολύτιμη για σάς όσο και για μένα. Κι' άλλωστε, αφού ο ίδιος ζήτησε να έρθει εδώ, θα έχω προβλέψει, βέβαια, τα πάντα και θα έχω πάρει τα απαιτούμενα μέτρα για την ασφάλειά του. Δεν πρέπει, λοιπόν, ν' ανησυχούμε... — 'Αλλ' αν παρ' όλες τις προφυλάξεις... — 'Αν ο Νετζίπ πάθη τίποτα, δεν πρόκειται να επιζήσω. 'Ετσι ο θάνατος θα ένωσή για πάντα τον υπάλληλο, που η κακία των ανθρώπων δεν μπορεί να χωρήσει. 'Η βαρύνη πείσθηκε, στο τέλος, ότι δεν έπρεπε να μεταβιβάσει η επίσκεψις του Νετζίπ. — Πηγαίνω άμεσα στο 'Οθανέζ, που περιμένει την απάντησή μου για να την μεταφέρει στον Νετζίπ, είπε. Θα του πω ότι μπορεί να έρθει εδώ κατά τα μεσάνυχτα μεταμφιεσμένος. 'Αλλά πρέπει να είσαι λογική, κόρη μου... Σκέψου ότι δεν θα έχης παρά μια μόνον ώρα για να τον ιδής και να του μιλήσης... Γιατί, πριν ξημερώσει, πρέπει να γυρίσει στο σπίτι του. 'Υποσχέσου μου ότι δεν θα θελήσης να τον κρατήσης περισσότερο...

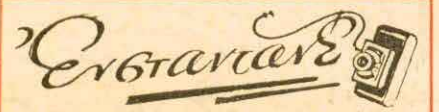
— Τό όρκίζομαι, απάντησε η 'Αρμάνς. — 'Η βαρύνη έφυγε άμεσα για να τρέξει στο σπίτι του σαράφη 'Οθανέζ. — **Ωρες αγωνίας** — 'Ο ήλιος μόλις άρχισε να γέρνει προς τη δύση. 'Εξή δολοκλήρες ώρες μεσολαβούσαν ως τα μεσάνυχτα. Κι' ωστόσο, η 'Αρμάνς φοβόταν ότι δεν θα έφθαναν για να κρύψουν τις φθορές που οι λύπες κι' η πρόσφατη άρρώστεια της είχαν προσξήσει στο πρόσωπό της. — Ποτέ δεν είχε φοβηθεί τόσο όσο εκείνο το βράδυ μήπως ο Νετζίπ δεν την εύρισκε ζώα. — Είχε ν' αντιπαλαίση, άλλωστε, με αντίπαλο νέα και εκθαμβωτικής όμορφιάς. Καί ήθελε στη σύγκριση μαζί της να μην φανέ

κατώτερη απ' αυτήν.

Γιατί η 'Αρμάνς, στο βάθος της ψυχής της, δεν είχε πάψει ν' αγαπάει τον Νετζίπ και να πιστεύει πως ήταν η νόμιμος σύζυγός του. Τί σημασία είχε το ότι ωρισμένα περιστατικά, που ούτε να τα προβλέψουν, ούτε να τ' αντιμετωπίσουν μπορούσαν, τους είχαν χωρίσει; Μήπως οι ψυχές τους δεν ήταν πάντα ενωμένες; Μήπως δεν έπικοινωνούσαν με τη σκέψι τους; — 'Η 'Αρμάνς, που, πριν από λίγη ώρα, μόλις μπορούσε να μετακινηθεί, είχε ξαναβρή τώρα όλη την παλιά ζωτικότητα της. Σηκώθηκε από την πολυθρόνα της, πήγε κοντά στο μεγάλο καθρέπτη κι' έμεινε εκεί κάμποσα λεπτά εξετάζοντας με προσοχή το πρόσωπό της.

Οι βλάβες δεν ήταν, εντελώς, ανεπανόρθωτες. Είχε χάσει, βέβαια, τη φρεσκάδα της, αλλά τα χαρακτηριστικά της δεν είχαν αλλάξει.

Περισσότερο την απασχόλησε το ζήτημα του ντυσίματος. Πώς έπρεπε να ντυθεί; Εύρωπαϊκά ή τουρκικά; Πώς θα άρεσε περισσότερο στον Νετζίπ;

Ομορφες χορεύτριες

— 'Ο κ. 'Ερωτίδης κι' ο άχώριος φίλος του, που υποστηρίζει πάντα το «άλλοθι» του, βρίσκονταν σ' ένα νυχτερινό κέντρο και παρακολουθούσαν τις κοπέλες του μπαλέτου...

Κι' όπως είναι έπιμένο το τραπέζι, οι δύο φίλοι βρίσκονται πολύ κοντά στην πίστα. — 'Επί πλέον, ο χορός του μπαλέτου έχει μια φιγούρα πολύ ευχάριστη για τον κ. 'Ερωτίδη και το φίλο του. Κάθε μια απ' τις μπαλαρίνες περνώντας μπρος από το τραπέζι τους τινάει ψηλά το δεξί της πόδι, χορεύοντας «κάν-κάν».

— 'Ο κ. 'Ερωτίδης, λοιπόν, σε κάθε τέτοια εμφάνιση, λέει δυνατά για να τον ακούει ο φίλος του: — Τί άπδια!

— 'Ο φίλος του, που νόμισε στην άρχη πως δεν άκουσε καλά, δεν λέει τίποτα, μα ο κ. 'Ερωτίδης ξαναλέει: — Τί άπδια!

Κατάληκτος τότε ο φίλος του γόν ρωτάει: — Δεν θάμαστε οτά καλά μας! Λές άπδια αυτές τις υπέροχες μπαλαρίνολες;

— Μα δεν τó λέω γι' αυτές... άπολογείται ο κ. 'Ερωτίδης άναστενάζοντας. — 'Αλλά τότε ποιόν έχεις οτά νού σου; έπιμένει ο φίλος του. — Καί ο κ. 'Ερωτίδης μελαγχολικά: — Δεν καταλαβαίνεις, καυμένη; Παιόν άλλο άπ' τη γυναίκα μου;

Τό εύρωπαϊκό ντύσιμο είχε, βέβαια, πολλά πλεονεκτήματα για μια γυναίκα με λεπτό κορμί και άρμονικές γραμμές, όπως ήταν η 'Αρμάνς. Κι' έπειτα, θα θυμίζει στον Νετζίπ την πρώτη έποχή της άγάπης τους. — 'Αλλό τó τουρκικό ντύσιμο θα έδειχνε, από τ' άλλο μέρος, την πίστι της στο σύζυγό της και την άπόφασί της να μην παραιτηθεί από τά συζυγικά δικαιώματά της. Μ' αυτό τó ντύσιμο ο Νετζίπ είχε συνήθει να την βλέπει στο μέγαρό του στο Ρουστούκιο και κατόπιν στην Σταμπούλ.

Στό τέλος, πήρε την άπόφασί της. — 'Επρεπε να παρουσιάσει μπροστά στον Νετζίπ ντυμένη τουρκικά.

— 'Η βαρύνη Βένφελντ είχε την πρόνοια, εύτυχώς, να πάρη από τó σπίτι της 'Αρμάνς όλα τά φορέματα και τά κοσμήματά της. — 'Ετσι, η νεαρή γυναίκα είχε μόνον τη δυσχέρεια να διαλέξη.

— 'Η βαρύνη Βένφελντ γύρισε έπειτα από κάμποση ώρα. — Λοιπόν; τη ρώτησε η 'Αρμάνς κυττάζοντά την με άγωνία. — Θα γίνουν όλα όπως συμφωνήσαμε. — 'Ο Νετζίπ θα έρθει άπόψε; — Ναι, λίγο πριν από τά μεσάνυχτα. — Είσαι βέβαιη, μητέρα; — Ναι. — 'Ο 'Οθανέζ μου έφερε την άπάντησή του κι' όπως βλέπεις έτρεξα για να σου την κάμω γνωστή.

— 'Ας είνε εύλογημένο τó όνομα του Θεού! — 'Η βαρύνη την βοήθησε κατόπιν να ντυθεί και να καλλωπισθεί.

— 'Η 'Αρμάνς, αφού, με τη βοήθεια της βαρύνης, συμπλήρωσε την τουαλέττα της, κάθισε σε μια πολυθρόνα και περίμενε με άγωνία την ώρα που θα έρχόταν ο Νετζίπ.

— 'Η βαρύνη Βένφελντ είχε δώσει τις άπαιτήτες οδηγίες, ώστε ο Νετζίπ να μπορέσει να περάσει άθόρυβα, χωρίς να τον ιδή κανείς.

— Θα έδιναν μόνος του από τó μέγαρό του και θα προχωρούσε έπιπτος ως την είσοδο του μεγάλου νεκροταφείου του Πέραν. — 'Εκεί θα τον περίμενε ένας υπηρέτης της βαρύνης Βένφελντ, με μία άδεια του διοικητού της αστυνομίας, που ήταν βγαλμένη σ' ένα φανταστικό όνομα, σε τρόπο που να μην ένοχληθή από τις περιττούλες που θα συναντούσαν ταχόν τó δρόμο.

— 'Ενας άλλος υπηρέτης θα έπαιρνε τó άλογό του από την άψίδα Γενή Τσαρσί και θα τó πήγαινε από τά στενοσόκακα στους σταύλους του σπιτιού της βαρύνης, ενώ ο Νετζίπ θα συνέχιζε πεζή τó δρόμο του.

— Τα πράγματα έγιναν σύμφωνα με τó προκαθορισμένο σχέδιο. — 'Αμα ο Νετζίπ, τυλιγμένος στο μανδύα του, έφτασε μπροστά στο σπίτι της βαρύνης, ή πρώτα άνοιξε άθόρυβα και έκλεισε κατόπιν πίσω του.

— **Ο Σειτάν άγρυπνεί** — 'Ολα είχαν γίνει με τόσο προσοχή, που ο Νετζίπ ήταν βέβαιος, ότι δεν τον είχαν παρακολουθήσει σ' όλη τη διαδρομή. — Κι' όμως έκανε λάθος.

Γιατί, μόλις ή πόρτα έκλεισε πίσω του, ένα κεφάλι δερβίση φάνηκε στη γωνιά του δρόμου.

— 'Ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν άλλος από τον Σειτάν. — Όταν είδε τον Νετζίπ να μπαίνει στο σπίτι της βαρύνης Βένφελντ, έτριψε τα χέρια του με χαρά.

— Καλά τó είχα υποπτευθεί, ψιθύρισε. — 'Αλλ' αυτή τη φορά δεν πρόκειται να μού γλυτώσει!

— 'Απομακρύνθηκε κατόπιν κι' όταν έφτασε στη γωνία πλεονά του νεκροταφείου του Πέραν, στηρίχτηκε στον τοίχο και σφύριξε με συνθηματικό τρόπο.

— Τρία παρόμοια σφύριγματα άκούστηκαν

άμεσα και σε λίγο τρεις σκιές βγήκαν από τó σκοτάδι και πήγαν γύρω στο δερβίση Σειτάν.

— 'Ηταν οι δύο Μουσταφάδες, ο μανάβης κι' ο μπεκρής κι' ο Χουσεϊν άγας, ο παρμάγκερος του 27ου όρτά.

— Δερβίση, ρώτησε ο Χουσεϊν με όλοφάνηρη δυσανεκία, γιατί μάς έφερες αυτή την ώρα εδώ, αντί να μάς άφισης να κοιμηθούμε ήσυχα στά κρεβάτια μας; — 'Ο Χουσεϊν τά λέει σωστά, παρατήρησε ο Μουσταφάς ο μπεκρής. — Αντί να βρισκόμαστε εδώ, θα μπορούσαμε να περάσουμε την ώρα μας σ' ένα καπηλίδ.

— Μήπως πρόκειται να γίνει κίνημα άποψε; ρώτησε ο μανάβης Μουσταφάς. — 'Η μήπως ο γκισούρης Μαχμούτ πρόκειται να στείλη τους έγκεντζήδες του για να ξεπαστρέψουν τους γενίτσαρους στά κρεβάτια τους; ξαναείπε ο Χουσεϊν.

— Τίποτε από όλα αυτά δεν πρόκειται να γίνει, απάντησε ο Σειτάν. — 'Η επανάσταση έχει όριση για αύριο και τότε, με τó θέλημα του 'Αλλάχ, θα καθαιρέσουμε τον Μαχμούτ, όπως άλλοτε τó έβιο του Σελήμ και τó μεγάλο βεζύρη Μπαϊράκτάρη.

— Γιατί τότε μάς έφερες εδώ; ξαναρώτησε ο Χουσεϊν. Είμαι μεσάνυχτα κι' αυτή την ώρα, σ' όλη τη Σταμπούλ και τά προάστια της μόνον οι Εύρωπαίοι και οι σκύλοι δεν κοιμούνται.

— Γι' αυτό κι' εγώ σάς έφερα εδώ, είπε ο Σειτάν. Για να σάς παραδώσω ένα σκύλο και να σάς κάμω να ιδήτε με τά ίδια σάς τά μάτια τó μεγάλο και άσυγχωρητο έγκλημά του.

— Καί ποιός είναι αυτός ο σκύλος; — 'Ο Νετζίπ πασάς! — 'Ο σύζυγος της σουλτάνας Δελπεστέ; ρώτησαν με μία φωνή κι' οι τρεις γενίτσαροι.

— Ναι, αυτός ο καταραμένος έχθρός της θρησκείας μας! — 'Ο Νετζίπ πασάς δεν βρίσκεται αυτή την ώρα στο μέγαρό του; — 'Οχι. — 'Αν θέλετε να μ' άκολουθήσετε, θα τόν βρήτε σ' ένα σπίτι του Πέραν. — 'Αδύνατον!

— Καί ξέρετε με ποιά είναι; — 'Ο Νετζίπ πασάς έχει σχέση με 'άλλη γυναίκα; — Ναι... Με μια Εύρωπαϊά... Μ' αυτήν που έδιωξε υποκριτικά... 'Αλλά τώρα ξαναπηγαίνει κρυφά μαζί της...

— 'Οκτώ ήμέρες μετά τó γάμο του; — 'Η υπόθεσις αυτή, τó κάτω-κάτω, δεν μ' ενδιαφέρει, όπως ούτε και σάς, συνέχισε ο δερβίσης. Γιατί, βέβαια, κανείς δεν μά έδωσε φύλακες της τιμής του αυτοκρατορικού οίκου. 'Αλλ' είναι μια ευκαιρία για να ξεπαστρέψουμε τόν ευνούχο του σουλτάνου και για να πληγώσουμε κατακαρδα και τόν ίδιο τον Μαχμούτ.

— 'Εχεις δίκη, συμφώνησε ο Χουσεϊν. Νά σοφά λόγια δερβίση!... Μ' ένα χτυπήμα τά κάμουμε δυό θύματα. Καί τί θύματα!... Δεν υπάρχουν τρομερότεροι έχθροί μας από τó σουλτάνο Μαχμούτ και τόν Νετζίπ πασά.

— 'Αλλ' είσαι βέβαιος; ρώτησε ο ένας από τους δυό Μουσταφάδες. — 'Αν είμαι βέβαιος;... Τρεις συνάδελφοί μου παραμονεύουν έξω από τó σπίτι. 'Ετσι κανείς δεν μπορεί να μπη ή να βγή άπ' αυτό χωρίς να πέσει πάνω τους.

— 'Ας πάμε, λοιπόν, να πάρουμε κάμποσους συντρόφους μας και κατόπιν σπάζουμε την πόρτα των άπίστων και μπαίνουμε μέσα, έπρότεινε ο Χουσεϊν. — 'Οχι, όχι, φώναξε ο δερβίσης Σειτάν. — Έχω τó σχέδιό μου. Δεν μάς χρειάζεται μόνο τó κεφάλι του Νετζίπ. Πρέπει επίσης να ενεργήσουμε με τέτοιο τρόπο, ώστε να ξεσπάσει ένα τρομερό σκάνδαλο. Καί σάς όρκίζομαι πως αυτό θα γίνει, αν κάμετε αυτό που θα σάς πώ.

— 'Εχεις δίκη, συμφώνησε ο Χουσεϊν. Θα κάμουμε ό,τι μάς πής. — 'Ας φύγουμε τότε, είπε ο δερβίσης. Δεν έχουμε καιρό να χάουμε.

— Οι τρεις γενίτσαροι κι' ο δερβίσης Σειτάν ξαναπήραν τó μεγάλο δρόμο τού Πέραν.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

'Αρχίζει τó πιο συγκινητικό, τó πιο χαριτωμένο, τó πιο συναρπαστικό μυθιστόρημα της διασημής 'Αγγλίδος συγγραφέως

ΦΡΑΝΣΙΣ ΜΠΑΡΝΕΤ

Ο μικρός λόρδος

Πρόκειται για τή γοητευτική ιστορία της ζωής ενός ευγενικού παιδιού, τού μικρού Κέδρικ 'Ερρολδ, που με τήν απέραντη καλωσύνη της ψυχής του καταφέρνει ν' αλλάξει τó στρυφνό, σκληρό κι' εγωιστικό χαρακτήρα τού παππού του, τού μισάνθρωπου δούκα τού Ντόρινκουρ και να υπερνικήσει όλα τά εμπόδια που όρθώνουν στο δρόμο του οι έχθροί του. 'Ο «Μικρός Λόρδος» με τις άπρόοπτες κάθε τόσο περιπέτειές του και τ' άλλεπάλληλα δραματικά επεισόδιά του θα συγκινήσει και θα συναρπάσει όχι μόνο τους μικρούς αλλά και τους μεγάλους αναγνώστες του.

Τό σκάνδαλο

— 'Ο Νετζίπ, άπορροφημένος από τή σκέψη, ότι θα ξαναέβλεπε τή σύζυγό του, δεν υποπτευόταν τόν κίνδυνο που τόν άπειλούσε.

— 'Ο καταχθόνιος Σειτάν, όμως, που ήταν άποφασισμένος να τόν εξοντώσει με κάθε τρόπο, είχε έγκραστησει από τήν πρώτη ήμερα τού γάμου του με τήν πριγκίπισσα Δελπεστέ, ένα πυκνό δίκτυο κατασκοπείας γύρω του. 'Ηταν άδύνατο, σκεφτόταν, να μην προσπαθήσει να ξαναϊδή τήν παλιά σύζυγό του. Αυτή τη στιγμή, περίμενε ο φανατικός δερβίσης για να εκτελέσει τó σατανικό σχέδιό του.

— Τήν ήμερα εκείνη, οι άνθρωποί του τόν είχαν πληροφορήσει για μερικά πράγματα που τού φάνηκαν πολύ περίεργα. — 'Ο Νετζίπ πασάς, πρώτα-πρώτα, είχε καλέσει κοντά τόν τόν 'Οθανέζ. Πεύγοντας από εκεί, ο σαράφης πήγε στο Πέραν, στο σπίτι της βαρύνης Βένφελντ. — 'Επειτα από μια περίπου ώρα, η βαρύνη έφυγε από τó Πέραν και πήγε στο Γαλατά, στο σπίτι τού 'Οθανέζ. Μετά τήν άναχώρησή της, ο σαράφης ξεκίνησε άμεσα κι' έτρεξε στο μέγαρό τού Νετζίπ πασά.

— 'Ο Σειτάν δεν δυσκολεύτηκε να μαγνήσει τί έσημαιναν όλες αυτές οι έπισκέψεις. — «Σίγουρα, σκέφτηκε, ο 'Οθανέζ κι' η βαρύνη Βένφελντ προπαράσκευάζουν κάποια υυστική συνάντησι τού Νετζίπ με τήν πρώην σύζυγό του. 'Ετσι τά πουλάκια μου θα πεσουν στην παγίδα που τούς έχω στήσει».

— Βέβαιος γι' αυτό, ζήτησε τή συνδρομή μερικών συναδέλφων του, που ήταν τó ίδιο φανατικοί μ' αυτόν κι' έτοιμάστηκαν να δράση.

— 'Οπως είχε πη στους τρεις γενιτσαρούς, ο σκοπός του δεν ήταν μόνον να προκαλέσει τó θάνατο τού Νετζίπ. — 'Ηθελε επίσης να δημιουργήσει ένα τρομερό σκάνδαλο εις βάρος τού ίδιου τού σουλτάνου και να τόν εκθέσει στά μάτια των υπηκόων του.

— 'Ο Σειτάν, χάρις στο ένδυμα τού δερβίση που φορούσε, δεν προκαλούσε ύποψιες. — 'Ετσι δεν δίστασε να μπη και μέσα στην αυλή τού σπιτιού της βαρύνης. Οι υπηρέτες προθυμοποιήθηκαν να του δώσουν ιά φάη κι' ο πονηρός δερβίσης, κοιθενιάζοντας μαζί τους, κατάφερε να μάθη πως ένας άπ' αυτούς, θα πήγαινε τη νύχτα να περιμένει κοντά στην άψίδα τού Γενή Τσαρσί, κάποιοι έπιπτοι.

— Τά υπόλοιπα ο Σειτάν τά έμάντεψε. Κατέστρωσε τότε τó σχέδιό του σ' όλες τας λεπτομέρειες κι' έπειτα έτρεξε να φωνάξει τους δυό Μουσταφάδες και τόν Χουσεϊν, που θα έπαιζαν τόν κυριώτερο ρόλο στην εκτέλεσή του.

— Στο μεταξύ, ο Νετζίπ συνέχιζε άνυποπτος τή συζήτησή του με τήν 'Αρμάνς. — 'Η βαρύνη είχε μείνει μερικά λεπτά μαζί τους κι' έπειτα τους είχε άφισει μόνους.

— Πόσα πράγματα, σ' αλήθεια, δεν είχαν να πούν οι δυό σύζυγοι! — 'Η ώρα περνούσε χωρίς να τήν καταλαβαίνουν.

— Δύο ως τρεις φορές, η βαρύνη είχε ξαναμπη στο δωμάτιο για να πη στο γυίο της, ότι ήταν καιρός να φύγει. — 'Ο Νετζίπ τó άποφάσισε τέλος.

— 'Αλλά, τή στιγμή που άποχαιρετούσε τήν 'Αρμάνς, ένας υπηρέτης ανέθηκε τρέχοντας για ν' αναγγείλ η στη βαρύνη, ότι τó άλλο κι' ο ίπποκόμος που τó φύλαγε κοντά στην πόρτα τού κήπου, είχαν εξαφανισθεί. — Τρεις γενίτσαροι τó πήραν μαζί με τόν ίπποκόμο, είπε στην κυρία του.

— Οι δύο γυναίκες έχασαν άμεσα τó χρώμα τους. — 'Αλλ' ο Νετζίπ τις καθυσόχασε. — Αυτές οι κλοπές είναι πολύ συνηθισμένες, είπε. Δεν πρέπει, λοιπόν, ν' ανησυχήτε. — Οι υπηρέτες σας θα μού ετοιμάσουν ένα άλλο άλογο και θα φύγω άμεσα.

— 'Η μητέρα του έδωσε τις άπαιτούμενες διαταγές. — 'Αλλά, ξαφνικά, άκούστηκε θόρυβος και φωνές στά δρόμα.

— 'Οχι, φώναξε ο δερβίσης Σειτάν. Δεν μάς χρειάζεται μόνο τó κεφάλι τού Νετζίπ. Πρέπει να ξεσπάσει ένα τρομερό σκάνδαλο...

Η βαρύνουσα έπρεπε στο παράθυρο και ξαναγύρισε έπειτα από μια στιγμή κοντά στον Νετζίπ.

— Μην προσπαθήσεις να φύγεις, του εί-
πε. «Όλος ο δρόμος είναι γεμάτος από
στρατιώτες... Πολλοί απ' αυτούς, κρατάνε
φανάκια, έτσι που ο δρόμος φωτίζεται σαν
να είναι ημέρα...» Θα πρόκειται, δίχως
αμφιβολία, για κάποια καινούργια στάση...
Σβύστε τα φώτα, πρόσταξε ταυτόχρονα
τους υπηρέτες της.

— Άλλ' ήταν πια αργά. «Ο θόρυβος κι' οι
φωνές ακούγονταν τώρα κάτω από το
σπίτι.

— Σταμάτησαν εδώ! ψιθύρισε η βα-
ρώνη. Χαθήκαμε!

— Η Άρμάνς έπιασε τον Νετζίπ από το
χέρι.

— Φύγε από την πόρτα του κήπου, του
είπε. Έμπρός, μην χάνεις ούτε στιγμή!

— Άλλά, ξαφνικά, ακούστηκαν δυνατά χτυ-
πήματα στην πόρτα.

— Άνοιξτε, γιατί, αλλιώς, θα βάλουμε
φωτιά! ούρλιαξε το πλήθος, που είχε συγκεν-
τρωθεί έξω από το σπίτι.

— Άρχισαν ταυτόχρονα να ρίχνουν πέτρες
στα παράθυρα.

— Φύγε, φύγε, αγαπημένε μου! Είπε η
Άρμάνς στον Νετζίπ. Σε λίγο θα ζώσουν
όλοι μας στο σπίτι...

— Άλλά ο Νετζίπ κούνησε προς τα πίσω
το κεφάλι του.

— Όχι, απάντησε αποφασιστικά. Πώς
μπορώ ν' αφήσω σένα και τη μητέρα μου
στη διάθεση αυτών των ανθρώπων;... Θα
μείνω!

— Άλλά θα σε σφάξουν! φώναξε η
Άρμάνς.

— Προτιμώ να πεθάνω παρά να σ' α-
φίσω ανυπεράσπιστες, απάντησε ο Νετζίπ.

— Άλλά κι' αν ακόμη ήθελε να φύγει, ήταν
πια αργά. Γιατί, στο μεταξύ, η πόρτα του
κήπου, στην όποια η Άρμάνς στήριζε τις
ελπίδες της, είχε παραδιασθή. Μια ομάδα
από στρατιώτες ανέβαινε τώρα τις σκάλες.

— Μπροστά προχωρούσαν δυο άνδρες, που
τα πρόσωπά τους κρύβονταν από τους μαν-
δύες τους.

— Τρέξε να πής στο πλήθος να διαλυθεί
αμέσως! είπε ο ένας από τους δυο μανδυο-
φόρους σ' έναν από κείνους που τους α-
κολουθούσαν. «Όποιος αντίσταθι, θα θανα-
τωθι!

— Ο Νετζίπ αναγνώρισε αμέσως τη φωνή
αυτού του ανθρώπου και γονάτισε με σεβασ-
μό μπροστά του.

— Αύθεντα, είπε, τι προστάξεις τον πι-
στό δούλο σου;

— Ο Πατισιάχ! είπαν με μία φωνή οι
δυο γυναίκες, ενώ έσκυβαν και φιλούσαν τα
γονάτια του σουλτάνου Μαχμούτ.

— Σήκω, Νετζίπ, και ακολουθήσε με, εί-
πε ο σουλτάνος. Δεν έχω τον καιρό ν', α-
κούω τα παράπονα και τις φωνές της εξω-
γισμένης σουλτάνας. Οι έχθροι στέκονται
ολόγυρα στο θρόνο μου κι' έχω ανάγκη
από το χέρι σου για να τους χτυπήσω.

— Βλέπω στο πλευρό σου το σπαθί του σουλ-
τάνου Σελήμ, που εγώ ο ίδιος σου έδωσα
μέσα στο σπίτι των μαργαριτών, εκπληρώ-
νοντας την τελευταία επιθυμία του. Είναι
καιρός αυτό το σπαθί να βγη από τη θή-
κη του. Άκολουθήσε με, Νετζίπ! Η αν-
ταρσία πρέπει να χτυπηθι προτού έκδη-
λωθι!

Η επανάσταση

Κατά τα ξημερώματα της άλλης ημέρας,
καμμία τριανταριά δερβίσηδες, με το ύψος
περίλυπο και τα μακριά κομπολόγια τους
στα χέρια, μπήκαν στην αυλή του Σερα-
σκεράτου (υπουργείου των Στρατιωτικών)
και ζήτησαν να δούν τον αξιωματικό της
υπηρεσίας. Ένας λοχαγός του πυροβολι-
κού βγήκε αμέσως έξω και τους προσκά-
λεσε να τον ακολουθήσουν σε μια υπόγεια
αίθουσα, όπου τους είπε να του κάμουν
γνωστό το λόγο αυτής της πρωϊνής επι-
σκέψεως.

— Λοχαγέ! Ίμβραήμ αγά, απάντησε έ-
νας από τους δερβίσηδες, ξέρουμε πόσο
θεοσεβής είσαι και γι' αυτό ευχαριστούμε
το Θεό που σ' έστειλε σε μας.

— Αφήστε τα πολλά λόγια και μιλή-
στε μου γρήγορα για το σκοπό που σας
έφερε εδώ, είπε ο λοχαγός. Γιατί σε λίγο
θα βγη ο ήλιος και πρέπει να ετοιμάσω
τα κανόνια μου για να σωφρονίσω μερικά
ανόητα κεφάλια, που σχεδιάζουν να ανα-
στατώσουν την Σταμπούλ.

— Μα τί έγινε, αγά εφέντη; ρώτησε ο
δερβίσης.

— Μερικοί απέρρισκεπτο συγκρότησαν
χτές το βράδυ συνέδριο στους στρατώνες
«Ατ Μείνταν» και κατόπιν έκαμαν διάφορες
βιαιοπραγίες μέσα στην πόλη. Οι άθλιοι εί-
χαν το θράσος να μπουκνουν και μέσα στο πα-
λάτι του μεγάλου βεζύρη και να το λεη-
λατήσουν. Εύτυχως, ο άξιος κυβερνήτης μας
βρισκόταν στην έπαυλη που έχει στο Σταυ-
ρό. Και δεν ήταν μόνο αυτό. Πήγαν επίσης
να πολιορκήσουν δυο ανυπεράσπιστες γυ-
ναίκες σ' ένα σπίτι του Πέραν. Άλλά έπρεπε
να τους δής πώς έτρεχαν σαν λαγοί, μόλις

εμφανίσθηκαν οι λόχοι του τακτικού στρα-
τού... Οι ληστές αυτοί νόμιζαν πως θα
τους ήταν εύκολο να κυριαρχήσουν μέσα
στην πόλη. Άλλά ο πολυχρονεμένος μας
σουλτάνος δεν χρειάστηκε παρά να κινήση
το μικρό δακτυλάκι του, για να διασκορ-
πισθούν σαν καπνός.

— Ο δερβίσης παρακολούθησε με ύποκρι-
τική κατάπληξη τα λόγια του λοχαγού. Τό
ύψος του έδειχνε πως πρώτη φορά άκουγε
να γίνεται λόγος γι' αυτά τα πράγματα.

— Άλήθεια; είπε.

— Άλλά συ, βέβαια, Σεϊτάν δερβίση,
ξέρεις γι' αυτά τα πράγματα όσα κι' εγώ,
συνέχισε ο αξιωματικός.

— Πραγματικά, ο δερβίσης που είχε πάρει
το λόγο εκ μέρους των συναδέλφων του, δεν
ήταν άλλος από τον γνωστό μας Σεϊτάν.

— Τι ένωσεις, αγά εφέντη; ρώτησε ο δερ-
βίσης, κίνοντας τον έκπληκτο. Ο σουλτά-
νος δεν έχει πιστότερους δούλους από έ-
κείνους που ανήκουν στο ιερό τάγμα των
δερβισών!...

— Κι' όμως, παρατήρησε ο λοχαγός,
πολλοί από σας βρίσκονται χτές τη νύχτα
ανάμεσα στους στασιαστές. Άκουσα, μά-
λιστα, πολλούς να λένε πως σε είδαν να
πρωτοστατίζεις στις ταραχές.

— Συκοφαντία, αγά εφέντη, είπε ο Σεϊ-
τάν. Ούτε εγώ, ούτε κανένας άλλος από
τους συντρόφους μου ήμασταν μαζί με κεί-
νους που λεηλάτησαν το παλάτι του με-
γάλου βεζύρη.

— Κάμετε, όμως, υπομονή, συνέχισε ο
λοχαγός. Οι έχθροι του σουλτάνου, είτε το
θέλουν, είτε όχι, θα βρεθούν στην ανάγκη
να παραταχθούν στο φως της ημέρας μπρο-
στά μας και τότε, μα τον ιερό ίππο! Έλ-
θωράκ, θα μάθουμε ποιός εξουσιάζει το
έθνος των Οσμανλίδων, ο κραταιός σουλ-
τάνος μας ή το όττάκι των γενιτσάρων με
τους ληστές και τους δολοφόνους του. Άλ-
λά σείς γιατί ήρθατε εδώ;... Σας είπα,
ότι βιάζομαι κι' ότι δεν έχω καιρό να χάνω...

— Ηρόβαμε, μεγαλόψυχε αγά, απάντησε
ο Σεϊτάν, ακουμπώντας τα χείλη του στην
άκρη του χιτανιού του αξιωματικού, όχι
σαν στασιαστές αλλά σαν απόστολοι της
ειρήνης και της θρησκείας. Ένας νέος, που
έχει υιοθετηθι από το τάγμα μας, ο γυιός
του πιο πιστού από τους υπηρέτες του Πα-
τισιάχ (ο Άλλάχ άς τον έχι στη δεξιά
του!) πέθανε χθές το βράδυ μέσα στις φυ-
λακές του Σερασκεράτου, όπου είχε μετα-
φερθι χωρίς λόγο...

— Ένωσεις του Σουλεϊμάν βέη, που
προσπαθήσατε να κλέψετε από τη δικαιο-
σύνη του σουλτάνου;

— Ναι, αγά εφέντη.

— Αυτό είναι αλήθεια, απάντησε ο λο-
χαγός. Μόλις τον φέραμε εδώ, λιποθύμησε
κι' έπειτα από κάμποση ώρα, τον βρήκαμε
κατάψυχο και ακίνητο πάνω στα άχυρα
του κελλιού του... Άλλά πώς το έχετε;...
Μην ξαναπτήτε, ότι δεν έχετε επικοινωνία
με τα πνεύματα του σκότους... Δερβίσης
και μάγος είναι το ίδιο πράγμα!

— Ο Σεϊτάν δερβίσης χαμογέλασε.

— Είναι αλήθεια, είπε, ότι ο Χατζή
Μπεκτάσης, ο ιερός αρχηγός μας, μετέδω-
σε και σε μας το χάρισμα της μαντείας
που είχε πάρει από τον προφήτη... Χθές τη
νύχτα, λοιπόν, ο Χατζή Μπεκτάσης μου πα-
ρουσιάστηκε στο όνειρό μου και με διέταξε
να θάψω σύμφωνα με τα έθιμά μας, το νεκ-
ρό κατηχούμενο, που το σώμα του βρισκε-
ται στα χέρια σας.

— Άν δεν τον έθαψαν ακόμη, θα σ' α-
νταλλάξω, απάντησε ο λοχαγός.

— Ο Σεϊτάν δερβίσης έχασε το χρώμα
του.

— Άδύνατον! είπε.

— Γιατί αδύνατον; άστειεύθηκε ο λο-
χαγός. Όλα είναι δυνατά... Άς δούμε
όπως δώσουμε...

— Ο λοχαγός έκαμε νεύμα στους δερβί-
σηδες να τον ακολουθήσουν. Πέρασαν από
μερικούς διαδρόμους κι' έφτασαν μπροστά
σ' ένα κελλί που η πόρτα του ήταν ανοι-
χτή.

— Έδώ είναι, είπε ο λοχαγός, δείχνον-
τας το πτώμα ενός νέου που βρισκόταν στο
βάθος του κελλιού. Όπως βλέπετε, ο νε-
κρός είναι ακόμη εδώ.

— Ο Σεϊτάν έβγαλε αμέσως το μανδύα
του και τύλιξε μ' αυτόν το σώμα του Σου-

λεϊμάν. Έπειτα έκαμε νεύμα στους δερβί-
σηδες που τον ακολουθούσαν να το σηκώ-
σουν στους ώμους τους.

— Όπως βλέπετε, είπε ο λοχαγός, τα
καλά δένδρα βγαίνουν κάποτε κακούς καρ-
πούς. Άμα τον ένταφιάσετε, του κακού τα
αγαθά πνεύματα θα πουν στους άγγέλους
Μονγκέρ και Νεκέρ, ότι είναι γυιός του
θεοσεβούς Νετζίπ πασσά. Ούτε οι παρα-
κλήσεις τους, ούτε οι δικές σας προσευχές
θα τον γλυτώσουν από τον φοβερό γκρεμό
που απλώνεται κάτω από τη γέφυρα Σιράχ.

— Μέσα στο τρομερό αυτό βάραθρο, θα κοι-
ματισθι. Άλλοίμονο! Τα ούρι του παρα-
δείσου δεν έγιναν γι' αυτόν!

— Έπειτα απ' αυτό τον επικήδειο, ο Ίμ-
βραήμ αγάς ξαναγύρισε στο γραφείο του,
ενώ οι δερβίσηδες ξεκίνησαν μαζί με το
λεϊψανο του Σουλεϊμάν βέη.

— Δεν μπορείτε να πτήτε πως δεν τον
ετύλιξε μια χαρά, είπε ο Σεϊτάν στους συν-
τρόφους του, μόλις πέρασαν την πύλη του
Σερασκεράτου. Ο Ίμβραήμ αγάς άπορη-
σε όταν έμαθε, ότι ένταφιασε το θάνατο
του Σουλεϊμάν βέη. Πόσο θ' άπορήσει, ό-
μως, όταν πληροφορηθι, ότι ανέστησε ένα
νεκρό! Άλλά κάμετε γρήγορα, όμως, για
να ένοδοθι με τους φίλους μας του «Ατ
Μείνταν». Όπως πολύ όρθα είπε ο Ίμ-
βραήμ αγάς, η σημερινή ημέρα δεν θα εί-
ναι σαν τις άλλες. Βλέπω κιόλας τους γε-
νιτσάρους να περιφέρονται τα ιερά καζάνια
τους στους δρόμους.

Ο τυφλός

Πραγματικά, στους δρόμους είχαν έμφα-
σιση ομάδες έντοπων γενιτσάρων, που ση-
κωναν στους ώμους τους τα καζάνια τους.
Μπροστά από κάθε ομάδα, βεζιός σοδαρός
ο αρχιμάγειρος του όρτά κρατώντας στα
χέρια του τη μεγάλη κουτάλα του.

— Ο μπεκρής Μουσταφάς ώδηγούσε θριαυ-
δευτικά τα καζάνια του λόχου των όπλο-
ποιών και σιδηρουργών, που είχε άφαιρέσει
από την άποθηκη για να παρασύρη στην
άνταρσία και τους άνδρες που ανήκαν σ'
αυτόν.

— Ός τότε, οι άνδρες του λόχου των όπλο-
ποιών και σιδηρουργών, είχαν μείνει πι-
στοί στην Κυβέρνηση και δεν είχαν πάρει
μέρος σε καμμία από τις προηγούμενες αν-
ταρσίες. Τώρα, όμως, έπειτα από το ξευ-
πνο τέχνασμα του Μουσταφά, είχαν βρεθι
στην ανάγκη, για λόγους φιλοτιμίας, να
παρακολουθήσουν τα καζάνια τους.

— Ο στρωματάς Χουσεϊν αγάς, που ήταν
παραμάγειρος του 27ου όρτά, ώδηγούσε
μια άλλη ομάδα, κραδαινοντας πάνω από
το κεφάλι του, σαν ρομφαία, την τεράστια
κουτάλα του.

— Ο λαός παρακολουθούσε με τρόμο αυ-
τές τις προπαρασκευές, που ήταν το προ-
μήνυμα της κατάγνιδας. Τα καταστήματα
έκλειναν κι' οι άνθρωποι έτρεχαν να γυρί-
σουν στα σπίτια τους. Οι κεντρικές συνοι-
κίες έρηνώνονταν σιγά-σιγά και δεν έδλε-
πες τίποτε άλλο εκτός από τις ομάδες
των γενιτσάρων με τα καζάνια τους και τις
αραιές περιπόλους των μπουσταντζήδων,
που έγύριζαν εδώ κι' εκεί.

— Ο Σεϊτάν δερβίσης κι' οι σύντροφοί του
πέρασαν με κόπο από την πλατεία του «Ατ
Μείνταν», που ήταν πλημμυρισμένη από γε-
νιτσάρους και προχώρησαν προς το τζαμί
του σουλτάνου Μεχμέτ.

— Καθώς πλησίαζαν εκεί, είδαν έναν τυφλό
γενιτσάρο, που τον ώδηγούσε ένα παιδί,
τραδώντας τον από το χέρι. Ο τυφλός κρα-
τούσε ένα καμάκι, που στην άκρη του ήταν
περασμένο ένα ψημένο μπουτί από αρνί.

— Η όσμη του κρέατος είχε μαζέψει ένα σωρό
σκυλιά γύρω στον τυφλό και το παιδί.

— Ο Σεϊτάν δερβίσης σταμάτησε μπροστά
στον τυφλό.

— Έ, καλέ άνθρωπε, του είπε, γύρισε
στο σπίτι σου, κοντά στις γυναίκες σου
και τα παιδιά σου, αν έχης. Η μάχη θ'
άρχισι σε λίγο και θα βρεθής ανάμεσα
στις αντίπαλες παρατάξεις, χωρίς ούτε
τους φίλους σου να μπορείς να βοηθήσης,
ούτε τον εαυτό σου να προστατεύσης.

— Ήταν της μοίρας μου, απάντησε ο
τυφλός, κοινωνώντας περίλυπο το κεφάλι του.
— Ός προχτές ακόμη, κανένα κίνημα δεν ά-
ποφασίζονταν από το όττάκι, χωρίς να ρά-
θουν να με συμβουλευθούν γι' αυτό. Άλλά
σήμερα δεν χρησιμεύω πια σε τίποτε. Τα

Παρακολουθήστε από το σημερι-
νό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ.
75) το νέο αριστουργηματικό ά-
στυνομικό μυθιστόρημα του διαση-
μου Άμερικανού συγγραφέως
ΤΖΕΪΜΣ ΤΣΕΪΖ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΕΝΟΣ ΤΥΦΛΟΥ

Μπιζού, γουναρικά, ακριβές του-
αλέτες, μεγάλη ζωή!... Νά τί όνει-
ρεύονταν ή όμορφη Τζούλυ. Για να
δωση, λοιπόν, στο φίλο της την ευ-
καιρία να πής τα προσφέρη, δέκε-
ται να γίνη καμαριέρα ενός βαθύ-
πλουτου κατασκευαστού αεροπλά-
νων. Μαθαίνει έτσι το μυστικό της
λειτουργίας ενός περίφημου χρυ-
ματοκιβωτίου, όπου κρύβει τα πανά-
κριβα γουναρικά της και τα κο-
σμήματα της ή γυναίκα του βιο-
μηχάνου. Σαφνικά, όμως, ο θάνα-
τος άρχισι να θερίζει αλύπτητα γύ-
ρω της, με τον πιο μυστηριώδη
τρόπο. Ο φίλος της Τζούλυ συλ-
λαμβάνεται για ένα έγκλημα που
δεν έκανε. Κι' η Τζούλυ γίνεται
όργανο του αληθινού δολοφόνου,
με το σκοπό να σώση τον αγαπη-
μένο της.

— Πρόκειται για ένα από τα πιο
συναρπαστικά άστυνομικά μυθιστο-
ρήματα της εποχής μας, που θα
παραμεινι άεχαστο στους αναγν-
στες μας.

— Άλλά τώρα δεν έχεις μάτια για να
με ίδης, απάντησε ο δερβίσης. Σήμερα εί-
σαι σκύλος και γι' αυτό σ' έχουν περικυ-
κλώσει τα σκυλιά, Γιουσούφ. Άλλά μου
φαίνεται πως ή στιγμή είναι κατάλληλη
για να σε τιμωρήσω όπως σου αξίζει. Ου-
μιάσαι πόσα κακά μου έκαμες ως σήμερα;
Ουμιάσαι πόσες φορές με ταπεινώσες και μ'
έξευτέλισες;... Νά, λοιπόν, πάρε...

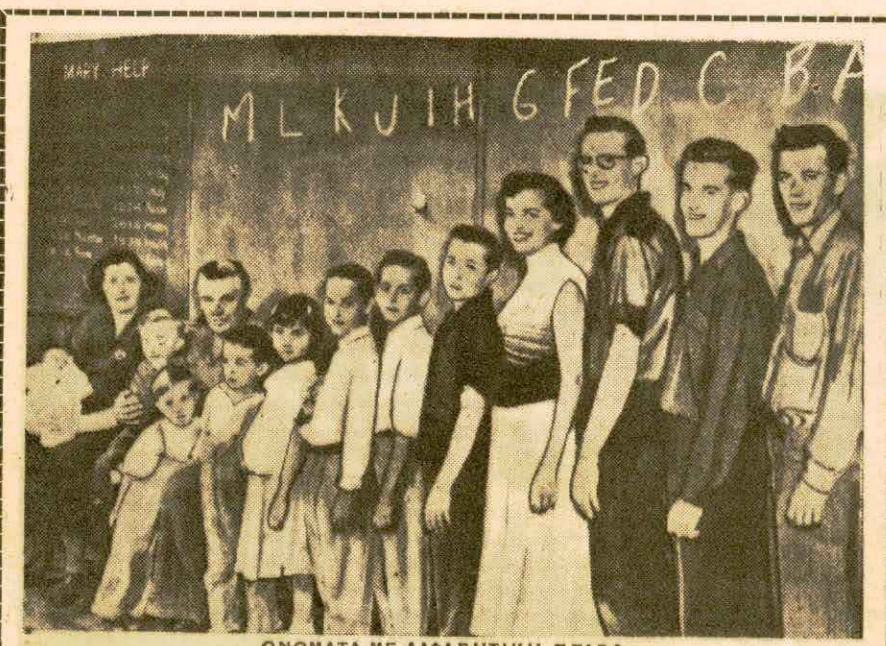
— Μην πλησιάζης, άθλιε! φώναξε ο τυ-
φλός, προσπαθώντας ν' απαντήση στα
χτυπήματα του δερβίση.

— Άλλοίμονο, όμως! Τα χέρια του χτυ-
πούσαν τον άέρα, γιατί ο Σεϊτάν έτρεχε
γύρω του και δεν στεκόταν ούτε στιγμή
στην ίδια θέση.

— Νά, αυτή είναι γιατί μια μέρα, στα
αμπέλια της Χαλκηδόνος, με είπες γκια-
ούρη! φώναξε, χτυπώντας τον με τις γρο-
θιές του. Αυτή είναι γιατί κάποτε άλλοτε
άρνήθηκες να μου δώσης δέκα παράδες, ενώ
ήξερες πως πεθαιναν από την πείνα!

— Αυτή είναι γιατί μου πήρες μια όμορφη
μαύρη που έπλεε στο σπίτι του αγά σου!

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΟΝΟΜΑΤΑ ΜΕ ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗ ΣΕΙΡΑ
«Άλφαθητική οικογένεια έπονομάζουν στην Άμερική την οικογένεια του Τζότζεφ Τίμπορ, ό
όποιος είχε την πρωτότυπη ιδέα να βαφτίζη τα παιδιά του με όνόματα των όποιων τ' αρχικά
άποτελούν μια πλήρη αλφαθητική σειρά. Λείπει μόνον όπως βλέπετε στη φωτογραφία μας
το Ε, ό Έρνέστος που πέθανε από λευχαιμία. Η σειρά βρισκεται τώρα στο αμ, ήλιαδη
τη μικρή Μαρία, που είναι μόλις 3 μηνών. Το μεγαλύτερο παιδί, το «Α» είναι ό Άλδέρτος
που είναι σήμερα 20 χρόνων.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΣΕ ΕΝΝΕΑ ΒΩΜΟΥΣ
Στη Φιλαδέλφεια των ΗΠΑ έγινε ένα θρησκευτικό συνέδριο των χριστιανικών όνατολι-
κών δογμάτων. Τα δόγματα αυτά διαφέρουν ελάχιστα μεταξύ τους, ιδίως κατά την
τέλεση της λειτουργίας, γι' αυτό και κατά το συνέδριο οι εκπρόσωποι τέλοσαν κάθε
πρωί την λειτουργία τους σε έννεα διαφορετικούς βώμους που έγκαταστάθηκαν ό ένας
κοντά στον άλλο στο «Κονσένσιον Χώλ» της πόλεως.

Σας αγαπάει;

Θα το εξακριβώσετε με δέκα
ερωτήσεις

*Αμφιβάλλετε για την αγάπη του συζύγου σας; Δεν είσατε τη μόνη. Οι περισσότερες γυναίκες —τά 90%— βασανίζονται συνεχώς απ' αυτή την αδέσποτη και την αγωνία. Δεν έχουν δει πάντα αδικο, γιατί κάτω απ' το προσωπείο της αγάπης κρύβονται συχνά άλλα συναισθήματα ή επιθυμίες — π.χ. ο φυσικός πόθος ή η τάσις της κυριαρχίας. Άλλοτε όμως, ο φόβος της γυναίκας πως δεν την αγαπάει ο άντρας της, όφειλεται μονάχα στην έλλειψη αγάπης, απ' την οποία υποφέρει στα μικρά της χρόνια. Έπειδή δηλαδή εύρισκε πως δεν την αγαπούσαν τότε αρκετά, θεωρεί δύσκολο το να την αγαπάει τώρα ο άντρας της.

Οι παρακάτω δέκα ερωτήσεις θα σας βοηθήσουν να εξακριβώσετε αν είναι δικαιολογημένες οι αμφιβολίες σας για την αγάπη του συζύγου σας.

1) Συνεργάζεται μαζί σας στο νοικοκυριό σας; Δεν έννοούμε μ' αυτό πως πρέπει να ράβει, να μαγειρεύει ή να σκουπίζει, αλλά να κάνει πάντως κάτι τι, που να δείχνει την επιθυμία του να συμμεριστεί μαζί σας τις φροντίδες του νοικοκυριού.

2) Σας ένθαρρυνει στη δράση σας έξω απ' το σπίτι; Η συμμετοχή σας σε κοινωνικές οργανώσεις, το πινάκι σε φιλική σπίντια, ή επαγγελματική εργασία σας —αν έχετε—, δλ' αυτά που συγκεντρώνουν το ενδιαφέρον σας έξω απ' το νοικοκυριό σας, σας ξεκουράζουν συγχρόνως από τη ρουτίνα του. Σας ένθαρρυνει λοιπόν σ' αυτά ο άντρας σας;

3) Συμπαθεί τους φίλους σας; Έννοούμε δηλαδή τα πρόσωπα, άντρες ή γυναίκες, με τα οποία σας συνδέσει μια καλή φίλια, πριν απ' το γάμο σας ή έπειτα απ' αυτόν. Τα δέχεται ο άντρας σας στο σπίτι του με συμπάθεια και καλωσύνη;

4) Αναλαμβάνει τις εύθυνες που του ανήκουν; Όχι δε μόνον οικονομικές εύθυνες, "Αν σας αγαπάει, πρέπει επίσης να φροντίζει για τις πραγματικές ανάγκες σας και για τις ανάγκες των παιδιών σας από όλες τις απόψεις, υλικές και ψυχικές.

5) Σοδεύει για σας και για τα παιδιά σας όσο και για τον εαυτό του; Το να μοιράζεται δίκαια μαζί σας τα λεφτά που κερδίζει, είναι ένα ασφαλές κριτήριο της αγάπης του.

6) Προσπαθεί ν' αποκτήσει άτομικές συνήθειες που να σας ευχαριστούν; Και υποσθάνει όσο μπορεί τις δικές σας δημιουργικές προσπάθειες για την καλύτερη ζωή του;

7) Σας δίνει τη συναίσθηση ότι σας δέχεται και σας ένγκρινει όπως είσθε; Η μήπως απεναντίας σας κατακρίνει διαρκώς, σας γκρινιάζει, σας ειρωνεύεται;

8) Κρατάει σταθερή στάσι απέναντι σε παράλογες απαιτήσεις σας; Μονον τότε θα σας εμπνεύσει το σεβασμό. Κι' αν σας αγαπάει πραγματικά, θα έβλη να του φέρνισθε με σεβασμό.

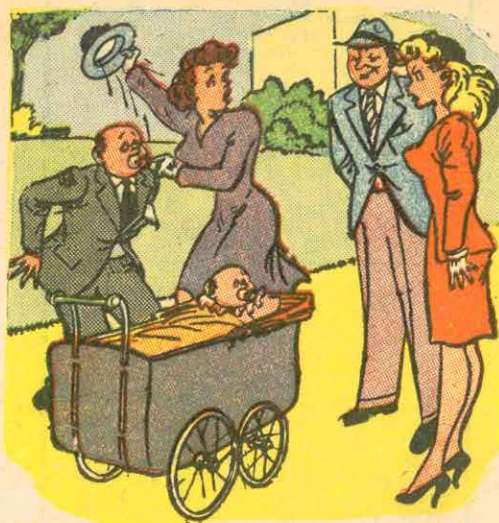
9) Είναι εύτυχιος από την ερωτική ζωή σας; Η ζωή αυτή στηρίζεται στο ένστικτο, αλλά συνδέεται στενά με τους συναισθηματικούς παράγοντες κι' επηρεάζεται απ' αυτούς.

10) Σας δίνει τη συναίσθηση πως επιδιώκει και για σας αυτή την εύτυχια; "Αν είναι αληθινά εύτυχιος ο ίδιος, δεν θα σκέπτεται μόνο τον εαυτό του, αλλά και σας.

*Απαντήστε τυχόν άρνητικά σ' όλες τις ερωτήσεις. Δεν έπεται πως δεν σας αγαπάει ο άντρας σας. Έξελίγεται τη δική σας αγάπη γι' αυτόν, με τη βοήθεια των ερωτήσεων της διαπάνης στήλης. Ίσως να είσατε σε ισ' υπέσθυνη. "Αν δεν συμβαίνει αυτό, ίσως να πρέπει να επιστρατεύσετε όλο το τάκε και τη συμπάθειά σας, για να τον βοηθήσετε να νικήσει τις αντίθετες ψυχικές του τάσεις.

"Αν ώστόσο απαντήσατε «όχι» σε 6 και πάνω ερωτήσεις, και συγχρόνως έχετε τη βεβαιότητα ότι η συμπεριφορά του συζύγου σας προέρχεται από αληθινή κακή πρόθεσι, τότε μόνο μπορείτε να πείτε πως ο άντρας σας δεν σας αγαπάει.

Τέλος, αν απαντήσατε «ναί» και στις δέκα ερωτήσεις, πρέπει να εύλογητε το θεό για την ασυνήθιστα καλή τύχη σας.

— Τι λέτε που δεν του μοιάζει; Για κυτλάει τώρα!...

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΑΡΤΟ ΑΠΟΦΑΣΙ...

Πάρτο απόφασι, μαζί θα ζήσουμε
και άλλαξε μυαλά.

Τι θα κερδίσης αν τυχόν χωρίσουμε;
Που θάβρεις πιο καλά;

Πάρτο απόφασι, έμεις ταιριάζουμε
απ' άλλους πιο πολύ,

και αν γκρινιάζουμε, ξαναμονιάζουμε
με κάποιον μας φίλι!

*

Πάρτο απόφασι και μην πειράζεσαι
μ' αυτά που θα σου πω,

αδικο ψάχνεις κι' αδικο κουράζεσαι
ν' αλλάξεις το σκοπό...

Πάρτο απόφασι κι' αν σε κλετιζέσαι
και σύ καμιά φορά,

μάθε να ελπίζεις όταν απελπίζεσαι
πως θάρρη κι' ή χαρά!...

*

Ξέρω πως έχεις πάντα δίκια μπόλικα,
κορίτσι μου καλό,

μα τα χαμογέλα σου τα μαργιόλικα
μου παίρνουν το μυαλό.

Κι' όταν θυμώνεις κι' όταν μου ταράζεσαι,
χωρίς να κόπο,

πάντα το νοιώθεις κι' ως μὴν το στοχάζεσαι
το πόσο σ' αγαπώ!...

*

Ζω με τις γκρινιές σου και με τα πεισματα
μα ξέρω το καλά,

όλα τα βλέπω σαν γλυκά τσακίσματα
κι' ο πόνος μου γελά,

όταν θυμώνεις και μου λές, αγάπη μου,
για σε πως δεν πανώ,

παίρνω σαν άρωμας κι' έχω το χάπι μου
το καθημερινό!...

*

Πάρτο απόφασι και μη φαντάζεσαι
πως άλλη πιά να βρω,

μέσ' την καρδιά μου πάντα λογαριάζεσαι
σαν ναχω θησαυρό...

Και αν τυχόν καμιά φορά χωρίσουμε,
θυμησου το κι' αυτό,

πάλι θα σμίξουμε μαζί να ζήσουμε
μια κι' είναι το γραφτό!...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τόν αγαπάτε;

Ένας άπαράιτητος και ειλικρινής
αυτοέλεγχος

Οι περισσότερες γυναίκες πιστεύουν πως αγαπούν τον άντρα τους. Για να ναι όμως αλήθεια αυτό, πρέπει να το αποδεικνύουν με τις πράξεις τους. "Αλλοιώς, η δθεν αγάπη τους μπορεί να κρύβει κάτι άλλο, π.χ. μία επιθυμία να διευθύνουν απολυταρχικά κάθε φάσι της ζωής του, να τον ταπεινώνουν, να τον βασανίζουν...

*Απαντώντας προσεκτικά και με ειλικρίνεια στις δέκα ερωτήσεις που θα βρήτε πιο κάτω, θα βγάλετε ένα θετικό συμπέρασμα αν η αγάπη σας είναι πραγματική και δημιουργική για την κοινή εύτυχία σας.

1) Τον ένθαρρυνετε να επιδοθεί στην εργασία που τον ευχαριστεί; Χαίρεσθε και σεις μαζί του όταν είναι εύτυχισμένος από τη δουλειά του, και του δείχνετε συμπάθεια και κατανόησι στις δύσκολες περιστάσεις;

2) Έπιδοκιμάζετε τις ασχολίες στις οποίες διαθέτει τις ελεύθερες ώρες του; "Αν π.χ. τον διασκεδάζει η κηπουρική ή η συλλογή γραμμοτημάτων, δείχτε και σεις ένδιαφέρον γι' αυτά. Είναι μια αποδείξη της αγάπης σας, που φαίνεται μικρή κι' ασημαντή κι' όμως βαρύνει σημαντικά.

3) Συμπαθείτε τους φίλους του; "Αν τον αγαπάτε αληθινά, θα τον βοηθήσετε να δημιουργήσει φίλους και να τους διατηρήσει, αντί να τους ζηλεύετε και να τους μισοκτάρετε, από άνοητο φόβο μήπως σας κλέψουν ένα μέρος της αγάπης του.

4) Αναλαμβάνετε τις εύθυνες σας, όταν πρέπει; Για να σας έντιμους και να σας θαυμάζει ο άντρας σας, πρέπει να χετε πρωτοβουλία στο σπίτι σας, κι' όχι να του ζητάτε ν' αποφασίζει εκείνος για το κάθε τι, ακόμα και για τις δουλειές του νοικοκυριού σας που αφορούν βεβαίως εσάς μονάχα.

5) Φροντίζετε να τα βγάλετε πέρα με πά έσοδα που έχετε; "Αν έχετε οικονομικές απαιτήσεις και τον πιέζετε να τις ικανοποιή, πέρα απ' τα οικονομικά του μέσα, θα είναι ψέμμα να πητε πως τον αγαπάτε.

6) Προσπαθείτε ν' αποκτήσετε συνήθειες που να τον ευχαριστούν; Κανείς άνθρωπος δεν είναι τέλειος. "Η γυναίκα όμως που αγαπάει τον άντρα της, προσπαθεί πραγματικά να διορθώσει τις ατέλειές της εκείνης που βλέπει πως τον δυσχεραίνουν.

7) Του δημιουργείτε τη συναίσθηση πως τον δέχεσθε και τον επιδοκιμάζετε όπως είναι; Ξεχάστε τα ρωμαντικά σας όνειρα για το «μαγεμένο βασίλειό» που, προσαρμωσθήτε στην πραγματικότητα και προσπαθήστε ν' αντιληφθήτε τα προβλήματά του και να τον βοηθήσετε για την καλύτερη λύσι τους.

8) Κρατάτε σταθερή στάσι απέναντι στις παράλογες απαιτήσεις του; Φρόνιμο είναι να υποχωρήτε όταν πρόκειται για μικροπράγματα, γιατί ο άντρας έχει τη φυσική τάσι να επιβιβάζεται. Προκειμένου όμως για σοβαρά ζητήματα, στα οποία έχει αδικο, πρέπει να υπερασπισθήτε σταθερά κι' αλλοιώς τις απόψεις σας.

9) Είσατε εύτυχιος από την ερωτική ζωή σας μαζί του; Αυτός είναι, όπως είπαμε, ένας κεφαλαιώδης παράγων της συζυγικής αγάπης. "Αγαπήστε ολόκληρωτικά τον άντρα σας, χωρίς άνοητες επιφυλάξεις και προκαταλήψεις κανενός είδους.

10) Έκφράζετε μια θερμή επιθυμία για τη δική του ερωτική εύτυχια; "Απαντάτε με την ίδια θερμή στις δικές του θερμές εκδηλώσεις;

*"Αν απαντήσατε άρνητικά σε πολλές απ' αυτές τις ερωτήσεις, σημαίνει πως έστε ειλικρινής, πως αναγνωρίζετε με θάρρος τα λάθη σας, και πως θα υπορέσετε έσομένους ν' αλλάξετε προς το καλύτερο επιδιώκοντάς το με θέλησι και με σθένος.

Μιά ή δυο άρνητικές απαντήσεις δείχνουν πως αγαπάτε τον άντρα σας, αλλά πως θα τον αγαπούσατε ακόμα περισσότερο αν λύνετε ώρισμένα προβλήματα.

*"Αν, τέλος, απαντήσατε «ναί» σ' όλες τις ερωτήσεις, μπορείτε να καυχήθε πως είσατε ο τύπος της τελείας συζύγου, ένας ανεκτίμητος θησαυρός για τον άντρα σας.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ ΤΟΥ ΑΣΜΑΤΟΣ

ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑ με έξη όροφο, στην όδον τάδε, αριθμός εκατοντόσα, βήτα. Μπροστά στην έξοδορτα ήταν σταματημένο ένα κατιόνι και ξεφορτώνανε επιπάκα. Καί σε μερικά παράθυρα προβάλλαν κάμπουσες περιέργες φάτσες, άλλες φανερές κι' άλλες αποκρυμμένες, για να κατασκοπεύσουν τα οικιακά σύνεργα του νέου ένοικιαστή, που είχε πιάσει το δεύτερο διαμέρισμα του τρίτου όροφου. Κατέβηκαν μπουφές, τραπέζια, καρέκλες, κρεβάτια, κομά, πολάρβρονες, κιθάρα. Οι έργατες έπιασαν να κατεβάσουν κι' ένα πιάνο. Καί τότε οι περιέργοι ένοικοι δάγκωσαν το κάτω χείλος και είπαν: — "Ωχ! Έχουμε και πιάνο!

Τη μεταφορά την παρακολουθούσε κάτω μια σαρανταπεντάρα παχουλή κυρία, που είχε χοντρό κεφάλι, χοντρό λαϊμό, χοντρά μπράτσα, χοντρή μέση και πολύ αδύνατα πόδια. Μυστήριο πως αυτά τα τόσο αδύνατα πόδια μπορούσαν και κρατάγαν όλο αυτό το βάρος. "Η χοντρή κυρία φορούσε δυο σειρές χοντρές ψεύτικες πέρες περασμένες από λαϊμό, ένα μαστό βραχιόλια που άστραφταν πολύ για νανε χρυσά, δυο σκουλαρικάρες με κρόσια, κι' είχε μαλλιά ξανθά, προς τα ξερά σάχια. Έίχε το άνησχο ύφος του ανθρώπου που φοβάται μην της κάνουν καμιά ζημιά στα έπιπλα και κάθε τόσο φώναζε: — "Το νού σας! Για το Θεό, δεν καθρέφτη!... Σιγά τον πολυέλεο!

Μά πολύ πιο άνησχη έδειξε, όταν οι έργατες έπιασαν να κατεβάσουν το πιάνο: — Προσάχη, παιδιά! Το πιάνο μου! Σιγά-σιγά...

"Ακολουθούσε το πιάνο και στη σκάλα, για να προσέχη τη μεταφορά του. Σ' αυτούς τους έργατες κανείς δεν μπορεί νάχη εμπιστοσύνη. Βιάζονται να τελειώσουν και κοπανάνε τα έπιπλα στους τοίχους και τα βλέπει έπειτα και σου καίγεται η ψυχή. Και να πής πως ήταν καινούργιο; Ένα πιάνο παλιό ήταν, το λούστρο που βολό και φανερά ίχνη από πολλά ένοικιατα και κακοπάθειες. Πρέπει να είχε τραβήξει πολλά βάσανα το μουσικό αυτό έπιπλο. "Όμως αυτά τα παλιά έπιπλα είναι που χρειάζονται επίλεψη και προσοχή, γιατί δεν άντέχουν για πολλές ταλαιπωρίες ακόμα. — Το πιάνο μου!... Για το Θεό.

Και δυο-τρεις ένοικοι που έιχε να κατεβαίνουν εκείνη την ώρα και παραμέρισαν για να περάσει το πιάνο, έγιναν τα μούτρα τους κι' έβαλαν ποιος ξέρει τί στο μυαλό τους. Τέλος πάντων το πιάνο μπήκε μέσα στο διαμέρισμα χωρίς να πάθη το παραμικρό και στήθηκε στο δωμάτιο που προοριζόταν για σαλόνι. Έκει στεκόταν ένας πενήντάρης, μάλλον αδύνατος, με συμπαθητικό και καλωσύνατο μούτρο.

— Έν τάξει ήθε το πιάνο, Λέλα μου; — Έν τάξει, Σπύρο μου.

— Δόξα σοι ο Θεός. Τα χοντρά καμμάτια τοποθετήθηκαν στις κατάλληλες θέσεις κι' άπόμειναν τα φιλά. Μ' αυτά καταπιάστηκε το ανθρώπινο — φανερό πως όηρησία δεν όηρησε. Βόηθησε, όμως, η γυναίκα του θυρωρού. Κάποια στιγμή φάνηκε κι' ο ιδιοκτήτης.

— Έγκαταστάθήκαμε, λοιπόν; τους ρώτησε με χαμόγελο.

— Έγκατασταθήκαμε, κύριε "Αγιοσίλε.

— Σας εύχομαι καλή διαμονή. Έλπίζω πως θα περάσετε καλά εδώ. "Όλοι οι ένοικοι είναι ήσυχου και τακτικού άνθρωποι.

— Μά κι' έμεις, κύριε "Αγιοσίλε, άπάντησε η κυρία Λέλα. Δυο άνθρωποι είμαστε, παιδιά-σकुला δεν έχουμε, κόσμο δεν δεχόμαστε...

— Τέτοιους ένοίκους θέλω κι' εγώ. Κι' αν μέινετε εύχαριστημένοι, μακάρι να κάτσετε σ' όλη σας τη ζωή.

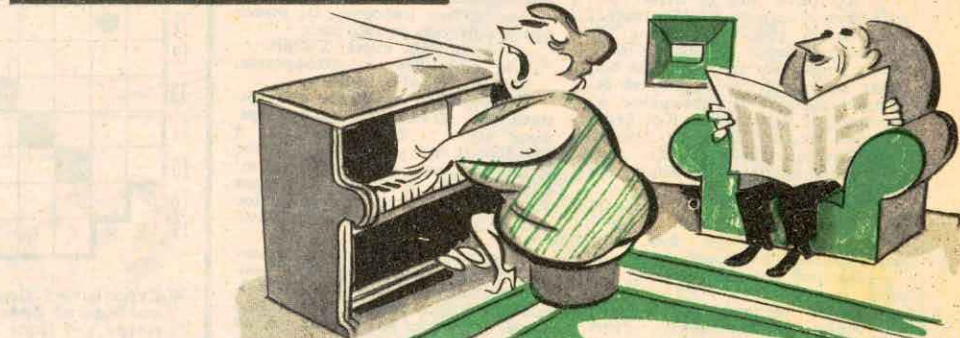
* "Όρα όχτώμισι το βράδυ. "Ο κ. Στοιμάτης (α' διαμέρισμα γ' όροφου) ενώ έφερνε το φλυτζάνι με τον καφέ στα χείλη του, το κατέθεσε και τ' άκούμπησε στο τραπέζι. "Ο κ. Δημιτράκης (β' όροφος) έμεινε με το τσιμπούκι στο χέρι, που έμεινε κι' αυτό έκκερμες. "Η κυρία Λιλή, (δ' όροφος) που άκούμπιζε κάποιο βάζο, στάθηκε όπως βρέθηκε, με το βάζο στο ένα χέρι και το ξεσκονότανο στο άλλο, ενώ ο κ. Λάμπρος που διάβαζε την έφημερίδα του, σήκωσε τα μάτια και το κεφάλι, από το κύρια άρθρο. "Η Κατίνα (όηρησία, ε' όροφος) πάτησε το γάλα στη φωτιά. "Ο κ. Θωμάς (στ' όροφος), που βρισκόταν στο χάλ του διαμερίσματος του άρθος κι' έβγαζε το καπέλλο του, έμεινε κι' αυτός με το καπέλλο στο χέρι. "Ο θυρωρός που άνοιγε το άσσανσέρ, στάθηκε κρατώντας το κλειδί. Και όσοι ένοικοι έίχταν να βρίσκονταν αυτή την ώρα στο σπίτι τους, σε μία παρόμοια στάσι άπόμειναν όλοι. Και όλοι είσανε την ίδια στιγμή:

— Τι είν' αυτό;

Αυτό, ήταν κάτι άνατριχιαστικά ξεφωνητά, που έρχαν σαν άκονισμένα γιαταγάνια της άτμόσφαιρας, διαπερνώντας τοίχους και πόρτες και τρυπούσαν δλωνών τ' αυτά. Ξεφωνητά γυναικεία, που έβγαιναν από κάποιο λαϊμό, ένα λαϊμό που λές και κάποιος δεν έσφιγγε σε άπόπειρα στραγγαλισμού. "Αλλά ξεφωνητά που τα συνώδεσαν και νότες ξεκούρνιστου πιάνου.

— Νομίζω πως είναι τραγούδι! είπε η κυρία Λιλή στον κ. Λάμπρο.

— Και ποιά τραγουδάει έτσι;

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

— Θα είναι ή νέα ένοικος. Αυτή που κουβάλησε το πιάνο. — Είμαι περιέργος να ιδώ! είπε ο κ. Λάμπρος και σηκώθηκε. "Βαδίζοντας σιγά, βγήκε στο κεφαλόκαλο κι' έσκυψε από το κάγκελλο. Το ίδιο είχαν κάνει και άλλοι ένοικοι, που είχαν βγή στους διαδρόμους άνησχοι και ταραγμένοι. "Έκαναν νοήματα μεταξύ τους, που φανερώσαν την άνησχη τους. — Τι γίνεται, κύριε Θωμά; ρώτησε ένας ένοικος. — Καλά θα περάσουμε! — Κάποιος της είπε, φαίνεται, ότι έχει ώραία φωνή και την πήρε στο λαϊμό του. — "Ναι, αλλά έμεις τί φταίμε;

— Τι φωνή; είπε άλλος. "Εδώ νομίζεις ότι σφάζουν γουρούνιόπουλο. — "Ας την, είπε ο κ. Στοιμάτης. Θα φωνάξη, θα τσιρίξη, θα βαρεθή.

"Αποσύρθηκαν πάλι στα διαμερίσματά τους. "Έγινε μια μικρή διακοπή. "Όλοι είπαν: — Δόξα σοι ο Θεός. Αυτό ήταν!

"Αλλά τα σύρλαχτά ξανάρχισαν. Πάλι και κράτησαν μέχρι τις δώδεκα τη νύχτα. Και όλοι έπιασαν με πονοκέφαλο στο κρεβάτι τους.

* Το πρωί τα ίδια, από τις έφτα μέχρι τις δέκα. Το μεσημέρι μία με δύο. Το άπόγεμα τέσσερις μ' έξη. Και το βράδυ όχτώ με δώδεκα. Τα ξεφωνητά της κυρίας Λέλας, καθώς έβγαιναν από την πόρτα και τα παράθυρο, άπλώνονταν παντού, από το ρετιρέ μέχρι το υπόγειο. Οι καύμενοι οι ένοικοι έχασαν την ήσυχία τους, τα μικρά παιδιά έμπνοούσαν τρομαγμένα από τα κρεβάτια τους, χαλούσε ο κόσμος. "Έκαναν τα παράπονά τους στον ιδιοκτήτη κι' ο κ. "Αγιοσίλεος, που καθόταν στο ρετιρέ κι' υπέφερε κι' αυτός, κατέβηκε να κάνει διάδημα. Με τρόπο πολιτισμένο.

— Με συγχωρέτε, κύριε Σπύρο, αλλά οι ένοικοι διαμαρτύρονται. — Για ποιά λόγο; ρώτησε άπορημένος εκείνος. — Με το τραγούδι της κυρίας σας; — Άκούγεται; Έκανε ο κ. Σπύρος, φανερώνοντας εύχάριστη έκπληξη. — Άκούγεται, λέει. Από ταράτσα μέχρι υπόγειο, κύριε Σπύρο. — "Ο κ. Σπύρος χαμόγελασε και φώναξε στη γυναίκα του, που ήταν στο σαλόνι. — "Όλοι σ' άκούνε, Λέλα. Μπράβο! — "Η κυρία μου φτάνει σ' νωτοράλε, κύριε "Αγιοσίλε. Και το σ' νωτοράλε, δεν βγαίνει σιγά. "Επειτα πρέπει ν' άνοίξη και ο λαϊμός της. — "Ναι, κύριε Σπύρο, αλλά εδώ δεν είναι "Ωδετο. Κι' έξ' άλλου οι θόρυβοι άπαγορεύονται. — Θόρυβοι! άκούστηκε η σπαρταρτική φωνή της κυρίας Λέλας, που παρουσιάστηκε κι' αυτή. Τολμάτε να λέτε θόρυβο τη φωνή μου! — Παρντόν, δεν ήθελα να σας θιγω, μαντάμ. "Αλλά κάθε τι που άκούγεται, περιλαμβάνεται στην έννοια του θορύβου. — "Ο κ. Σπύρος πήρε σόβαρη έκφρασι και είπε: — Κύριε "Αγιοσίλε, βρισκαμαι στο σπίτι μου. Και στο σπίτι μου είμαι έλεύθερος να κάνω ό,τι θέλω.

— Θα πάω στην άστυνομία, κύριε Σπύρο! άγριεψε κι' ο ιδιοκτήτης. — Είμαι έν τάξει με την άστυνομία. Τις δρες που όριζει η άστυνομική διάταξις, τις κρατάμε. Δυο με τέσσερις και μετά τις δώδεκα. Τις άλλες τις άφιερώνουμε στην τέχνη. Κανείς δεν μπορεί να μας έμπούση. Χαίρετε, κύριε! Τη δουλειά σου, Λέλα!

Καθώς ο ιδιοκτήτης κατέβαινε τη σκάλα, τα ξεφωνητά ξανάρχισαν. Δυο μέρες, τρεις, τέσσερις. Την πέμπτη, όλοι οι ένοικοι δήλωσαν

Μυρωδιές

Τα δυσάρεστα της υπεριδρώσεως

ΚΑΘΕ γυναίκα που θέλει να είναι έλκυστική — και ποιά δεν το θέλει! — καταλαβαίνει πολύ καλά το ρόλο που παίζει σ' αυτό το ζήτημα η καθαριότητα κι' η φρεσκάδα της. Κι' όμως τόν ξεχνάει κάποτε και παραμελεί τις συνεχείς φροντίδες που της επιβάλλει.

Το ανθρώπινο δέρμα έχει περί τα 2 εκατομμύρια ιδρωτοποιούς αδένες κρυμμένους στο βάθος του, που η δουλειά τους είναι να εκκρίνουν 1 κιλό ιδρώτα περίπου κάθε μέρα. Ο σκοπός δε αυτής της επιδρώσεως είναι η διατήρηση μιάς σχεδόν σταθεράς θερμοκρασίας του σώματος, ώστε να μην υποφέρουμε πολύ απ' τη ζέση, το καλοκαίρι.

Συνήθως — κι' όταν το δέρμα βρίσκεται σε καλή κατάσταση — δεν αντιλαμβάνομεθα καθόλου αυτή τη φυσική λειτουργία του. Συμβαίνει όμως κάποτε ν' αμείληση μιά γυναίκα ν' αφαιρέσει το μακιγιάζ της πριν πέση να κοιμηθῇ, ή ν' παραλείπη τὸν συχνό κι' επιμελημένο καθαρισμό του δέρματός της. Τότε οι πόροι, τὰ ανοίγματα δηλαδή τῶν ιδρωτοποιῶν αδένων, φράζονται ἀπὸ πούντρα, σκόνες ἢ υπολείμματα τοῦ μακιγιάζ.

Έτσι, δὲν μπορεῖ πιά νὰ βγῇ ὁ ιδρώτας καὶ ν' ἀπαλλάξη τὸ σῶμα ἀπὸ διάφορα δηλητήρια καὶ τοξίνες κι' ἀπ' τὰ ἀχρηστὰ κατὰλοιπα τῆς λειτουργίας τῶν κυττάρων. Αὐτὸ ὅμως εἶναι πολὺ κακὸ γιὰ τὸ δέρμα, καθὼς καὶ γιὰ τὴ γενικὴ ὑγεία.

Τὸ καθιερωμένο λοιπὸν μπάνιο καὶ τὸ ἐπιμελημένο πλύσιμο τοῦ δέρματος δὲν αποτελοῦν μονάχα ἓνα εὐχάριστο μέρος τῆς καθημερινῆς τουαλέτας, ἀλλὰ καὶ μιά ἀπόλυτὴ ἀνάγκη, ἀπὸ καθε ἄποψι.

Τὸ νερὸ γιὰ τὸ μπάνιο σας δὲν πρέπει νὰ εἶναι θερμότερο ἀπὸ τὴ θερμοκρασία τοῦ σώματός σας. Μὲ τὴν καθημερινὴ χρῆσι νεροῦ ζεστοῦ, τὸ δέρμα γίνεται πιασάρ.

Μπορεῖτε νὰ προσθέσετε ἀρώματικά, ἄλατα ἢ λάδια.

Διαλέξτε ἓνα σαποῦνι ὄχι ἀλκαλικὸ (οὐδέτερο) καὶ τρίψτε μ' αὐτὸ ὁλόκληρο τὸ σῶμα σας καὶ τὸ λαιμὸ σας. Ὑστερα μεταχειρίζεστε μιά φανέλλα βρεγμένη μὲ σαποῦνάδα, φροντίζοντας ἰδίως ν' ἀπαλλάξετε τ' αὐτιά σας ἀπ' τὸ κίτρινο ἔκκριμα ποὺ σχηματίζεται μέσα τους, κι' ἀπὸ τοὺς νεκροὺς ἰστούς ποὺ μαζεύονται στὴν ἐξωτερικὴ πτυχή καὶ πίσω ἀπὸ τ' αὐτί.

Τρίψτε μὲ μιά ἐλαφρόπετρα τὶς φτέρνες καὶ τοὺς ἀγκῶνες σας, ἀν τὸ δέρμα τοῦς ἔχη γίνει τραχὺ.

Μὴ βιάζεσθε στὸ μπάνιο. Ἀναπαυθῆτε μέσα στὴ μπανιέρα, ἀφίστε νὰ χαλαρωθῇ ὁλόκληρο τὸ σῶμα σας. Ὑστερα σκουπιστῆτε καλὰ καὶ δυνατὰ, τρίβοντας μὲ τὴν πετσέτα πρὸς τὰ πάνω, ἀπ' τὸ στῆθος σας πρὸς τὸ πρσσωπὸ σας, γιὰ νὰ στείλετε περισσότερο θ-επτικὸ αἷμα στὸ πρσσωπὸ. Μὲ τὸ τρίψιμο αὐτὸ, τὸ δέρμα μὲν εἶναι λεῖο καὶ κεανό.

Προσέξτε κατὰ τὸ σκουπίσιμο, νὰ μὴ μείνῃ καθόλου ὑγρασία ἀνάμεσα στὰ δάχτυλα τῶν ποδιῶν σας.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ στοιχειώδεις κανόνες τοῦ καθημερινοῦ λουτροῦ καθαριότητος.

Υπάρχουν τώρα περιπτώσεις ποὺ ὠριμένα μέρη τοῦ σώματος παραγῶν ἑκτάκις τόσο πολὺ ιδρώτα, ὥστε εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐξαπλώσῃ ἀμέσως ὅλος. Αὐτὸ συμβαίνει π. χ. ὅταν τρέβουμε γιὰ νὰ προλάβουμε τὸ λεωφορεῖο, ἢ σὲ μιά ἀρρώστεια, ἢ ὅταν μείνουμε πολλὴ ὥρα μέσα σὲ ζεστὸ καὶ ὑγρὸ δωμάτιο. Τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα μπορεῖ νὰ φέρῃ ὁ φόβος, ἢ ἄλλη δυνατὴ συγκίνηση. Ἀλλὰ καὶ μιά δίαιτα πλουσία σὲ λίπη, ζαχαρωτὰ ἢ ἀμυλώδη προσδίδει σ' αὐτὴ τὴν ὑπερίδρωσι. Ἡ ὑγρασία μὲν τότε πάνω στὸ δέρμα, καὶ μὲ τὶς ζυμώσεις ποὺ παθαίνει ὁ ιδρώτας, παίρνει μιά δυσάρεστη μυρωδιά.

Ἐφ'ὅσον δὲν μπορεῖτε πάντα ν' ἀποφύγετε τὶς συνθήκες ποὺ δημιουργοῦν αὐτὴ τὴν κατάστασι, τὸ μόνο ποὺ μὲν νὰ κάνετε εἶναι νὰ χρησιμοποιεῖτε τακτικὰ ἓνα ἀπ' τὰ εἰδικὰ ἐκεῖνα ὑγρά ποὺ ἐξαφανίζουν τὴν κακοσμία τοῦ ιδρώτος.

Τὸ βάζετε ἰδίως κάτω ἀπὸ τὶς μασχάλες σας, ὅπου δὲν μπορεῖ νὰ κυκλοφορήσῃ ἐλεύθερα ὁ ἀέρας, κι' ὅπου ἔξ ἄλλου ὑπάρχουν περισσότεροι ιδρωτοποιοὶ αδένες.

Γιὰ τὸ ὑπόλοιπο σῶμα, ἀρκεῖ συνήθως ἓνα πουντράρισμα μὲ ἀρωματικὸ τάλκ.

Στὶς ζεστὲς νύχτες τοῦ καλοκαιριοῦ, ἀκουμπάτε μόνο μιά πετσέτα στὸν ἰδρωμένο δῆμα σας, γιὰ ν' ἀπορροφήσῃ τὸ μεγαλεῖτερο μέρος τοῦ ιδρώτος, κι' ἀφίνετε νὰ στεγνώσῃ πάνω του ὁ ὑπόλοιπος ιδρώς, στὸν ἀέρα. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, θὰ δροσισητῇ γιὰ ἀρκετὴν ὥρα.

Πρὶν πλαγιάσετε, τὸ βράδυ, καθαρίσετε καλὰ τὸ δέρμα τοῦ πρσσωποῦ σας, ἀν θέλετε νὰ ναι φρέσκο καὶ δροσερὸ τὸ πρσσωπὸ ποὺ θὰ ζυπνήσετε.

Ἐνα ἄλλο δόχητρο γιὰ μιά κομψὴ γυναίκα εἶναι ἡ κακοσμία τοῦ στόματος. Κι' αὐτὸ εἶναι πολὺ φυσικὸ, γιὰτὶ ἡ ἀναπνοὴ ποὺ μυρίζει ἀσχημα, προκαλεῖ σ' ὅλους μιά ἀκατανίκητὴ ἀηδία καὶ ἀποστροφή.

Δυστυχῶς δέ, ἡ κακοσμία αὐτὴ γίνεται αἰσθητὴ μόνο στοὺς ἄλλους, κι' ὄχι στὸν ἴδιο ποὺ τὴν ἔχει. Αὐτὸς δὲν αντιλαμβάνεται συνήθως τίποτε.

Μπορεῖ ὥστόσο νὰ καταλάβῃ τὸ ἐλάττωμά του ἀπὸ δυὸ χαρακτηριστικὰ συμπτώματα ποὺ τὸ συνοδεύουν: ἀσπρὸ ἐπίχρισμα στὴ γλώσσα καὶ κακὴ γεύσι στὸ στόμα.

Σὲ τέτοια περίπτωσι, μιά γυναίκα πρέπει νὰ καθαρίσῃ τακτικὰ τὰ δόντια της, πρῶτ, βράδυ κι' ἔπειτα ἀπὸ κάθε φαγητό. Νὰ μεταχειρίζεται συχνὰ ἓνα ἀντισηπτικὸ ὑγρὸ γιὰ τὸ πλύσιμο τοῦ στόματος καὶ νὰ πιπιλίσῃ καραμέλλες μὲ χλωροφύλλη.

Συχνὰ, ἡ κακοσμία τοῦ στόματος ὀφείλεται σὲ δυσκοιλιότητα — τὴ χαρακτηριστικὴ αὐτὴ γυναικεία ἐπάθησι. Κάποιος διάσημος γιαντρός εἶχε ὀνομάσει τὶς γυναῖκες «δυσκοιλία δίποδα». Ἴσως δὲ νὰ μὴν ἀπέχεε πολὺ ἀπὸ τὴν πραγματικότητά.

Μιά ἀπ' τὶς δυσάρεστες συνέπειες λοιπὸν τῆς χρονίας δυσκοιλιότητος εἶναι ἡ κακὴ μυρωδιά τοῦ στόματος. Νὰ καὶ μερικὲς ἄλλες: Κατακράτησις τοξινῶν στὸν ὀργανισμό, ποὺ δηλητηριάζουν τὸ αἷμα καὶ ὁδηγοῦν σὲ πρόωρα γεράματα. Κόπωση, ἔλλειψις ζωτικότητος, νευρικότης. Παραμόρφωσις τῆς σιλουέτας, χοντρή μέση καὶ κοιλιά. Μάτια θολὰ, δίχως ἔκφρασι. Μαλλιά λιπαρὰ καὶ κορεμασμένα. Κηλίδες καὶ σπειράκια στὸ δέρμα. Ναυρότης τῆς σκέψεως, ἀπάθεια, ἔλλειψις ἐνδιαφέροντος.

Γιὰ νὰ τ' ἀποφύγετε ὅλ' αὐτὰ, τρῶτε τακτικὰ ἀφθονὰ φρούτα, πίνετε πολὺ νερὸ καὶ χυμοὺς φρούτων, παίρνετε μιά - δυὸ δόσεις μαγνησία καὶ κάνετε μακρινοὺς περπάτους. Ἄν δὲν κατορθώσετε τίποτα ἔτσι, θ' ἀποταθῆτε στὸν γιαντρό σας.

Μετὰ τὸ μπάνιο σκουπισθῆτε καλὰ καὶ δυνατὰ...

Δημαρχινές

Γιὰ ἐκλογὲς δημοτικὲς τραβοῦμε ἀνυπερθέτως κι' ἐνδιαφέρον ζωηρὸν θὰ προκαλέσουν φέτος, γιὰτὶ κι' ὁ γυναικόκοσμος κατέρχεται μὲ ζήλον νὰ δείξῃ τὴν ἀξία του στὸ ἰσχυρὸν τὸ φύλον καὶ ν' ἀποδείξῃ, μάλιστα, στὶς προσεχέες τὶς κάλπες, ὅτι μπροστὰ στὴ φούστα του ὁ ἀντρας εἶναι...κάληψ!

Προετοιμάζονται, λοιπὸν, γυναῖκες πλείστες ὅσες λιμάροντας, ταυτόχρονα τὰ νύχια καὶ τὶς γλώσσες. Καὶ πάντοτε καθ' ὅλα, ἢ καθε μιά μαργιόλα, θὰ κἀνῃ, συντομῶτα, ἐξορμησι μεγάλη, γιὰ νὰ...ἐκθέσῃ ἐκτενῶς τὸ πρόγραμμά της, ἀφ' ἐνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου, βέβαια, τ' ἀμετρητὰ της...κάληψ!

Περιοδεῖς ὅλες τους θ' ἀρχίσουν, ὅπου νάνα, τὰ πάντα θὰ ὑπόσχονται, τὸς πάντας θὰ κερῶνε. Ὅθι βγάζουνε τοὺς λόγους των, χωρὶς οἰκονομία, στὰ κέντρα καὶ στ' ἀπὸθινα τῆς πόλεως σημεία. Κι' ἐφ' ὅσον ὅσοι λόγους ἐκφωνηθοῦν στὸ πλῆθος, θὰ βγαίνουν ἀπ' τὰ χεῖλη τους τὰ...φλογερά συνήθως, στὸν κόσμὸ τὸν εὐαίσθητο θὰ προκαλοῦν τὸ σάλο, διότι λόγοι...πύρινοι θὰ εἶναι δίχως ἄλλο!

Ἀδρεῖς ὑπάρξεις ἄπειρες στοὺς δρόμους θὰ κυβοῦνε, στ' ἀνοικτὰ ἀξίωμα γιὰ ν' ἀναρριχηθοῦνε... Κι' ἐδῶ θὰ βλέπῃς τὴν Κική, πὺλ πέρα τὴν Ἀλίκη, νὰ δείχνουν τὰ προσόντα τους γιὰ τὸ δημαρχικὸ, νὰ σοῦ μιλοῦνε συνεχῶς γιὰ βρώσες, γιὰ πλατεῖες, γιὰ λουλοδοκηπάρια καὶ γιὰ δευτεροφροντίες... Ὅθι τάζουνε πολὺφωτα, γιρλάντες, συντριβάνια καὶ ν' ἀντικαταστήσουνε τοὺς πάγκους μὲ ντιβάνια! Ὅθι δίνουν καὶ θὰ παίρνουνε στὸ μεταξὺ τ' ἀγκίσματα, τὰ γλυκομειδιάματα καὶ τὰ μεσοστακίσματα καὶ ὅπως εἰν' ἐπόμενον, ἢ μᾶλλον προβλεπόμενον, ἂν βάλῃ καθε μιά τους σ' ἐνέργεια τὸ σκέρτσον, τὸ βλέμμα καὶ τὸ νάζι, τὸν κόσμὸ τὸν ψηφίζοντα θὰ φέρῃ ἀμέσως τέρτσον καὶ τὸ «Ἐσένα θέλουμε» δικαίως θὰ φωνάζῃ!

«Ἐσένα μόνο θέλουμε», ἀμετρητοὶ θὰ ποῦνε καὶ μὲς στὴ Δημαρχία μας πολλὲς μπορεῖ νὰ μποῦνε ὁπότε, συλλογίζεσαι καὶ συμπεραίνεις ἥδη, θὰ τρέξῃ στὰ συμβούλια ἡ γλώσσα τους...παλλιδί! Ἀλλὰ, χωρὶς ἀντίρρηση, οἱ συμβουλευνὲς ὅλες, περιέργως ἀνέκαθεν καὶ φύσει κουτσουμπόλες, θὰ σχολιάζουν τὴ Φωφῶ, ἢ τῆς Μιμῆς τὸν ἀδελφὸ, ποὺ πῆγε καὶ τί ἔκανε ἡ Μαίρη μὲ τὸ Νίκο, καὶ διαρκῶς θὰ βγάζουνε ἐν...ῶμω τὰ ἐν οἴκῳ!

Μπορεῖ τὶς ὑποσχέσεις των πολλὲς νὰ τὶς τηροῦν, νὰ μᾶς νοικοκυρεῖν καὶ νὰ μᾶς συντηροῦν, ἀλλὰ δὲν ἀποκλείεται καθόλου, συμπολίται, νὰ μὲν ἡ πόλις ἔρημη καὶ νὰ... παραμελητῇ, γιὰτὶ τῆς Δημαρχίας μας σχεδὸν ἡ ὁλομέλεια, μονάχα γιὰ τὴν... ὅρη της θὰ δείχνῃ ἐπιμέλεια!

Μπροστὰ στὰ καθρεφτάκια της θὰ ἐξημεροδραμάξῃ τοῦ...μακιγιάζ τὰ σύνεργα μπροστὰ της θ' ἀραδιάξῃ. Κι' ὅσους, πρὸς ἀκρόασιν, θὰ πᾶνε ὠρισμένοι, ἀπ' τὸν ἀρχικλητῆρα τους θ' ἀκοῦνε τακτικὰ πὺλ εἶναι, μὲ τὰ...μοῦτρα της ἡ Δημαρχος πεσμένη στὰ ἔργα τὰ λεγόμενα...ἐξωραϊστικά!

Εἰσπραξιμαὶς ὁ Διευρημαχίς
Μη. Τάδρια

«ΚΙ' ΟΜΩΣ ΟΛΟΙ ΤΟΥΣ
ΔΕΝ ΠΕΘΑΝΑΝ...»

κι' απ' όπου διανεστήκα τις περισσότερες πληροφορίες μου. Έτσι, στους 67.151 Έλληνοεθελούς, που βρήκαν φρικτό θάνατο στα γερμανικά στρατόπεδα, προστέθηκαν κι' άλλα όχθη θύματα, που έπεσαν διατρόπα από σφαίρες ναζιστικές.

Ο ευτυχισμένος γάμος του με την Πάτ Γουάιμορ

Όταν κατά τις αρχές του περασμένου Σεπτεμβρίου, δινόταν στη λουτρόπολη της Ντωβίλ ο ετήσιος κοσμικός χορός των «Μικρών Λευκών Κληνών», γενική έκπληξη για όλες τις παρευρισκόμενες διενείες προσωπικότητες του πλούτου, στάθηκε η εμφάνισή του Έρρολ Φλύν.

Κρατώντας τρυφερά απ' το χέρι την όμορφη γυναίκα του Πατρίτσια Γουάιμορ, σπάρει τον Χόλλυγουντ, ο άλλος πρώτος γόνος του διεθνούς κινηματογράφου, φαίνεται ριζικά αλλαγμένος στους τρόπους και στην εμφάνισή. Πρώτα-πρώτα δεν είχε πιά το πασιγνώστο λαττώμα του, γεγονός που τον έκανε τουλάχιστον κατά πέντε χρόνια νεότερο. Έπειτα, η άφοσίωσή του εδ-

Ο Έρρολ Φλύν, ο πιο γενειάρης

χνε στη γυναίκα του, που δεν την άφησε από τα μάτια του, έγινε το γενικό θέμα συζητήσεως εκείνο το βράδυ. Τι κι αν εκατοντάδες άλλες όμορφες γυναίκες τον τριγύριζαν διαρκώς και τον ικέτευαν με τα μάτια να τους χαρίσει ένα χαμόγελο του. Κοιμώμετος μέσα στο άψογο φάκο του και σοβαρός στις εκδηλώσεις του, ο Έρρολ φαίνεται να μην ενδιαφέρεται για τίποτα άλλο, εκτός από την όμορφη Πάτ. Λίγο αργότερα, ενώ οι δύο τους, σφιχταγκαλιασμένοι, χορεύουν ένα λικνιστικό ταγκό στους κήπους του καζίνο, στην άκρη του μπάρ, μερικοί γνωστοί «φύλαροι», έπιναν και συζητούσαν χαμηλόφωνα. Πλησιάζουμε, λοιπόν, από περιέργεια, και παρακολουθούμε μια ένδιαφέρουσα συζήτηση για την ιδιωτική ζωή του διασημού στάρ:

— Σας βεβαίω, ότι ο Φλύν άλλαξε ριζικά και όριστικά, έλεγε ένας από την συντροφιά εκείνη. Δεν είναι πιά ο Έρρολ του 1953, που όλοι τον ξέραμε αχόρταγο στις αισθηματικές περιπέτειες και άστατο στον χαρακτήρα. Στη ριζική αυτή μεταβολή συνέτεινε και το γεγονός, ότι πλησιάζει πιά τα 50 — είναι ακριβώς 47 ετών σήμερα. Άλλα τα βέβαιον είναι, ότι άρχισε να ξεχνά τον παλιό εαυτό του από τότε που έγινε (για τέταρτη φορά) πατέρας μιας χαριτωμένης κορούλας 8 μηνών τώρα, της Άρριέτα-Ρόμα, η οποία οφείλει το δεύτερο όνομά της στο γεγονός, ότι γεννήθηκε στην Ιταλική πρωτεύουσα.

Κι' έπειτα, ο «καλώς πληροφορημένος» συνέχισε τις αποκαλύψεις του:

— Τον γνωρίζω 15 ολόκληρα χρόνια και αποτελώ μέλος του πιο στενού κύκλου του. Ξέρω πολύ καλά, λοιπόν, και μπορώ να σας διαβεβαιώσω τώρα, ότι άλλαξε ριζικά. Πόσες φορές από πέ-ρσι δεν του πρότεινα πολλές μικροπεριπέτειες, που τις απέρριψε χωρίς καμιά συζήτηση. «Εγώ είχα πιά, Φίλιπ, δεν το καταλαβαίνεις;», μου απαντάει κάθε φορά που του προτείνω κάτι. «Ας παραχωρήσουμε τώρα σε άλλους τη θέση μας... Έκτός αυτού, όμως, μη ξεχνάς πως είμαι παινευμένος και πως λατρεύω πραγματικά τη γυναίκα μου. Άρκετά την πίκρανα κατά τα τρία πρώτα χρόνια του γάμου μας. Απ' εδώ και εμπρός, μόνο γι' αυτήν και για τα παιδιά μου θα έχω μυαλό και μάτια...».

Πράγματι, δεν έλεγε καμιά υπερβολή ο στενός αυτός φίλος του διασημού καλλιτέχνη. Από άλλες σοβαρές πηγές, μάθαμε, ότι από τότε που πήρε τη γυναίκα του και πήγε στη Ρώμη και απ' εκεί στη Ντωβίλ, ο Έρρολ, άρχισε να ζή μια ζωή έντελως «καλο-γερική». Ούτε γλέντια, ούτε ξενύχτια, ούτε κοσμικά κέντρα! Τις σπάνιες φορές που θα τον δουν τα βράδια έξω, θα κρατάει πάντα τρυφερά από το χέρι τη γυναίκα του. Κι' όταν πάνε σε κανένα κέντρο να διασκεδάσουν, το αργότερο θα φύγουν από εκεί τα με-σάνυχτα. Την ημέρα πάλι η θα βρίσκεται σε καμιά λέσχη, παί-ζοντας το αγαπημένο του μπριτζ, ή θα συνοδεύει τη γυναίκα του, που βγάζει περίπατο τα παιδάκια τους. Όποιος δεν ξέρει την... προηγούμενη δράση του, θα έλεγε, ότι πρόκειται για τον πιο στο-ργικό οικογενειάρχη του κόσμου! Και τέτοιος είναι πράγματι μέ-χρι σήμερα. Άλλο ζήτημα αν αργότερα βαρεθεί αυτή τη ζωή και ζητήσει καινούργια πάλι αλλαγή!

Κατά πληροφορίες απόλυτα εξαιρετικές, ο Έρρολ είναι τόσο πλούσιος σήμερα, ώστε να μην τον απασχολή διόλου το μέλλον από οικονομικής πλευράς. Διατηρεί τις μεγάλες φυτείες του στη Σαϊνάκι, που του αποδίδουν σεδαστά κέρδη κάθε χρόνο. Έχει δύο βίλλες στο Χόλλυγουντ και από μία στο Λονδίνο και στη Ρώμη. Έχει ακόμη τρία ατμόκινητα, την παλαιά αλλά καλοτάξιδη θαλα-μηγό του «Ζάκας» και σημαντικές καταθέσεις σε Τράπεζες της Α-μερικής και Ευρώπης. Τώρα τελευταία ίδρυσε στη Ρώμη και μια κινηματογραφική εταιρεία, με σκοπό το γύρισμα δυο ταινιών το χρόνο, στις οποίες πρωταγωνιστής, φυσικά, θα είναι

Η Πάτ Γουάιμορ, η όμορφη γυναίκα του Έρρολ Φλύν.

ο ίδιος. Αργότερα σκέπτεται να δοκι-μάσει τις ικανότητές του στη σκηνοθε-σία.

Στο μεταξύ, ετοιμάζεται να γιορτάσει πανηγυρικά δυο σημαντικές γι' αυτόν επετείες. Η πρώτη αφορά την εικο-σαετηρία του στον κινηματογράφο — παίζει συνεχώς από το 1934 — και η δεύτερη το γεγονός ότι συμπλήρωσε την πενήνταστή ακριβώς ταινία του από τότε μέχρι σήμερα!

Ο αριθμός αυτός αποτελεί ρεκόρ. Από τους δύο προηγούμενους γά-μους του ο Έρρολ έχει τρία ακόμη παι-διά, τον Σην 14 ετών, τη Ντίεντρε 9 ετών, και τον Ρόρυ, 8 ετών. Το πρώτο είναι από τη Γαλλίδα Λιλι Νταμιτά και τα δυο άλλα από την Αμερικανίδα Νόρα Έντγκτον, η οποία εγκατέλειψε τον Έρρολ το 1949, για να εγκαταστή-σθαι με τη σειρά της πρό διε-τίας από τον τραγουδιστή Ντικ Χαίμης,

που προτίμησε τη Ρίτα Χαίγγουορθ απ' αυτήν!

Μέχρι πέρσι ο Έρρολ δεν φημιζό-ται για το ενδιαφέρον του προς τα προ-ηγούμενα παιδιά του. Από τότε, όμως, που απέκτησε το τέταρτο, ζήτησε ξα-φνικά μέσα του η πατρική στοργή και για τα άλλα. Τακτικά είναι τώρα τα εμβόσματα που τους στέλνει και διαρ-κής ή φροντίδα του για τον τρόπο της ζωής, των σπουδών και της διαγωγής τους. Αυτή τη στιγμή ο Έρρολ, η γυναίκα του και το νεογέννητο παιδί του, βρίσκονται στο Λονδίνο. Για πρώτη φορά, γυρίζει τώρα μια μουσικοχορευτική ταινία με την Άγγλιδα στάρ Άννα Νήγκλ, στην οποία τραγου-δάει και χορεύει!

Ο Έρρολ Φλύν, αντίθετα με τους άλλους αδιόρθωτους «γόνους» του Χόλλυγουντ, που εξακολουθούν την παλιά τρελή ζωή τους, έγινε σήμερα υπόδειγμα οικογενειάρχη. Οι έρωτικές περιπέτειες δεν τον συγκινούν πιά, μολοντί εδώ και λίγο καιρό ακόμη, ήταν ένας από τους διασημότερους γυναικακατακτητές!...

Π. ΕΡΒΙΕ

Ένα επιτυχημένο σκίτσο του Ιταλού κωμικού Μακάριο

Τα νεώτερα των αστέρων

Σύντομες ειδησούλες

★ Η Αμερική είναι ως γνω-στόν η χώρα των στατιστικών. Ένα κινηματογραφικό περιοδικό αποκαλύπτει σ' ένα σύντομο άρθρο του όλα τα ελαττώματα και τα προτερήματα των αστέρων του Χόλλυγουντ. Μαθαίνουμε έτσι ότι: Τον πιο δύστροπο και πιο άστα-θη χαρακτήρα τον έχουν η Χέντυ Λαμάρ, ο Μάριο Λάντσα και η Σέλλεϋ Γουίντερς.

Τον καλύτερο χαρακτήρα: η Τζάννετ Λη και ο Ουίλλιαμ Χόλ-ντεν.

Οι πιο γενναίοι είναι οι Τζόν Λάουφοντ και ο Μπόμπ Χόπ.

Οι πιο μορφωμένοι: η Άιντα Λουβίνο και ο Βάν Χέφλιν.

Οι πιο ιδιόρρυθμοι: η Ρόζαλιντ Ράσελ και ο Μάικλ Ο' Σή.

Η Λωρέντα Γιάνγκ και ο Κάρο Γκράντ είναι οι πιο καλισταμμένοι, ενώ αντίθετα η Σέλλεϋ Γουίν-τερς και ο Μάρλον Μπράντο οι πιο ατημέλητοι.

Ελάχιστοι όμιλητικοί θεωρούν-ται η Ρίτα Χαίγγουορθ, η Βιρ-τζίνια Μάγιο και ο Γκάρι Κούπερ ενώ ο Μπόμπ Χόπ θεωρείται ο πιο φλύαρος.

Οι πιο εύθυμοι είναι ο Τόνυ Κούρτις και η Μαίρη Γουίλσον, έ-νώ οι πιο σοβαροί είναι η Όλι-βια ντε Χάβιλαντ και ο Ουίλλιαμ Χόλντεν.

Οι πιο δημοφιλείς στην Ιδιωτική τους ζωή είναι η Λουίσι Μπώλ και ο Μπόμπ Χόπ.

Οι πιο ωραίοι χωρίς μακιγιάζ θεωρούνται η Άννα Γκάρντινερ και η Τζών Ντέρεκ. Μακιγιαρισμένοι όμως, τα πρώτα κατέχουν η Άρ-λιν Ντόλ και ο Στιούαρτ Γκρέν-τζερ.

Τον ιδεώδη αθλητικό τύπο αντι-προσωπεύουν η Έστερ Ουίλλιαμς από τις γυναίκες και ο Μπάρτ Λάνκαστερ από τους άνδρες.

Οι πιο πνευματώδεις είναι η Γκρήρ Γκάρσον και ο Μάικλ Ο' Σή. Η Τζόν Κράουφορντ είναι η πιο φιλόδοξη, ενώ η Άιριν Ντάν και ο Ντούγκλας Φαίρμπανξ, γυ-ός, οι πιο κοσμικοί.

Οι πιο ευτυχισμένοι είναι η Ντό-ρις Νταϊ και ο Τζέιμς Στιού-αρτ, ενώ πιστεύεται πως η Λάνα Τάρνερ και ο Ρόμπερτ Μίτσαμ δεν γνώρισαν ποτέ την ευτυχία.

Οι πιο ειλικρινείς είναι η Άνν Μπλάουθ και ο Ρόναλντ Ρήγκαν.

Σε πιο γοητευτικοί αστέρες θεω-ρούνται στην πόλη η Άννα Γκάρ-ντινερ και ο Τάυρον Πάουερ, από την όδον όμως τα πλήρη γοητεύ-ον η Μαίριουλιν Μονρό και ο Κλάρκ Γκέμπλ.

Η Σόντ Τσάρρις, ο Τζην Κέλ-λυ και ο Ντόναλντ Ο' Κόννορ θεω-ρούνται σήμερα οι καλύτεροι θε-αυταί.

Το πιο ευτυχισμένο ανδρόγυνο το αποτελούν ο Τζέιλ Μάκ Κρή και η Φράνσις Ντχ, ενώ καλύτε-ροι γονείς θεωρούνται η Μαίρη Ο' Σούλλιβαν και ο Ρόμπερτ Γιάνγκ.

Οι πιο ανήσυχοι είναι η Μπέ-τυ Νταϊς και ο Ρέντ Σκέλτον. Τέλος το πρακτικό πνεύμα το έχουν η Πωλέτ Γκοντάρ και ο Μπίνγκ Κρόσμπυ.

★ Το είδωλλο Τέρρυ Μούρ — Ζάκ Σερνός γύρω από το οποίο έγινε τόσος θόρυβος άπεκα-λύφθη πως δεν ήταν παρά ένα δια-φημιστικό τέχνασμα.

★ Ο Άρτι Σόου και η σύζυ-γός του Ντόρις Ντόου-λινγκ συμφιλιώθηκαν. Ο διά-σημος μουσικός απέφυγε έτσι, προς το παρόν τουλάχιστον, το έβδομο διαζύγιο.

★ Η Πιεράντζελι και ο Βίκ Ντάμον που θα παντρευ-τούν στις 25 Νοεμβρίου θα περά-σουν τον μήνα του μέλιτος στη Χανολουλού.

★ Η Ρούθ Χίμπτον, που πήρε το 1952 μέρος στον διαγω-νισμό για την εκλογή της «Στάρ Υφήλιος» ως εκπρόσωπος της Α-μερικής παντρεύτηκε τον νέο ηθο-ποιό του Χόλλυγουντ Μπάρτον Πά α λ με ρ.

★ Ο Γκάρι Κούπερ ήταν μια μέρα ξαπλωμένος σε μια ανα-παυτική πολυθρόνα στον κήπο της βίλλας του στο Χόλλυγουντ όταν σε μια στιγμή κάποιος σταμάτησε μπροστά στα κάγκελλα και τον ρώτησε:

—Με συγχωρείτε, κύριε, εδώ μέ-νει η Τζέην Ράσελ;

—Τι λέτε, κύριε; διαμαρτυρή-θηκε σε έντονο ύφος, ο Γκάρι. «Αν έμεινε εδώ μια τόσο ωραία γυναι-κά, νομίζετε πως θα καθόμουν έ-γώ σαν βλάκας στον κήπο;

★ Μεγάλος θόρυβος στον Ιταλι-κό τύπο γύρω από το γύρισμα του νέου φιλμ του Μακάριο «Όλοι οι γυναίκες, εκτός από μένα». Στο έργο αυτό ο Μακάριο παίζει τον διπλό ρόλο ενός πασα και ενός ευνούχου.

★ Τέσσερες παλαιές δόξες του αστραγάλου κινηματογράφου: Η Πάουλα Βέσσελνι, ο σύζυ-γός της Άττίλα Χέρμπεργ-κερ, ο Βίλλυ Φόρστ και ο Βίλλυ Φρίτς θα είναι μαζί με την Μαρία Χόλστ ο πρωταγω-νιστής ενός μεγάλου μουσικού φιλμ που άρχισε προ ημερών να γυρί-ζεται στα στούντιο της Βιέννης.

★ Ο Αμερικανός μουσικισ-τής Σιγκφρίντ Σόνσιν συνέ-θεσε ένα τραγουδάκι που τιλοφό-ρησε «Τζίντς» και που αφέρωσε στην Τζίντς Λοουμπρίγ-κι κατά την παραγωγή της «Ι-ταλίδος στάρ στην Αμερική».

★ Η Μάλα Πάδουερς, που οί γιατροί έχουν καταδικάσει έπει-δη ύποφερι από ανίατη αρρώστια, είναι τον τελευταίο καιρό πολύ καλύτερα και μπόρεσε να παντρευ-τεί τον αγαπημένο της Μόντε Βάν-τον.

★ Η έλλοτε σύζυγος του Έρ-ρολ Φλύν, Λιλι Νταμιτά δήλωσε ότι αν ο Έρρολ τομήσει να ξαναγυρίσει στην Αμερική θα τον κλείσει άμέσως στη φυλακή για καθυστερούμενες καταβολές της βι-ατροφής της.

★ Έπειδή η αγροτική ζωή δεν άρσκει καθόλου στον Ζάκ Μπέρ-ζεράκ, η Τζίντς Ρόμπερς πούλησε το μεγάλο αγρόκτημά της και θέλει τώρα ν' αγοράσει μια βίλλα στο Μπέρνερ Χίλς.

★ Στο φιλμ «Οχι σαν ξένος» τον ρόλο του ήρωος που υποδύεται ο Ρόμπερτ Μίτσαμ, θα τον υποδυθί σε ηλικία 13 χρόνων, ο υιός του ηθοποιού που θα κάνει με την ευκαιρία αυτή το ντεμπούτο του στον κινηματογράφο.

★ Ο Τζάκ Πάλλανς μα-θαίνει χορό. Δάσκαλός του είναι ο Έντουαρντο Κανίνο, πατέρας της Ρίτας Χαίγγουορθ.

★ Το Χόλλυγουντ ετοιμάζεται να ξαναγυρίσει δυο παλιές επιτυχίες του: «Νέα Υόρκη — Μαϊάμι» και «Σαρατόγκας». Η Τζίντς Λο-υσσον θα παίξει στο πρώτο φιλμ τον ρόλο που έπαιξε άλλοτε η Κλωντ Κολμπέρ και η Τζέιν Ν-τ Γκάρλαντ θ' αντικαταστή-ση στο δεύτερο την Ίνγκριντ Μπέργκμαν. Το μουσικό σκίτσο θα παίξει μεγάλο ρόλο στις νέες εκδόσεις, γιατί οι Αμερικανοί δει-χνουν τώρα μεγάλη προτίμηση για τα μουσικά φιλμ.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΤΥ

Η καταστρεπτική ΔΙΑΡΚΕΙΑ

(«Εκείνος κι' Εκείνη έχουνε ξεχαστεί σε μια γωνιά του χώ-λ ενός ξενοδοχείου της Κηφισιάς, και αντιμετωπίζουν την ύγρα-σία του φθινοπωρινού βραδού με τη ζέση λίγου οινόπνευ-ματος και πολλές εγκαρδιότη-τες».)

ΕΚΕΙΝΗ (ένθουσιασμένη): Δεν μ' άρεσουνε τα κομπλιμέ-ντα, νομίζω όμως ότι είσατος έ-ξαιρετικός σύντροφος!... Θά-τανε μεγάλη ευτυχία για μια γυναίκα να σας έχη κοντά της εφ' όρου ζωής...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μην υπερβάλλε-τε... ΕΚΕΙΝΗ: «Αν δεν ήτανε σό-λοικο για μια γυναίκα να έκδη-λώνη ανεπιφύλαχτα τον ένθου-σιασμό της για έναν άντρα, που γνώρισε μόλις προ μίας ώ-ρας, να σας έβγαζε πώς θα σας έλεγα περισσότερα...»

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και θάχατε, ά-πλουστάτα, άδικο!

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Διότι ο ένθουσι-ασμός σας έχει για μοναδική του άφορμή την ελαχίστη διάρ-κεια της γνωριμίας μας.

ΕΚΕΙΝΗ: Θέλετε να πτήε ότι, αν σας γνώρισα προϊσώ-τερο;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ο ένθουσια-σμός σας θα έ, απλουστάτα μι-μηθί τα όλλα του φθινοπώρου που πέφτουμε δίπλα μας...

ΕΚΕΙΝΗ (τού δίνει το πα-τήρι της): Βάλτε μου, σας πα-ρακαλώ, λίγο ακόμα ούισκι...

— Δός της κι' άλλες, ν' αγιάσουν τα χέρια σου!...

νος της ώρας, άρρωστίσμενος, κα-
λοσιδεωμένος, καλοχτενισμένος, με
καλοδεμένη γραβάτα και γοητευτικό
χαμόγελο στα χείλη... Είναι φυσικό
ή άψογη κι' αστάκιστη εμφάνι-
σίς μου να υποστή μοιραία το στρα-
πατσάρισμα της διαρκείας. Θα με
δίτε, λοιπόν, και αζύριστο, και ξε-
χτένιστο, και χωρίς χαμόγελο, με
βαρυτάτη μουσκάλα στο πρόσωπό
μου, που σήμερα ίσως το συμπαθεί-
τε, αύριο όμως πιθανότατα θα το
σκαμπιλάσετε!...

ΕΚΕΙΝΗ: "Οχι δά!...
ΕΚΕΙΝΟΣ: "Όπως σάς βλέπω
και με βλέπετε... Στη ζωή δεν υπάρ-
χει τίποτα που ν' άντεχει στη διάρ-
κεια: Ούτε ο άνθρακας, ούτε το
λουλούδι, ούτε η όμορφη της γυ-
ναίκας, ούτε το βελούδο των και-
νούργιων φυλλών... Ο άνθρωπος γε-
ννάει, το λουλούδι μαραίνεται, η γυ-
ναίκα γίνεται από πεπασία γελοιο-
γραφία, τα φύλλα κιτρινίζουν και
πέφτουν... Η γνωριμία μ' έναν άν-
θρωπο — είτε άντρα, είτε γυναίκα —
πλαισιώνεται σχεδόν πάντα με
το φωτισμένο του μεγάλου ένθου-
σιασμού. "Απολούστατα, γιατί στην
άρχη καθέναν έπιστρατεύει θεατρικά
τατά τα πιο ανύπαρκτα προσόντα
του, και καμουφλάει έπιμελώς τα
τόσα ύπαρκτα έλαττώματά του...
Κι' αυτό δε συμβαίνει μόνο μ' έναν
άντρα που γοητεύει μία γυναίκα, ού-
τε με μία γυναίκα που πείνι να ξε-
τρελλάνει έναν άντρα: συμβαίνει και
μ' ένα φίλο/μας, και με μία φίλη
μας... Λέμε: "Τί έκτακτος, τί άνε-
κτίμητος φίλος είναι αυτός!... Και,
μόλις τον δούμε από κοντά, αποδει-
κνύεται ντενεκές γεγανώτος!... Η
διάρκεια είν' ο μεγεθυντικός φακός
που φέρνει πιο κοντά τα προσώπα
που θέλει να εξευντελίση... Διότι, φέ-
ροντάς τα κοντά, εμφανίζει τα κε-
κρυμμένα τους ελαττώματα, αυτά
που ήταν πριν άόρατα.

ΕΚΕΙΝΗ: "Όποτε, έτσι θα συμβή
και με μάς;
ΕΚΕΙΝΟΣ: "Αναπόφευκτα!... Θα
με δίτε όπως είμαι, θα σάς δώ ο-
πως είσατε... Χωρίς στολίδια, χω-
ρίς καμουφλαρίσματα, χωρίς ελα-
φυντικά!...

ΕΚΕΙΝΗ (άρκετα δυσανεκτή-
νη): Δεν ξέρω για σάς, εγώ όμως
νομίζω ότι δεν έχω καμμία ανάγκη
από ελαφυντικά!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νομίζετε. Γιατί αν
σας γνωρίσω καλύτερα, όπως δη-
θεν πρόκειται να μείνω στα σύν-
νεφα... "Όταν δώ στο κεφάλι σας ά-
πάνω κατεστραμένη την άποψή
υπέροχη μίζ - αν - πλι - που σας οτο-
λίζει σά φωτιστέφανος γοητείας, δ-
ταν δώ στα νύχια σας ξεφτισμένο το
βυσσινί βερνίκι, κι' όταν δώ στο πρό-
σωπό σας άμαυρωμένη την αίγλη
της πρώτης έντυπώσεως από το δύ-
στροπο ύψος της ξεπεσμένης έρω-
τικής μεγαλειότητος που προκαλεί
ή ρουτίνα της διαρκείας τότε τα ξα-
ναλέμε...

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται παγερά):
Τώρα μου φαίνεται ότι, από όλα
ελκρινής, άρχισατε να γίνεστε όλο-
φάνερα πρόστυχοι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κάνετε λάθος...
(Κυττάζει το ρολόι του. Μελαγχολι-
κά): Μόνο που η γνωριμία μας μπή-
κε στη δεύτερη ώρα της ζωής της...
ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

☼☼

Καρφιά στο δρόμο

Σε μία στροφή κάποιου έσοχικού
δρόμου του Καναδά, άναποδογυρί-
στηκε ένα καμινόνι, από μία στρα-
βοτιμονία του σωφέρ. Καί το φορ-
τίο του, δεκαεννέα μεγάλες κάσες,
γεμάτες καρφιά, ξεχύθηκε στο δρό-
μο. Πριν φύση, λοιπόν, εκεί η ά-
στονομία για να μαζέψει τα καρφιά,
είχαν τρυπήσει τα λάστιχα τους 59
παραστικά αυτοκίνητα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κάνετε λάθος...
(Κυττάζει το ρολόι του. Μελαγχολι-
κά): Μόνο που η γνωριμία μας μπή-
κε στη δεύτερη ώρα της ζωής της...
ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

☼☼

Καρφιά στο δρόμο

Σε μία στροφή κάποιου έσοχικού
δρόμου του Καναδά, άναποδογυρί-
στηκε ένα καμινόνι, από μία στρα-
βοτιμονία του σωφέρ. Καί το φορ-
τίο του, δεκαεννέα μεγάλες κάσες,
γεμάτες καρφιά, ξεχύθηκε στο δρό-
μο. Πριν φύση, λοιπόν, εκεί η ά-
στονομία για να μαζέψει τα καρφιά,
είχαν τρυπήσει τα λάστιχα τους 59
παραστικά αυτοκίνητα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κάνετε λάθος...
(Κυττάζει το ρολόι του. Μελαγχολι-
κά): Μόνο που η γνωριμία μας μπή-
κε στη δεύτερη ώρα της ζωής της...
ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

☼☼

Καρφιά στο δρόμο

Σε μία στροφή κάποιου έσοχικού
δρόμου του Καναδά, άναποδογυρί-
στηκε ένα καμινόνι, από μία στρα-
βοτιμονία του σωφέρ. Καί το φορ-
τίο του, δεκαεννέα μεγάλες κάσες,
γεμάτες καρφιά, ξεχύθηκε στο δρό-
μο. Πριν φύση, λοιπόν, εκεί η ά-
στονομία για να μαζέψει τα καρφιά,
είχαν τρυπήσει τα λάστιχα τους 59
παραστικά αυτοκίνητα!

Επίκαιροι βίχλοι

ΦΩΣ — ΦΑΝΑΡΙ

Κοιτίς των φώτων λέγεται ανέκαθεν ή πόλι μας
κι' άπ' το θυμό... άνάβουμε κι' από τα νεύρα όλοι
(μας),
γιατί μάς δίνει ή Πάουερ το φώς το έλλιπές της
και μάς ταραζει, πάντοτε, με τίς... διακοπές της!

★

Διακοπές της βλέπουμε οέ όλες τις γραμμές
κι' άμέτρητες του ρεύματος... σκοτούρες κι' άταξίες
άλλα και στις ελάχιστες των φώτων τις στιγμές,
οί πάντες ταραζόμαστε στις... ηλεκτροπληξίες!

★

Κατόπιν τούτου τίθεται το ζήτημα σαφώς
και λές: "Δεν έχεις, σήμερα, μαγειρεύμα και φώς
ή έχεις φώς-φίλε μου-και ρεύμα κάθε βράδυ,
άλλά ως ηλεκτροπληκτον οέ τρώει το σκοτάδι!"

ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΟΡΙΚΩΣ

Της Πάουερ τα τρώλλεψ και τα λεωφορεία
διαδρομή θ' αλλάζουμε, καθώς κι' άφελτρία
κι' άπ' όσα διαδίδονται κι' έντόνως αναφέρονται
οί στάσεις των οί άστατες και πάλι... μεταφέρονται.

★

Κατόπιν τούτων, ίτε
γενναίοι συμπολίται
για νέα σας "Οδύσσεια και για ταλαιπωρία,
γιατί δρομείς θα γίνεστε μεγάλων άποστάσεων,
εφόσον τείνει ή Πάουερ να γίνη "Εταιρεία
Μεταφορών των στάσεων!"

ΠΑΘΗΜΑΤΑ, ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Τόν Λινναρδόν, πάμπολλοι τον ξέραν για ζώεμπορα
μα ξαφνικά έμάθανε - ώ μόρες και ώ τέμπορα -
πως είχε κι' ένα δικτυόν συνεργατών του πληρες
και το κοινόν έτάραξε οτίς... "Ιταλίδες λίρες!"

★

Πολύ ώραία μηχανή ως βλέπετε εστήθηκε,
άλλά κι' από τού νόμου μας την μάκενα ταιμπή-
κι' άλλωιως, θα μάθη ο άθλιος οτό μέλλον να πο-
(θνηκε)
χωρίς κι' αυτόν τον άνθρωπο να τόν... ζωεμπορεύ-
(ρεύεται,
εται)!

ΑΛΛΑΓΗ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ

"Ο Τάυρον ο Πάουερ, το άστρον το έπίγειον,
χωρίζει, λένε, σύντομα και παίρνει διαζύγιον,
διότι έδαρεθηκε τόν έρωτα τόν μόνιμο
και πρό παντός τόν βίον του τόν ήσυχο και φρόνιμο.

★

Πολύ καιρό έκράτησε το πρόσχημα έξ άλλου,
ο γόνος ενός Χόλλυγουντ θεότρελλου κι' εζάλλου,
που τα λαμπρά... τ' άστέρια του κι' οί πλανοί του
(πλανήτες)

οτόν έγγαμο τόν βίον τους περνάνε σαν κομήτες!

ΟΙΚΤΡΑ ΠΛΑΝΗ

Τεχνίτης ήταν άριστος στην τόνρευση σανίδων,
άλλά και γόνος φοβερός ευτόρνων δεοπινίδων
άπ' τίς όποιες έπαιρνε καμπόσες ("πρεστύτερες")
για έξοδα γαμήλια, κουφέτα και κουλούρες!

★

Τού μαργακού έδούλευε συνήθως και τήν... πλάνη
άλλά κι' ως άρχιτέκτονας τόν κόσμο... παρεπλάνει!
"Κι' άφου υπάρχουν, κύριοι, κορόδια μέσ' ούς
(πιάτσας)

έμεις - καθώς έτόνισε - μαγκώνουμε τα μάτια!"
Αυτά μάς είπε ο έξυπνος, μετά τήν ούλληψή του
και μόνον δεν υπέπεσαν εις τήν αντίληψή του,
πως θα πληρώση τώρα αυτός των άλλων τας... μωρίας
κι' εις μάτην, πιά, θ' αναζητά σανίδα σωτηρίας!

ΓΚΟΛ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Κάποιος Βολιώτης φίλαθλος, τήν ώρα της μνηστεί-
(ας του),
κι' εις οτιγίες, αν θέλετε, ιεροτελεστίας του,
της προσφίλους... ομάδος του τόν θριαμβόν ευχή-
(θνηκε)

και με το κουνιαδάκι του οϊκτρως παρεξηγήθηκε!
"Αντίθετος ο δεύτερος ευρέθη τού νυμφίου
εις τού φουτ-μπωλ το ζήτημα ή τού... κλωτοσκού-
(φιου),
έφ' ω και τόν γαμπρούλην του, παρ' όλες τις άνάγες,
οτίς κουτουλιές τόν άρχισε και οτίς ραγδαίες...
(φάπες)!"

★

Στίς καρεκλιές κατέφυγεν άμέσως ο γαμπρός του,
χτυπώντας όρσιον εύρισκε πλησίον του κι' έμπρός
(του)...

"Αλλά κι' οί καλεσμένοι τους κατήρτισαν ομάδες
και μετ'όυ τους πάρριξαν στίς κλωτοσπατινάδες,
ώσ'ότου έδωσαν σωστόν... ποδόσφαιρον άγώνα
και... τέρμα τα κατάφεραν να μπή στόν... άρραδών!"

Γ. ΟΙΣΒΙΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ του κεχριμπαριού

Χιλιάδες αιώνες μέσ' στη θά-
λασσα

"Όταν ο άρχαίος σοφός Θαλής ο
Μιλήσιος, πριν από 26 αιώνες πε-
ρίπου, ανακάλυψε, ότι το κεχριμπά-
ρι, τριβόμενο μ' ένα μάλλινο ύφα-
σμα, άποκτούσε τήν ιδιότητα να
τραβάει σαν μαγνήτης διάφορα μι-
κροαντικείμενα, άχυρα, κομμάτια
βαμπακι, κλπ., ώνόμασε «ηλεκτρι-
σμό» τήν παράξενη αυτή ιδιότητά
του. Γιατί το κεχριμπάρι λεγόταν
«ήλεκτρον».

Αυτή υπήρξε ή πρώτη έκδήλωσις
του ήλεκτρισμού, της μυστηριώδους
δυνάμεως που έχει άλλως ή σημε-
ρικά τη μορφή του κόσμου.
Στα άρχαία χρόνια, το κεχριμπά-
ρι χρησιμοποιείτο πολύ ως κόσμη-
μα. Οί Ρωμαίοι δέσποινες συνήθι-
ζαν ναχουν πάντα για στόλισμά τους
ένα κομμάτι κεχριμπάρι — ίσως για-
τί «βούρτσιζαν» μ' αυτό τα φορέμα-
τά τους και τα καθάριζαν έτσι άπ'
τις σκόνες, τις κλωστές κλπ., που
είχαν καθήσει πάνω τους.

"Όσο για τήν προέλευση του κε-
χριμπαριού, υπήρχαν άλλοτε οί πε-
ριεργότεροι θρύλοι, που τούς άσπά-
ζονταν ακόμη κι' οί έπιστήμονες του
καιρού τους. Πίστευαν π. χ., ότι σχη-
ματίζονταν άπ' τα ούρα του θηρίου
που λέγεται «λύγξ», ή άπ' τίς... κου-
τσουλίες των πουλιών, ή άπ' τίς πέ-
τρες, σαν ένα είδος έκκρίματος!

Μόνο στίς άρχές του 19ου αιώνας
έξακριβώθηκε επιτέλους πως το κε-
χριμπάρι είναι ρετινίνη προϊστορικών
κωνοφόρων δέντρων, που έμεινε πολ-
λές εκατοντάδες χρόνια μέσα στη
θάλασσα κι' έγινε ένα φυτικό άπο-
λίθωμα.

Αυτό το ήξερε κι' ο άρχαίος Πλί-
νιος. "Αλλά" οί σύγχρονοί του άρνιόν-
ταν να τόν πιστέψουν κι' έπέμεναν
στό θρύλο, ότι το κεχριμπάρι ήταν
τα δάκρυα τών "Ηλιάδων.

Αυτές οί "Ηλιάδες ήσαν οί άδελ-
φές του Φαέθωνος, τού γιου του
θεού "Ηλίου. Ξέρουμε άπ' τη μυθο-
λογία, ότι ο Φαέθων ανέλαβε μία μέ-
ρα να οδηγεί το πύρινο άρμα του
πατέρα του στόν ούρανό. "Εκαμε ο-
μως το μοιραίο λάθος να κατιγίω-
ση τ' άλογά του, και τότε έκείνα
άφηνίσαν. Το άρμα ξεφύγε άπ' τόν
κανονικό δρόμο του, πλησίασε πολύ
στη γή και προκάλεσε φοβερή ζηρα-
σία. "Ακόμα και τα μεγάλα ποτάμια
στεγνώσαν έντελώς.

Τέλος, ο Ζεύς έρριξε ένα κεραυνό
στό άρμα και σκότασε τόν άμαυλο
Φαέθωνα. "Επειδή δέ οί "Ηλιάδες, οί
άδελφές του, τόν είχαν βοηθήσει μέ-
σα στο άρμα, ο Ζεύς τίς μετέβαλε
σε λευκές και τα δάκρυά τους σε κε-
χριμπάρι!

Τό Μεσαίωνα, οί σοφοί της Πρω-
σίας υποστήριζαν, ότι το κεχριμπάρι
ήταν όρυκτό κι' ότι παραγόταν άπ'
το έδαφος, όπως το πετρέλαιο. Κατά
τή θεωρία τους, δεν ήταν παρά στε-
ρεοποιημένο πετρέλαιο, προερχόμενο
άπό ένα πηγάδι που βρισκόταν στό
βυθό της Βαλτικής.

Σήμερα, όπως είπαμε, είναι γνω-
στή πιά ή πραγματική προέλευσις του
κεχριμπαριού. Τήν άποδεικνύουν άλ-
λως τε και τα έντομα — ίδίως μυρ-
μήγκια — που βρίσκονται συχνά φυ-
λακισμένα μέσα σε κομμάτια κεχριμ-
παριού. Τα έντομα αυτά διατηρούν-
ται στην έντέλειαν, δίχως τήν παρα-
μικρή αλλοίωσι.

Σήμερα, το κεχριμπάρι χρησιμο-
ποιείται κυρίως για πίπες και στό-
μια ναργιλέδων. Καί αυτό γιατί πί-
στευαν οί Τούρκοι ότι άπ' το κεχριμ-
πάρι δεν μεταδίδονται άρρώστειες.

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Οί δημοτικές εκλογές
μάς δίνουν τήν ευκαι-
ρία να γράψουμε σχε-
τικά με τήν πρώτη έκλογή δημάρχου στην "Αθήνα, που έγινε πριν
άπό 120 χρόνια.

Τήν 1 Δεκεμβρίου του 1834, ή πρωτεύουσα της "Ελλάδος με-
ταφέροταν άπό το Ναύπλιο στην "Αθήνα. Οί "Αθηναίοι, με τη δη-
μογοροντία επί κεφαλής — δεν υπήρχε ακόμη "Αθηναίων,
άλλά Κοινότης — υποδέχτηκαν με μεγάλο ένθουσιασμό το νεαρό
βασιλιά, που έρχοταν να εγκατασταθή στη νέα «καθέδρα του Βα-
σιλείου».

Η "Αθήνα, τήν εποχή εκείνη, δεν ήταν παρά ένα χωριό κατε-
στραμμένο άπό τόν πόλεμο, που είχε γίνει γύρω άπό τήν "Ακρό-
πολι στα χρόνια της "Επαναστάσεως. "Ο πληθυσμός της, όταν
έγινε πρωτεύουσα, ήταν 6 - 7 χιλιάδες κάτοικοι, που έμεναν σε
καλύβες και έρείπια, ανάμεσα άπό τα όποια ξεφύτρωναν και με-
ρικά νεόχτιστα και φρεσκοβαμμένα σπιτάκια — μονόροφα και διώ-
ροφα — που έσπευσαν να τα επιτάξουν οί δημόσιες υπηρεσίες και
ο στρατός, βγάζοντας στο δρόμο τους ιδιοκτήτες τους.

Στα δυο καλύτερα άπό αυτά, εγκατέστησαν το βασιλιά και τόν
πρόεδρο της "Αντιβασιλείας, τόν "Αρμανστεργ, που ήταν και ο
ούσιαστικός κυβερνήτης.

Με τήν εγκατάστασι της νέας πρω-
τεύουσας, άποφασίστηκε άπό τήν "Αν-
τιβασιλείαν να εφαρμοσθή ο νόμος του
1833 «περί συστάσεως των δήμων» και
να γίνουν οί πρώτες δημοτικές εκλογές
στην "Ελλάδα. Σύμφωνα με τόν νόμο του
1833, οί δήμαρχοι δεν ψηφίζονταν άπ'
ευθείας άπό το λαό, άλλά άπό το δημο-
τικό συμβούλιο, που υποδείκνυε τρεις
για τη θέση του δημάρχου, άπό τούς ο-
ποίους ο βασιλιάς διάλεγε τόν ένα και
τόν διώριζε.

Οί πρώτες δημοτικές εκλογές στην
"Αθήνα, έγιναν άπό τίς 15 - 20 Μαρ-
τίου 1835 και προκάλεσαν μεγάλο φα-
ντασισμό και πείσμα, γιατί όλοι οί "Α-
θηναίοι ήθελαν να γίνουν... δημοτικοί
σύμβουλοι και δήμαρχοι. "Εκτός των
συναγωνιστών μας Φαναριωτών, έγραφε
μία εφημερίδα της εποχής, όλοι οί λοι-
ποί καταγίνονται ένταυθα να πιάσουν
τάς θέσεις του Δήμου. Συμβουλίου και
τήν καθέδρον του δημάρχου. Σκοπός της
γενεάς ταύτης, είναι να προετοιμασθή
διά τα "Υπουργεία και το Συμβούλιον
της "Επικρατείας. "Ο κύριος "Ηπίτης εί-
ναι επί κεφαλής ταύτων. "Ο βασιλεύς
μας όμως επιθυμεί το πάν διά τούς άγω-
νισθέντας "Ελληνες και δείγματα μεγα-
λά τών ευγενών ταύτων αισθημάτων του,
μάς δίδει καθ' ήμέραν.

Και ή μανία αυτή των "Αθηναίων για
τήν δημαρχία, συνεχίζεται και σήμερα,
αν κρίνουμε άπό το μεγάλο άριθμό υ-
ποψηφίων δημάρχων και δημοτικών συμ-
βούλων που παρουσιάζονται στίς τωρι-
νές εκλογές...

Στίς εκλογές του 1835, δυο ήταν, κυρίως, τα κόμματα που κα-
τέβηκαν στόν εκλογικό άγώνα για τήν κατάληψή της δημαρχίας
της πρωτεύουσας. Τό ένα ήταν το κόμμα των «Κυβερνητικών» ή
μαλλον τού "Αντιβασιλέα "Αρμανστεργ, και το άλλο το κόμμα των
«Αντικυβερνητικών», που ήταν και το ισχυρότερο.

Οί "Αθηναίοι, άπό τήν "Επαναστάσι και τήν εποχή του Καπο-
δίστρια, ήταν προοδευτικοί, δημοκρατικοί και ριζοσπαστικοί στίς
ιδέες τους. Είχαν έλθει, μάλιστα, σε σύγκρουσι με τόν Καποδι-
στρια για τη δικτατορική του διοίκησι. Και, φυσικά, ή άπολυ-
ταρχία της "Αντιβασιλείας και τού "Αρμανστεργ δεν τους άρεσε
και, παρ' όλες τίς πιέσεις και τα μέτρα που είχε λάβει ή Κυβέρ-
νησις, βρήκαν τήν ευκαιρία στίς δημαρχιακές εκλογές να έκδηλω-
σουν τα φρονήματά τους. "Ετσι, άπό τίς πρώτες δημαρχιακές εκ-
λογές στην πρωτεύουσα, δόθηκε ο πολιτικός χαρακτήρας, που,
έκτος άπό σπάνιες περιπτώσεις, διατηρήθηκε και στα κατοπινά
χρόνια.

"Από τούς 800 "Αθηναίους που ψήφισαν στίς δημαρχιακές εκλο-
γές του 1835, μονάχα 150 ψήφους μάζεψαν οί «Κυβερνητικοί». Τίς
άλλες τίς πήραν οί αντιαρμανστεργικοί, άπό τούς όποιους βγήκαν
και οί πρώτοι δημοτικοί σύμβουλοι: Α. Πετράκης, Δ. Καλλιφρονάς,
Ι. Μακρυγιάννης, Σ. Βενιζέλος, Π. "Ηπίτης, Χ. Τυφεξής, Δ. Μι-
σσαρολιώτης, Σ. Χ. Γκιγκάκης, Π. Σκουζές, Ν. Γέροντας, Σ. Πα-
λαιολόγος, Σ. Πατούσας, Μ. Βουζίκης, Κ. Κοκκίδης, Ν. Λιανο-
σταφίδας, Γ. Γεννάδιος, Σ. Γαλάτης, Σ. Κυριακός, Θ. Βρυζάκης.

Λίγες ήμέρες μετά τήν έκλογή, συνήλθε το δημοτικό συμβούλιο
για να υποδείξει τούς τρεις υποψηφίους για το δημαρχιακό αξίωμα.

"Όταν ή πρωτεύουσα ήταν ένας σωρός άπό έρείπια

Στήν ψηφοφορία πρώτος
ήλθε ο Δημ. Καλλιφρονάς.
"Ο βασιλιάς όμως, αντί
του Καλλιφρονά, διώρισε για δήμαρχο τόν "Ανάργυρο Πετράκη —
που είχε έλθει δεύτερος στην ψηφοφορία — με τήν πρόφασιν, ότι
ο Καλλιφρονάς ήταν πολύ νέος για δήμαρχος. Η πραγματική όμως
αίτία που δεν έγινε ο Καλλιφρονάς, ήταν «τα λίαν φιλελεύθερα
αισθήματά του, τα όποια έδλεπεν ή Αύλη και ο "Αρχιγραμματέυς
"Αρμανστεργ, με πολύ δυσάρεστον όμμα».

Σύγχρονα με το διορισμό του πρώτου "Αθηναίου δημάρχου, διο-
ρίστηκαν με Β. Δ. οί δημαρχιακοί πάρεδροι "Αγγ. Γέροντας, Κ.
Θεοχάρης, Γ. Μεταξάς και Κ. Βρυζάκης και το δημοτικό συμβού-
λιο, με ψηφοφορία, έκανε τόν Καλλιφρονά πρόεδρο του δημοτικού
συμβουλίου.

★

"Αν σήμερα οί δήμαρχοι υπόσχονται πολλά και θαυμάσια, ιδίως
τίς παραμονές των εκλογών, δεν μπορούσε να κάνει το ίδιο και ή
πρώτη δημοτική άρχή της "Αθήνας. "Ηταν τόσο φοβερή άπό πά-
σης άπόψεως ή κατάσταση, ώστε κάθε υπόσχεσι έχανε τήν αξία
της. Η πόλις, καθώς γράφουμε και πάρα πάνω, ήταν ένας σωρός
άπό έρείπια. "Αλλά αυτό ήταν το λιγώτερο. Τό χειρότερο ήταν

ότι ή έλλειψις του νερού και της καθα-
ριότητας άπειλούσε τήν υγεία. Τα βρώ-
μικα νερά των σπιτιών τρέχαν στους
δρόμους, όπου πετούσαν και τα σκουπι-
δια τους οί "Αθηναίοι. Καί, όταν παρα-
γέμιζαν οί δρόμοι άπό τα σκουπίδια, τα-
τε κάνουν έδνα έρρανο οί γύρω κάτοικοι
και πληρώναν κάποιον για να τα καθα-
ρίση. Τακτικοί σκουπιδιαρέοι και κάρρα
καθαριότητας, φυσικά, δεν υπήρχαν.

Και δεν ήταν μόνο τα σκουπίδια μέσα
στην πόλι που άπειλούσαν τούς κατοί-
κους. Γύρω άπό τήν "Αθήνα, με τα λι-
μνάζοντα νερά τού "Ιλισσού και τού Κη-
φισσού, είχε φυτρώσει ένα δηλητηριώδες
φυτό, ο φ λ ω μ ο ς, που οί αναθυμιάσεις
του ήταν επικίνδυνες και γι' αυτή τη ζωή
των "Αθηναίων. Χρειάστηκε συστηματι-
κή εργασία του πρώτου δημάρχου της
"Αθήνας, τού Πετράκη, για τó κόψιμο
του φλώμου και τó άνοιγμα χαντακιών,
ώστε να φύγουν τα λιμνάζοντα νερά
που τόν πολλαπλασίαζαν και να παύ-
σουν να φλογώνουν οί "Αθηναίοι άπό τήν
άποπνικτική ατμόσφαιρα, που δημιουρ-
γούσε.

Ίδού πως περιγράφει τήν κατάστα-
σι της "Αθήνας, ένας χρονικογράφος τίς
εποχές, όταν ο πρώτος δήμαρχος ανα-
λάμβανε τα καθήκοντά του: «Αί κόπροι
και αί άκαθαρσίαι, συσσωρευθείσαι εις
τό άστυ επί 17 ολόκληρα έτη, ήπείλουν
σοδάρως τήν υγείαν των κατοίκων και
καθίσταν τήν έν αύτώ διαμονήν αρκετά
άνυπόφορον. Πάσα πατωχική καλύβη πε-
ριείχε και φάτην και κόπρους ζώων και
άλλας άκαθαρσίας, γεννώσας μολύσμα-
τά και τα άρχαία έρείπια έγεμον, ως
έπί το πολύ, κόπρων και πτωμάτων κυ-
ίων, γαλών και μεγαλύτερων ίσως τε-
τραπόδων. "Ο κοινότοπος έκάλυπτε συχνά τα πάντα και ή έλλειψις
του ύδατος έγινετο επαισθητοτέρα... Αί όδοί στενάι, πλήρεις πη-
λου ή κοινοτού, σκοτεινά κατά τήν νύκτα, έγεμον λάκκων και
συντριμμάτων, τα όποία καθίσταν τήν διάβασιν των επικινδύνον
και έν καιρώ ήμέρας ακόμη...»

Και δεν έφθαν ή φοβερή κατάσταση της πόλεως, που είχε ν' αν-
τιμεταπίση ο πρώτος δήμαρχος της πρωτεύουσας, αλλά είχαν φορ-
τώσει και στο δήμο καθήκοντα και υπηρεσίες που σήμερα άποτε-
λούν ολόκληρα "Υπουργεία. "Ο δήμος έπρεπε να φροντίη για τη
δημοτική εκπαίδευσιν, για τίς εκκλησίες, να κάνει αστυνομικά και
αστυνομικά καθήκοντα, να έχη τή νοσοκομειακή και υγειονομική
περίθαλψιν των "Αθηναίων, που ήταν και το δυσκολώτερο με τήν
έλλειψιν των μέσων και τίς συχνές επιδημίες που έπεφταν τήν ε-
ποχή εκείνη. Μία άπό τίς επιδημίες αυτές — γαστροχολερική, τήν
ονόμασαν τότε — που εμφανίστηκε στην "Αθήνα, το καλοκαίρι του
1835, είχε πάρει πανδημικό χαρακτήρα.

Για ν' αντιμεταπίση τήν κατάσταση αυτή, ο δήμαρχος κατέβαλε
υπεράνθρωπες προσπάθειες, παρ' τήν έλλειψιν χρημάτων. Ειδικά
για τήν αύξησιν των πόρων της ή δημοτική άρχή, έτάσσε στο σημείο
να πολιτογράφη άθρόα "Αθηναίους, για να έχη έτσι μεγαλύτερο κύ-
κλο από φορολογούμενους δημότες.

Μόνο με τήν Κυβέρνησι δεν τα πήγαινε καλά ή δημαρχία. Στο
τέλος ο άρχιγραμματέυς "Αρμανστεργ βρήκε τήν ευκαιρία να παύ-
ση το δημοτικό συμβούλιο και τó δημαρχον Πετράκη, όταν ο "Όθων
πήγε στο έξωτερικό για να παντρευτή. "Αλλά γι' αυτό θα γράψουμε
σε προσεχές σημείωμα.

Ε. Σ.

Η ΜΑΥΡΗ ΑΜΑΖΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Κλαύδιος κι' ο Φαρνέζε μπαίνουν στο μοναστήρι. Ο πρώτος αναγκάζει τη Φαύστα να τον ακολουθήσει σ' ένα περιπτερό του κήπου, όπου την περιμένει ο καρδινάλιος. Η Φαύστα παίρνει μαζί της και τη Σαϊζούμα και, σε μία στιγμή, της θυγατρική της μάσκα που φορεί στο πρόσωπο. Ο Φαρνέζε βλέπει τότε μπροστά του την παλιά αγαπημένη του Λεωνώρα ντε Μονταίγκ. Έπακολουθεί μία δραματική σκηνή... Στο μεταξύ, φθάνουν στο μοναστήρι ο Παρνταγιάν, ο Κάρολος της 'Αγκουλέμης, ο Πικουί κι' ο Κρόας. Ο τελευταίος, χάρης σε μία τυχαία σύμπτωση, ανακαλύπτει πως η Βιολέττα είναι φυλακισμένη σε ένα μικρό σπιτάκι που βρίσκεται μέσα στον κήπο του μοναστηριού. 'Αλλά, ξαφνικά, βλέπει μπροστά του τον Μπελγκοντέρε, που αρχίζει να τον χτυπάει με το μαστιγίο του. Τού ζητάει ταυτόχρονα να του πει πως βρέθηκε εκεί.

— 'Εξαρτάται απ' αυτό που θα μου πεις, απάντησε ο Μπελγκοντέρε. 'Εμπρός, λέγε! Δεν έχω καιρό να χάω μαζί σου!

Ο Κρόας κατάλαβε πως έπρεπε να περιουσιασθεί σ' αυτή την άοριστη υπόσχεση. Μισούσε από τα κατάβαθα της ψυχής του τον Μπελγκοντέρε, αλλά και ταυτόχρονα τον έτρεψε. 'Αποφάσισε, λοιπόν, να του πει την αλήθεια, χωρίς να του κρύψει τίποτα.

— 'Αφεντί, άρχισε, όταν μάς άφισατε, ο Πικουί κι' εγώ βρεθήκαμε σε μεγάλη στενοχώρια. Ο ιδιοκτήτης του 'Πανδοχείου της 'Ελπίδας' μάς πέταξε έξω και δεν ξέραμε τί να κάμουμε...

— Σάν να μου φαίνεται πως αυτό το ζώο έχει δίκιο, μουρούρισε ο Μπελγκοντέρε.

— Πλανηθήκαμε, λοιπόν, κάμποσες ημέρες γύρω στο πανδοχείο, περιμένοντας πως θα γυρίζατε, συνέχισε ο Κρόας. 'Αλλά καταλάβαμε, στο τέλος, πως είχατε κάποιο σοβαρό λόγο για να μην θέλετε να γυρίσετε...

Κι' έπειτα έπρεπε να ζήσουμε, προσπαθήσαμε να βρούμε έναν καινούργιο αφεντικό, με την απόφαση, όμως, να ξαναγυρίσουμε κοντά σας, αν τύχαινε να σας ξαναβρούμε... Γιατί σας... αγαπούμε κι' είμαστε πολύ ευχαριστημένοι μαζί σας...

— Καλά, καλά, τον δέχομαι ο Μπελγκοντέρε. Με λίγα λόγια, θελήσατε να φύγετε από την υπηρεσία μου... Γιατί εγώ, βέβαια, δεν σας είχα διώξει... Και ποιος είναι ο καινούργιος αφεντής σας;

Ο Κρόας δίστασε για μία στιγμή. 'Αλλ' όταν ο Μπελγκοντέρε του ξανάκαμε την ίδια ερώτηση, βιάστηκε ν' απαντήσει.

Ο δούκας της 'Αγκουλέμης!

Ο Μπελγκοντέρε τινάχτηκε πάνω.

Μπράβο! φώναξε. Τό συγχαρητήρια μου... Είπε πολύ τιμητικό για μένα το ότι μ' αντικαταστήσατε μ' έναν δούκα...

— 'Ενα γιο βεβαίως!

Ο Κρόας ξεβρόδωσε. Είχε την εντύπωση πως ο Μπελγκοντέρε τον θαύμαζε για την καινούργια του θέση και σκεδόν δεν τον φοβόταν πιά.

Ο τσιγγάνος του είπε σε λίγο με ειρωνικό ύφος:

— Όλα αυτά, όμως, δεν μου εξηγούν πως και γιατί σας βρήκα τόσο απροσδόκητα μπροστά μου, κύριε Κρόας.

— Θα σας το εξηγήσω εγώ, απάντησε ο Κρόας. Ο κύριός μου, όπως καταλάβα από μερικά λόγια που του ξέφυγαν, αγαπάει μία νέα που χάθηκε ξαφνικά...

— Μπα! είπε ο Μπελγκοντέρε κάνοντας τον αδιάφορο. Είπες πως αυτή η νέα χάθηκε;

— Ναί. Μέσα σ' αυτό το μοναστήρι βρίσκεται, λοιπόν, μία τσιγγάνα...

Ο Μπελγκοντέρε ανατρίχιασε.

— Μία τσιγγάνα που προσπεύει το μέλλον χωρίς να κάνει ποτέ λάθος, συνέχισε ο Κρόας. Ο κύριός μου ήθελε εδω, λοιπόν, για να την παρακαλέσει να του πει την τύχη του, ελπίζοντας πως θα μπορούσε μ' αυτό τον τρόπο να μάθει κάτι για τη νέα ποι'

αγαπάει...

— Θέλεις να πεις ότι ο δούκας της 'Αγκουλέμης ήρθε εδω για να συμβουλευθεί τη μάγισσα; συμπέρανε ο Μπελγκοντέρε. Αυτό είναι πολύ σημαντικό. 'Αλλά σύ... Για το λόγο που πήδησε αυτό το φράχτη;

Ο Κρόας ξερόδωσε.

— 'Εγώ; είπε. Με είχαν αφήσει μόνον μου στον κήπο... Και λοιπόν είδα κάτι ανθρώπους... που μου φάνηκαν ύποπτοι...

— 'Αποφάσισα τότε να πηδήσω το φράχτη για να μπορώ να τους παρακολουθώ καλύτερα.

— 'Α, έτσι; τον είρωνε ο Μπελγκοντέρε. Βλέπω πως στην υπηρεσία του καινούργιου κυρίου σου έγινες και παλληκαράς!... Τώρα θα σου δείξω εγώ για να μάθεις να λες ψέμματα!

Ξανασώκωσε το μαστιγίο του κι' άρχισε να χτυπάει τον Κρόας παντού.

Ο δυστυχισμένος είχε λυγίσει τα γόνατα και σούριαζε από τους πόνους.

Ο Μπελγκοντέρε όταν κουράστηκε να τον χτυπάει με το δεξί χέρι πέρασε το μαστιγίο στο αριστερό και συνέχισε.

Κάποτε, όμως, άποκαμε και σταμάτησε.

— 'Ορβιός! ούρλιαξε βλέποντας ότι ο Κρόας ήταν έτοιμος να σωριαστεί κάτω.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Δημοτικά

'Εδω και μέρες μερικές, για έκλογους Δημοτικούς αθέριτα μου παρλαρείς, και θές στα δημαρχιακά κι' εσύ εμφάνα να μου κα- και να μου φιγουράρεις.

Γι' αυτό, προτού παραχτραπώ, έχω καθήκον να σου πω και δίκως αντιρροήσεις: Σε θέλω ιδιωτική κι' όχι, ρε συ, δημοτική να καταντήσης χρήσις!

Πάψε, τούτέστιν δηλαδή, να πας για σύμβουλος του Δή- και τον κακό σου φάρο, αφού, χωρίς πολυλογία,

έχεις προσόντα για (να γί- της Δημαρχίας... (κάρρο!

Τέλος και των τοι- (χοκολλη- κόψε, φροσί, μία και τον πλάγιο τον ή- (χο, γιατί, χωρίς πολύ ν' (αργώ, σε πιάνω ατούσια (εγώ) και σε κολλώ στον... (τοίχο!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

— 'Ακουσε τώρα τί έχω να σου πω... Ο Κρόας κατάφερε να συγκρατηθεί στα πόδια του.

— 'Ηρθε εδω για να με κατασκοπεύ- σης, συνέχισε ο Μπελγκοντέρε. Γιατί ο καινούργιος αφεντής σου θέλει να κλέψει τη Βιολέττα... Αυτό δεν είναι το σχέδιό του;...

— 'Εκαμε, όμως, τους λογαριασμούς του χω- ρίς εμένα!... 'Α, ξέχασα να σου πω ότι σε ξαναπαίρνω στην υπηρεσία μου... 'Α- κουσε, σκύλε!... Σε ξαναπαίρνω στην ύ- πηρεσία μου... 'Εγώ τώρα θα βγω, άλλ' επειδή δεν σου έχω πιά εμπιστοσύνη θα σε κλειδώσω... Θα ξαναγυρίσω έπειτα από μία στιγμή κι' αν τυχόν δεν βρω τη Βιο- λέττα, αλλοίμονο σου!

Ο Μπελγκοντέρε έκλεισε προσεχτικά δ- λες τις πόρτες κι' έπειτα βγήκε.

Ύστερα από λίγο έμπαινε στο γραφείο της ηγουμένης, στην όποιαν αφήγησε όλα όσα είχε μάθει ή υποπτευόταν, παρακα- λώντας την να τα διαβιβάσει στην πριγ- κήπισσα Φαύστα. Γύρισε κατόπιν στο σπι- τάκι, όπου τα βρήκε όλα όπως τα είχε ά- φισει.

Οι αγαπημένοι

Ο καρδινάλιος Φαρνέζε, αναγνωρίζοντας τη Λεωνώρα ντε Μονταίγκ στη Σαϊζούμα, είχε την εντύπωση πως βρισκόταν δεκάξη χρόνια πίσω.

Η Λεωνώρα, στο διάστημα αυτό, είχε αλλάξει ελάχιστα.

Η έκπληξη κι' ο τρόμος έφυγαν πολύ γρήγορα από το μυαλό του καρδινάλιου. Και μέσα στην καρδιά του θριάμβευσε η παλιά αγάπη του. Σηκώθηκε άργα και ψι- θύρισε:

— Θα πρέπει να με μισήτε. Κι' έχετε δική. 'Αλλ' όταν σας τα πω όλα, θα κα- ταλάβετε πως είμαι λιγώτερο άθλιος από ό,τι φανταζόσαστε.

Μιλούσε με φωνή ήρεμη και ταπεινή. Μό- λης τολμούσε να σηκώσει τα μάτια του πά- να σ' αυτή τη γυναίκα, που, στο βάθος της καρδιάς του, δεν είχε πάψει ποτέ ν' α- γάπη.

Την εποχή που τη νόμιζε για πεθαμένη, ή αγάπη του είχε αποκοιμηθεί και, θέλοντας να ξεχάσει τα πάντα, είχε ριχτεί στη με- γάλη περιπέτεια. Νά γιατί είχε κάνει δικά του τα όνειρα και τις φιλοδοξίες της Φαύ- στας. 'Αλλά καταλάβαινε τώρα πως όλα αυτά ήταν μια ούτοπια, μία χίμαιρα. Κι' η παλιά αγάπη του ξυπνούσε ορμητική κι' άσυγκράτητη μέσα στην ψυχή του. Το μό- νο που σκεφτόταν, ήταν πως να κἀμή τη Λεωνώρα να τον αγαπήσει και πάλι.

Ο Φαρνέζε δεν είχε κλάψει από δεκάξη χρόνια. Δεν είχε κλάψει ούτε κι' όταν ζη- τούσε από τη Φαύστα να λυπηθεί την κό- ρη του. 'Αλλ' έκλαψε τώρα μπροστά στην παλιά αγαπημένη του.

— Κλαίτε; ρώτησε η Λεωνώρα με καλω- σύνη, με τρυφερότητα σχεδόν. Πονάτε λοι- πόν και σεις;... Ο πόνος φεύγει, στ' α- λήθεια, με τα δάκρυα... 'Εγώ δεν μπορώ να κλάψω. Και να γιατί! Ο δικός μου πό- νος μένει μέσα μου και με πνίγει.

Ο καρδινάλιος σήκωσε το κεφάλι του. 'Η έκπληξη ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσω- πό του. Πως λοιπόν! Η Λεωνώρα του μι- λούσε έτσι;... Δεν του έκανε ούτε παρα- τηρήσεις, ούτε παράπονα;... Δεν τον κα- ταρίασαν;...

— Πέστε μου, συνέχισε η Λεωνώρα, ποιός πόνος σας βασανίζει;... Γιατί κλαίτε;... Θα μπορέσω ίσως να σας παρηγορήσω... «Δεν μ' αναγνωρίζεις!», σκέφτηκε ο καρ- δινάλιος με φρίκη.

— Λεωνώρα... Λεωνώρα! φώναξε με φω- νή που πνιγόταν απ' τους λυγμούς. Τον κύτταξε σαστισμένη.

— Λεωνώρα; είπε. Γιατί φωνάζετε τη Λεωνώρα;... Πάψετε, σας παρακαλώ, για- τί μπορεί να την ξυπνήσετε...

Αυτή τη φορά, ο τρόμος μπήκε μέσα στην ψυχή του καρδινάλιου.

— 'Ακούστε, συνέχισε η Λεωνώρα. Θα σας πω τη μόρα σας.

Λέγοντας αυτά, έπιασε το χέρι του καρ- δινάλιου, που ανατρίχιασε σ' αυτή την έ- παφή.

«Τρελή! σκέφτηκε. Είναι κάτι περισ- σότερο κι' από νεκρή».

Τη στιγμή εκείνη, η πόρτα του περιπτε- ρου άνοιξε και δυο άνθρωποι μπήκαν μέσα. 'Ηταν ο Κάρολος της 'Αγκουλέμης κι' ο ίππότης ντε Παρνταγιάν. Βλέποντας αυτή τη σκηνή, σταμάτησαν στο κατώφλι.

Ο καρδινάλιος δεν τους είδε. Το μόνο που σκεφτόταν τώρα, ήταν να μπορέσει να κἀμή αυτή τη γυναίκα να τον αναγνωρίσει.

— 'Ακουσε, Λεωνώρα, της είπε. Δεν ά- ναγνωρίζεις, λοιπόν, τον έραστή σου;... Κύτταζε με. Είμαι εκείνος που αγάπησες άλλοτε...

Ο άνθρωπος που στέκεται μπροστά σου είναι ο 'Ιωάννης Φαρνέζε.

Την είχε πιάσει από τους ώμους και την τράνταζε ελαφρά.

— Δεν μ' αναγνωρίζεις; συνέχισε. 'Ε- στω. 'Αλλά την κόρη σου;... Δεν τη θυ- μάσαι την κόρη σου... τη Βιολέττα σου;

— Τί λέει; ρώτησε ο Κάρολος της 'Αγ- κουλέμης.

— Σιωπή! απάντησε ο ίππότης. Αυτό που γίνεται εδω, είναι πολύ τρομερό!

— Η κόρη σου λεγόταν Βιολέττα, ξα- ναίπε ο καρδινάλιος. Πρέπει, λοιπόν, για να σε συγκινήσω, να σου πω την τραγική αλήθεια; Μάθε την, αφού δεν μπορεί να γί- νει αλλοίως... Είχες άλλοτε μια κόρη που βασανιστηκε πιο πολύ από σένα. Αυτή η κόρη σου δεν υπάρχει πιά!... Πέθανε!

— Πως έρετε πως η Βιολέττα πέθανε; άκούστηκε μία σπαρακτική φωνή μέσα στο περιπτερό.

Ο καρδινάλιος γύρισε κι' είδε μπροστά του ένα νέο, που το πρόσωπό του ήταν τη στιγμή εκείνη η ζωντανή έκφραση του πό- νου.

Η Σαϊζούμα είχε κάμει ένα βήμα προς τα πίσω, σαν αυτή η σκηνή να μη την εν- διέφερε.

— Ποιος είσαστε; ρώτησε ο Φαρνέζε, κάνοντας ένα βήμα προς τον Κάρολο της 'Αγκουλέμης.

— Είπατε ότι πέθανε;... Είπατε ότι η Βιολέττα πέθανε;

Η φωνή του νεαρού δούκα, ήταν σπαρα- κτική. Τα μάτια του έλαμψαν, ξαφνικά, και πιάνοντας τον Φαρνέζε από τον ώμο, τον τράνταζε με δύναμη.

— Ποιος είσαστε;... ρώτησε. Ποιά εί- ναι αυτή η γυναίκα;... Γιατί λένε πως η Βιολέττα πέθανε;... Πως το έρετε;

Ο καρδινάλιος αναστενάξε.

— Ποιος είμαι; απάντησε. 'Ενας δυστυ- χισμένος, που μία γυναίκα καταράστηκε κάποτε τρομερή ώρα. Κυττάζετέ με... Εί- μαι ο καρδινάλιος πρίγκηψ Φαρνέζε, ο έ- ραστής της Λεωνώρας ντε Μονταίγκ, ο πα- τέρας της Βιολέττας...

— Ο πατέρας της! είπε με πνιγμένη φωνή ο Κάρολος.

— Η μητέρα της! ψιθύρισε ο Παρντα- γιάν, κυττάζοντας με συμπόνια τη Σαϊ- ζούμα.

— Φύγετε! συνέχισε ο καρδινάλιος, ύ- ψώνοντας επιτακτικά το χέρι του. Φύγετε, νέε μου!... Μη μ' αγγίζετε!... Φέρνω δυστυχία σ' όποιον μ' αγγίξει!

Ο Παρνταγιάν έκαμε ένα βήμα προς τα εμπρός.

— Κύριε καρδινάλιε, είπε, ο φίλος μου είναι ο δούκας της 'Αγκουλέμης... Λυπη- θήτε τον... Αγαπούσε τη μικρή Βιολέτ- τα... Μας είπατε, ότι πέθανε... Ο φί- λος μου κι' εγώ θα επιθυμούσαμε να μά- θουμε πως πέθανε...

— Πως πέθανε; απάντησε ο Φαρνέζε. Την σκότωσαν!

Ο Παρνταγιάν ανατρίχιασε.

— Ποιος τη σκότωσε; ρώτησε.

— Μία γυναίκα... μία τίγρις, απάν- τησε ο Φαρνέζε. Φάνηκε ήλιθιος και την ά- φησα να φύγει μέσα από τα χέρια μου... Και τώρα αλλοίμονο σε μένα και σε σας!

— Ποία είναι αυτή η γυναίκα; ξανα- ρώτησε ο Παρνταγιάν.

Ο καρδινάλιος φαινόταν τώρα πιο ήρε- μος.

— Είναι καλύτερο να μην βρεθίτε στο δρόμο αυτής της γυναίκας, απάντησε. Θα σας συντρίψει σαν να είσατε από γυαλί...

Δούκα της 'Αγκουλέμης και σεις, κύριε, φυ- λαχθήτε απ' αυτή τη γυναίκα. Αφού γνω- ρίσατε και αγαπήσατε τη Βιολέττα, η γυ- ναίκα αυτή θα πρέπει να σας ξέρει και να σας μισή... Φύγετε, όσο ακόμη είναι και- ρός...

— Αυτή η γυναίκα που εδολοφόνησε τη Βιολέττα είναι λοιπόν...

— Η Φαύστα, είπε ο καρδινάλιος.

— Το είχα μαντέψει, ψιθύρισε ο Παρ- νταγιάν. 'Ενομιζα πως η γυναίκα αυτή δεν είχε άλλη σκέψη από το να οργανώσει συνω- μώσεις και σφαγές γύρω στους θρόνους της Εύρώπης...

— 'Αλλ' όπως βλέπω, ασχολεί- ται και με πολλά άλλα πράγματα... Το- σο το χειρότερο γι' αυτήν! Θα λογαρια- στούμε μαζί!

Ο καρδινάλιος είχε ξαναγυρίσει κοντά στη Λεωνώρα.

— Σ' αγαπώ πάντα, της είπε. Λεωνώ- ρα, άκουσέ με... 'Ας φύγουμε μαζί... Θα ξαναζεστάνω την καρδιά σου και θα ξυ- πνήσω το μυαλό σου από το λήθαργό του.

Η Λεωνώρα γέλασε.

— Ζάν ντε Κερδιλιέ, τί με θέλεις; φώ- ναξε. Που θέλεις να με παρασύρεις;... Ω πατέρα μου, που είσαστε;... Σιωπή! Χτύπησε η καμπάνα...

Νά ο καταραμέ- νος που σηκώνει τον 'Εσταυρωμένο, για να ελυσήσει το εκκλησίσιόμα...

Είχε ξαναφορέσει τώρα τη μάσκα της κι' είχε ξαναγίνει η Σαϊζούμα.

Ο Φαρνέζε έβγαλε ένα μουγκρητό.

— Πραγματικά, είμαι καταραμένος! είπε.

Σκέπασε κατόπιν το πρόσωπό του με τα χέρια του και βγήκε τρέχοντας από το πε- ρίπτερο.

Ο ίππότης σκούπισε τον ιδρώτα που έ- τρεχε από το μέτωπό του.

— 'Ελάτε, είπε στον Κάρολο, πιάνοντάς τον από τον ώμο. 'Ας φύγουμε από αυτό το κολασμένο μοναστήρι...

Ο Κάρολος του έδειξε με το χέρι του τη Σαϊζούμα.

— Η μητέρα της! είπε. Δεν μπορούμε να την αφήσουμε εδω.

Πήγε κοντά της και της είπε τρυφερά:

— Κυρία, θέλετε νάρηθε μαζί μου;

Η Σαϊζούμα τον κύτταξε κάμποσες στι- γμές σιωπής. 'Επειτα απάντησε:

— Ναί, θέλω. Το πρόσωπό σας μου έμ- πνέει εμπιστοσύνη...

Η αδελφή Μαριάννα

Ο Παρνταγιάν προχώρησε μπροστά.

— Πηγαίνουμε, είπε.

Ο νεαρός δούκας κρατούσε τη Σαϊζού- μα από το χέρι.

— 'Εξω, κοντά στο χάλασμα, ξαναβρήκα...

Η αδελφή Μαριάννα δυνάμωσε το θήμα της και πλησίασε το μικρό δμλο...

τον 'ΙΚουίτ, που είχε παραμείνει πιστός στη θέση του. 'Όσο για τον Κρόας, είχε εξαφανισθεί.

— 'Επειτα από μερικές στιγμές, η αδελφή Μαριάννα έφτασε στο περίπτερο και το βρήκε άδειο. Κύτταξε δλόγυρα στον κήπο, αλλ' ούτε εκεί είδε κανένα.

Η αδελφή Μαριάννα, όμως, πίστευε πως είχε πιάσει την τύχη από τα μαλλιά και δεν ήθελε ν' αφήσει την ευκαιρία να της ξε- φύγει. 'Ετρεξε, λοιπόν, στο χάλασμα και βγήκε από το μοναστήρι. 'Επειτα, άρχισε να προχωρή με όλη τη δύναμη που είχαν τα πόδια της πάνω στο δρόμο που ώδη- γούσε στο Παρίσι.

Δεν την χώριζαν τώρα παρά διακόσια μόνον μέτρα από τα τέλη. Κι' αυτή τη στιγμή ακριβώς, είχε την ευχарιστήση να ιδή δυο άντρες με μία γυναίκα στη μέση, που έμπαιναν στην πόλη από την πυλή της Μονμάρτρης.

Στη γυναίκα αυτή, αναγνώρισε άμέσως τη Σαϊζούμα.

Η αδελφή Μαριάννα δυνάμωσε τότε το βήμα της και σε λίγο έμπαινε κι' αυτή στο Παρίσι. Είχε πλησιάσει τώρα το μικρό δ- μλο και έπειτα από κάμποσα λεπτά, είδε τους δυο άνδρες μαζί με τη γυναίκα να μπαίνουν σ' ένα πανδοχείο. 'Όπως δεν ή- ξερε να διαβάξει, ρώτησε μία γυναίκα που περνούσε εκείνη τη στιγμή από το δρόμο.

— Είναι το 'Πανδοχείο της μάγισσας', της απάντησε εκείνη.

Η αδελφή Μαριάννα έβαλε καλά μέσα στο μυαλό της αυτό το όνομα. 'Επειτα πή- γε σε μία γωνία, λίγο πιο πέρα, κι' άρ- χισε να σκέπτεται. Τί είχε πάει να κάμει εκεί; 'Επρεπε να μιλήσει στους δυο άντρες και να τους πει που βρισκόταν η νέα που ζητούσαν; Θα πουλούσε, βέβαια, ακριβά την πληροφορία που θα τους έδινε, από τ' άλλο μέρος, όμως, θα προκαλούσε την όρ- γη της ηγουμένης.

— Βρήκα κι' επέπει να κάμω, είπε στο τέλος. Καθώς καταλάβα, η ηγουμένη δεν θέλει να χάσει αυτή τη μάγισσα από τα μάτια της. Θα της φανερώσω, λοιπόν, που βρίσκεται και θα της ζητήσω για αντα- μοιβή δέκα χρυσά σκούδα. Και βέβαια δεν θα μου τ' αρνηθή!

Αφού πήρε αυτή την απόφαση, ξαναγύ- ρισε άμέσως στα βήματά της και σε λίγο έφτασε στο μοναστήρι.

Η Κλωνίτ ντε Μπωβιλιέ, που είχε ά- κούσει πριν από λίγο τα όσα της είπε ο Μπελγκοντέρε, είχε σκύψει τώρα στο γρα- φείο της κι' έγραφε βιαστικά ένα γράμμα. Σταμάτησε το γραμμό και άκουσε την ά- φηχη της αδελφής Μαριάννας.

Αυτή η αφήγηση φαίνεται πως της έκανε μεγάλη εντύπωση, γιατί ξανασώκισε κι' άρ- χισε και πάλι να γράφει βιαστικά. Σφρά-

γισε κατόπιν την επιστολή της και είπε στην αδελφή Μαριάννα, που περίμενε: — Θα μου προσφέρετε μια μεγάλη εκδούλευσι πηγαίνοντας αυτό το γράμμα στην πριγκίπισσα Φαύστα. Αυτή θα σας ανταμείψει πολύ καλύτερα από ό,τι θα μπορούσα να το κάμω εγώ. Προσέχετε μόνον μην σάς πάρη κανείς αυτό το γράμμα ή μην το χάσετε, γιατί αυτό θα ήταν μεγάλη καταστροφή για όλους μας.

Έδωσε κατόπιν στην αδελφή Μαριάννα τις απαραίτητες οδηγίες για να φτάσει το συντομώτερο στο μέγαρο της πριγκίπισσας.

Πολεμικό συμβούλιο

Ένας άνεμος ανησυχίας και τρόμου έδερνε και πάλι το Παρίσι.

Οι ευγενείς, βλέποντας την αδράνεια του Γκίζης, είχαν αρχίσει να τον υποπευδώνουν. Κι' ήταν πολλοί που σιγοφιθύριζαν, ότι ο δούκας επρόδιδε την Ίερη Καθολική Συμμαχία.

Δεν ήταν λιγώτερο ανήσυχος οί άστροί, που έδλεπαν, ότι τα πάντα είχαν νεκρωθή στην πόλι κι' ότι ή ζωή ή περιουσία τους κινδύνευαν από τους ληστές, που ώργιζαν κάθε νύχτα. Είχαν οργανώσει, λοιπόν, ένσπλες περιπολίες, που φρουρούσαν σε κάθε συνοικία, από τη δύση του ήλιου ως τα δημερώματα.

Την επομένη της ημέρας, που ή αδελφή Μαριάννα επιφορτίσθηκε από την Κλωντίν ντε Μπωβιλιέ να πηή το γράμμα της στην πριγκίπισσα Φαύστα, ή αναταραχή μέσα στην πόλι είχε φτάσει στο δζύτερο σημείο της. Οι ευγενείς κατηγορούσαν φανερά τον Γκίζη. Κι' ο λαός, από τ' άλλο μέρος, τον θεωρούσε υπεύθυνο για την άταξία και την αναρχία που επικρατούσε.

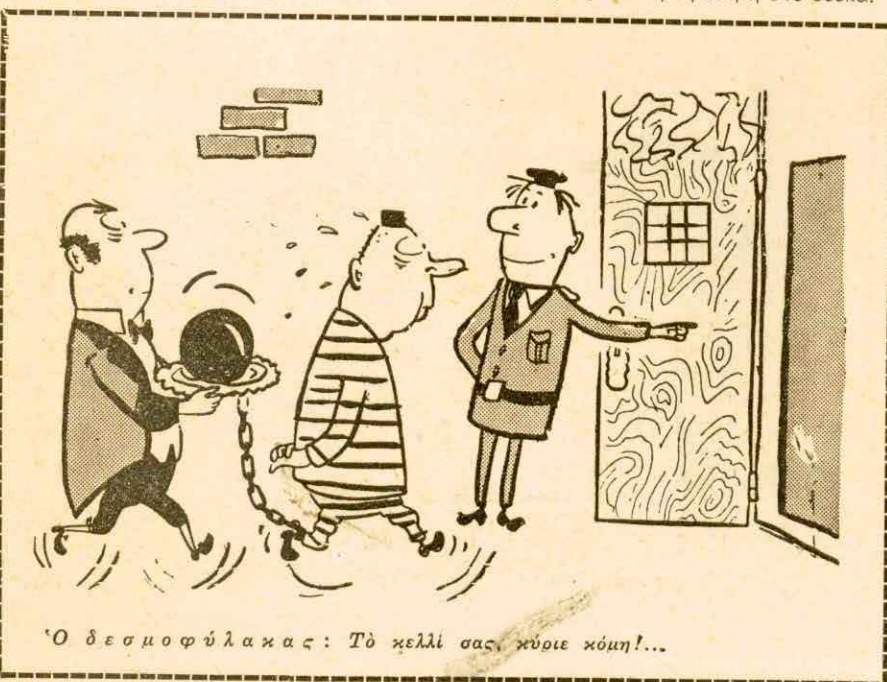
Άλλ' ο Γκίζης, αλαζονικός από ιδιοσυγκρασία, δεν έδινε προσοχή ούτε στις φωνασκίες των ευγών, ούτε στα παράπονα των λαϊκών τάξεων. Το μόνο πράγμα που σκεφτόταν ήταν ότι είχε χάσει τη Βιολέττα. Και τί δεν θάδινε για να την ξαναδρής!

Εκείνο, το άπόγεμα, κατά τις τέσσερις, έφερνε βόλτες πάνω-κάτω μέσα στο πολυτελές σαλόνι που του χρησίμευε για γραφείο.

Ορβιος, σε μια γωνία, ο Μωρεβέρ του περιέγραφε με τα μελανότερα χρώματα την αναταραχή που επικρατούσε στο Παρίσι και του υποδείκνυε πώς έπρεπε να κινηθή δίχως άναβολή.

Άλλ' ο δούκας δεν φαινόταν ότι τον άκουγε.

Σταμάτησε, ώστόσο, μπροστά στον πιστό άκόλουθό του, όταν αυτός επρόφερε ένα όνομα. Αυτό το όνομα ήταν του ίππότη ντε Παρνταγιάν.

Ο δεσμοφύλακας: Τό κελλά σας, κύριε κύμης!...

— Έ, λοιπόν, τον βρήκες; ρώτησε ο Γκίζης.

— Δυστυχώς, όχι, αθέντα.

— Και το νόθο της Άγκουλέμης;

— Αθέντα, αν βρούμε τον Παρνταγιάν, θα βρούμε την ίδια στιγμή και τον Κάρολο της Άγκουλέμης.

— Ά, αν μισούσε αυτό τον άθροπο... αυτό τον άθλιο Παρνταγιάν, όπως τον μισώ εγώ, δεν θα τον έχανε ούτε στιγμή από τα μάτια σου και δεν θα τον άφηνες να φύγει από το Παρίσι! είπε με πικρία ο δούκας.

— Αθέντα, άπάντησε ο Μωρεβέρ, είμαι βέβαιος, ότι ο Παρνταγιάν δεν έφυγε από το Παρίσι.

— Και τί σε κάνει να τό πιστεύεις;

— Ο Μωρεβέρ ανατρίχιασε.

— Όσο είμαι από Παρίσι, ο Παρνταγιάν δεν θα φύγει από δώ, άπάντησε.

— Άφού τον μισείς και σύ, γιατί δεν ψάχνεις να τον βρή; ρώτησε ο δούκας. Μήπως τον φοβάσαι;

Ο Μωρεβέρ προσπαθούσε να βρή μια άπάντηση, όταν ένας υπηρέτης μπήκε στο δωμάτιο για ν' άναγγείλη στον δούκα, ότι ο διοικητής της Βαστίλλης Μπουσι-Λεκλέρ ζητούσε να τον δρ.

— Άς περάσει! φώναξε ο δούκας. Κι' αυτός επίσης πρέπει να μισή τον Παρνταγιάν, που τον έδεσε πάνω στα φτερά του μύλου. Άς δούμε, λοιπόν, τί έχει να μάς πη...

Ο Μπουσι-Λεκλέρ μπήκε στο γραφείο. Ο δούκας, που ήταν άδυσώπητος για τα παθήματα των άλλων, τον υποδέχτηκε μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο.

— Νά ο σταυρωμένος! είπε. Πώς είσαι; Μά τα γένεα σου Πάπα, ήταν πολύ διασκεδαστικό να σε βλέπη κανείς δεμένον πάνω στα φτερά του μύλου!

— Φαντάζομαι πώς το θέαμα θα πρέπει να σας διασκεδάσε πολύ, άπάντησε με παγερό τόνο ο διοικητής της Βαστίλλης.

— Μην θυμώνεις, του είπε ο δούκας γελώντας δυνατά. Μου φαίνεται σαν να σε βλέπω άκόμη με τό κεφάλι κάτω, τα πόδια ψηλά και τα μάτια πεταγμένα έξω από τις κόγχες... Μην τρίξεις τα δόντια σου! Θυμάσαι, άλλωστε, πώς εγώ σ' έλυσα... Κα,ι μά την άλήθεια, ήταν καιρός!

— Θά ήθελα να βρισκόσαστε στη θέση μου, αθέντα, παρατήρησε ο Μπουσι-Λεκλέρ με τον ίδιο παγερό τόνο όπως και πριν.

— Είσατε ώργισμένος, λοιπόν, έναντίον του Παρνταγιάν;

— Όχι, όμως, γιατί με έδεσε στα φτερά του μύλου.

Εκείνο που τον είχε πληγώσει κατάκαρδα, ήταν τό ότι ο Παρνταγιάν τον είχε νικήσει και τον είχε άφοπλίσει. Δεν έκανε, όμως, λόγο γι' αυτή τη σκηνή στο δούκα.

— Αθέντα, είπε επείτα απο μικρή σιωπή, ήρθα να σας πώ, ότι το Παρίσι βρίσκεται σε μεγάλη αναταραχή.

— Τί θέλουν, λοιπόν, οι Παρισινοί; ρώτησε ο δούκας.

— Θέλουν ένα βασιλιά, αθέντα! άπάντησε ο Μπουσι-Λεκλέρ.

— Ένα βασιλιά! είπε ο Γκίζης. Είχαν έναν και τον έδιωξαν... Καταλαούω, όμως, τί θέλεις να πής... Θέλουν έμένα για βασιλιά τους... Έ, διάβολε, άς έχουν υπομονή!

— Οι Παρισινοί θέλουν να σας ιδούν να πάτε στο Λούβρο, συνέχισε ο Μπουσι-Λεκλέρ. Όσπου να τ' άποφασίσετε, όμως, πρέπει να τους διασκεδάσουμε λίγο... Γι' αυτό τους υποσχέθηκα ότι θα κρεμάσουμε τις Φουρκώ...

Οι Φουρκώ ήταν οι δυό κόρες του εισαγγελέως Φουρκώ.

Δυό μήνες πριν ο βασιλιάς Έρρίκος ο 3ος εκδιώχθη από το Παρίσι, ο εισαγγελέως Φουρκώ είχε συλληφεί κι' είχε όσηγηθή στη Βαστίλλη, με την κατηγορία, ότι ήταν ούγενότος. Ο δυστυχισμένος είχε πεθάνει μερικές ημέρες άργότερα από τα βασανιστήρια που του έκαναν.

Τη στιγμή, λοιπόν, που τον έπιασαν, οι δυό του κόρες φώναξαν πώς ανήκαν κι' αυτές στην καινούργια θρησκεία. Τις έπιασαν τότε και τις ώδηγησαν στη Βαστίλλη. Έκεί τους επρότειναν ν' άπαρηθούν τη θρησκεία τους για να τις άφισουν ελεύθερες. Αύτες, όμως, άπάντησαν πώς προτιμούσαν να πεθάνουν!

Η μια άπ' αυτές λεγόταν Ίωάννα. Ήταν μόλις δεκαεφτά χρόνις και τόσο όμορφη που θα μπορούσε να κολάση και άγιο άκόμη. Η άλλη λεγόταν Μαγδαληνή και ήταν είκοσι χρόνις.

Υποσχέθηκα στον όχλο, ότι θα κάψουμε τις Φουρκώ, συνέχισε ο Μπουσι-Λεκλέρ. Πάνω από δέκα χιλιάδες Παρισινοί είχαν συγκεντρωθή γύρω από τη Βαστίλλη και με ξεκούφαιναν με τις φωνές τους... Ήσυχασαν, όμως, μόλις τους είπα, ότι θα κάψουμε τις δυό αιρετικές... Φυσικά, προτού τις ανεβάσουμε στην πυρά, θα τις κρεμάσουμε λίγο... Τόσο μόνο όσο χρειάζεται για να πεταχτούν τα μάτια από τις κόγχες τους...

Ο δούκας χαμοουρήθηκε. Η περιπέτεια των Φουρκώ τον άφνε άδιάφορο.

— Είσατε σύμφωνος, αθέντα; ρώτησε ο Μπουσι-Λεκλέρ.

— Ένας υπηρέτης μπήκε εκείνη τη στιγμή για ν' άναγγείλη τον Μαινβίλ.

Καθώς άνοιξε ή πόρτα, φάνηκαν στον προβάλαμο ένα σωρό ευγενείς, που περιμεναν μ' άνυπομονησία να μάθουν τις άποφάσεις που θάπαίρνε ο κυρίαρχος του Παρισιού.

Ο Μαινβίλ ύποκλήθηκε μπροστά στον δούκα.

— Τί νέα μάς φέρνεις; τον ρώτησε ο Γκίζης.

— Αθέντα, άπάντησε ο Μαινβίλ, τό Παρίσι βρίσκεται στο πόδι. Οι Παρισινοί διψούν για αίμα...

— Άφού είναι έτσι, θα τους εύχαριστήσουμε, άπάντησε ο δούκας. Αύριο θα δούν τις Φουρκώ στην πυρά...

Πέρασαν μερικά λεπτά, χωρίς να μιλήση κανείς.

Ο δούκας της Γκίζης καταλάβαινε, ότι είχε έρθει ή στιγμή για να πάρη μιάν άπόφασι. Κι' ώστόσο, δίσταζε πάντα. Μέσα στην ψυχή του, κυριαρχούσαν δυό μόνο αισθήματα: Η άγάπη και τό μίσος.

Άγαπούσε τη Βιολέττα και δεν ήξερε με ποιο τρόπο θα μπορούσε να ξαναδρής τα ίχνη της. Από τ' άλλο μέρος, μισούσε θανάσιμα τον Παρνταγιάν. Ο άνθρωπος αυτός δεν τον είχε προσβάλει μόνον, αλλά και τον είχε κλέψει επίσης. Γιατί, βέβαια, τό ότι είχε χάσει τα εκατομμύρια του Πάπα μέσα από τα χέρια του, ήταν δικό του έργο.

Ο υπηρέτης, που είχε μπή και πρωτύτερα, ξαναεμφανίσθηκε για τρίτη φορά κι' έδωσε ένα γράμμα στον δούκα, που αυτός άνοιξε άμέσως κι' άρχισε να τό διαβάξη.

Τό πρωσωπό του φωτίσθηκε άμέσως κι' οι τρεις αλικοί τον άκουσαν να ψιθυρίζη:

— Έπί τέλους! Τόν κρατάμε!

Αυτή ή επιστολή προερχόταν από την

Φαύστα, που, σύμφωνα με τις πληροφορίες της Κλωντίν ντε Μπωβιλιέ, τον είδοποιούσε, ότι ο Παρνταγιάν κι' ο Κάρολος της Άγκουλέμης βρίσκονταν στο Παρίσι.

«Αύριο, έγγραφε ή πριγκίπισσα, τελειώνοντας την επιστολή της, θα σας πώ σε ποιο μέρος θα μπορέσετε να πιάσετε αυτό τον άνθρωπο».

Ο Γκίζης γύρισε στον Μωρεβέρ.

— Έλεγε, του είπε, πώς ο φίλος σου ο Παρνταγιάν βρίσκεται στο Παρίσι;

— Είμαι άπόλυτα βέβαιος γι' αυτό, άπάντησε ο Μωρεβέρ. Στοιχηματίζω τό κεφάλι μου!

— Έχεις δίκιο, συνέχισε ο δούκας. Κ αυτή τη φορά δεν θα μάς ξεφύγη! Μωρεβέρ, θα δώσης άμέσως τη διαταγή να κλείσουν όλες οι πύλες και να μην περάση κανείς, εκτός αν έχη δική μου άδεια. Μη χάνης ούτε στιγμή!

Ο Μωρεβέρ έτρεξε άμέσως να μεταδώση αυτή τη διαταγή.

Προτού περάση μια ώρα, όλες οι πύλες είχαν κλείσει και οι φρουροί στέκονταν άγρυπνοι πίσω άπ' αυτές.

Η άφανική αυτή διαταγή έγινε άφορμή να κυκλοφορήσουν όημες, ότι οι στρατοί του Έρρίκου του 3ου και του Έρρίκου της Ναβάρρας, έβάδιζαν ένωμένοι έναντίον του Παρισιού.

Η Φαύστα άνησυχεί

Τό βράδυ της ίδιας ημέρας, ή Φαύστα ήταν καθισμένη μπροστά στο πολυτελέστατο γραφείο της, στο βάθος του μυστηριώδους μεγάρου της, έχοντας μπροστά της την επιστολή της Κλωντίν ντε Μπωβιλιέ. Φορούσε ένα άνδρικό κοστούμι από μαύρο βελούδο και μια δερμάτινη ζακέττα, που άποτελούσε έναν άσθενή θάρακα για την αίχμη ένός έφρου, ενώ, από τ' άλλο μέρος, μόλις έκρυβε τις άρμονικές καμπύλες του στήθους της.

Μια μάσκα από μαύρο βελούδο επίσης, έκρυβε τό πρόσωπό της και στο πλευρό της κρεμόταν ένα μακρύ και γερό πολεμικό όπλο, με λαβή από μαυρισμένο άτσάλι. Στο κεφάλι της φορούσε ένα μαύρο πλατύγυρο καπέλλο με ένα κόκκινο φτερό.

Κι' ο Παρνταγιάν επίσης είχε ένα κόκκινο φτερό στο καπέλλο του. Συμπτωσικς;... Άνάμνησις; Ποιός ξέρει;

Ούτε κι' ή ίδια ή Φαύστα δεν θα μπορούσε να πη γιατί δανείστηκε αυτή τη λεπτομέρεια του ντυσίματος από τον ίππότη.

Αυτή την επιστολή της ήγουμένης, που είχε μπροστά της, ή Φαύστα την είχε ξαναδιαβάσει χίλιες φορές.

Τί ήταν εκείνο, λοιπόν, που την έκανε να βρίσκη τόσο ένδιαφέρον σ' αυτήν;

Η προσοχή της είχε συγκεντρωθή περισσότερο στο τελευταίο μέρος της, που περιείχε την άφήγησι της αδελφής Μαριάννας σχετικά με τη φυγή της Σαίζούμα. Η Σαίζούμα ήταν ή μητέρα της Βιολέττας. Κι' είχε φύγει με τον Παρνταγιάν.

Τό πρώτο μέρος της επιστολής περιείχε την άφήγησι του Μπελγκοντέρ, δηλαδή ότι ο δούκας της Άγκουλέμης κι' ο Παρνταγιάν έψαχναν για να βρούν τη Βιολέττα.

Η Φαύστα, συνηθισμένη να διαβάξη μέσα στην ψυχή της, είχε ανακαλύψει εκεί ένα αίσθημα που δεν ύπήρχε πρωτύτερα: Μισούσε τη Βιολέττα.

Είχε άποφασίσει άλλοτε να την σκοτώση, για να γλυτώση από μια επικίνδυνη αντίπαλο. Αυτό τό έγκλημα, που είχε σχεδιάσει, ήταν μια πολιτική πράξη. Άλλά δεν μισούσε τότε τη Βιολέττα. Τό μίσος γι' αυτήν τώρα μόνον τό ανακάλυπτε. Και δεν άγνοούσε ποιά ήταν ή αίτία του: Τό διάδασμα της επιστολής της ήγουμένης την είχε κάμει να ύποπτευθ, ότι ο Παρνταγιάν άγαπούσε τη Βιολέττα.

Αυτή ή σκέψη την είχε άναστατώσει. Είχε γράψει πρώτα στην Κλωντίν για να της άναγγείλη, ότι θα ξαναπήγαινε στο μοναστήρι. «Είσατε υπεύθυνη με τό κεφάλι σας για την ασφάλεια της μικρής», της τόνιζε στο γράμμα της.

Έγραψε κατόπιν στον δούκα της Γκίζης για να του κάμη γνωστό, ότι ο Παρνταγιάν βρισκόταν στο Παρίσι. Άλλά άπόφυγε να τό προσδιορίσει σε ποιο μέρος. Αυτό τό άνέβαλε για την άλλη μέρα.

Κόντευαν τώρα έννηα.

Η Φαύστα βρισκόταν πάντα μπροστά στο τραπέζι της και τα μάτια της δεν έ-

φευγαν καθόλου από την επιστολή της Κλωντίν ντε Μπωβιλιέ.

Τό πρόσωπό της φαινόταν πιό ήρεμο από πριν. Είχε πάρει ίσως την άπόφασί της.

Σηκώθηκε σε λίγο, πήρε την επιστολή και την έκαψε στη φλόγα ένός κεριοί.

Έπειτα φόρεσε τα γάντια της κι' άφου βεβαιώθηκε, ότι τό ξίφος της έβγαине χωρίς δυσκολία από τη θήκη του, χτύπησε ένα κουδούνι.

Κάποιος μπήκε άθόρυβα μέσα στο γραφείο.

Άλλ' ή Φαύστα ούτε γύρισε για να τον κυτάξη. Γιατί ήταν βέβαιη για την παρουσία του. Πρόσταξε:

— Φέρτε μου τό άλογό μου. Τέσσερις ίππείς να έτοιμασθούν να με συνοδεύσουν. Να είδοποιηθ ό κόμης ντε Μπουσι-Λεκλέρ, διοικητής της Βαστίλλης, ότι θα πάω να τον έπισκεφθ άπόψε.

Έπειτα από δυό λεπτά, βρισκόταν στο δρόμο. Οι τέσσερις ίππείς την περιμεναν εκεί. Ένας ίπποκόμος κρατούσε τη σκάλα του άλόγου της. Η Φαύστα, με μια χαριτωμένη κίνηση, βρέθηκε στη σέλλα.

Στη μονή της Μονμάρτρης, πρόσταξε. Οι δυό από τους ίππείς προηγήθηκαν. Οι άλλοι δυό πήραν θέσι πίσω από τη Φαύστα.

Η μικρή συνοδεία ξεκίνησε άμέσως.

Έπειτα από λίγο, έφτασαν μπροστά στην πύλη της Μονμάρτρης, που ήταν, όμως, κλειστή. Άλλ' ένας από τους συνοδούς της Φαύστας, έδειξε στον επί κεφαλής άξιωματικό ένα χαρτί με την ύπογραφή του δούκα της Γκίζης.

Ο άξιωματικός ύποκλήθηκε και διέταξε άμέσως τους στρατιώτες του ν' άνοίξουν την πόρτα και να κατεδάσουν την κινητή γέφυρα.

Στη Βαστίλλη

Η μονή της Μονμάρτρης, την ώρα που ή Φαύστα έφτασε εκεί, ήταν βυθισμένη στο σκοτάδι και τή σιωπή.

Άλλ' ένας από τους ίππείς χτύπησε με συνηθιστικό τρόπο στην πόρτα, που άνοιξε άμέσως.

Η Φαύστα ξεπέζεψε τότε και μπήκε μέσα στο μοναστήρι.

Έπειτα από μερικές στιγμές, βρισκόταν στο δωμάτιο της Κλωντίν ντε Μπωβιλιέ.

— Η αίχμαλώτός μας; ρώτησε με όλοφάνερη άνησυχία, πράγμα που φάνηκε πολύ παράξενο στην ήγουμένη.

— Είναι πάντοτε εδώ, της άπάντησε.

— Όδηγήστε με κοντά της.

Η ήγουμένη πήρε ένα κερι από χέρια της και προπορεύθηκε.

Πέρασαν μαζί τον κήπο και σε λίγο έφτασαν στο μικρό άπομένο σπιτάκι, που χρησίμευε για φυλακή της Βιολέττας.

Η Κλωντίν χτύπησε μια μικρή πόρτα που βρισκόταν στο πίσω μέρος.

Ο Μπελγκοντέρ κοιμόταν πάντα ντυμένος και με τό ένα μάτι. Μόλις άκουσε τό χτύπημα, τινάχτηκε όρθιος και μισάνοιξε ένα μικρό φεγγίτι που βρισκόταν στο έπάνω μέρος της πόρτας.

Αναγνώρισε τότε την ήγουμένη και βίαστηκε ν' άνοίξη την πόρτα. Ύποκλήθηκε κατόπιν με σεβασμό στο πέρασμά της.

Άλλά ή ήγουμένη δεν ήταν μόνη. Κάποιος την συνοδευε. Κι' ο άνθρωπος αυτός που φορούσε μάσκα στο πρόσωπο, ρώτησε:

— Πού είνε ή μικρή;

Ο Μπελγκοντέρ αναγνώρισε άμέσως αυτή τη φωνή. Ήταν της Φαύστας. Έκαμε τότε μια ύπόκλιση πιό βαθειά από πριν και άπάντησε:

— Ο,τι μου έμπιστεύονται τό φυλάω!

Οι δυό γυναίκες προχώρησαν στο έσωτερικό του σπιτιού. Η Κλωντίν ντε Μπωβιλιέ, που ήξερε τη διαρρήξιμό του, διευθύνθηκε σε μια πόρτα που βρισκόταν στο βάθος και τράβηξε τό σέρτη.

Εδώ είνε, είπε.

Ετοιμάστηκε ταυτόχρονα να προπορεύθ. Άλλά ή Φαύστα την συγκράτησε.

— Θα μω μόνη, ψιθύρισε.

Τη στιγμή εκείνη, ένα κεφάλι πρόβαλε από ένα πατάρι που βρισκόταν στο δεξιό μέρος του δωματίου. Αυτό τό κεφάλι ήταν του Κροάς.

Ο Κροάς κοιμόταν στο πατάρι πάνω σ' ένα σωρό από άχυρα. Άλλά ο θόρυβος τον ζύπληνε. Είδε τότε την Κλωντίν ντε Μπωβιλιέ και την Φαύστα κι' άναρωτήθηκε τί έσήμαινε αυτή ή χυτερή έπίσκεψη. Άλλά έπειτα από μερικές στιγμές ψιθύρισε:

— Τό κάτω - κάτω δεν ήρθαν για μένα! Γιατί λοιπόν, να σπάζω τό κεφάλι μου;

Τό μάθημα που του είχε δώσει ο Μπελγκοντέρ είχε φέρε τα άποτελέσματά του. Ο Κροάς ήταν άποφασισμένος τώρα να μην άνακατεύεται στις ύποθέσεις των άλλων. Για τίποτε στον κόσμο δεν θα ξεφευγε άπ' αυτό τον κανόνα. Σκέφτηκε, λοιπόν, πώς τό καλύτερο που είχε να κάμη ήταν να ξανακλείσει τα μάτια του.

Στό μεταξύ, ή Φαύστα είχε μπή στο δωμάτιο που χρησίμευε για φυλακή της Φαύστας κι' είχε άποθέσει τό κερι που κρατούσε στο χέρι της πάνω σ' ένα έπιπλο.

Αυτό τό δωμάτιο έμοιαζε περισσότερο με τρώγλη. Δεν είχε ούτε παράθυρο, ούτε φεγγίτη. Ο άέρας εκεί μέσα δεν άναανεόταν ποτέ. Είμαι άλήθεια ότι ο Μπελγκοντέρ άφνη μια ή δυό φορές την ημέρα τη Βιολέττα να βγαίνει από τη φυλακή της και να κυκλοφορή στο ύπόλοιπο σπιτί. Σε μια τέτοια περίπτωση ή νέα είχε τρέξει στον κήπο, νομίζοντας τον Κροά για σωτήρα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

Πάει τόν...τύλιξε τό φουκαρά, αυτή ή ζωντογνώα!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

Οι ιπτάμενοι δίσκοι

Οι 16 υποθέσεις που αντιμετωπίζει ή επιστήμη

Ο Φάκελλος 33

Ο φάκελλος των ιπταμένων δίσκων είναι ήδη βαρύτατος. Και κάθε μέρα που περνάει καινούργια στοιχεία αυξάνουν τον όγκο και το βάρος του. Από τις 24 'Ιουνίου του 1947, όταν ο 'Αμερικανός πιλότος Κέννενθ 'Αρνολντ, που έκτελούσε τη συνθησμένη του περιπολία στην περιοχή της πολιτείας της Ουάσιγκτον, διέκρινε στον ουρανό έννεα φωτεινές σφαίρες, που άπομακρύνονταν με ίλιγγιώδη ταχύτητα, ως σήματα, οι δίσκοι που εμφανίσθηκαν σε διάφορα σημεία του πλανήτη μας ανέρχονται σε πολλές εκατοντάδες.

Η ιστορία των ιπταμένων δίσκων, όμως, δεν άρχίζει από τις 24 'Ιουνίου του 1947, αλλά όπως θα δούμε, από αιώνες και ίσως χιλιετηρίδες προηγουμένως.

Θα ήταν άρθότερο να μιλήσουμε, λοιπόν, για μία σύγχρονη φάση του προβλήματος των ιπταμένων δίσκων. Η φάση αυτή συνεχίζεται με ρυθμό που αυξάνεται ολοένα, από δώδεκα χρόνια. Πραγματικά, από το 1942 ακόμη, φωτεινά σώματα με άπροσδιόριστα σχήματα έκαναν την εμφάνισή τους σε διάφορα σημεία του πλανήτη μας. Για τις εμφανίσεις αυτές υπάρχουν δεκάδες μαρτυριών εκ μέρους πιλότων τόσο της συμμαχικής όσο και της γερμανικής αεροπορίας, που μετείχαν στις έσθροπραξίες της εποχής εκείνης.

Μετά τον τερματισμό του πολέμου, οι εμφανίσεις των ιπταμένων δίσκων έγιναν συχνότερες και πιο θεαματικές.

Μία δραματική περίπτωση, τέλος έκαμε την αμερικανική κυβέρνηση να ενδιαφερθεί σοβαρά με το πρόβλημα των ιπταμένων δίσκων.

Ήταν το απόγευμα της 9ης 'Ιανουαρίου 1948. Στις 9 και 10' ακριβώς, μερικοί άνθρωποι που βρίσκονταν στην πλατεία μιας μικρής πόλεως της 'Ινδιδάνας, της Μάντισον, είδαν στον ουρανό ένα παράξενο μεταλλικό αντικείμενο, σφαιρικού σχήματος, που διευθυνόταν με μεγάλη ταχύτητα εκ δυσμών προς ανατολάς. Οι τοπικές αρχές συγκινήθηκαν από την εμφάνιση αυτού του αντικείμενου κι' αφού έμελέτησαν το χάρτη της περιοχής κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι διευθυνόταν προς το όροτ Κνός, όπου βρίσκονταν τα εως χρυσόν αποθέματα των 'Ηνωμένων Πολιτειών. 'Ενόμισαν, λοιπόν, πως ήταν κρέας τους να ειδοποιήσουν τη στρατιωτική υπηρεσία ασφαλείας του φρουρίου.

Ο αξιωματικός που πήρε το τηλεφώνημα τους έσκαψε στα γέλια όταν άκουσε ότι έπρόκειτο για έναν ιπτάμενο δίσκο. 'Αλλά το γέλιο έσβυσε στα χείλη του γιατί, ξαφνικά, άκουσε έναν υπόκωφο βόμβο πάνω από το κεφάλι του.

Η ώρα ήταν 2 και 20. Το περίεργο αντικείμενο περνούσε εκείνη τη στιγμή πάνω από το όροτ Κνός.

Ειδοποιήθηκε άμέσως η αεροπορική βάση του Γκόντμαν φλντ, που απέικε περί τα 150 χιλιόμετρα από το φρούριο.

Ο διοικητής της βάσεως συνταγματάρχης Γκν Χίς δέν έδωσε μεγάλη σημασία ο' αυτή την ειδοποίηση. 'Αλλά στις 3 δόθηκε το σύνθημα του συναγερμού από το παρατηρητήριο. 'Ενα γιγαντιαίο μεταλλικό αντικείμενο, σε σχήμα κώνου, από το όποιον εξέπιμποντο κατά διαστήματα κόκκινες λάμψεις είχε εμφανισθεί προς νότον, σε ύψος 4500 περίπου μέτρων.

Έπειτα από μερικά λεπτά, τρία (Μυσταγγ F 51) ανέβαιναν κατακόρυφα στον ουρανό για να προσπαθήσουν να το φτάσουν. Οι πιλότοι των δύο από αυτά τα αεροπλάνα το έχασαν σε λίγο από τα μάτια τους. Ο πιλότος του τρίτου όμως, λοχαγός Τόμας Μάντελ, το παρακολούθησε κάμποσα λεπτά.

Από τη βάση το ραδιόφωνο φώνασε διαρκώς: «Ο πύργος ελέγχου ζητεί τον Μάντελ...».

«Ακούστηκε, τέλος, η φωνή του λοχαγού. Να ο διάλογος που έπακολούθησε:

ΜΑΝΤΕΛ: 'Εδώ Μάντελ. Προσπαθώ να πλησιάσω το αντικείμενο για να το δω καλύτερα. Αυτή τη στιγμή είναι από πάνω μου και ταξιδεύει με ταχύτητα μικρότερη κατά το ήμισυ από τη δική μου.

ΠΥΡΓΟΣ ΕΛΕΓΧΟΥ: Πώς είναι το αντικείμενο αυτό; ΜΑΝΤΕΛ: Φαίνεται μεταλλικό και έχει γιγαντιαίες διαστάσεις. Πλησιάζω...

Η φωνή του Μάντελ ξανακούστηκε έπειτα από λίγο: «'Εδώ, Μάντελ. Το αντικείμενο ανέρχεται κατακόρυφα. Ταξιδεύει τώρα με ταχύτητα ίση με τη δική μου, δηλαδή με 580 χιλιόμετρα την ώρα. Βρίσκομαι σε ύψος 7000 μέτρων.

Αυτό ήταν το τελευταίο του μήνυμα. Το μεγάλο ρολόγι της βάσεως έδειχνε εκείνη τη στιγμή 3 και 15'.

Έπειτα από κάμποσες ημέρες, το πτώμα του Μάντελ και τα συντρίμια του αεροπλάνου του βρέθηκαν σε μία έρημη τοποθεσία, σε άρκετη απόσταση από τη βάση του Γκόντμαν φλντ.

Ένας Γάλλος εργάτης είδε έναν ιπτάμενο δίσκο να προσγειώνεται. 'Απ' αυτόν κατέβηκαν δύο παράξενα όντα, που φορούσαν ένα είδος σκαφάνδρου. 'Ο δίσκος είχε σταματήσει πάνω στη σιδηροδρομική γραμμή. 'Ο Γάλλος εργάτης θέλησε να πλησιάσει. 'Αλλά ένα εκτυφλωτικό φως που του έβριξαν από το δίσκο παρέλυσε τις δυνάμεις του. 'Όταν συνήλθε ο δίσκος είχε εξαφανισθεί.

Ένα σχηματισμό από φωτεινά σώματα που διέτρεχαν τον ουρανό με ίλιγγιώδη ταχύτητα. Το ίδιο φαινόμενο παρατηρήθηκε και φωτογραφήθηκε από τον 18ετή φοιτητή Καρλ Χάρτ.

Αξιωματικό που είναι επίσης και η παρατήρηση που έκανε τη νύχτα της 5ης προς την 6η Δεκεμβρίου του 1952 ο πιλότος ενός αμερικανικού βομβαρδιστικού B 29 κατά τη διάρκεια μιας πτήσεως του στη Φλωρίδα. 'Ο έν λόγω αεροπόρος είδε επίσης στο ταμπλό του ραντάρ του αεροπλάνου ένα σχηματισμό φωτεινών σωμάτων που διευθυνόνταν προς δυσμάς.

Και στην Εύρώπη

Ός τη στιγμή εκείνη, οι 'Ηνωμένες Πολιτείες ήταν η προνομιακή χώρα όπου γίνονταν εμφανίσεις αυτού του είδους.

Αλλά από το φθινόπωρο του 1952, οι ιπτάμενοι δίσκοι άρχισαν να κάνουν την εμφάνισή τους και στον ουρανό της Ευρώπης. Στις 20 Σεπτεμβρίου, μία αναφορά που προέρχεται από την υπηρεσία ασφαλείας των αγγλικών αέτων έφτασε στα γραφεία της R.A.F. Την προηγούμενη ημέρα, δέκα αεροπόροι της βάσεως του Τόκλιφ, στο Γιορκσάιρ, ενώ παρακολουθούσαν την προσέγγιση ενός αεροβουβόμενου (Μέτερος) είδαν ένα φωτεινό αντικείμενο που το παρακολουθούσε. 'Όταν το (Μέτερος) προσγειώθηκε, ο δίσκος άρχισε να περιστρέφεται κι' έπειτα άπομακρύνθηκε με ίλιγγιώδη ταχύτητα.

Μετά την 'Αγγλία, οι ιπτάμενοι δίσκοι έκαναν την εμφάνισή τους

Ο διάλογος με τον Τόμας Μάντελ, που ήταν το πρώτο θύμα των ιπταμένων δίσκων, οι αναφορές των πιλότων των δύο άλλων αεροπλάνων, οι φωτογραφίες του καταστρεφέντος αεροπλάνου και του πτώματος του φονευθέντος αεροπόρου βρίσκονται σήμερα στο φάκελλο 33 της κατηγορίας (Μυστικά) μέσα στα σιδηρένια γιουλάπια του Πενταγώνου.

Μία ανακοίνωση που έγινε τότε από το αμερικανικό έπιτελείο αναφέρει τα εξής:

«Το μυστηριώδες αντικείμενο που παρατηρήθηκε από τον Τόμας Μάντελ θεωρήθηκε προς στιγμήν ότι ήταν ο πλανήτης 'Αφροδίτη. Μεταγενέστερες παρατηρήσεις απέδειξαν ότι η θέσις της 'Αφροδίτης κατά τη στιγμή του δράματος ήταν τέτοια ώστε η υπόθεσις αυτή πρέπει ν' αποκλεισθεί έντελως. Καμμία εξήγηση, συνεπώς, δεν μπορεί να δοθεί προς το παρόν για το έν λόγω αντικείμενο».

Ένας ειδικός στα ζητήματα των διαπλανητικών ταξιδιών, ο δόκτωρ Ντόναλντ Μέντζελ, του πανεπιστημίου Χάρβαρντ, εξέφρασε κατά την ίδια εποχή τη γνώμη ότι οι ιπτάμενοι δίσκοι υπείλυντο σε φαινόμενα αντικατοπτρισμού, όπως εκείνα που παρατηρούνται στη Σαχάρα. Σύμφωνα με τη θεωρία του, λοιπόν, ο πιλότος Μάντελ παρακολούθησε ένα τέτοιο φαινόμενο, νομίζοντας το για πραγματικό αντικείμενο. Κατά τον ίδιο επιστήμη, ο θάνατός του ώφειλετο στο ότι έσπασαν οι άγωγοί του εξυγνόνου, λόγω του μεγάλου ύψους στο όποιον είχε ανέλθει.

Η μαρτυρία του ραντάρ

Η θεωρία αυτή του δόκτωρ Μέντζελ, όμως, κατέρρευσε τελείως έπειτα από τα γεγονότα του θέρους του 1952.

Τη νύχτα της 19ης προς την 20ήν 'Ιουνίου, οκτώ άνδρες της αεροπορικής βάσεως της Ουάσιγκτον άγρυπνούσαν γύρω στις συσκευές του ραντάρ, που έδειχναν εκείνη την ώρα ένα μόνον αεροπλάνο στον ουρανό. Ξαφνικά, στις 0.40' ακριβώς και σε διάστημα έ ενός μόνον δευτερολέπτου, έπτά μαύρα σημεία εμφανίσθηκαν πάνω στους πίνακες των ραντάρ. Τα σημεία αυτά έταξίδευαν με ταχύτητα που είναι άγνωστη ακόμη στη γη.

Οι άνδρες των ραντάρ άλλαξαν ακούσια τάχθηκαν σαστισμένοι. Δεν είχαν ιδέα τίποτα παρόμοιο ως τότε. Από τον πύργο έλέγχου με τον όποιον έπεκοι-νώνησαν άμέσως τους απάντησαν: «Κι' εσείς επίσης βλέπετε έπτά μαύρα σημεία στον πίνακά μας».

Δόθηκε άμέσως το σύνθημα του συναγερμού.

Στο μεταξύ, τα περίεργα αυτά αντικείμενα είχαν διευθυνθεί προς το μέρος του Λευκού Οίκου και του Πενταγώνου.

Ο πιλότος Πήρμαν ανέβηκε άμέσως στο αεροπλάνο του για να τα παρακολουθήσει.

Κάτω στη βάση, οι άνδρες των ραντάρ παρακολουθούσαν στους πίνακες την πορεία του πιλότου.

Αλλά, ξαφνικά, τα έπτά αυτά αντικείμενα εξαφανίσθηκαν από τον ουρανό. Οι υπολογισμοί που έγιναν έδειξαν ότι έκινούντο με την καταπληκτική ταχύτητα των 12000 χιλιομέτρων την ώρα!

Στις 15 Αυγούστου, εξ άλλου, στο Λουμπον του Τέξας, ο γεωλόγος Ρόμπινσον, ο χημικός Όμπερνγκ και ο βιομήχανος Ντούκερ είδαν πολύ καθαρά

έναν σχηματισμό από φωτεινά σώματα που διέτρεχαν τον ουρανό με ίλιγγιώδη ταχύτητα. Το ίδιο φαινόμενο παρατηρήθηκε και φωτογραφήθηκε από τον 18ετή φοιτητή Καρλ Χάρτ.

Αξιωματικό που είναι επίσης και η παρατήρηση που έκανε τη νύχτα της 5ης προς την 6η Δεκεμβρίου του 1952 ο πιλότος ενός αμερικανικού βομβαρδιστικού B 29 κατά τη διάρκεια μιας πτήσεως του στη Φλωρίδα. 'Ο έν λόγω αεροπόρος είδε επίσης στο ταμπλό του ραντάρ του αεροπλάνου ένα σχηματισμό φωτεινών σωμάτων που διευθυνόνταν προς δυσμάς.

Και στην Εύρώπη

Ός τη στιγμή εκείνη, οι 'Ηνωμένες Πολιτείες ήταν η προνομιακή χώρα όπου γίνονταν εμφανίσεις αυτού του είδους.

Αλλά από το φθινόπωρο του 1952, οι ιπτάμενοι δίσκοι άρχισαν να κάνουν την εμφάνισή τους και στον ουρανό της Ευρώπης. Στις 20 Σεπτεμβρίου, μία αναφορά που προέρχεται από την υπηρεσία ασφαλείας των αγγλικών αέτων έφτασε στα γραφεία της R.A.F. Την προηγούμενη ημέρα, δέκα αεροπόροι της βάσεως του Τόκλιφ, στο Γιορκσάιρ, ενώ παρακολουθούσαν την προσέγγιση ενός αεροβουβόμενου (Μέτερος) είδαν ένα φωτεινό αντικείμενο που το παρακολουθούσε. 'Όταν το (Μέτερος) προσγειώθηκε, ο δίσκος άρχισε να περιστρέφεται κι' έπειτα άπομακρύνθηκε με ίλιγγιώδη ταχύτητα.

Μετά την 'Αγγλία, οι ιπτάμενοι δίσκοι έκαναν την εμφάνισή τους

τους στις Σκανδιναβικές χώρες, στη Φινλανδία, στη Γερμανία κι' από κει πέρασαν κατόπιν στη Γαλλία και στις μεσογειακές χώρες.

Οι 'Ηνωμένες Πολιτείες, από το 1952 ακόμη, βρίσκονται σε κατάσταση συνεχούς συναγερμού, που έχει διαταχθεί επίσημα από το Πεντάγωνο, για να εξακριβωθεί ποιά είναι η φύσις και η προέλευσις αυτών των περιέργων αντικειμένων, που εμφανίζονται κάθε τόσο στον ουρανό. 'Εκτός από το πυκνότατο δίκτυο των ραντάρ, υπάρχουν επίσης 200 ειδικά παρατηρητήρια, που η άποστολή τους συνίσταται στο να παρακολουθούν τους ιπταμένους δίσκους και κάθε τι που έχει σχέση μ' αυτούς.

Υποθέσεις και θεωρίες

Αλλά τι είναι ή καλύτερα τι μπορεί να είναι οι ιπτάμενοι δίσκοι;

Ο 'Αγγλος φυσικός Λώρενς άπαριθμεί μία σειρά από υποθέσεις για την εξήγηση αυτών των φαινομένων. Οι ιπτάμενοι δίσκοι μπορούν, λοιπόν, να είναι:

Α. ΟΥΣΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΣΩΜΑΤΑ.

1. Η 'Αφροδίτη, που είναι ο λαμπρότερος πλανήτης του συστήματός μας.

2. Πυγολαμπίδες.

3. Πύρινες σφαίρες. Καλείται έτσι ένα είδος αστραπής που έχει το σχήμα αυγού ή αχλαδιού και που εκπέμπει φωτεινές ακτίνες όλουγυρα. Έχουν συνήθως χρώμα κόκκινο σκούρο ή άσπαστραφτερό λευκό. Η πορεία τους είναι ευθύγραμμη εκ των άνω προς τα κάτω. Έχουν παρατηρηθεί όμως, πύρινες σφαίρες που ακολουθούν έλικοειδή πορεία ή διαγράφουν μεγάλες καμπύλες. Κινούνται άλλοτε άργα κι' άλλοτε με την ταχύτητα της αστραπής.

4. Μετέωρα. Διάττοντες αστέρες κλπ.

5. Κομήτες. Ουράνια σώματα που κινούνται γύρω στον ήλιο και είναι όρατα σε ώριμες περιόδους.

6. Πουλιά.

7. Φαινόμενα αντικατοπτρισμού.

Β. ΓΗ'ΙΝΑ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ

1) 'Αεροπλάνα.

2) Χαρταετοί.

3) Βολίδες ή αερόστατα έκσπενδονιζόμενα για έπιστημονικούς σκοπούς (μετεωρολογικές παρατηρήσεις κτλ.).

4) Άλεξιπτώτα.

Γ. ΑΤΟΜΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Ατομικές έκρηξεις που γίνονται σε μεγάλο ύψος.

Δ. ΜΥΣΤΙΚΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΟΠΛΑ

Ε. ΜΥΣΤΙΚΑ ΡΩΣΙΚΑ ΟΠΛΑ.

ΣΤ. ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΟΜΑΔΙΚΗΣ ΨΥΧΩΣΕΩΣ

Ζ. ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΟΝΤΩΝ ΑΠΟ ΆΛΛΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ.

Ούτε μετέωρα ούτε κομήτες

Ας εξετάσουμε κάθε μία από αυτές τις υποθέσεις χωριστά.

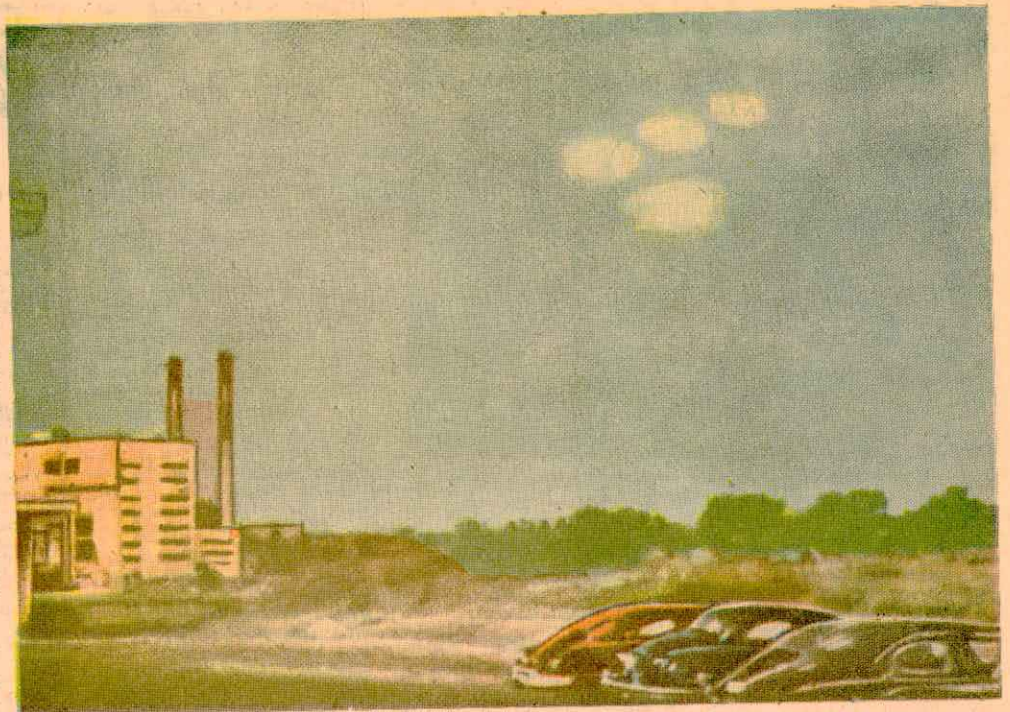
Α. ΟΥΣΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ Η ΣΩΜΑΤΑ. Καμμία από τις παρατηρήσεις που έγιναν ως σήμερα δεν δικαιολογεί την υπόθεση ότι μπορεί να πρόκειται για την 'Αφροδίτη. Το άστρο αυτό βρίσκεται άρκετα μακριά από μας, δεν είναι όρατο την ημέρα (τούναντιον πολλοί δίσκοι έθεάθησαν την ημέρα) και δεν κάνει σπασμωδικές κινήσεις στον ουρανό, αλλά ακολουθεί μία αύστηρη καθωρισμένη τροχιά.

Για τον ίδιο λόγο δεν μπορεί να πρόκειται για κομήτες. Οι έπιστήμονες γνωρίζουν όλους σχεδόν τους κομήτες που έχουν σχέση με το πλανητικό μας σύστημα και είναι σε θέση να παρακολουθούν την πορεία τους και να προβλέπουν τις έκασοτε εμφανίσεις τους.

Όσο για τους διάττοντες αστέρες και τις πύρινες σφαίρες ή τροχιά που διαγράφουν, είτε ευθύγραμμη είτε καμπύλη, διευθύνεται εκ των άνω προς τα κάτω. Το αντίθετο είναι ακατανόητο. 'Αλλά οι ιπτάμενοι δίσκοι δεν κατέρχονται μόνον προς τη γη. Ανέρχονται επίσης προς τον ουρανό και εξαφανίζονται.

Η υπόθεσις των πυγολαμπίδων είναι όλοτετα κυμική. Γιατί θα ήταν αδύνατο να παρασυχθούν σε ύψος χιλιάδων μέτρων και όπωσδήποτε δεν θα μπορούσαν να εκπέμπουν έκτυφλωτικές λάμψεις όπως συμβαίνει με τους ιπταμένους δίσκους.

Τα φαινόμενα αντικατοπτρισμού εξ άλλου, πρέπει να αποκλεισθούν τελείως.

Μία σπάνια φωτογραφία ιπταμένων δίσκων που έλήφθη κοντά στην Ουάσιγκτον από τη φωτογραφική όπηρεσία του 'Αμερικανικού στρατού.

για το λόγο ότι το ραντάρ δεν θα μπορούσαν να τα καταγράψουν.

Καμμία, λοιπόν από τις υποθέσεις που παριστάνουν τους ιπταμένους δίσκους ως φυσικά σώματα ή φαινόμενα δεν αντέχει όταν την εξετάσουμε κάτω από το φως της λογικής.

Δέν προέρχονται από τη Γη

Β. ΓΗ'ΙΝΑ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ. Κι' αυτή επίσης ή υπόθεσις είναι άσπληκτη. Οι αεροπορικές βάσεις ο' όλες τις χώρες έλέγχουν κάθε κίνησι αεροπλάνων στον ουρανό. Σε καμμία περίπτωση ιπταμένου δίσκου, όμως, δεν αποδείχθηκε ότι έπρόκειτο για αεροπλάνο ή αεροστάτο, ή έστω για αεροπόρο που βρέθηκε στην ανάγκη να χρησιμοποιήσει το άλεξιπτώτο του.

Η υπόθεσις των χαρταετών, εξ άλλου, είναι παρρησιώδης. Κανείς αεροπόρος δεν θα ήταν τόσο άφελος για να τρέχει πίσω από χαρταετούς, νομίζοντας τους για ιπταμένους δίσκους. Οι άνθρωποι, εξ άλλου, δεν σκακνώνται πουθενά τα μεσάνυχτα για να ιδούν τους άπτοους τους να υψώνονται στον ουρανό.

Γ. ΑΤΟΜΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ. 'Ο μεγάλος ατομικός έπιστήμων Δαυίδ Λιλιενταλ έκατακρίωσε την υπόθεσι αυτή ως καθερή ηλιθιότητα.

Δ. ΜΥΣΤΙΚΑ ΟΠΛΑ. Κι' αυτή επίσης ή υπόθεσις είναι τελείως άσπληκτη για πολλούς λόγους. Τόσον οι 'Αμερικανοί όσο κι' οι Ρώσοι δεν κατέβησαν ως σήμερα να κατασκευάσουν ιπτάμενες μηχανές, που να μπορούν ν' αναπτύξουν ταχύτητα άνω των 12.000 χιλιομέτρων την ώρα, πρέπει να σπευδίσουν, εξ άλλου, ότι οι πρώτοι δίσκοι που παρατηρήθηκαν από τους πιλότους των συμμαχικών και των γερμανικών αεροπλάνων χρονολογούνται από το 1942. Αν οι Ρώσοι, οι Γερμανοί ή οι 'Αμερικανοί κατείχαν παρόμοια όπλα θα γίνονταν κύριοι του κόσμου μέσα σε λίγες ώρες κι' ο πόλεμος δεν θα παρατεινόταν επί πέντε χρόνια.

Ε. ΜΥΣΤΙΚΑ ΟΠΛΑ. Κι' αυτή επίσης ή υπόθεσις είναι τελείως άσπληκτη για πολλούς λόγους. Τόσον οι 'Αμερικανοί όσο κι' οι Ρώσοι δεν κατέβησαν ως σήμερα να κατασκευάσουν ιπτάμενες μηχανές, που να μπορούν ν' αναπτύξουν ταχύτητα άνω των 12.000 χιλιομέτρων την ώρα, πρέπει να σπευδίσουν, εξ άλλου, ότι οι πρώτοι δίσκοι που παρατηρήθηκαν από τους πιλότους των συμμαχικών και των γερμανικών αεροπλάνων χρονολογούνται από το 1942. Αν οι Ρώσοι, οι Γερμανοί ή οι 'Αμερικανοί κατείχαν παρόμοια όπλα θα γίνονταν κύριοι του κόσμου μέσα σε λίγες ώρες κι' ο πόλεμος δεν θα παρατεινόταν επί πέντε χρόνια.

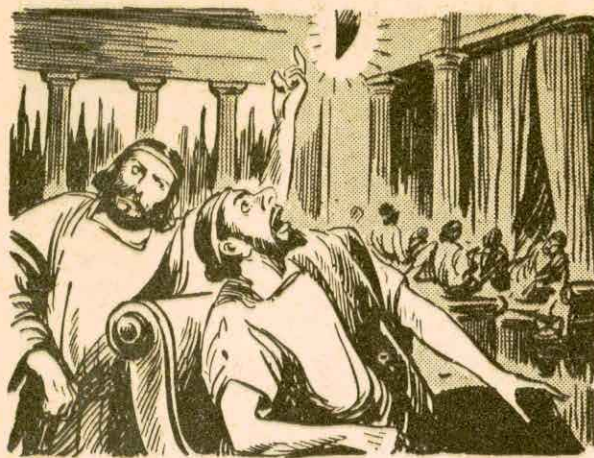
ΣΤ. ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΟΜΑΔΙΚΗΣ ΨΥΧΩΣΕΩΣ. Τίποτε δεν αποκλείει παρόμοια ψυχώση. 'Υπάρχει και πάλι, όμως, το ραντάρ που αρνεί κάθε λογική βάση κι' απ' αυτή την υπόθεσι.

Ζ. ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΟΝΤΩΝ ΑΠΟ ΆΛΛΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ. 'Απομένει ή τελευταία υπόθεσις, ότι πρόκειται για έπισκέψεις όντων από άλλους πλανήτες. Την υπόθεσι αυτή υποστηρίζουν πολλοί σύγχρονοι έπιστήμονες και μετάρω άλλων, ο διάσημος Γερμανός Βάλτερ Ρίντελ, που διηύθυνε το πειραματικό κέντρο τηλεκατευθυνόμενων πυραύλων του Πενεμούντε, και ο Στρατάρχης της ΡΑΦ Λόρδος Ντόουνινγκ.

Αλλά είναι δυνατόν αυτές οι έπισκέψεις; Θα δούμε στο προσεχές τεύχος τί λέει πάνω ο' αυτό το ζήτημα ή έπιστήμη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το διάστημα κατοικείται;—Η επικοινωνία μεταξύ των κόσμων που το αποτελούν.

Κάτοικος του 'Αρεως με πολεμική περίεργη, όπως τον φαντάστηκε ο Ουέλς στον έπιδεμο των κόσμων. Τα όντα αυτά, σύμφωνα με τον διάσημο 'Αγγλο συγγραφέα, αποτελούνται από ένα άγκυροδέοτατο κεφάλι, που στηρίζεται σε τρεις μακρές πλοκάμιους. Αυτοί οι πλόκαμοι παίζουν το ρόλο ποδιών. Δύο άλλοι πλόκαμοι παίζουν το ρόλο χειρών. 'Όταν οι κάτοικοι του 'Αρεως ξεκινούν σε πόλεμο—κατά τον Ουέλς πάντοτε—φορούν ένα είδος πυρνίσκου στο κεφάλι και χειρίζονται όπλα που εκπέμπουν θανατηφόρους ακτίνες.

Ο Διονύσιος του έκανε νόημα να κυττάξη ψηλά προς την όροφή της αίθουσας...

Συνηθισμένες φράσεις και παροιμίες

Ποιά είναι η ιστορία τους

Τόσο οι αρχαίοι Ρωμαίοι, όσο και οι Έλληνες, όταν ήθελαν να τιμήσουν κάποιον, του έστηναν τον ανδριάντα στο πιο κεντρικό σημείο της πόλεως. Την τιμητική αυτή διάκριση, την πήραν και οι Βυζαντινοί. Άλλοι τέλευταιοι, εκτός από ελάχιστα αγάλματα που έστησαν προς τιμήν των αυτοκρατόρων τους, εικόνιζαν τις μορφές των ηρώων τους σε μωσαϊκά εξαιρετικής τέχνης. Αυτό, όμως δεν ήταν αρκετό. Όταν, λοιπόν, επρόκειτο να τιμήσουν κάποιον, π. χ. τον νικητή καμιάς μεγάλης μάχης, έδιναν λαός και αρχόντες να τον υποδεχτούν στη Χρυσή Πύλη, τη σημερινή δηλαδή Καστρόπολη της Πόλης. Εκεί, κρατώντας φανούς και λαμπάδες, περιέμεναν να εμφανιστεί ο ηρώας τους, ο οποίος απαραιτήτως έπρεπε να καβατεί πάνω σε άσπρο χρυσόστολιστο άλογο. Από το περιστατικό αυτό, έμεινε ως τα χρόνια μας, η φράση «τόν υποδέχτηκαν με φανούς και λαμπάδες», που τη λέμε συνήθως όταν υποδέχονται με τιμές ένα πρόσωπο.

Στο παλάτι του τυράννου των Συρακουσών Διονυσίου, ζούσε ένας φοβερός κόλακας: Ο Δαμοκλής. Ο κόλακας αυτός μακάριζε διαρκώς την ευτυχισμένη ζωή που πενούσαν οι ηγεμόνες. Μία μέρας όμως, ο Διονύσιος «απεφάσισε να μνηστή τον άνοιξη τούτον κόλακα εις τάς απολαύσεις του μεγαλείου».

— Άφου πιστεύεις, ότι οι ηγεμόνες περνούν τη ζωή τους χωρίς βάσανα και φροντίδες, του είπε, θα σου παραχωρήσω για μία μέρα το θρόνο μου. Ίσως καταλάβεις τότε την αλήθεια...

Και διέταξε σ' όλους τους αλίκους του, ακόμη και στο γιού του, να υπακούουν τον Δαμοκλή, για μία μέρα, σαν αληθινό βασιλέα. Ντυμένος, λοιπόν, στο μεταξύ, ο κόλακας έκανε, ότι ήθελε. Κάλεσε τους φίλους του σε τραπέζι, έφερε χορεύτριες και ταχυδαχτυλουργούς κι' αρχί-

σε να διασκεδάζει. Άλλά, στη μέση του συμποσίου, ο Διονύσιος του έκανε νόημα να κυττάξη ψηλά, προς την όροφή της αίθουσας. Ο Δαμοκλής τότε είδε έντρομος — ακριβώς πάνω από το κεφάλι του — ένα σπαθί κρεμασμένο, που το συγκρατούσε μία τρίχα από ούρα αλόγου. Ο κόλακας πετάχτηκε τότε κάτω, απ' τη θέση του και παρακάλεσε τον ηγεμόνα να δώσει ένα τέλος στη βασιλεία του. Είχε καταλάβει, τι ήταν η ευτυχία ενός τυράννου! Από τότε η φράση «Σπαθί του Δαμοκλέους έμεινε παροιμιώδης. Τη λέμε δε στην περίπτωση ενός κινδύνου που μάς απειλεί συνεχώς».

Είναι ζήτημα αν κανένα άλλο έδωσαν απαντάται σε πολλά συγχρόνως μέρη με το ίδιο σχεδόν όνομα, όπως ο «τραχανάς». Οι Άλβανοι, οι Βλάχοι και οι Ρουμάνοι, τον λένε ακριβώς όπως και μες. Οι Βούλγαροι και οι Σέρβοι τον αναφέρουν ως «ταρχανά», οι Τούρκοι «τερχανέ», οι Πέρσες «ταρχανέ» και οι Ούγγροι «ταρχανά».

Άλλά ποιά είναι η πατρίδα και η έτυμολογία του τραχανά; Στο σημείο αυτό, διίστανται οι ιστορικοί και οι γλωσσολόγοι. Ο Έμστερ λέει, ότι τον τραχανά τον κληρονόμησαν οι Έλληνες από τους Τούρκους, ενώ ο Φίσερ ισχυρίζεται, ότι πρώτοι οι Άλβανοι τον παρέλασαν από τους αρχαίους Ίλλυρους. Ωστόσο η λέξη τραχανάς, είναι ελληνικωτάτη και είναι παραφθορά και μεταγραμματισμός του «τράγος», όπως ονομάζον στην αρχαιότητα ένα μίγμα χοντροαλεσμένου σιταριού, με το οποίο οι Έλληνες κατασκεύαζαν τον «όξινογαλάκτινο άρτον». Ως απόδειξη, άλλωστε, έχουμε τη λαϊκή παροιμία «γάλα, σιτάρι και τραγί, τράχος θάμα για φαγί», που τη λένε οι καλοφάδες.

Στά πολλά τα χρόνια και

ιδιαιτέρως την εποχή του Βυζαντίου, πολλοί πλούσιοι, διατηρούσαν θερμκήπια με σπάνια λουλούδια. Το πιο λεπτό όμως άνθος που υπήρχε στα θερμκήπια αυτά, ήταν ο «μόσχος» ή το «λελάντιον», που το είχαν φέρει οι πολεμιστάι του Βυζαντίου από τις μακρινές εκστρατείες τους στις χώρες της Ανατολής. Με τί έμοιαζε το άνθος αυτό, κανείς δεν ξέρει σήμερα. Ωστόσο στα μωσαϊκά της Αγίας Σοφίας, παρουσιάζονται πολλά άγνωστα σχέδια λουλουδιών, όπως π. χ. αυτά που κρατούν οι Άγιοι Κωνσταντίνος και Ελένη. Είναι γνωστό πάντως από τα διάφορα κείμενα των παλαιών χειρογράφων, ότι ο «μόσχος» ήταν πανάκριβο άνθος, επειδή για να το διατηρήσει κανείς στη ζωή, χρειαζόταν ειδική φροντίδα. Από τα γεγονότα, λοιπόν, αυτό, βγήκαν οι λέξεις «μοσχοπαίδι» και «μοσχαναθρεμένος», που τις λέμε συνήθως για τα παιδιά εκείνα που μεγαλώνουν με χάδια και καλοπαιδιάσματα. Στην Ελλάδα πάλι, τα μοναχοπαίδια συνήθιζαν να τα λένε «κανακάρηδες». Για την έτυμολογία της λέξης αυτής υπάρχουν πολλές και διάφορες έρμηνείες. Κανείς όμως δεν ξέρει ποιά είναι η πιο σωστή. Η περισσότερο όμως βέβαιη έρμηνεία είναι του Κοραή, που την παράγει από το αρχαίο «καναχή, καναχεύω», δηλαδή από το κολακεία και κολακεύω.

Η παιδονομία στην Ελλάδα

Το Σεπτέμβριο του 1884, ο σύλλογος των καθηγητών του Γυμνασίου του Πειραιώς, ύστερα από σκέψη του γυμνασιάρχου Γ. Κρέμου, έστειλε για να εγκριθεί από το υπουργείο, ένα σχέδιο κανονισμού παιδονομίας, που είχε ως βάση τα ισχύοντα στην Αγγλία και τη γαλλία στην Αγγλία και την υπόλοιπη Ευρώπη.

Κι' ενώ, λοιπόν, ο Σύλλογος περιέμενε επί... έξη χρόνια τα αποτελέσματα για το σχέδιο αυτό, πρώτος έβαλε σ' ενέργεια το μέτρο αυτό ο τότε δήμαρχος Αιγίνης Πέππας. Στά 1900, είχε ένα παιδονόμο, που λεγόταν Λαδάς, αλλά στο νησί ήταν γνωστός περισσότερο με το παρατσούκλι «Μαυρόστερας».

Ο παιδονόμος αυτός ήταν σωστός κέρβερος.

Όταν το απόγευμα έσχολάζαν τα παιδιά, κλεινόνα τους αμέσως στα σπίτια τους για να μελετήσουν τα μαθήματα της άλλης ημέρας. Έτσι οι ώρες τους δεν πήγαιναν χαμένες. Έπίσης, αν τύχαινε μερικοί μαθητάι ν' άπουσιάζουν από την τάξη, ο δάσκαλος καλούσε αμέσως τον «Μαυρόστερα» και του έδινε ένα σημείωμα που ανέφερε τα όματά τους.

Ο Μαυρόστερας, σε λίγο, γύριζε στο σχολείο, συνοδεύοντας όσους μαθητάς είχαν άπουσιάσει, χωρίς να είναι άρρωστοι.

ΦΟΡΗΤΟ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ
Ένας μουσικός οίκος του Ντύσελντορφ της Γερμανίας κατασκεύασε ένα εκκλησιαστικό όργανο που δεν είναι μεγαλύτερο από μία γραφομηχανή. Μαζί με την εγκατάστασή της έισχυσε των μουσικών ήχων του, το όργανο αυτό μπορεί να τοποθετηθεί μέσα σε δύο μικρά βαλιτσάκια. Οι μουσικοί του ήχου, ωστόσο δεν διαφέρουν καθόλου από τους ήχους των μεγάλων οργάνων των καθεδρικών ναών.

ΜΙΑ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΓΣΛΗΤΑ
Σε μία παρισινή έκθεση δερματινών ειδών επεδείχθη μεταξύ άλλων και η πρωτότυπη αυτή τσάντα της οποίας τα πλαϊνά τοιχώματα βγαίνουν με ευκολία για να τοποθετηθούν στη θέση τους άλλα. Μπορεί έτσι η κάθε κυρία να έχει μία τσάντα που να είναι πάντοτε άσφορτη με το φόρεμα ή με τα παπούτσια της.

ΜΙΑ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ
Για να μπορεί να εξυπηρετήσει τους επιβάτες του αεροπλάνου της λεγοντάς τους την ακριβή ώρα της περιοχής πάνω από την οποία πετούν, η Αγγλίδα συνόδος Ρόζμαρι Κέλλυ εφευρέσθηκε με όκτω ρολόγια του χεριού. Έπειδή δε πολλές χώρες αλλάζουν τώρα ώρα, τα ρολόγια του δεξιού χεριού της δείχνουν την θερινή ώρα και το άριστερο την χειμερινή.

Ο ΚΑΖΑΝΟΒΑΣ ΤΗΣ ΑΠΩ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΜΙΑ σκανδαλώδης υπόθεση, με διυπόστατο αισθηματικό-πολιτικό χαρακτήρα έχει αναστατώσει την μακρινή δημοκρατία της Ίνδονησίας. Ηρώας της είναι ο ίδιος ο πρόεδρος της δημοκρατίας, ο Άχμετ Σοεκάρνο, ο επιλεγόμενος «Καζανόβας της Άπω Ανατολής», για τις αναρίθμητες έρωτικές επιτυχίες του. Και άφορμή του σκανδάλου είναι η ώραιότατη χήρα Χεριάτ Σουδόντο, που ο Σοεκάρνο — χωρίς να χωρίσει από την πρώτη γυναίκα του, την λαοφιλήτη φατμαβάτι — την παντρεύτηκε κρυφά, άκετους μήνες πριν ανακοινώσει στο λαό του το γάμο του μαζί της.

Η επίσημη αυτή ανακοίνωση προκάλεσε αληθινή θύελλα στην Ίνδονησία. Τριανταπέντε γυναίκες άσμετα έωργάνωσαν μία τεράστια διαδήλωση, που πέρασε κάτω από τα παράθυρα του προεδρικού μεγάρου. Και όλα τα προεδρευτικά στοιχεία της χώρας ένωθηκαν σε κοινό μέτωπο με τις γυναίκες εναντίον του προέδρου, που ήθελε του γίνεται έπισφαλότερη από μέρα σε μέρα.

Με τον δεύτερο γάμο του — ισχυρίζονται οι αντίπαλοί του — Άχμετ Σοεκάρνο παραβιάζει τους θρησκευτικούς νόμους της χώρας του, που επιτρέπουν στους πιστούς να παντρεύονται ως τέσσερις γυναίκες, αλλά με τους ακόλουθους δεσμευτικούς όρους:

Πρώτον, να κατοικούν και με τις τέσσερις μαζί στο ίδιο σπίτι.

Δεύτερον, για να παντρευτούν την δεύτερη, την τρίτη και την τέταρτη, να έχουν πάρει προηγουμένως την ρητή συγκατάθεση της πρώτης.

Τρίτον, να μη μπορούν να χωρίσουν, παρά για ένα και μόνο λόγο: Άν η γυναίκα τους άποδεικτεί στείρα.

Για να παντρευτεί τη χήρα Χεριάτι, ο Σοεκάρνο θα έπρεπε έτσι ή να εξασφαλίσει τη συγκατάθεση της φατμαβάτι, ή να τη χωρίσει. Η φατμαβάτι, όμως, άρνήθηκε να συμφωνήσει. Όσο για το διαζύγιο δεν μπορούσε να γίνει λόγος, γιατί η πρώτη κυρία της Ίνδονησίας έχει δώσει στον σύζυγό της τέσσερα παιδιά, δύο αγόρια και δύο κορίτσια!

Η άρνηση της φατμαβάτι όφειλόταν περισσότερο σε λόγους προσωπικού έγωισμού και πολιτικοκοινωνικής, όπως θα δού-

Η «προεδρευτική» φατμαβάτι, πρώτη σύζυγος του Σοεκάρνο, που διαμαρτύρεται για το δεύτερο γάμο του συζύγου της.

με, σκοπιμότητας, παρά σε αισθηματική ηλιθιότητα. Άλλωστε, όταν, το 1942, παντρεύτηκε το διάσημο ήδη (όγδα) Άχμετ Σοεκάρνο, ήξερε καλά ποιόν έπαιρνε για άντρα της.

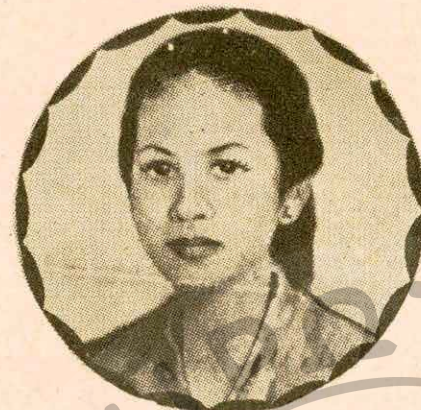
Την εποχή εκείνη, η φατμαβάτι ήταν ένα κοριτσόπουλο 18 χρόνων, ενώ ο Άχμετ είχε πατήσει τα 40. Ένας φωτισμένος άμέτρητων έρωτικών επιτυχιών τον

Οί δυο γυναίκες του καρδιοκατακτητή προέδρου Σοεκάρνο έχουν αναστατώσει την Ίνδονησία

περιέβαλλε. Η φήμη του ως άκαταμάχητον καρδιοκατακτητή είχε περάσει τα σύνορα της χώρας του και είχε απλωθεί σ' όλοκληρη την Άπω Ανατολή. Καθηγήτριες και άρτίστες, δικηγόρινες και ήθοιοι, άποτελούσαν μέλη στον άτέλειωτο κατάλογο των γυναικών, στις όποιες είχε χάρισει την εύνοιά του. Άνάμεσα τους, ήταν ακόμη — όπως άποκαλύπτει ο Γερμανός συγγραφέας Κούρτ Ζίνγκερ στο βιβλίο του «Οί τριάντα διασημότερες κατάσκοποι» — και η γεννημένη στην Ίάδα κόρη της θρυλικής Μάτα Χάρι, που πρόσδωσε στον Ίνδονησιο γόντα πολλά πολύτιμα μυστικά της όλλανδικής κυβερνήσεως.

Φυσικά, η νεαρώτατη τότε φατμαβάτι δεν μπορούσε ν' άζιώσει άφοσίωσι και πίστι από τον άντρα της, έναν άντρα με τέτοιο έρωτικό παρελθόν. Και δεν άζιώνει ούτε και σήμερα...

Άν έχη δώσει όμως την σιωπηρή της συγκατάθεση για τις περισσότερες ή λιγώτερες κρυφές έρωτικές του περιπέτειες, αυτό δεν σημαίνει πως θα δεχόταν με την ίδια ευκολία και την έπισημοποίηση της άπιστίας. Οί γυναίκες της Ίνδονησίας, που, με την έπίδραση των άμερικανών ιδεών, έχουν άρchiσει να θεωρούν ως τυραννικό και μειωτικό για την άξιο-

άνεξαρτησίας της, το τελευταίο του «παράπομο» και η αγανάκτηση που προκάλεσε στον γυναικό πληθυσμό, ήταν μία πρώτη τάξεως ευκαιρία για να στραφούν άποφασιστικά εναντίον του και να διατυπώσουν άπερίφραστα την άξιώση να άπομακρυνθεί από την άρχη. Μερικές παλιές άμαρτίες του άτυράρχου Σοεκάρνο βγήκαν στην έπιφάνεια: Οί έχθροί του Προέδρου δεν παράλειψαν να υπενθυμίσουν, ότι ο Σοεκάρνο είχε υποστηρίξει τους Ίάπωνες στο δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, ένισχύοντάς τους με Ίνδονησιους

Ο Πρόεδρος της δημοκρατίας της Ίνδονησίας Άχμετ Σοεκάρνο, που έπιμένει στο δεύτερο γάμο του.

έθελοντές, ότι είχε στενή προσωπική φιλία με το Χίτλερ και το Μουσσολίνι και αισθανόταν πολλά άυταρέσκεια όταν τον ονομάζανε «Χίτλερ της Ανατολής», ότι, τέλος, ήταν άνέκαθεν, από ίδιονγκρασία, άεθποτικός χαρακτήρας και άποστρεφόμενος τις φιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις.

Έτσι, η «υπόθεση Σοεκάρνο» έχει χάσει στην Ίνδονησία τον ένδοξο γυναικείο χαρακτήρα της και έχει μεταβληθεί σε ένα σύμβολο αγώνος για την κοινωνική μεταρρύθμιση, στον όποιον έπιφανειακά πρωτατατούν τα γυναικεία σωματεία, αλλά, στην πραγματικότητα, τον πρώτο λόγο έχουν άλλες δυνάμεις, που κρύβονται πίσω απ' αυτά και τα κινητότατα έπιδωκόντας την έξυπνη έπισημοποίηση των άπώτερων σκοπών τους.

Στο μεταξύ, ο άνεραστός Καζανόβας εξακολουθεί να μένει άπτόητος από τις έπικρίσεις, που υψώνονται άπο κάθε πλευρά εναντίον του, και να έχη άφοσιωθή στους «νόμιμους» έρωτές του με την ώραιότατη χήρα. Το μόνο μέτρο άμυνας, που έχει λάβει, για την παρεμπόδιση έπεισοδίων, που θα περιπλέκανε την κατάσταση, είναι πως έχωρισε το προεδρικό μέγαρό του σε δύο πτέρυγες, στην καθεμία από τις όποιες η φατμαβάτι και η Χεριάτι έχουν έγκαθιδρύσει το άνεξάρτητο βασιλείο τους.

Μέχρι της στιγμής, οί δυο γυναίκες του Σοεκάρνο δεν έχουν συναντηθεί ούτε μία φορά ή μία την άλλη και δεν έχουν συναντηθεί έπίσης μεταξύ τους και τα παιδιά τους — τα τέσσερα παιδιά της φατμαβάτι με τον Άχμετ και τα πέντε παιδιά της Χεριάτι με τον πρώτο άντρα της — που παίζουν σε χωριστούς κήπους του προεδρικού άνακτορού!

Είναι, όμως, εξαιρετικά άμφίβολο — διατυπώνουν την γνώμη οι ξένοι παρατηρητές, που βρίσκονται στην Ίνδονησία — αν η ιδιόρρυθμη αυτή κατάσταση θα μπορέσει να κρατήσει για καιρό. Στο τέλος, ένας από τους δυο θα έπικρατήσει και θα συντηρήσει... το έτερον ήμισυ του. Η ο πολυγαμικός Σοεκάρνο ή η μονογαμική φατμαβάτι!

Η μικρή Γιούλκεν είδε ν' ανθίζει, από τον σπόρο που της έδωσε ο άγγελος, ένα θαυμάσιο λουλούδι, σαν άστρο...

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ του φθινοπώρου

Το άστρολούλουδο, ή ντάλια
και ή γκλαγιόλα

Το άστρολούλουδο, ή ντάλια και ή γκλαγιόλα αποτελούν, στον κόσμο των λουλουδιών, το φθινοπωρινό τριπτύχο, που συμβολίζει τον αποχαιρετισμό του καλοκαιριού. Όταν ο ούρανος χάνει την εκτυφλωτική λάμψη του και τα πρώτα συννεφάκια αρχίζουν να σκεπάζουν τον ήλιο, τα τρία αυτά λουλούδια, που δεν ύστερούν σε τίποτα — ούτε σε χρώμα, ούτε σε αδρότητα, ούτε σε χάρη — από τα λουλούδια που ανθίζουν την άνοιξη, αρχίζουν ν' ανθίζουν τα λαμπρά πέταλά τους στους ανθόκηπους και να φωτίζουν με τα χρώματά τους, τις βροχερές ημέρες, τις βιτρίνες των ανθοπωλείων.

Ένα παλιό, γερμανικό παραμύθι εξηγεί, με τον δικό του τρόπο, πώς το άστρολούλουδο — που ονομάστηκε έτσι για το παράξενο σχήμα του, που το κάνει να μοιάζει με άστρο — έκανε την πρώτη εμφάνισή του στον κόσμο.

Πριν από πολλά, πολλά χρόνια — λέει ο θρύλος — ζούσε σε μία μεγάλη πόλη ένα μικρό κοριτσάκι, που το έλεγαν Γιούλκεν. Οι γονείς της ήταν πάρα πολύ φτωχοί και ή Γιούλκεν, μ' όλο που ήταν μόλις έξη χρόνων, αναγκάζονταν, κάθε απόγεμα, να βοηθήσει την μητέρα της στο κέντημα, για να κερδίζουν το καθημερινό ψωμί τους.

Ένα φθινοπωρινό βράδυ, που ή Γιούλκεν είχε αποτελειώσει το κέντημά της και κύτταζε από το παράθυρο την γκριζα αυλή του σπιτιού της, όπου δεν φώτωνε ούτε χορτάρι, συλλογίστηκε: «Αν είχα ένα λουλουδάκι, ένα μοναχικό μικρό λουλουδάκι, θα το πότιζα και θα το περιποιόμουν τόσο, που θα το έκανα να γίνει τόσο μεγάλο και τόσο όμορφο... σαν ένα άστρο, τη νύχτα, στον ούρανο...»

Και ή μικρή Γιούλκεν, αποκοιμήθηκε στο κρεβάτι της, χωρίς να πιάσει να συλλογίζεται το λουλούδι, που θα γινόταν σαν ένα άστρο.

Το άλλο βράδυ, που ή Γιούλκεν ήταν και πάλι σκυμμένη στο κέντημά της, άνοιξε δεξιά της ο τοίχος και πρόβαλε στο άνοιγμα ένας ωραίος άγγελος, ολόιδιος μ' εκείνους, που έδλεπε, τα κυριακάτικα πρωινά, ζωγραφισμένους στην εκκλησία.

— Καλησπέρα, Γιούλκεν, της είπε ο άγγελος. Πάρε αυτό τον σπόρο, που κρατάω στο χέρι, βάλε τον σε μία πήλινη χύτρα και σκέπασε τον με χώμα. Έχε υπομονή, κι' όταν περάσει ένας χρόνος, θ' ανθίσει ένα άστρο.

Και, πραγματικά, σ' έναν χρόνο ακριβώς από τότε, που ήταν και πάλι φθινοπώρο και στην γκριζα αυλή δεν φώτωνε ούτε χορτάρι, ανθισε στην πήλινη χύτρα ένα λουλούδι, όμοιο με άστρο, από τον σπόρο, που είχε φέρει ο άγγελος. Ήταν το άστρολούλουδο, το άνθος του φθινοπώρου.

Αλλά, κυρίες και κύριοι — προσθέτουν, μ' ένα χαμόγελο, στο ακροατήριό τους οι βοτανολόγοι, αφού αφηγηθούν τον ρομαντικό αυτό θρύλο — ή πραγματικότητα είναι κάπως διαφορετική!

Η πραγματικότητα, λοιπόν, είναι, πώς το άστρολούλουδο, όπως και τα περισσότερα λουλούδια, που ανθίζουν σήμερα στους ευρωπαϊκούς ανθόκηπους, έ-

χει έρθει από την Κίνα. Οι αγωγοί του ούρανού, οι Κινέζοι, το ήξεραν και το καλλιεργούσαν από τα πανάρχαια χρόνια. Και το άστρολούλουδο μελαγχολούσε στα κινέζικα περιθώλια, περιμένοντας, ολόκληρους αιώνες, να έρθουν οι άνθρωποι από την μακρινή Εύρωπη και να το ανακαλύψουν!

Αυτό έγινε μόλις στα 1730. Ο ιεραπόστολος ντ' Ενκαρέιλ κατόρθωσε, με χίλιες προφυλάξεις — γιατί οι Κινέζοι απαγόρευαν αυστηρά την εξαγωγή του — να κρύψει μερικούς σπόρους του λουλουδιού στην φόδρα του ράσου του και να τους μεταφέρει στην πατρίδα του, τη Γαλλία.

Το άστρολούλουδο, που είχε το χάρισμα ν' ανθίζει εύκολα σ' οποιοδήποτε χώμα, δεν άργησε να διαδοθεί σ' ολόκληρη την Εύρωπη. Γρήγορα, οι Ευρωπαίοι άνθρωποι, επικοινωνώντας καινούργιες διασταυρώσεις, κατάφεραν να ξεπεράσουν τους Κινέζους και τα άστρολούλουδα, που ανθίζουν σήμερα, είναι πολύ πιο πλούσια σε λάμψη και χρώμα, από το πρώτο, που φύτεψε πριν από 224 χρόνια, στη Γαλλία, ο ιεραπόστολος ντ' Ενκαρέιλ.

Ακόμη νεότερη χρονολογία έχει, για την Εύρωπη, ή ανακάλυψη της ντάλιας, του πιο διαδεδομένου σήμερα λουλουδιού, έπειτα από το τριαντάφυλλο. Ο πρώτος, που την έφερε, στα 1791, από την πατρίδα της, το Μεξικό, στο γηραιό ημισφαίριο, υπήρξε ένας Ισπανός, ο σενόρ Χοσέ Αντόνιο Κασανίλλες. Ο σενόρ Κασανίλλες πρόσφερε το εξωτικό αυτό λουλούδι ως δώρο στον βασιλέα της Ισπανίας Φίλιππο και εκείνος, μαγεμένος από την φανταστική ομορφιά του, έδωσε εντολή να το καλλιεργήσουν στον κήπο του Έσκοριάλ.

Επί δεκαετία ολόκληρα χρόνια, ή δόμηση Μεξικάνικα ήταν αιχμαλώτη πίσω από τους ψηλούς τοίχους του σκυθρωπού ανακτόρου. Η ντάλια, σύμφωνα με την αυστηρή διαταγή του βασιλιά Φίλιππου, ήταν προορισμένη να ευφραίνει μόνο την βασιλική όραση και κανένας άλλος, Ισπανός ή ξένος, δεν είχε το δικαίωμα να την φύτεψει στο περιβάλλον.

Όμως, το 1804, ο Γάλλος κόμης Σεζιλιέ, δωροδοκώντας άδρα τον αρχικηπουρό του Έσκοριάλ, κατόρθωσε να κλέψει από τον Φίλιππο, για λογαριασμό της Γαλλίας, την αποκλειστικότητα του εξωτικού λουλουδιού!

Αλλά δεν στάθηκε τυχερός. Οι Γάλλοι βοτανολόγοι κάνανε το λάθος να φύτεψουν την ντάλια, που θέλει άνοιχτό άσρα για να ανθίσει, στα θερμοκήπια του Ζορντέν ντε Πλάντ. Το αποτέλεσμα ήταν, να πάνε χαμένοι και οι κόποι και η χρυσά σκούβα, που έδωσε ο κόμης στον αρχικηπουρό του Έσκοριάλ!

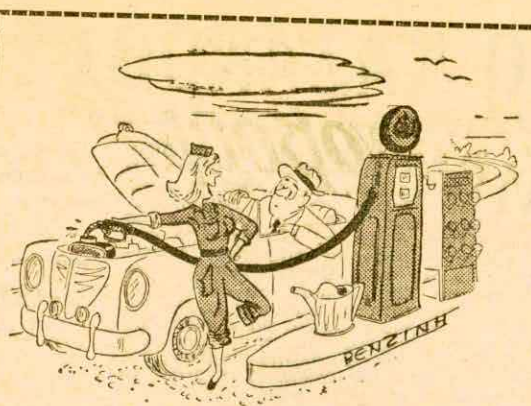
Έτσι, ή ντάλια κατέκτησε την Εύρωπη από άλλο δρόμο. Λίγα χρόνια αργότερα από τον Χοσέ Αντόνιο Κασανίλλες, την ανακάλυψε με την σειρά του, σ' ένα μεξικανικό οροπέδιο ύψους 2000 μέτρων, ο Γερμανός εξερευνητής Άλεξάντερ φον Χούμπολτ. Την έφερε στην πατρίδα του και, με την Γερμανία ως ορμητήριο, ή καλλιέργεια της ντάλιας διαδόθηκε σ' όλη την Εύρωπη.

Ενώ για το άστρολούλουδο είναι γνωστό πώς ήρθε από την Κίνα και για την ντάλια πώς πατρίδα της είναι το Μεξικό, κανείς βοτανολόγος δεν ξέρει τίποτα για την καταγωγή της λεπτής και ευγενικής γκλαγιόλας, της «πρωτεύα-δέλφης των κόκκινων κρίνων».

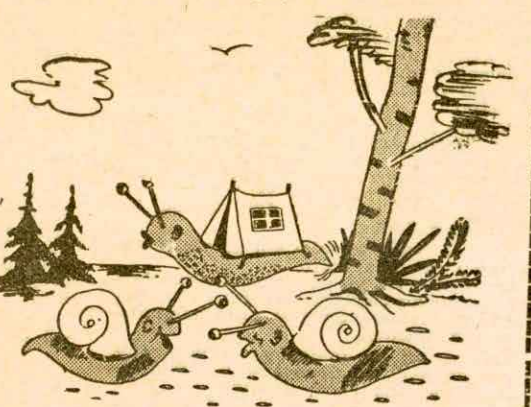
Το μόνο εξακριβωμένο είναι πώς ή πρώτη εμφάνισή της στην Εύρωπη χρονολογείται από τον 16ο αιώνα και πώς, την εποχή εκείνη, οι πολέμιότες αποδίδανε θαυματουργές ιδιότητες στην ρίζα της, που την φορούσαν κατάσκαφα, για να τους προστατεύει από τα όπλα των εχθρών τους!

Το περίεργο είναι, ότι, σε μερικές χώρες, ο παλιός αυτός θρύλος, διατηρήθηκε ως τις ημέρες μας. Το 1914, όταν ξέσπασε ο πρώτος παγκόσμιος πόλεμος, μία γυναίκα του λαού παρουσιάστηκε στον διευθυντή του Βοτανικού Κήπου του Βερολίνου και του ζήτησε μία ρίζα γκλαγιόλας, για να την δώσει στον γιο της για φυλαχτό. Όταν, όμως, απέκτησε τη ρίζα που ζητούσε, εκείνος έχε φύγει με το τρένο για το μέτωπο.

Λίγους μήνες αργότερα, της αναγείλανε πώς ο γιος της σκοτώθηκε στη μάχη του Μάρνη. Με την καρδιά φορμακωμένη, ή δυστυχής μητέρα του δεν άργησε να τον ακολουθήσει στον τάφο, γιούρη, ως την τελευταία στιγμή της, πώς ή θαυματουργή ρίζα, αν είχε πράγματι νά του την δώσει θα τον είχε διατηρήσει στη ζωή!

— Ο άνδρας μου κατέβηκε στην πόλη και τον αντικαθιστώ για λίγες ώρες...

— Δεν θέλω να με πείραξε για καθυστερημένο, αλλά νομίζω πως ή γειτονιά μας το παράκανε με τους μοντερνισμούς της!

— Να ήτανε τουλάχιστον σε καλύτερη κατάσταση...

— Χρειάζονται, αλήθεια, μεγάλες θυσίες, για να σεβρίσουν και σ' εμάς τους άντρες το πρωινό μας στο κρεβάτι!

Ημιοβουλευτική Ζωή ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Μετά τη μεταπολίτευση
του 1862

Υστερ' από την επανάσταση της 10 'Οκτωβρίου 1862, και την έξωση των πρώτων βασιλέων, σχηματίστηκε μια Κυβέρνηση από το Δημ. Βούλγαρη, τον Κωνστ. Κανάρη και το Βενιζέλο Ρούφο. Στην πραγματικότητα, όμως, όλη ή εξουσία ήταν στα χέρια του Βούλγαρη, που ήταν και ο πρόεδρος της τριανδρίας. Ο Ρούφος βρισκόταν στην Πάτρα και ο Κανάρης δε θέλησε ν' ανακατευθεί.

Ο άτρμητος πυρπολητής της Έπανάστασης με δυσκολία δέχτηκε να λάβει μέρος στην τριανδρία. Και όταν, αργότερα, διαδόθηκε ή προσωπική αλληλογραφία του 'Οθωνα, από την οποία διαπιστώθηκε όλος ο φλογερός πατριωτισμός που θέρμαινε τον πρώτο βασιλιά της Ελλάδος, ο Κανάρης είπε: «Έβγάλαμε μόνοι μας τα μάτια μας», κι' έπαυσε πιά ν' ανακατεύεται με την προσωρινή Κυβέρνηση.

Έτσι ο Βούλγαρης αναγκάστηκε να σχηματίσει Κυβέρνηση με την προεδρία του, για να κρατήσει την τάξη ως την καινοτομία 'Εθνονέυσει. Κι' έπειδη οι απλήθειες για ύπουργοποιήσι ήταν πολλές, ο Βούλγαρης, για να εξοικονομήσει τα πράγματα, χώρισε το ύπουργείο 'Εκπαίδευσης 'Εκπαιδευσεως και 'Εκκλησιαστικών σε δύο ύπουργεία, κι' έκανε ύπουργο των 'Εκκλησιαστικών το Β. Νικολόπουλο και της Δημοσίας 'Εκπαιδευσεως τον 'Επαμεινώνδα Δεληγεώργη, που ήταν από τους πρωτεργάτες της επανάστασης και άσκουσε μεγάλο γόητρο στη νεολαία.

Οι ύπουργοί του τελευταίου οθωνικού ύπουργείου — πρωθυπουργός ήταν ο στρατηγός 'Ιωάν. Θεοδ. Κολοκοτρώνης — είχαν φύγει κρυφά στο εξωτερικό, για ν' αποφυγουν την κακοποίηση και τις καταδίωξεις. Ο επαναστατημένος λαός της Αθήνας, και ιδίως ή νεολαία, είχαν πάει στα σπίτια τους και τα πετροβόλησαν με γιουχαίστους, αφού προηγουμένως έσπασαν τα γραφεία των οθωνικών έφημερίδων.

Ο μόνος από τους ύπουργούς που είχε μείνει στην Αθήνα, ήταν ο ύπουργός των Οικονομικών Π. Βάρβογλης, που όλοι τον σεβάστηκαν, για τον άκέραιο χαρακτήρα του. Σαν έγινε ή επανάσταση, ο Βάρβογλης πήγε μόνος του και φύλαξε το δημόσιο ταμείο και το παράδωσε κατόπιν άδικο και μ' πρωτόκολλο στην προσωρινή Κυβέρνηση. Και το ταμείο είχε μέσα 6 εκατομμύρια δραχμές, δηλαδή 240 χιλιάδες χρυσές λίρες.

Εκτός από τους ύπουργούς των τελευταίων οθωνικών Κυβερνήσεων, καταδιώχθηκαν και απολύθηκαν από τις θέσεις τους και όλοι όσοι θεωρήθηκαν «αφωσιωμένοι οθωνιστάι». Ένας από αυτούς ήταν και ο εξαίρετος δήμαρχος της Αθήνας Γεώργιος Σκούφος, για τον οποίο ή «γενναία» νεολαία του 1862, είχε βγάλει και τραγούδι, κοροϊδεύοντας τη στείριότητα της βασιλισσας 'Αμαλίας:

Τού Σκούφου το καπέλλο το κάμανε σκαμνί,
να κάτσει ή 'Αμαλία, να κάμει το παιδί...

Το τραγούδι όμως που άκουγόταν περισσότερο, ήταν το γινάμτο εκείνο που είχε φτιάξει ή Σοφία Καρύδη:

Έως πότε ή ξένη άκρίδα,
έως πότε κορυφά Βαναρός,
να γυνώγη τη δόλια πατρίδα;
Έγερσέτη, άδέρφια, κείρος!

Με την παρανομία του «κουφού» και του «κουφάλιακα», αποκλούσαν ύβριστικά οι αντιοθωνιστές τον πρώτο βασιλιά. Είχε κουφαθεί στο άριστο αυτό, από το πολύ κινινο που έπαινε για ν' απαλλαγεί από τους έλάνδες πινυρετούς, που είχε άρπάξει, περιδεύοντας στην 'Ελλάδα, για να βλέπει από κοντά τις ανάγκες του λαού.

Κοντά στα τραγούδια κυκλοφορούσαν τότε και λίβελλοι, έμμετροι και πεζοί, εναντίον των έκπτωτων βασιλέων. Ένα μέρος από τους λίβελλους και τα τραγούδια, δημοσιεύθηκε σε βιβλίο τε

1868. Φέρνει τον τίτλο: «Η δάφνη του 'Οκτωβρίου, ήτοι συλλογή διαφόρων νέων άσμάτων, ποιηθέντων χάριν της 'Οκτωβριανής επανάστασεως μας».

Πολύ πιο συντηρητικές όμως από τους άνδρες, που ή όλόκληρη τους ήταν ή εποχή της εξώσεως φανατικού αντιοθωνιστές, υπήρξαν οι γυναίκες της εποχής εκείνης. Οι περισσότερες συμπαθούσαν τους εξοριστους βασιλείς. Φρούτο της γυναικείας αυτής συμπάθειας προς την έκπτωτη δυναστεία, ήταν και ή 'Οθωνίστρια. Μία παλαστή γρήγα, φανατική όπαδός των πρώτων βασιλέων, που φανταζόταν τον εαυτό της μεγάλο και πολύ στην οθωνική Αύλη και γύριζε τους δρόμους της Αθήνας με κρεμασμένα στο στήθος της κουμπιά, ντενεκέδες και διάφορα μετάλλια.

Ήταν τα παρόσχημα που της είχαν δώσει ο 'Οθων και ή 'Αμαλία... ή, μάλλον, ή άρρωστη, ή τρελή φαντασία της!...

Ενώ ή Κυβέρνησις του Βούλγαρη προσπαθούσε να κρατήσει την τάξη και την όμόνοια στην πρωτεύουσα — τότε ονομάστηκε και ή «Πλατεία της 'Ομονοίας», που ως την εποχή εκείνη, λεγόταν «Πλατεία του 'Οθωνος» — ο Θεοδωράκης Γρίβας ξεσήκωσε τις φρουρές της 'Ακρνανίας και κατέβαινε στην Αθήνα με τα φουσάτα του για να πάρη αυτός την εξουσία και να γίνει... βασιλιάς της 'Ελλάδος!

Όταν ο Γρίβας από τη Βόνιτσα έφτασε στο Αιτωλικό, βρήκε την άψίδα που είχαν έτοιμάσει, λίγες ημέρες πρωτύτερα, οι Αιτωλικιώτες για να υποδεχτούν τον 'Οθωνα και την 'Αμαλία. Και ο Γρίβας πέρασε καμαρωτός κάτω από τη βασιλική αυτή άψίδα, μαζί με τη γυναίκα του, την κυρά-Περσεφώνη, στην οποία έλεγε δυνατά:

— Πέρνα στρατηγίνα και πρωθυπουργίνα, ώσπου να σε πούνε και βασιλίσσα στην Αθήνα...

Κάτι παρόμοιο έκανε και στο Μεσολόγγι, όταν πήγε να λειτουργή στη μητρόπολη.

Κάθισε με τη γυναίκα του στα στασίδια που ήταν προαρισμένα για τους βασιλείς!...

Και, κοντά στις φρουρές που ξεσήκωσε ο Γρίβας, τον ακολουθούσαν και πολλοί χωριάτες, όπλισμένοι. Οι όφμως ανέβδαν το στρατό του Γρίβα σε επτάμιση χιλιάδες!

Πολλοί από αυτούς, κατέβαιναν στην πρωτεύουσα, όχι από πολιτική ήθολογία, αλλά μονάχα για... πλιάτσικο. Ένας μάλιστα γεροντάτης — παλιό παλληκάρι του Θεοδωράκη — έλεγε στους άλλους, πώς οι πόρτες του Παλατιού στην Αθήνα, είχαν ζεμπερτζία (πόμοια) από χρυσάφι. Και ο ίδιος έδειχνε και τα σακκούλια, που είχε πάρει μαζί του για να τα γεμίσει με τα χρυσά πομολά!

Από την κίνηση αυτή του Γρίβα, που έφτασε μεγαλοποιημένη στην Αθήνα, ή Κυβέρνησις του Βούλγαρη τά χρειάστηκε. Και, για να καλοπιάσει το στρατηγό, έστειλε έσπευσμένα στο Μεσολόγγι να τον συναντήσουν το Βενιζέλο Ρούφο και τον 'Επαμεινώνδα Δεληγεώργη. Οι δύο αντιπρόσωποι της Κυβερνήσεως έφωσαν στο Γρίβα την όμοσία του σε «Στρατιά της 'Ελλάδος» κι' ένα χρηματικό ποσό από 70 χιλιάδες δραχμές για τα πρώτα έξοδα του στρατού του.

Όταν όμως οι δύο αντιπρόσωποι έφτασαν στο Μεσολόγγι (23 'Οκτωβρίου 1862), ο Γρίβας ήταν άρρωστος βαρεία και, την άλλη ημέρα, πέθανε.

Έτσι δεν μπόρεσαν να τον δούν και του άφησαν ένα γεύμα, που του εξέφραζε την ευγνωμοσύνη της προσωρινής Κυβερνήσεως και την απόφασί της ν' άποδοση εις τον νεανίαν αντιστρατηγό Θεόδωρο Γρίβα, ως τιμήν εξαίρετην, τον βαθμόν του στρατήρχου, τον ανώτατον στρατιωτικόν βαθμόν των πεποικισμένων έθνών.

Για το θάνατο του Γρίβα γράφει ο ιστορικός Γ. 'Ασπρέας στην «Πολιτική Ιστορία της 'Ελλάδος», τα εξής:

«Απέθανε δε ούτος ο επικίνδυνος πολεμάρχης αιφνιδίως εν Μεσολογγίω, κατόπιν εξαίρετικής ύπόπτου γεύματος και ή έκστρατεία, ήτις άσφαλώς θα ήνοιγε μεγάλας πληγάς εις την χώραν, άπεσρόθηκε».

Την έκδοχή, ότι τον Γρίβα τον δηλητηρίασαν στο Μεσολόγγι, την ύποστήριξαν και άλλοι εκτός από τον 'Ασπρέα. Δεν φαίνεται ωστόσο ν' ανταποκρίνεται ή έκδοχή αυτή στην αλήθεια.

Η πραγματικότητα είναι μάλλον ότι ο Γρίβας, που κόντευε τα έβδομητά, κρεμόνισε, πηγαίνοντας στο Μεσολόγγι, όπου και πέθανε σε λίγες ημέρες.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

— Πέρνα στρατηγίνα και πρωθυπουργίνα, ώσπου να σε πούνε και βασιλίσσα στην Αθήνα... έλεγε ο Γρίβας στη γυναίκα του.

Οί κρεατοελνές είναι άρρώστεια

Πώς μεταδίδονται από άνθρωπο σε άνθρωπο

Μολονότι η ιατρική επιστήμη έχει σημειώσει τεράστιες προόδους στον καιρό μας, μένει πάντα σε άμυνα μπροστά σε δυο κοινότητες και ενοχλητικές παθήσεις: το συνάχι και τις κρεατοελνές!

Επί αιώνες ολόκληρους, οι κρεατοελνές υπήρξαν μία από τις μικρές πληγές της ανθρωπότητας. Εμφανίζονται στα χέρια, στα πόδια, στο πρόσωπο και στο λαιμό, έχουν καλοήγη μορφή και το μέγεθός τους κυμαίνεται από ένα κεφάλι καρφίτσας ως ένα μπιζέλι. Είναι αντιαισθητικές, ενοχλητικές, κάποτε δε και επώδυνες. Γι' αυτό, οι περισσότεροι άνθρωποι προσπαθούν ν' απαλλάξουν με κάποιον τρόπο απ' αυτές.

Άλλοτε, χρησιμοποιούσαν διάφορα γατρόσοφια και ξόρκια εναντίον τους. Οι "Αραβες της Βορείου Αφρικής" εκθέτουν τις κρεατοελνές τους στο φως του φεγγαριού, προφέροντας συγχρόνως μερικά «μαγικά» λόγια. Οι Γερμανοί χωρικοί πιστεύουν πως μπορεί να τις θεραπεύσουν, δένοντας από πάνω τους ένα κόμπο σ' ένα κομμάτι σπάγγο και θάβοντας ύστερα το σπάγγο αυτόν στη γη. Στη Σουηδία, τις τρίβουν με πέτσα παστού χοιρινού!

Οι κρεατοελνές μπορεί να εμφανισθούν ξαφνικά κι' ύστερα να χαθούν μόνες τους, μέσα σε λίγες μέρες. Άλλοτε, πάλι, χρειάζονται θεραπεία για να εξαφανισθούν. Κι' άλλοτε δεν υποχωρούν σε καμιά θεραπευτική μέθοδο.

Συχνά, με τη θεραπεία μιας κρεατοελνής, εξαφανίζονται συγχρόνως και όλες οι άλλες, ολόγυρά της.

Τα παιδιά κι' οι έφηβοι, ηλικίας 16 - 20 ετών, βγάζουν τις περισσότερες κρεατοελνές. Οι γυναίκες είναι επιρρεπέστερες από τους άντρες σ' αυτή την πάθηση.

Οι κρεατοελνές εμφανίζονται συνήθως μεμονωμένες ή σε μικρές ομάδες. Σε σπάνιες όμως περιπτώσεις, μπορεί να γεμίσει ολόκληρο το σώμα από χιλιάδες κρεατοελνές.

Κανονικά, μια κρεατοελνή, που μένει δίχως θεραπεία, υποχωρεί μόνη της σε 3 χρόνια περίπου. Αναφέρεται όμως η περίπτωση ενός Αμερικανού αγρότη, που είχε τις ίδιες κρεατοελνές επί 28 χρόνια!

Οι έρευνες των επιστημόνων έχουν αποδείξει πως οι κρεατοελνές προκαλούνται από κάποιον ιόν, που μένει όμως ακόμη σχεδόν άγνωστος. Οι κρύσταλλοι του διακρίνονται καθαρά, στην ισχυροτάτη μεγέθυνση του ηλεκτρονικού μικροσκοπίου.

Μολονότι δε υπάρχουν κρεατοελνές πέντε διαφόρων τύπων, φαίνεται, ότι προέρχονται όλες απ' τον ίδιο ιόν.

Έχει αποδειχθεί επίσης η μολυσματική και μεταδοτική ιδιότητά τους. Όταν ζύση κανείς δυ-

νατά μια κρεατοελνή και το γύρω δέρμα, μπορεί να σχηματισθούν άλλες καινούργιες ολόγυρά από την πρώτη. Έξ' αλλού, όταν βγη μία κρεατοελνή στα πλάγια ενός δαχτύλου, εκεί που ακουμπάει με το δεικτικό, συχνά εμφανίζεται και δεύτερη στο διπλανό δαχτύλο, ακριβώς στο σημείο έπαφής.

Αυτό δεν σημαίνει όμως πως κινδυνεύουμε να μολυνθούμε, αν δώσουμε το χέρι μας σε κάποιον που έχει κρεατοελνές στα δαχτύλα ή στην παλάμη!

Για να μεταδοθούν οι κρεατοελνές από έναν άνθρωπο σε άλλον, πρέπει να εισαχθεί μέσα στο δέρμα του δεύτερου υλικό από τις κρεατοελνές του πρώτου.

Ενώ έπειτα από τις περισσότερες μολυσματικές ασθένειες ο οργανισμός μας αποκτά πια ανοσία σ' αυτές, που διαρκεί επί ώρισμα χρόνια ή και σ' ολόκληρη τη ζωή μας, με τις κρεατοελνές δεν συμβαίνει αυτό. Στα 50 % των περιπτώσεων, έπειτα από την πρώτη κρεατοελνή, εμφανίζονται αργότερα κι' άλλες.

Κάποτε, οι κρεατοελνές παίρνουν επιδημικό χαρακτήρα. Σ' ένα εργοστάσιο του Σικάγου, π. χ., πολλοί απ' τους εργάτες άρχισαν ξαφνικά να βγάζουν κρεατοελνές στα χέρια. Το κακό περιορίστηκε μόνον όταν φόρεσαν γάντια.

Όσοι πληγώνουν ή γρατζουνίζουν τα χέρια τους στη δουλειά τους, όπως οι μηχανικοί, υδραυλικοί, ξυλουργοί, γεωργοί, κλπ., φαίνεται πως παθαίνουν κρεατοελνές συχνότερα από τους υπαλλήλους καταστημάτων ή γραφείων.

Η άγνοια της επιστήμης σχετικά με τη φύση του ιού που δημιουργεί τις κρεατοελνές, αποτελεί εμπόδιο για την ανακάλυψη μιας συστηματικής θεραπείας τους. Το ίδιο μπορούμε να πούμε και για την ιδιότητα που έχουν να χάνονται ξαφνικά και μυστηριωδώς. Πράγματι, αν εξαφανισθούν οι κρεατοελνές κατά τις δοκιμές ενός φαρμάκου εναντίον τους, δεν μπορεί κανείς ν' αναβεί και πάλι πόσον ενέργησε το φάρμακο ή αν χάθηκαν μόνες τους.

Έτσι, πρό ετών, συνιστούσαν για τις κρεατοελνές μία ένωση αρσενικού, την «σουλφωρσφαιμίνη». Έπειτα απ' τις ένεσεις αυτού του φαρμάκου, χάνονταν οι κρεατοελνές στα 53% των περιπτώσεων. Όταν όμως έγιναν κατόπιν για δοκιμή ένεσεις άλλου χρωματιστού νερού σε μίαν άλλη ομάδα, χάθηκαν και πάλι οι κρεατοελνές στα 48% των περιπτώσεων!

Τι πρέπει να κάνετε τώρα, αν σας ενοχλούν οι κρεατοελνές σας και θέλετε ν' απαλλαγείτε απ' αυτές;

Πρώτα απ' όλα, μην προσπαθήσετε να κάνετε σεξ αυτή τη δουλειά. Χρησιμοποιώντας έρεθιστικά ή καυστικά φάρμα-

κα, μπορείτε να πάθετε άλλες δερματικές μολύνσεις ή ασχημες ούλες.

Καταφύγετε, λοιπόν, στο γατρόσοφ, που θα αναίσθησή τις κρεατοελνές και θα τις αφαιρέσει με χειρουργικά εργαλεία ή με μία ηλεκτρική βελόνα. Έπειτα απ' αυτή τη θεραπεία, ξαναπαρουσιάζονται μόνο στα 5 % των περιπτώσεων.

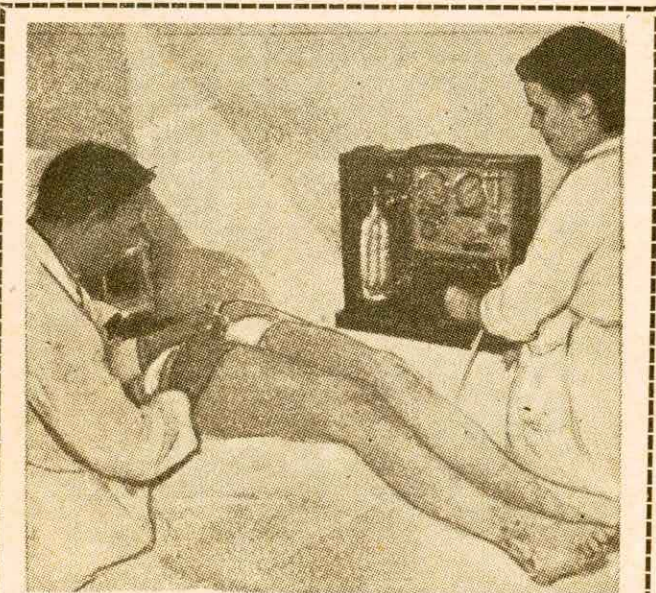
Αν μια κρεατοελνή βρίσκεται στο πρόσωπο, πρέπει να χρησιμοποιηθεί μία μέθοδος που να μην αφήνει σημάδια. Μπορεί π. χ. ο γιατρός να την παγώσει με υγρό άζωτο, ώστε να σχηματισθεί από κάτω της μία φυλκίωση και να πέσει μόνη της. Υπάρχει τότε πιθανότητα 30 % να ξανασηματισθεί. Άλλες μέθοδοι θεραπείας είναι: με ακτίνες X και με τοπικά φάρμακα.

Πώς ανιχνεύονται οι έγκαιροι του εγκεφάλου

Στο Γενικό Νοσοκομείο της Μασαχουσέτης χρησιμοποιήθηκε με επιτυχία το ραδιενεργό άρσενικό για την ανίχνευση των όγκων του εγκεφάλου. Όταν εισαχθεί στο αίμα, η ουσία αυτή έχει την τάση να συγκεντρώνεται στους όγκους του εγκεφάλου. Έξελεγχεται λοιπόν ύστερα η παρουσία της μ' ένα ευαίσθητο μετρητή ραδιενέργειας, κι' έτσι καθορίζεται η θέση του όγκου. Η μέθοδος αυτή δεν απαιτεί την εισαγωγή αέρος ή χρωστικών ουσιών στο κρανίο, όπως οι προηγούμενες. Έχει δε χρησιμοποιηθεί ήδη σε 300 ασθενείς, με ποσοστό επιτυχίας 70%. Ακόμη μεγαλύτερη ακρίβεια παρουσιάζει στην ανίχνευση των αποστημάτων του εγκεφάλου. Τέλος, έχει το πλεονέκτημα ότι επιτρέπει να διακοινώνονται οι πραγματικοί όγκοι του εγκεφάλου από τους θρόμβους αίματος.

Για τη διατροφή των παιδιών

Δύο Αμερικανοί παιδίατροι, έπειτα από συστηματικές έρευνες,

ΟΞΥΓΟΝΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

Στη Γερμανία εφαρμόζεται τελευταία μια καινούργια μέθοδος θεραπείας των όγκων των κινήων, που είναι συνεία διαταραχών της κυκλοφορίας του αίματος. Η θεραπεία αυτή συνίσταται στην διαχέυση μέσα στην αρτηρία του μπου καθαρού οξυγόνου, ενώ συγχρόνως ένα πολύπλοκο μηχανήμα (δεξιά) ρυθμίζει την πίση της αρτηρίας και ελέγχει την ποσότητα του οξυγόνου που διαχέεται σ' αυτή, εξουδετερώνοντας κατ' αυτόν τον τρόπο τον κίνδυνο της έμβολης. Με τη μέθοδο αυτή θεραπεύονται επίσης, σήμερα, και πολλές άλλες παθήσεις, που είναι συνέπειες της κακής τροφοδοσίας του οργανισμού με οξυγόνο.

ερχονται να διαψεύσουν διάφορες λαθρασιμένες ιδέες σχετικά με την διατροφή των παιδιών: "Οι τσ παίδι πρέπει να εξαναγκάζεται να τρώει περισσότερο απ' όσο πενιέ, για να μην υποσιτίζεται. Οι πρέπει να νάναι τα παιδιά διαρκώς χορτάτα, γιατί η πείνα είναι συναισθημα βλαβερό. Οι άρκει για την καλή διατροφή ενός μικρού παιδιού ένα κιλό γάλα την ημέρα. Οι τα παιδιά χρειάζονται συνεχώς περισσότερη τροφή, όσο μεγαλώνουν. Οι τα διάφορα τσνωτικά φάρμακα μπορούν ν' αντικαταστήσουν την καλή τροφή, κλπ.

Έγχειρσι για τους διαχέ-τικους

Μελετάται από τους γιατρούς ένας ιδρυματος του "Οκλαντ" η δυνατότητα της θεραπείας του διαχέ-τικους νέους με την αφαίρεση της υποφύσεως (ένος μικρού αλλά σπουδαιότατου αδένα που βρίσκεται στη βάση του εγκεφάλου). Η μέθοδος δοκιμάστηκε σε 4 ασθενείς, που είχαν σοβαρές επιπλοκές στα νεφρά. Οι δύο απ' αυτούς πέθαναν σε μερικούς μήνες, γιατί είχαν ήδη πάθει μεγάλες αλλοιώσεις των νεφρών. Οι άλλοι δύο βρισκονται ακόμη υπό παρατήρηση.

Η νέα μέθοδος στηρίζεται στη θεωρία ότι η υπερπαραγωγή ωρι-σμένης ορμόνης της υποφύσεως επι-ποδίζει το πάγκρεας να παραγά-γη την ποσότητα ινσουλίνης που χρειάζεται ο οργανισμός. Τονί-ζεται ωστόσο ότι η έγχειρσις αυτή επιτρέπει να γίνει μόνο σε σοβαρώτατες περιπτώσεις, κι' όταν έχη αποτύχει κάθε άλλη μέθοδος και κινδυνεύει πια η ζωή του αρ-ρώστου.

Για τη νέσο του Πάρκινσον

Ο δόκτωρ "Ιρβινγκ Κούπερ, της Ιατρικής Σχολής του Πανε-πιστημίου της Ν. Υόρκης, βεβαι-ώνει ότι βρήκε μία αποτελεσματική μέθοδο για να θεραπεύει τις τρε-μούλες ή τη μυϊκή ακαμψία που χαρακτηρίζουν την ασθένεια του Πάρκινσον. Πρόκειται για μία χει-ρουργική επέμβαση, που φράζει μία άσπρη της βάσεως του εγκεφά-λου, την λεγομένη «έμπροσθια χο-ροειδή». Η μέθοδος αυτή όφειλε-ται σε μία τυχαία παρατήρησι, που έγινε κατά τη διακεία μιας άλλης έγχειρσεως σ' ένα ασθενή.

Τρώτε τρία αυγά την ημέρα!

Για να είσαστε υγιείς και να ζήσετε πολλά χρόνια

Ο ποντικός ήταν ο αληθινός πρωταγωνιστής του τελευταίου συνεδρίου της γεροντολογίας, που συνήλθε στο Λονδίνο. Πο-σγμικά, πάνω στο μικρό αυτό και ελάχιστα συμπαθητικό ζώο έγιναν τα διάφορα εργαστηρια-κά πειράματα, που θα επιτρέ-ψουν πιθανόν στην επιστήμη να ανακαλύψη τις αιτίες που κά-νουν τον ανθρώπινο οργανισμό να γεράν.

Ας σπεύσουμε να πούμε ότι οι επιστήμονες ανέκαλυσαν πως υπάσχει μεγάλη ομοιότητα στον τρόπο που γεράνε ο ποντικός και ο άνθρωπος.

Ένα από τα προβλήματα που απασχόλησαν τους επιστή-μονας του συνεδρίου του Λον-δίνου είναι οι σχέσεις που υπάρ-χει ανάμεσα στη μακροζωία και τη διατροφή.

Ο μεγάλος βιολόγος Μάκ Καίη, που από είκοσι χρόνια ά-σχολείται με τα προβλήματα αυτά, κατόρθωσε να μεταβάλει νεαρούς ποντικούς σε γέροντες, υποβάλλοντάς τους σε ώρισμένη διαίτα. Άλλα πειράματα που έ-καμε πάνω σε λευκούς ποντί-κους, που ο μέσος όρος της ζω-ής τους είναι δύο χρόνια, απέ-δειξαν ότι ο υπερσιτισμός συν-τομεύει τη διάρκεια της. Οι λευ-κοί ποντικοί ζούν τούναντιόν πε-ρισσότερο όταν δεν αυξάνεται το βάρος τους.

Ο καθηγητής Μάκ Καίη ύ-πέβαλε πολλές ομάδες ποντί-κων σε διαφορετική διατροφή. Σε άλλες έδωσε τροφές που εί-χαν ως βάση το γάλα. Σε άλ-λες, τροφές που είχαν ως βάση το γάλα και τη ζάχαρη. Σε άλ-λες έδωσε τροφές που περιείχαν αυγά. Και σε άλλες, τέλος, τρο-φές που δεν περιείχαν καθόλου αυγά.

Τα πειράματα απέδειξαν ότι οι ποντικοί που έζησαν περισ-σότερο ήταν εκείνοι που η διαί-τά τους περιελάμβανε και αυ-γά. Λιγότερο από όλους, έξ' αλ-λου, έζησαν οι ποντικοί που εί-χαν υπερβολικό πάχος και ακό-μη λιγώτερο εκείνοι που ήταν παχείς κατά τους πρώτους μή-νες της ζωής τους.

Στηρίζοντας στα πειράματα αυτά, ο καθηγητής Μάκ Καίη έ-καμε διαφόρους υπολογισμούς, που τον ώδηγησαν στο συμπέ-ρασμα ότι ένας ώριμος άντρας για να παρατείνει τη ζωή του θα πρέπει να τρώει τρία αυγά την ημέρα.

Επιμένει, έξ' αλλού, στη ση-μασία που έχει το γάλα στη διατροφή των ανθρώπων προ-χωρημένης ηλικίας. Σύμφωνα με τον καθηγητή Μάκ Καίη, το γάλα σε σκόνη αναμιγνύομενο με το αλεύρι, μας δίνει ένα φω-μί που είναι εξαιρετικά θρεπτι-κό και εύπεπτο.

Ο καθηγητής Μάκ Καίη υπέ-δειξε στους άρτοποιους της Νέ-ας Υόρκης την παρασκευή ενός φωμιού, που είναι γνωστό σήμε-ρα με το όνομα «γάλα του αν-θρώπου που θέλει να ζήσει έ-κατο χρόνια». Το φωμί αυτό πε-ριέχει δύο μέρη, βλαστημένου σιταριού, έξη μέρη φυτικού λί-πους, οκτώ μέρη γάλακτος σε σκόνη και 84 μέρη αλεύρου.

Γελωτοθεραπεία

Κατά τον δόκτορα Σίνκλαιρ, οι άνθρωποι που κάνουν κατά-χρησι στην τροφή τους δεν προ-φταίνουν να χαρούν τη ζωή τους γιατί γεράνε πρόωρα. Τα γε-ραία τους, έξ' αλλού, δεν εί-ναι εύχρηστα, γιατί βασανίζον-ται από διάφορες ασθένειες που κάνουν μαρτυρική τη ζωή τους.

Η τροφή του ανθρώπου, κα-τὰ τον δόκτορα Σίνκλαιρ, δεν πρέπει ποτέ να ξεπερνά τα κα-νονικά όρια. Αυτός είναι ο πρῶ-τος κανών της μακροζωίας. Από τ' άλλο μέρος, όμως, δεν πρέπει να είναι ελλιπής, γιατί τότε ο οργανισμός εξαντλείται βαθμιαία και γεράνει. Φροντί-στε, συνιστά να τρώτε όσο σας χρειάζεται. Ούτε περισσότερο ούτε λιγώτερο. Η ποιότης έχει επίσης σημασία. Η καλύτερη διατροφή είναι εκείνη που πε-ριλαμβάνει λίγο φαγητό, αλλά καλής ποιότητας.

Τους ποντικούς έχρησιμοποίησαν επίσης και οι Αμερικανοί επιστήμονες Σίμς και Μπέργκ για τα σχετικά με το πρόβλημα του γήρατος πειράματά των.

Κατά τους επιστήμονες αυ-τούς, η ηλικία μόνη της δεν μπο-ρεί να θεωρηθεί ως αίτια του θανάτου ενός ανθρώπου. Η ή-λικία, όμως, αυξάνει την ευαι-σθησία του οργανισμού του και τον προδιαθέτει σε ασθένειες, που μπορούν να προκαλέσουν το θάνατό του. Πράγμα που ση-μαίνει πως, αν μπορούσαμε να αποφύγουμε τις θανατηφόρες ασθένειες, θα ήταν δυνατόν να μην πεθάνουμε ποτέ ή τουλάχισ-τον να παρατείνουμε σε σημα-ντικό βαθμό τη διάρκεια της ζωής μας.

Τι είσαστε σεις οι γυναίκες, σε Αντρομαχί! Απ' την ημέρα που έλατε υποψηφιότητα, όλο καλοπιάσματα μου είσαι!

Έχω πολλούς πολιτικούς αντιπάλους, αγάπη μου, και προσέλαβα μερικούς σωματοφύλακες!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Χαίμωρ

Τρομερή έκδικση

Ο Μάριος Κουνουπίδης συναντάει το φίλο του Πανσάνια Αδέκαρο έξω απ' την πόρτα του, μ' ένα ύφος απελπισμένο.
— Τί σου συμβαίνει, αγαπητέ μου; τόν ρωτάει.
— Κάτι τρομερό! απαντάει εκείνος. Δεν μπορώ να μτώ στο σπίτι μου!
— Γιατί;
— Είναι πλημμυρισμένο από κόσμο...
— Έπεσα θύμα τρομερής εκδίκησης!
— Δεν καταλαβαίνω...
— Κάποιος παληάνθρωπος, που του χρωστάω ένα εκατοστάρικο, διέδωσε παντού πως άρχισα να πληρώνω τα χρέη μου... *

Μεταξύ φιλενάδων:
— Ξέρεις; Ο Τάκης μου είπε προχτές πως είμαι η ωραιότερη γυναίκα του κόσμου.
— Το ίδιο είχε πη και σε μένα.
— Πότε;
— Πέρσι.
— Πόσο καλλιτέρεψαν τα γούστα του μέσα σ' ένα χρόνο! *

Η κυρία.— Μά επιτέλους, δεν θέλω ν' αγοράσω τίποτα! Με ζαλίσανε με την επιμονή σας! Δεν βρίσκω λέξεις για να σας εκφράσω την αγανάκτησή μου...
Ο πλάσι.— (ατάραχος).— Τότε, κυρία, θέλετε να σας προμηθεύω ένα λεξικό; *

— Σήμερα έπεσα θύμα μιάς τρομερής δικαστικής πλάνης! λέει αναστατωμένος στους φίλους του ο περιφημος άπατεώνας Κλεφτάκης.
— Δηλαδή;... Μήπως σ' άδωσαν; *

Ο πελάτης.— Μά διάβασα στις εφημερίδες πως το τυρί φτήνηνε 2 χιλιάδες την όκα.
Ο μπακάλης.— Καί τί με νοιάζει; Έγώ δεν πιστεύω λέξι απ' όσα γράφουν οι εφημερίδες! *

— Είμαι καταλυπημένος, φίλε μου! Έχασα το σκύλο μου!
— Μά γιατί δεν δημοσιεύεις μιά άγγελία στις εφημερίδες;
— Καί τί έχω να κερδίσω; Ο σκύλος μου δεν ξέρει να διαβάξη! *

Το γκαρσόνι του καφενείου πηγαίνει στον πελάτη τον καφέ που ζήτησε. Εκείνος τον δοκιμάζει καί χαλάει τα μούτρα του. Φαίνεται όμως πως το γκαρσόνι είναι υπερβολικά ευθιχό ή πολύ περιποιητικό, γιατί τον ρωτάει άμέσως:
— Τί συμβαίνει, κύριε; Μήπως έχετε κανένα παράπονο για τον καφέ;
— Νά σου πώ, φίλε μου, απαντάει εκείνος. Κατά κανόνα, δεν λέω ποτέ κακό... για τους άπόντας! *

Συναντώνται δυό ύποπτοι «έπιχειρηματίες»:
— Είμαι εύτυχιςμένος που σε ξαναβλέπω, ύστερ' από τόσον καιρό! Πάμε να πάρουμε κατί;
— Από ποιόν;... *

— Μά γιατί, κύριε, δεν θέλετε να μου δώσετε το χέρι της κόρης σας, αφού δεν πίνω, δεν καπνίζω, δεν παίζω χαρτιά;...
— Άκριβώς γι' αυτό. Δεν έχω καμιά διάθεση να μου κοπανή διαρκώς η γυναίκα μου το καλό παράδειγμά σας!
— Γιατί κρέμασες πάνω απ' την πόρτα σου αυτή τη ρόδα αυτοκινήτου;
— Για γούρι... Βλέπεις, στην εποχή μας, δεν μπορεί πιά κανείς να βρη στο δρόμο πέταλα αλόγων!... *

— Μή φοβάσαι! Θα σου παίξω αυτά, ώπου να μάθω κι θάρα...

Χωρίς λόγια.

— Κύνταξε, Κλέαρχε, από το ίδιο ύφασμα θέλω να μου πάρης κι ένα!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΙΘΟΝΗ

Το χτένισμά σας

Η όντουλασιόν με το νερό είναι η καλύτερη καί φυσικώτερη απ' όλες. Οι σκέλες πρέπει να γίνονται πλατειές καί πατητές. Μπορείτε επίσης να χτενίσετε τα μαλλιά σας λεία καί τεντωμένα, με μικρά καί πατημένα μπουκλάκια στις άκρες τους, που θα σχηματίζουν ένα στεφάνι γύρω απ' το κεφάλι σας. Αυτό το δεύτερο χτένισμα είναι ιδίως κατάλληλο για τα μαύρα μαλλιά.
Αν το επιτρέψει το μήκος των μαλλιών σας, σχηματίζετε ένα στεφάνι από κοτσίδες γύρω απ' το κεφάλι σας.
Σ' ανοιχτόχρωμα μαλλιά ταιριάζουν μάλλον χτενίσματα ελαφρά καί εφλού.
Ωραία είναι επίσης τα αρχαία ελληνικά χτενίσματα.
Για το βράδυ, μπορείτε να στολίσετε τα μαλλιά σας μ' ένα λουλούδι ή με μιά άγκράφα από στράς.
Αφού διαλέξετε το καταλληλότερο χτένισμα, μην τ' αλλάξετε πολύ συχνά, γιατί μεταμορφώνεται τελείως η έκφραση της φυσιογνωμίας σας.

Η καθαριότης στο σπίτι

Η καθαριότης κι' η υγιεινή είναι κανόνες απαραίτατοι για ένα νοικοκυριό. Πρέπει να υπάρχουν στο σπίτι όλα τ' απαιτούμενα για το καθημερινό πλύσιμο όλκληρου του σώματος. Οι μητέρες πρέπει να συνηθίσουν τα παιδιά τους να πλένουν τα χέρια τους καί να καθαρίζουν καλά τα νύχια τους, πριν καθήσουν στο τραπέζι.
Φυσικά, την ίδια άσφονη καθαριότητα πρέπει να εφαρμόζει η νοικοκυρά καί στον εαυτό της.

Τα τρόφιμα πρέπει να είναι σκεπασμένα ή φυλαγμένα στο κλουδί, για να διατηρούνται καθαρά.

Όταν σκουπίζετε, σκεπάσετε προηγουμένως τα φρούτα, τα γλυκίσματα κι' ό,τι άλλο φαγώσιμο βρίσκεται εκτεθειμένο στις σκόνες.

Ποτέ μη μαγερεύετε. — Ιδίως το καλοκαίρι — σε κατασρόλα ξαναχρησιμοποιημένη καί άπλυτη. Έκτος απ' τις άλλες συνέπειες, καταστρέφεται έτσι γρηγορώτερα η κατασρόλα.

Το περιποιημένο σεβρίσμα των φαγητών τα κάνει όρεκτικώτερα. Σεβρίρετέ τα λοιπόν μέσα σε ώραιες καί καθαρές πιατέλες. Μη τα φέρνετε στο τραπέζι μέσα στα μαγειρικά σκεύη.

Αδειάζετε καθημερινώς τον τενεκέ των σκουπιδιών καί πλένετέ τον με διάλυσι ποτάσσας, για να μη μυρίζει άσχημα.

Μη βουρτσίζετε ποτέ τα παπούτσια σας μέσα στην κουζίνα. Άλλοιώς, όλες οι ακαθαρσίες του δρόμου κάθονται πάνω στα φαγητά.

Για τα μαγειρικά σκεύη

Το κοινό «σύρμα», αλειμένο με άσπρο σαπούνι, είναι άριστο για να διατηρούνται οι κατασρόλες από άλουμινο γυαλιστερές, σαν καινούργιες. Πρέπει όμως να τις ξεπλένετε καλά κατόπιν καί να τις σκουπίζετε μ' ένα στεγνό πανί.

Αν τις έχετε παραμελήσει κι' έχουν λερωθεί πολύ, ζεστάνετε 30 δράμια νερό, (δχι πηγαδίσιο), προσθέσετε 10 γραμμάρια ποτάσσα καί 2 γραμμάρια κοινό άλάτι καί τρίψετε το σκεύος μ' αυτή τη διάλυσι. Ύστερα, αφού το ξεπλύνετε, μεταχειρισθήτε το «σύρμα», όπως είπαμε πιο πάνω.

Τα σκεύη από έμαγιέ απαιτούν λιγώτερη συντήρηση. αλλά μεγαλύτερη προσοχή στη χρήση τους, γιατί όταν φύγη τοπικά το σμάλτο τους γίνονται άσχημα κι' επικινδύνα. Υπάρχουν ειδικές σκόνες για τον καθαρισμό τους, που κάνουν θαύματα κι' αφαιρούν όλους τους λεκέδες της φωτιάς. Μπορείτε να μεταχειρισθήτε επίσης λιγη σκόνη ελαφρόπετρας. Μ' αυτήν τη σκόνη καθαρίζετε καί τα φαγητά που έχουν καί καί κολλήσει μέσα σε κατασρόλες έμαγιέ, αφού πρώτα τα μουσκέψετε με άραιή διάλυσι ποτάσσας.

Για να διαλύσετε το άσβεστόδες στρώμα που σχηματίζεται στις κατασρόλες, βάζετε μέσα επί μερικά λεπτά νερό, στο οποίο έχετε προσθέσει άφθονο ξύδι. Ύστερα ξεπλένετε επανειλημμένως.

Πόσο χωράει μιά κατασρόλα

Είναι χρήσιμο κάποτε να ξέρετε πόσο όγρο χωράει μιά κατασρόλα. Άν λοιπόν έχη διάμετρο 20 πόντων, η χωρητικότης της είναι περίπου 2 όκάδες. Με διάμετρο 18 πόντων, χωράει 1½ όκα. Με 16 πόντων, 450 δράμια. Με 14 πόντων, 300 δράμια. Με 12 πόντων, 150 δράμια. Σε κάθε περίπτωση, το ύγρο αυτό είναι ύπολογισμένο να φτάνη ως 2 πόντους κάτω απ' το χείλος της κατασρόλας.

Η νωμολογία μας

ΤΟ «ΜΥΣΤΙΚΟ ΟΠΛΟ»

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΤΖΟΥΤΖΟΥΡΑΣ: Λαμπρός οικογενειάρχης, αλλά νευρικός και πεισματάρης. ΙΟΥΛΙΑ: γυναίκα του, ίδιας ηλικίας, ιδιαν... γυφτωμένη και ιδίου πεισματος. ΜΙΜΙΚΑ: κόρη τους. ΝΤΙΝΟΣ: το «κρόκο» της. ΕΝΑΣ ΚΛΗΤΗΡΑΣ.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο γραφείο του Περι- κλή. Χτυπάει η πόρτα). ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Έμπρός! ΚΛΗΤΗΡΑΣ (μπαινόν- τας): Ο κύριος Ντίνος Χα- ρούπης, υπάλληλος της έ- ταιρείας «ΜΕΣ - ΕΞ».

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ποιος είν' αυτός ο κύριος Χαρούπης; ΚΛΗΤΗΡΑΣ: Ξέρω κι' ε- γώ; Έτσι μου είπε, έτσι σάς λέω. ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Και τί θέ- λει αυτός ο κύριος Χαρού- πης; ΚΛΗΤΗΡΑΣ: Έσας θέ- λει. ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Με φώτι- σες, βλακέντιε. Σε ρώτησα τί με θέλει. ΚΛΗΤΗΡΑΣ: Λέει πως πρόκειται για κάτι πάρα πο- λυ σοβαρό. ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Κι' εσύ κουτορνήθι, τον πιστεύεις! Τέλος πάντων! Πες του να περάσει να ξεμπερδεύουμε με δαύτον!

ΣΚΗΝΗ 2η

ΝΤΙΝΟΣ (μπαινόντας): Καλημέρα σας, κύριε Τζού- τζουρας. ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Είσθε ο κύ- ριος Χαρούπης; ΝΤΙΝΟΣ: Μάλιστα. ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Όρίστε, σάς ακούω! ΝΤΙΝΟΣ (διστακτικά): Ξέρετε, κύριε Τζούτζουρα... ΠΕΡΙΚΛΗΣ (άπονομα): Δανεικά και βοηθήματα δεν δίνω. ΝΤΙΝΟΣ: Δεν πρόκειται γι' αυτό, κύριε Τζούτζουρα. ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Αμ για τί διάολο πρόκειται, κύριε Χα- ρούπης; ΝΤΙΝΟΣ: Νά... Ξέρετε... Έγώ... Έγώ κι' η... κόρη σας. ΠΕΡΙΚΛΗΣ (εξάλλος): Πώς!... Έσύ κι' η κόρη μου; Τί έσύ κι' η κόρη μου; Σί- γουρα αγαπιόσαστε και μου

κουβαλήθηκες εδώ για να μου ζητήσεις την χείρα της. ΝΤΙΝΟΣ (περίτρεμος): Μά... μά... μάλιστα!... ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Έξω! Έ- ξω είπα! Προκοιμήρα!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Σ' ένα συνοικιακό ζαχα- ροπλαστείο. Η Μιμικά κά- θεται. Έρχεται ο Ντίνος). ΜΙΜΙΚΑ: 'Επί τέλους! 'Η καρδιά μου από την άνω- νία πήγε να σπάσει. ΝΤΙΝΟΣ (ένω κάθεται δίπλα της): Κι' έμένα παρ' ό- λ'ιγο να με... σπάσει ο μ- μπαμπάς σου στο ξύλο! ΜΙΜΙΚΑ: Σοβαρά; ΝΤΙΝΟΣ: Με βλέπεις ναχω δρεβί γι' άστεία; ΜΙΜΙΚΑ: 'Η αλήθεια εί- ναι πως φαίνομαι στραπα- τσαρισμένος. ΝΤΙΝΟΣ: Και πάλι κα- λά που ζω! ΜΙΜΙΚΑ: Όποτε σου φέρθηκε άσχημα ο μπαμ- πας. ΝΤΙΝΟΣ: Άλλο να στο λέω κι' άλλο να το δής! Πάρτο απόφασι, Μιμικά μου. Δεν γίνεται τίποτα! 'Ο μπαμπάς σου δεν θα μάς δώσει ποτέ την έγκρισή του. ΜΙΜΙΚΑ: Μη βιάζεσαι να βγάλεις συμπεράσματα. ΝΤΙΝΟΣ: Έχεις καμμία ελπίδα; ΜΙΜΙΚΑ: Πολλές! ΝΤΙΝΟΣ: Πές μου λοι- πόν να χαρώ. ΜΙΜΙΚΑ: Προς το παρόν δεν θα σου πω τίποτα. Αυ- τό είναι το μυστικό μου δ- πλο!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Το ίδιο μεσημέρι. 'Ο Πε- ρικλής σουλατσάει νευρια- σμένος στο χώλ του σπιτι- ού. Μπαίνει η Μιμικά). ΠΕΡΙΚΛΗΣ: 'Αμ έλα, πουλάκι μου! Μαύρα μάτια κάναμε να σε δούμε. ΜΙΜΙΚΑ (με άφέλεια): Μ' επιθύμησες, μπαμπάκα;

ΚΑΚΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ

Οι κακές συνήθειες, οι ενοχλητικές ή οι επικίνδυνες, πρέ- πει να κόβονται με λίγη προσπάθεια. Πολλές τις ονομά- ζουμε «νεύρα» αλλά απλούστατα είναι μικρές μανίες.

Στο τραπέζι:

- 1) Όταν έχετε καλεσμένους μην κρυφομιλάτε με τον άντρα σας.
- 2) Μην κάνετε συνεχείς παρατηρήσεις στην υπηρέτρια.
- 3) Μην δείχνετε πως είσατε απασχολημένη με τις δουλειές του σπιτιού και απουσιάζετε κάθε λίγο και λιγάκι από την συντροφιά των καλεσμένων σας.
- 4) Μην άνοιγοκλείνετε μπροστά τους διάφορα ντουλάπια για να βγάλετε σερότινα κλπ.
- 5) Μην κυττάζετε τον άντρα σας με άπογνωσι, όταν φο- βάστε ότι δεν είναι εν τάξει κάτι τί ή όταν ξέρετε ότι πρόκειται εσφαλμένα κάποια άπρόσπτη δυσκολία. Προσπαθή- στε να διορθώσετε τα πράγματα με άκλόνητα και φυσικότητα.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Πολύ! 'Α- φάνταστα!

ΣΚΗΝΗ 5η

(Μπαίνει η Ιουλία). ΙΟΥΛΙΑ: Καλέ, τί κα- μώματα είναι τούτα; Χάθη- κε ολόκληρο σπιτι και κα- θάσατε και μιλάτε στο χώλ; ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Έτσι μάς άρέσει! ΙΟΥΛΙΑ: Δεν μου άρέ- σεις, όμως, έμενα! ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Μωρ' τί μου λές; Σκοτίστηκα! ΜΙΜΙΚΑ: Καλά σου λέει, καλέ μπαμπά, ή μαμά! Πάμε μέσα να μιλήσουμε! ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Όχι! 'Ε- δώ θά τ'α πούμε! ΙΟΥΛΙΑ: Στο χώλ; ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Ναι! Στο χώλ! ΜΙΜΙΚΑ: Μά οι σοβαροί άνθρωποι δεν συζητούν στα χώλ! ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Οι σοβα- ροί! Άλλά πού τη βρήκες του λόγου σου τη σοβαρό- τητα; ΜΙΜΙΚΑ: Μπαμπά! Δεν σε καταλαβαίνω! ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Θα με κα- ταλάβεις μόλις σου πω ένα όνομα: Ντίνος Χαρούπης! ΜΙΜΙΚΑ (με ψεύτικη ά- γανάκτησι): Πώς; Αυτός ο βλάξ; Αυτός ο γελοίος; 'Α- σφαλώς ήρθε και σου ζήτησε το χέρι μου. Κι' ασφαλώς έ- σύ του έπες ναι. Άλλά βγάλτο από το μυαλό σου! Έγώ το Ντίνο Χαρούπη δεν τον παίρνω! Τ' ακούς; Δεν τον παίρνω που ο κόσμος να χαλάσει! ΠΕΡΙΚΛΗΣ (εξανισμέ- νος κι' άγριεμένος): Πώς, πώς, πώς; ΜΙΜΙΚΑ: Είπα! Δεν τον παίρνω! ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Και γιατί δεν τον παίρνεις; ΜΙΜΙΚΑ: Γιατί έτσι! ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Θα τον πά- ρω! ΙΟΥΛΙΑ: Όχι! Δεν θά τον πάρω! ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Θα τον πά- ρω και θα πείτε κι' ένα τρα- γούδι! ΜΙΜΙΚΑ: Δεν τον παίρ- νω, δεν τον παίρνω, δεν τον παίρνω! ΙΟΥΛΙΑ: Δεν τον παίρ- νεις, δεν τον παίρνεις, δεν τον παίρνεις! ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Βρέ, θά τον πάρω κι' άμέσως μάλιστα! Για να μάθετε ποιος διατά- ζει εδώ μέσα! ('Αρπάζει το καπέλλο του και φεύγει ε- ξάλλος).

ΣΚΗΝΗ 6η

(Στο σαλόνι ύστερα από μισή ώρα). ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Κατάλαβες τώρα ότι εδώ μέσα το άφεν- τικό είμαι εγώ; (Δείχνει το άγκαλιασμένο ζευγαράκι). ΙΟΥΛΙΑ: Αυτό θά το δούμε! ΝΤΙΝΟΣ (σιγά στη Μι- μικά): Μά τί συνέβη τόσο εσφαλμένα; ΜΙΜΙΚΑ: 'Ας είναι καλό το μυστικό μου όπλο! ΝΤΙΝΟΣ: Και πως λέγε- ται αυτό το περιόδητο δ- πλο; ΜΙΜΙΚΑ: Άνθρώπιν πείσμα!

ΑΥΛΙΑ

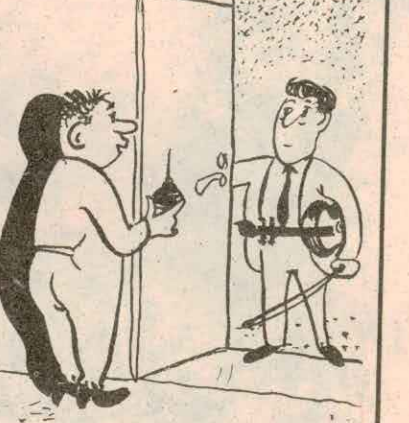
Γ. ΓΙΑΝ.

— Έτσι τουλάχιστον δεν θάχη και ή Έφορία άμφοβολίες για τη φορολογική δήλωσι που υπέβαλες!

— Πρέπει να πάρης κι' εσύ μέτρα για την υγεία σου, τώρα το φθινόπωρο, Ανάργυρε...

— Μ' έστειλε ή γυναίκα μου να δώ τί είν' αυτό που γρατσουνάη μέσα στο διαμέρισμά σας και δεν μάς άφήνει να ησυχάσουμε.

Κορίτσια ΠΟΥ ΤΡΕΛΛΑΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΕΡΩΤΑ 'Ο δήμιος μιάς καρδιάς

Μπορεί ένας άνδρας να τρελλάνη μιά γυναίκα που τον λατρεύει; Το δρά- μα της ζωής του Νίκου και της Μαί- ρης Π. άπεκαλύφθη στο δικαστήριο στη συ- ζήτησι του διαζυγίου τους. Κι' είχε μάλιστα ένα άπρόσπτο και πολύ δραματικό τέλος. 'Ο άδελφός της νέας σκότωσε το γαμπρό του, άκούγοντας από το στόμα της τ'α μαρ- τυρία που τραβούσε από αυτόν. Ύστερα άδρας από λίγους μήνες, ή Μαίρη Π. τρελ- λάθηκε!... Δεν μπορούσε να ζήσει δίχως τον... δήμιό της!... Είναι έκπληκτική κοιμ- μιά φορά ή γυναικεία καρδιά. Μά άς δούμε πώς έχει με τη σειρά αυτή ή ιστορία: 'Η Μαίρη είχε τρία άδελφια. Άήκε σε μία πλουσία οικογένεια του θεσσαλικού κάμπου. Από χρόνια όμως ήταν έγκατε- στημένη στην Άθήνα. 'Ηταν πολύ όμορφη και, φυσικά, είχε ένα πλήθος αισθηματικές έπιτυχίες. Αυτό άκριβώς έγινε άφορμή να είναι δύσκολη στην έκλογή της και στις γνωριμιές της. Οι νέοι του κύκλου της ά- γωνιζόντουσαν να της κινήσουν το ένδια- φέρον, χωρίς όμως και να το κατορθώνουν. Ένας μονάχα από αυτούς, ο Νίκος Π., δεν της έδινε καμμία σημασία κι' ούτε γύ- ριζε καθόλου να την κυττάξη! Στις συζη- τήσεις τους, ήταν επιθετικός μαζί της, έ- ρισκε πάντα την εύκαιρία να της κάνει πα- ρατηρήσεις και να την πληγώνει, να την ταπειώνει. 'Η Μαίρη μισούσε αυτόν τον άνθρωπο μ' όλη τη δύναμη της ψυχής της. Κάθε φορά που τον έβλεπε στη συντροφιά της, νομίζε, ότι είχε το διάβολο μπροστά της. Συχνά, μάλιστα, όταν έμενε μόνη, έ- κλαιγε από τη λύσσα της. Νά, ήταν ανυπόφορος αυτός ο νέος με το ήρωονικό χαμόγελο και την προκλητική αψίδακα στο βλέμμα!... Μά, σε λίγο, ή Μαίρη, άρχισε να μη σκεφτείται τίποτ' άλλο, παρά μόνο αυτόν. Νά υποτάσσεται στο βλέμμα του. Νά πα- ραβέχεται, ότι ήταν δυνατός, πραγματικός άνδρας, που δεν άφίνεται να παρασυρθή σε μιά έρωτική περιπέτεια. Κυριεύθηκε μάλιστα τόσο πολύ από το τρελλό πάθος της γι' αυτόν, που άρρώστη- σε βαρεία. Οι γονείς της, όταν έμαθαν την αίτια της άρρώστιας της κόρης τους, πή- ραν γρήγορα την απόφασή τους. Στο κά- τω-κάτω, ο νέος ήταν καλός. Άφού τον ά- γαστούσε ή κόρη τους, θά μπορούσε να ζή- ση εύτυχισμένη μαζί του. Κι' έτσι ο ίδιος ο πατέρας της του πρότεινε να τον κάνει γαμπρό του. Το ζευγάρι, μετά το γάμο, έφυγε για την Ευρώπη. Έπειτα ο Νίκος και ή Μαίρη γύρισαν και κάθισαν σ' ένα όμορφο σπι- τί στο Παγκράτι. Μά τί παράδοξο! 'Η Μαίρη, σιγά-σιγά, άρχισε να χάνη τη δρο- σιά της. Άδυνάτιζε, γινόταν νευρική, τη νύχτα είχε εφιάλτες. Έτρεμε σε κάθε κρό- το, σε κάθε θόρυβο. Και το κακό, όσο πή-

γαινε και χειρότερε. Οι δικοί της, τ' άδελφια της, οι φίλοι του σπιτιού, προσπαθούσαν να μαντέψουν τί την βασάνιζε, μά εκείνη δεν τους άνοιγε την καρδιά της. Μιλούσε για τον άνδρα της σαν να ήταν ο Θεός της. Ξαφικά, ο Νίκος Π. υπέβαλε αίτησι δια- ζυγίου. Με δυο φίλους του μάρτυρες, στη- ριζε μιά κατηγορία άπιστίας! Τ' άδελφια της δεχόταν αυτήν την άποκάλυψι σαν φο- βερή προσβολή. — Δεν με νοιάζει για τίποτα! δήλωσε ή Μαίρη. Δεν είναι αλήθεια, μά άφού θέ- λει το διαζύγιο, άς το πάρη... Ξέρω, ότι μιά άλλη γυναίκα τον έχει ζετρελλάνει. Θέ- λει να μ' άφήσι για να ζήσει μαζί της... Μά τ' άδελφια της έπέμεναν. Άκόμη και μέσα στο δικαστήριο την υποχρέωσαν να ξεκαθαρίση την κατηγορία της άπιστίας. Άγωνίσθηκε σκληρά ή άτυχη γυναίκα. Μά εκεί, στην άκρη της αίθουσας, άντελήφθη μιά στιγμή τη γυναίκα για την όποια έ- χανε τον άνδρα της, να παρακολουθώ μ' ένδιαφέρον τη δίκη. Και τότε, από τη ζή- λεια, θώλωσε το μυαλό της. Με δάκρυα στα μάτια και με φωνή που ράγιζε την καρδιά, άποκάλυψε όλο το δράμα της. Άνέφερε, ότι ο άνδρας της δεν της είχε πη ποτέ μιά τρυφερή λέξι στα έφτα χρό- νια του γάμου τους. Ποτέ του δεν την εί- χε αγαπήσει. Την έβλεπε να σέρνεται στα πόδια του, να τον ίκετεύη για λίγη αγά- πη, για έναν καλό λόγο και γελούσε ευ- χαριστήμενος. Τίποτα δεν του άρεσε! 'Ο, τι κι' αν έκανε, ο Νίκος Π. το ήθελε διαφο- ρετικά. Την έξευτέλιζε διαρκώς κι' εκείνη υπέφερε το φοβερό μαρτύριό της και φο- βόταν να πη το δράμα της στους γονείς της, για να μη τον χάσει. Πώς ήταν δυνα- τόν, λοιπόν, να κυττάξη άλλον άνδρα και να πάη μαζί του; Άλλωστε, υπήρχε μιά ά- κλόνητη απόδειξι: 'Η γνωμάτευσι του ια- τροδικαστού. 'Η σύζυγος του περιέρχου αυτού άνθρώπου, δεν είχε γίνει ποτέ γυ- ναίκα!...

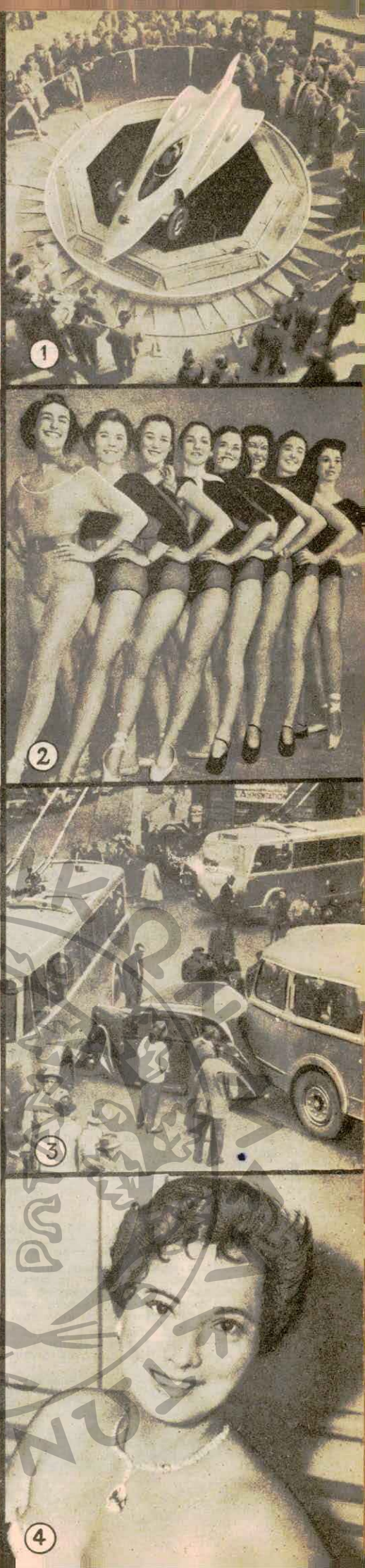
Πάγωσαν όσοι άκουσαν αυτή την άπο- κάλυψι. — Τί έχεις να πής; ρώτησε τον μνηστή ο πρόεδρος του δικαστηρίου. Μά δεν πρόλαβε ν' άπαντήση. 'Ο άδελ- φός της τραγικής γυναικάς του άδειασε κα- τάσπθα το πιστόλι του και τον σώρισε νεκρό. 'Η σκηνή αυτή ήταν φοβερή για τα κλο- νισμένα νεύρα της άτυχης γυναικάς. Είδε τον άνθρωπο, που έξακολουθούσε ν' αγα- πάη, το φοβερό δήμιό της, να σωριάζεται νεκρός! Έβγαλε μιά σπαρακτική κραυγή και έπεσε λιπόθυμη. Όταν συνέλθε, είχε χάσει τα λογικά της. 'Η Μαίρη Π. είχε τρελλαθή, βλέποντας τον άδελφό της να σκοτώνη τον άνδρα της. Θ. ΔΡΑΚΟΣ.

1 Ένα από τα πιο έντυπωσιακά εκθέματα της έρετινής παρισινής εκθέσεως αυτοκινήτων ήταν το εικονιζόμενο μοντέλλο αυτοκινήτου- κούρας της «Τζενεράλ Μότορ». Το αυτοκι- νητο αυτό είναι το πρώτο αυτοκίνητο που κα- τασκευάστηκε στην κόσμο με αεροσυρμίνη. 'Η μηχανή του είναι δυναμώς 375 ίππων και άναπτύσσει ταχύτητα 375 χιλιομέτρων την ώρα. Δεν πουλιέται όμως και επί του παρόν- τος χρησιμοποιείται μόνο για διάφορες δο- κίμιες.

2 Επί τέσσερα χρόνια, ή «Τελεβίζιον Τόπ- περ», μιά ομάδα νεαρών και ώριων χο- ρευτριών, ήταν το άγαπημένο νούμερο των συνδρομητών της άγγλικής τηλεόρασης. Κά- θε τόσο όμως ένα από τα όρια αυτά κορί- τσια παντρεύονταν έναν απ' τους θαυμαστές της κι' έτσι ή ομάδα διελύθη. Τώρα, για να την επανασυστήσει ή άγγλική τηλεόρασι ζητάει κορίτσια, τα όποια επί μιά πενταετία τουλαχι- στον θ' αναλάβουν την υποχρέωσι να άπο- κρούσουν κάθε πρότασι γάμου, που θά τους γύνη απ' τους θαυμαστές τους.

3 Αυτό το παράξενο αυτοκινητιστικό δυστύ- χημα συνέβη στη Λιμά της Γαλλίας. Μιά μικρή λιμουζίνα βρέθηκε από ένα άδέσιο χει- ρισμό του οδηγού της σπηνόμενη άναμεσα σε δυο μεγάλα λεωφορεία, που την έπασαλό- σαν κυριολεκτικά, χωρίς τύχη οι έπιβά- τες της να πάθουν το παραμικρό.

4 Τετρακόσια εκατομμύρια Ιταλικές λιρέτες αξίζει το κολλέ αυτό που φορεί ή Μέρλε «Όμπερον. Το μεγάλο διαμάντι του ζυγίζει 62 καράτια και άνήκει στον μεγαλύτερο συ- σθηματοπώλη της Άμερικής. Το διαμάντι α- νό, που βρέθηκε το 1952 στη Ν. Άφρική, ζύ- γιζε 154 καράτια, τα 92 όμως χάθηκαν κα- τά την επεξεργασία του.

—Ο θεός δεν τὰ δίνει όλα!... Αυτὸ εἶναι μιὰ πικρὴ ἀλήθεια πού τὴν λέγανε καὶ τὴν ξαναλέγανε οἱ συχωριανὲς τῆς Ρήνας, ὅποτε τὴν ἐδόλεπαν νὰ περνᾷ βιαστικὴ καὶ χαμηλοβλεποῦσα ἀπὸ τοὺς πλουτοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ.

Ἡ φύσις τὴν προκίεσε μ' ἀσυχκώρητη τοῖγκου-νιά τὴν καμμένη τῇ Ρήνᾳ. Μὰ ὁ Πλάστης φρόντισε νὰ φορτώσῃ τὴν καρδιά της μὲ τὰ πλεῖστα δῶρα του: εὐγένεια καὶ καλωσύνη. Κι' ἀπὸ μικρὴ ἄφω-νὰ ξεχυθὲν ὁ ἀστείρευτος πλοῦτος τῆς καρδιάς της καὶ δὲν ἀρνήθηκε ποτὲ σὲ κανένα τῇ βοήθειά της καὶ τῇ συμπόνιᾳ της.

—Ὅσοι ὁμορφιά της λείπει, τόσο καλωσύνη της περισσεύει! λέγανε οἱ συχωριανοὶ της.

Ἡ ἀσχήμια τῆς Ρήνας ἦταν ὁ μεγάλος καὶ μὸς τῆς μητέρας της.

—Τί θὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ κορίτσι; ρωτοῦσε τὸν ἄντρα της. Θὰ βρεθῇ τάχα κανεὶς νὰ τὴν πάρῃ;

—Μὴ σὲ νοιάζῃ, τὴν καθησυχάζε ἐκεῖνος. Πολλοὶ γαμπροὶ θὰ βρεθοῦνε γιὰ τὴ Ρήνα μας. Γιατί ἔχει καλὴ καρδιά καὶ προικιά πού δὲν τάχει καμμιὰ ἀλλὰ στὸ χωριό.

Κι' ἀλήθεια! Ποιὸ φτωχὸ παλληκάρι δὲν θάθελε γιὰ γυναῖκα του τὴν κόρη τοῦ κύρ-Μάνθου τοῦ Νέμπαρη, τοῦ πιδ πλούσιου κτηματία;

Ἔτσι, μόλις ἡ Ρήνα ἔκλεισε τὰ δέκα ὀκτώ, ἀρχισαν νὰ φτάνουν οἱ προζενεῖες. Τρισευτυχί-

Σαφνικὰ ἡ Ρήνα ἀκούσε βήματα κοντὰ της καὶ γύρισε τρομαγμένη...

αμένη ἡ μάννα της τῆς ἐμπιστευτοῦσε τὰ εὐχάριστα μαντάτα: —Σὲ ζητήσανε, Ρήνα μου, ὁ Σταμάτης ὁ Τσαπαρᾶς κι' ὁ Θυμῖος τῆς παπαδιάς.

Κι' ἐκεῖνη τ' ἀκούε κοκκινίζοντας κι' ἀπαντοῦσε:

—Εἶναι νωρὶς ἀκόμα, μάννα, γιὰ παντρεῖά. Εἰμαι μικρὴ ἀκόμα. Κι' ὕστερα δὲν θέλω νὰ φύγω τόσο γρήγορα ἀπὸ κοντὰ σου.

Μὰ δὲν θὰ φύγῃς, κόρη μου! διαμαρτυροῦσε ἡ καλὴ μάννα. Ὅποιον διαλέξῃς θὰ τὸν πόρουμε σὺ γαμπρο. Κι' ὁ πατέρας κι' ἐγὼ θέλουμε νάχουμε κοντὰ μας μέχρι νὰ κλείσουμε τὰ μάτια μας καὶ τὰ παιδιὰ μας καὶ τὰ ἐγγόνια μας.

—Καλὰ, μάννα, ξεφεύγε πάλι ἡ Ρήνα. Ἀσε νὰ τὸ σκεφτῶ λιγάκι...

Μὰ δὲν ἔλεγε ἀλήθεια ἡ Ρήνα. Ἐκρυβε τὸ γλυκὸ μυστικὸ της καὶ δὲν φανέρωνε οὔτε στὴ μάννα της πὺς ἡ ἀγνή καὶ ἀδόλη καρδιά της εἶχε σκιρτήσει δυνατὰ.

Ἦταν κάποιο καλοκαιριό, τοῦ δειλινὸ πού ἡ Ρήνα εἶχε πάει στὸ ἐκκλησιὸν τοῦ "Απ-Λιά" ν' ἀνάψῃ τὸ καντῆλι καὶ νὰ προσευχηθῇ. Καθὼς γύριζε στάθηκε νὰ μαζέψῃ λίγα ἀγριολούλου-δα. Σαφνικὰ ἀκούσε βήματα κοντὰ της καὶ γύρισε τρομαγμένη. Εἶδε τὸν Βαγγέλη, τὸν δῶτο γυιὸ τοῦ μακαρίτη τοῦ κύρ-Μηνᾶ.

—Γειά σου, Ρήνα, τῆς εἶπε χαμῶδωντας παρὰ ξένα καὶ καρφώνοντας τὸ βλέμμα του στὰ μάτια της.

—Ὁ καλὴ σου, Βαγγέλη, τοῦ ἀπάντησε τρέμοντας ἀπὸ μιὰν ἀνεξήγητη συγκίνησι.

Κι' ἔκανε νὰ φύγῃ.

—Γιατί τόσο βιαστικὴ, Ρήνα; τὴν στομάτησε. Μήπως δὲν με καταδέκεσαι κι' ἐσύ, ὅπως καὶ τόσοι ἄλλοι στὸ χωριό;

—Μὰ ὅχι! Ὅχι! μουρμούρισε. Πὺς σοῦ πέρασε αὐτὴ ἡ ἰδέα, Βαγγέλη. Μὰ... νὰ... Κοντεύει νὰ νυχτώσῃ καὶ πρέπει νὰ γυρίσω πρὸς τὸ σπίτι.

—Τουλάχιστον δώσε μου πρὶν φύγῃς ἓνα λουλουδάκι.

—Τί νὰ τὸ κάνῃς;

—Τὸ θέλω.

Κι' ἐνὺ τῷ παίρνε ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Ρή-νας, πρόσθεσε:

—Τὸ θέλω γιὰ νὰ τὸ βλέπω ὅλη νύχτα καὶ νὰ σὲ θυμᾶμαι.

—Καλὴ σου νύχτα, Βαγγέλη, βιάστηκε νὰ πῇ κι' ἔφυγε τρέχοντας, ξαναμμένη, ἀναστατωμένη ἐνὺ μιὰ γλυκεῖα ἀγωνία τῆς ἐσφίγγε ἀπαλὰ τὴν καρδιά...

Ἀπὸ κείνο τὸ δειλινὸ δὲν ἔπαψε σι-γῇ νὰ συλλογιέται τὸν Βαγγέλη, πὺς τὸν εἶδε στὸ μεταξὺ κι' ἄλλες φορὲς. Πό-τε στὴ βρύση, πότε στὴν πλατεία, πότε στὸ πανηγύρι...

Καὶ κείνος κάρφωνε πάντα τὸ βλέμμα του στὰ μάτια της καὶ ξεχνιότανε νὰ τὴν κυττάξῃ ὥρες ὁλόκληρες.

Ἀχ! τί καλὰ πού θάταν ἂν ὁ Βαγγέ-λης ἐμοιάζε μὲ τ' ἄλλα ἀξία κι' ἐργατικά παλληκάρια! Μὰ ἦταν γλεντζῆς ἀχόρτα-γος καὶ χαροκόπος ἀδιόρθωτος. Τὴ με-γάλη περιουσία πὺς κληρονόμησε ἀπὸ τὸν πατέρα του τὴν σπατάλησε στὴν πολι-τεία σὲ γυναῖκες, σὲ χαρτιά, σὲ διασκε-δάσεις καὶ ἀσωτείες. Κι' ὁ πατέρας τῆς Ρήνας δὲν θὰ δεχότανε ποτὲ γιὰ γαμπρό του ἓνα τέτοιο ἀκαμάτη.

Μὰ ὁ Βαγγέλης εἶχε ὁργανώσει καλὰ τὸ σκεδῖο του. Κι' ἀπὸ προσποιήθηκε τὸν ἐρωτευμένο μὲ τὴ Ρήνα, ρίχτηκε τάχα μὲ τὰ μούτρα στὴ δουλειά. Κι' ὅπου εὗρι-σκε μεροκάματο εἶτε γιὰ σκάψιμο, εἶτε γιὰ ὀργωμα, εἶτε γιὰ κλάδεμα, εἶτε γιὰ τρύγο, ἔτρεχε πρῶτος.

Κι' ἔτσι κατάφερε νὰ τοὺς ξεγελάσῃ ὅλους. Ἀκόμα καὶ τὸν πατέρα τῆς Ρήνας πὺς, ὅταν ἔμαθε πὺς ἡ ἀγάπη ἔσκαβε σὰν σαράκι τὰ σωθικά τῆς ἀγαπημένης του μοναχοκόρης, ἔδωσε τὴν συγκατάθε-σὶς του.

Χρόνια εἶχανε νὰ λένε οἱ χωριανοὶ γιὰ τοὺς γάμους τοῦ Βαγγέλη καὶ τῆς Ρήνας. Τέτοιο ξεφάντωμα ἐγίνε!

Πέρασε λίγος εὐτυχισμένος καιρὸς. Καὶ ξαφνικὰ ὁ Βαγγέλης θυμήθηκε τὸν παλιὸ τοῦ ἐαυτοῦ. Προσείστηκε κάτι ἀ-γοραπωλησιὲς κι' ἔφυγε γιὰ τὴν πολι-τεία μὲ φουσκωμένο κεῖμερι.

Τρεῖς ὁλόκληρες βδομάδες ἔλειψε. Κι' ἡ Ρήνα ἔκλαψε, μὰ δὲν παραπονέθηκε.

Ὁ ἄντρας της ξαναγύρισε στὴν παλιά του ζωὴ μὲ περισσότερη ὀρεξὶ καὶ μεγα-λύτερο κέφι. Ὅπου ὁ πεθερὸς του ἀ-γριεψε καὶ τὸν ἐδίωξε ἀπὸ τὸ σπίτι. Κι' ἡ Ρήνα, πιστὴ στὸν ὄρκο πὺς ἔδωσε μπρο-στὰ τὸ θεὸ καὶ στοὺς ἀνθρώπους, ἀκο-λούθησε τὸν ἄντρα της, ὑπομένοντας τίς πίκρες καὶ τοὺς ἐξευτελισμούς. Καὶ μόνο μιὰ φορὰ τὸλμησε νὰ τοῦ παραπονεθῇ:

—Δὲν μ' ἀγαπᾷς λοιπὸν καθόλου, Βαγ-γέλη;

—Νὰ σ' ἀγαπᾷ; τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος σαρκαστικά. Ἐχεῖς δὴ ποτὲ τὰ μούτρα σου στὸν καθρέφτη, πὺς θέλεις ἀγάπη;

Κι' ἀδειάζοντας μονορούφι ἓνα γεμά-το ποτήρι κρασί συμπλήρωσε:

—Πές τοῦ γέρου σου νὰ σὲ ξαναπρο-κίση καὶ τότε θὰ δῇς πόσο θ' σ' ἀγα-πήσω!...

Ἡ φτωχὴ Ρήνα σωριάστηκε στὸ πάτωμα, μὴ μπορῶντας ν' ἀνθέξῃ σ' ἓνα τέτοιο δυνατό χτύπημα.

Ὅσο, ἔκανε κι' αὐτὴ τὴ θυσία. Ἐπείσε γονατιστὴ καὶ κλαίγοντας στὰ πόδια τοῦ πατέρα της καὶ τὸν ἱκέτεψε νὰ τὴν λυπηθῇ.

Λύγισε ἡ πατρικὴ του καρδιά καὶ ξανάνοιξε γενναϊόδωρα τὸ πουνγί του.

—Ἀκοῦπ ὑποκῶρηποι κι' ἀνῶφελι θυσιᾶ!...

Κι' ἡ «θεῦτερη προικιά» τῆς Ρήνας ἐξανεμίστηκε σὲ ὀργιώ-δεις διασκεδάσεις, πὺς κλονίσανε ἀνεπανόρθωτα τὴν υγεία τοῦ ἀσώτου Βαγγέλη.

Μὲ τὴν καρδιά πλημμυρισμένη ἀπὸ τὸ βαρὺ πένθος πὺς τὴ βρῆκε ξαφνικὰ χτύπησε πάλι ἡ Ρήνα τὴν πόρτα τοῦ πατρικοῦ οπιτιοῦ.

—Πέθανε ὁ ἄντρας μου καὶ θέλω λεφτὰ νὰ τὸν κηδέψω, εἶπε στὸν πατέρα της.

Κι' ὁ κύρ-Μάνθος δὲν ἀρνήθηκε στὴ δύστυχη κόρη του αὐτὴ τὴν τελευταία χάρι.

Ἀπλὰ κι' ἀθόρυβα θάψανε τὸν Βαγγέλη στὸ νεκροταφεῖο τοῦ χωριοῦ.

Κι' ἀπὸ τότε, ἡ ἀτυχὴ Ρήνα, πιστὴ στὸν ὄρκο της καὶ στὸν μοναδικὸ ἔρωτά της, παίρνει κάθε δειλινὸ τὸ ἀνθορικὸ δρο-μάκι πὺς ὀδηγεῖ στὸ νεκροταφεῖο καὶ ραίνει μὲ ἀγκαλιὲς ἀ-γρολούλουδα τὸν τάφο τοῦ ἄντρα της.

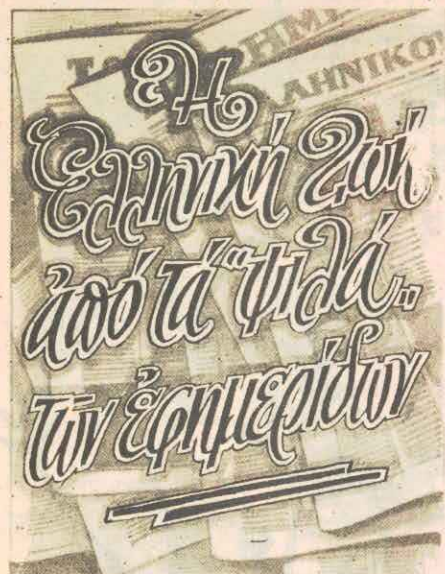
Καὶ καθὼς ἐπιστρέφει μὲ ἀργὰ καὶ κουρασμένα βήματα στὸ πατρικὸ τοῦ οπιτί, χαμηλώνοντας τὰ βουρκωμένα μάτια της, πὺς καθρεφτίζουν τὴν καλωσύνη καὶ τὴν ἐγκαρτέρησι, οἱγοφι-θυρίζουν οἱ συχωριανὲς της:

—Ὁ θεὸς δὲν τὰ δίνει όλα!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

—Ὁ ἀργήση ἀχόμη, ἀγάπη μου;...

Ο «ΠΟΝΤΙΚΟΣ» ΚΕΡΚΥΡΑΣ

Η επιθυμία εκδόσεως εφημερίδων φαίνεται, ότι προσέλαβε επίκινδυνες διαστάσεις κατά τα τέλη του 1882. Όλοι οι κατά τό μάλλον και ήττον έγγραμμοι «Ελληνες», έχουν μοναδική επιθυμία να άποκτήσουν την... ιδιόκτητη εφημερίδα τους.

Διαβάζουμε στην «Ωρα» τα έξης σχετικά:

«Εξεδόθη έν Κερκύρα νέα εφημερίς επιγραφόμενη «Ποντικός», μικρά δον και τό δώμιον ζωάριον, ήτις άγγέλλει και την προσεχή εμφάνισιν της «Χελιδόνας», έτέρας εφημερίδος, ήτις βεβαίως θα προαγγείλιν άνοιξιν άλλων εφημερίδων. Έπειδή, καθ' ά ένθυμούμεθα, πρό ήμερών, είχαν έκδοθι έν τη ίδια πόλει δύο έτεροι εφημερίδες, καλούμεναι «Σκύλος» και «Γάτα», θα έταλμώνεν να συμβουλευώμεν τους έκδότας να ένώσωσι πάσας είς μίαν υπό τόν τίτλον «Ζωολογία».

Στή σημερινή εποχή της... έποποιίας των άναπητών, τά σπύρτα είναι ένα από τά πλέον έξευτελισμένα και περιφρονήμενα είδη που υπάρχουν.

Δέν συνέβαινε όμως τό 1882, όταν τό σπύρτο ήταν ά απαραίτητος σύμπροσθε κάθε ανθρώπου. Καί δέν είχε περάσει πολύς καιρός από τότε που είχαν άρχισι να προσφέρη τίς άναμφισβήτητες πολύτιμες υπηρεσίες του στην ανθρωπότητα.

«Έν Βιέννη — γράφει ή «Εφημερίς» της 27 Σεπτεμβρίου 1882 — έωρτάσθη ή πεντηκοστή επέτηρις της έφευρέσεως των φωσφορικών πυρείων, ών άμφισβητούσι την έφευρέσιν τρεις Αυστριακοί, οι Κάμερερ, Ρομάν και Πρέσχιλ. Πλέον των 100 χιλιάδων εργατών ασχολούνται έν Εύρώπη είς την κατασκευήν του ένός και ήμισως διασκετασμιούριου άν πυρείων, άττια καταναίσκονται καθ' έκάστην.

Μία πολύ ένδιαφέρουσα, όχι όμως και έντελώς πρωτότυπη, περίπτωση, άφηγείται ή εφημερίς «Νέα Ιδέα» της 28 Σεπτεμβρίου 1882:

«Νοστήματα είναι τά γνωσθέντα περί του δημάρχου Αραχώδης, καθ' ου έπέδοθη, ως έγγραψαμεν, μήνυσις υπό του ένταύθα δικηγόρου κ. Νικολάου Μπουφίδου. Φαντασθήτε, ότι έν τώ προϋπολογισμώ του δήμου, υπάρχει κονδύλιον έκ δραχμών 1.000 διά τούς πτωχούς, και πρόσ έξοφλυσιν ένταλμα του κ. δημάρχου, δι' ου έπλήρωσεν είς τόν έαυτόν του, ως Ιατρόν, δι' Ιατρικάς έπισκέψεις δραχμάς 998, άφίσας διά την άκρίβειαν δραχμάς 2 είς τό ταμείον. Βλέπετε, ότι είναι φιλόανθρωπος, άλλα διά να έννοήσετε πόσον είναι και φιλόκαλος, μάθετε, ότι έξοδούει είς μισθούς καθίστατών και τών πλατειών μάλιστα, αήτινες

διά τόν καλόν τούτον δήμον είναι τόποι μυθολογικοί, στρογγυλότατα ποσά. Καί ταύτα είναι έλάχιστα έν σχέσει τώσαν άλλων φαντασμαγορικών έξόδων του καλού της Αραχώδης δημάρχου».

Στό ίδιο φύλλο δημοσιεύεται και μία άλλη ένδιαφέρουσα, άλλα πολύ σοδαρώτερη, είδησις:

«Πληροφορούμεθα, ότι τό κατάστημα του Φρενοκομείου Δρομοκαΐτου, άνεγερθήσεται έν τη γραφική και εύαέρω τοποθεσία Τουρκοβούνια, μεταξύ Κυψέλης και Γαλασιού. Οι έπίτροποι του άειμνήστου δωρητού ήγόρασαν έκτασιν 200 στρεμμάτων, ήν οι ιδιοκτήται κ. κ. Καντόπουλος, Καραγιάννης και Αθανασιάδης, παρεχώρησαν άντί συγκαταβατικής τιμής, χάριν του φιλανθρωπικού σκοπού».

Παρά τίς τελειοποιήσεις τους, ναυαγούν και σήμερα τά άτμόπλοια, άλλα φροντίζουν να προειδοποιήσουν περί του μοιραίου, χάρις στον ασύρματο.

Πρίν 75 χρόνια όμως τά πράγματα ήταν έντελώς διαφορετικά. Κάθε ταξίδι ήταν άγωνιώδες, τόσο για τούς έπιβάτες, όσο και για τούς φίλους και συγγενείς, που τούς περίμεναν.

Γράφει ή «Εφημερίς» της 29 Σεπτεμβρίου 1882:

«Μέχρι της νυκτός έτι ουδέμία είχε ληφθή χθές πληροφορία περί του άναμενομένου άτμοπλοίου της Έταιρείας Γουδή «Ναυπλίου», όπερ, άναχωρήσαν έξ Αλεξανδρείας πρό όκτώ ήμερών, είχε συνταξιδεύσει μέ την «Χίον» της «Ελληνικής Ατμοπλοίας», μέχρι Κρήτης. Είς μεγάλην ή άργοπορία αυτή έμβόλαι άνησυχίαν, άφου μάλιστα ή διευθύνσις της άμέσως ένδιαφερομένης Έταιρείας, τηλεγραφήσασα είς πλείστα μέρη, ουδέμίαν έλαβε καθησυχαστικήν άπάντησιν.

«Πιθανόν, παρασυρθέν υπό τών άνέμων, να προσωρμίσθη είς παράλιον τι έρρημον, ως τό έπαθεν ή «Μπουμπουλίνα», έλυεομένη δι' έλλειψιν γαιανθράκων είς τόν όρμον Σητείας της Κρήτης, όπου την ήνάγκασεν ή μεγάλη τρικυμία να άγκυροβολήσθ».

Πολιτική αίματηρών οικονομικών στό Δήμο πρωτεύουσας:

«Ο κ. δήμαρχος υπέβαλε προχθές πρότασιν είς τό δημοτικόν συμβούλιον, όπως δαπανηθώσι τρισχίλια δραχμαί πρόσ υποδοχην του βασιλέως.

«Τό δημοτικόν συμβούλιον άτέρριψε την πρότασιν ταύτην, και έπράξεν άριστα, διότι τά τοιαύτα, έκτός του ότι είναι πλέον κωμικά σήμερον, όπως γίνονται, άπαρέσκεισι συγχρόνως και τό βασιλεί, όστις, ως πάς έν φρονών άνθρωπος, δέν δύναται να έννοήσθ άσκόπους δαπάνας».

Στό ίδιο φύλλο διαβάζουμε και μία είδησι που δέν υπάρχει άμφιβολία πως θα κατέπληξε τούς άγαθούς Αθηναίους της μακαρίας εκείνης εποχής:

«Όσοι θέλετε να έχγητε τό πανομοιότυπον της μορφής σας, σπεύσατε να φωτογραφηθήτε είς την άμερικανικήν φωτογραφίαν του κ. Ρόβινσον, έξ Αγίου Φραγκίσκου, κατοικοούντος έγγύς του ξενοδοχείου της «Πετρούπολεως» και μέλλοντος να παραινείν ολίγας είσέτι ήμέρας. Έντός ολίγων λεπτών και άπτι 1 1/2 φράγκου, έχετε 9 αντίτυπα της φωτογραφίας σας επί μέταλλου ώραιότατος».

Νά και μία άγγελία, που πρέπει να συνείκνισεν ιδιαιτέρως τούς γλεντζέδες του 1882:

«Τό λαμπρόν ώδικόν καφεείον «Νέος Κόσμος» επαναλμβάνει τάς εργασίας του τακτικάς από σήμερον. Είδοποιείται δέ τό κοινόν, ότι έν αύτώ θέλουσιν άδει Γαλλίδες διάφορα άσματα, συνδεδεόμενα υπό έκλεκτής μουσικής.

«Ο διευθυντής του καφεείου υπόσχεται υπηρεσίαν πρόθυμον, άκραν καθαριότητα, τιμίας μετρίας, ποικιλίαν ποτών και γλυκισμάτων και κρύα φαγητά. Αρχεται λοιπ. τουργούν καθ' έκαστην έσπέραν την θην ώραν άκριβώς. Είσοδος μετά του φόρου λεπτά 30».

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Η σκηνοθεσία τών ραντεβού

Η τύχη είναι κάποτε ο καλύτερος σκηνοθέτης ένός ερωτικού ραντεβού. Αλλά αν επιθυμήτε πραγματικά να καταστήσετε μία νέα, δέν είναι σωστό ν' αφήσετε τά πράγματα στην τύχη. Πρέπει τούναντίον να γίνετε ο σκηνοθέτης τών ερωτικών σας συναντήσεων.

Τό μέρος όπου θα δώσετε ραντεβού μέ την αγαπημένη σας, ή ώρα, τό περιβάλλον όπου θα βρεθήτε, όλα έχουν τη σημασία τους.

Ο Ζανό Λατέν, σ' ένα μύθο του Λαφονταίν, έδινε τά ραντεβού του την αύγή, άνάμεσα στις εύώδιες του θυμαριού και τίς δροστασταλίδες που κρέμονταν από τά φύλλα τών δέντρων».

Μιμηθήτε τό παράδειγμα του, άντι να σέρνετε την αγαπημένη σας σε διάφορα μικρά κέντρα. Η πνιγνή άτμόσφαιρά τους δέν είναι τό καταλληλότερο μέρος για μία ερωτική έξομολόγησι. Η άγάπη σας έχει άνάγκη από την όμορφιά και τόν καθαρό αέρα του υπαίθρου.

Στό ραντεβού σας, πρέπει να είσαστε άκριβής. Τό σωστό είναι να πάτε μερικά λεπτά πρωτίτερα από την ώρισμένη ώρα για να περιμένετε τη φίλη σας.

Την ίδια άκρίβεια θ' απαιτήσετε κι' άπ' αυτήν. Στό κεφάλαιο αυτό, όμως, μπορείτε να είσαστε λίγο έλαστικός. Χαρίστε της λίγα λεπτά. Αλλά όχι πολλά. Τό να μην έρχεται την ώρισμένη ώρα στο ραντεβού σας, μπορεί να όφειλεται σε δύο λόγους: "Η ότι δέν σας άγαπάει άρκετά και θεωρεί περιττό να βιασθή. "Η στο ότι είναι βέβαιη πως σας έχει υποδουλώσει και πιστεύει ότι θα την περιμένετε όσο κι' αν άργήσθ. Καί τό ένα και τό άλλο είναι κακό.

Στό ερωτικό ραντεβού σας δέν θα πάτε ούτε ντυμένος σαν γαμπρός, ούτε τελείως άτημέλητος. Θα φροντίσετε τούναντίον να είσαστε ντυμένος άπλά, άλλα μέ κάποια μεγαλύτερη προσοχή από ό,τι κάνετε συνήθως. Κάποια μικρή φιλαρέσκεια δέν είναι κακή.

Πολλοί έρωτευμένοι, από τη στιγμή που θα έπιτύχουν τό πρώτο τους ραντεβού μέ τη νέα που αγαπούν, βρίσκουν ότι είναι απαραίτητο να την βλέπουν κάθε μέρα, άκόμη και πολλές φορές την ήμέρα.

Δέν υπάρχει χειρότερο πράγμα από τά καθημερινά ή τά πολύ συχνά ραντεβού. Ένα από τά δύο θα συμβή τότε: "Η, έπειτα από μικρό διάστημα, θα έπέλθθ ή κούρασι, που θα σκοτώσθ τόν έρωτα. "Η ή ερωτική σχέση θα καταλήξθ σε μία άπελπιστική μονοτονία.

Πρέπει τούναντίον τά ερωτικά ραντεβού να μην είναι ούτε πολύ κοντά, ούτε πολύ μακριά τό ένα από τό άλλο. Θα τά κανονίσετε μέ τέτοιο τρόπο ώστε να μεσολαδούν μερικές ήμέρες μεταξύ τους. Έτσι θα γίνουν πιο έπιθυμητά.

Αλλά μέ τόν τρόπο αυτό, θα μπορούσθ έπίσης να συγχυμομετρήσθ την άγάπη σας και ταυτόχρονα να έλέγξετε τό άίσθημα της φίλης σας. Αυτή ή

μικρή δοκιμασία θα σας είναι πολύ ώφέλιμη.

Μην ξεχνάτε ποτέ να κάμετε μερικά φιλοφρονήματα στη φίλη σας.

Αλλά τό φιλοφρονήμα σας πρέπει ν' άντιστοιχί στην πραγματικότητα.

Μην λέτε σε μία νέα που τραγουδάει άσχημα, ότι έχει ύπέροχη φωνή.

Δυσ πράγματα μπορούν να συμβούν σ' αυτή την περίπτωση: "Η δέν θα σας πιστέψθ και θα καταλάβθ πως την κολακεύετε από πρόθεσι. "Η θα σας πιστέψθ και αυτό πρέπει να σας κόψθ να σκεφθήτε αν αξίζει τόν κόπο να συνεχίσετε τίς σχέσεις σας μέ μία έπιπόλαιη και ματαιόδοξη νέα.

Τό φιλοφρονήμα σας δέν πρέπει μόνον ν' άνταποκρίνεται στην πραγματικότητα, άλλα να είναι και ελκινής, να έκφράζθ, δηλαδή, την ελκινή και άνεπιθύμητη κρίσι σας. Μία νέα μπορεί να έχθ ώραια φωνή, αλλά ή φωνή της να μην είναι εκείνη που σας έρέσει. "Η να έχθ ώραια κορμοστασιά, άλλα να είναι γεμάτη, ενώ ή δική σας προτίμησις στρέφεται στις άδύνατες, ή άντίστροφα. Στην περίπτωση αυτή είναι καλύτερο να μην κάμετε κανένα φιλοφρονήμα.

Στά φιλοφρονήματά σας να είσαστε μετρημένος. Αποφύγετε τό συγκριτικό και τόν ύπερθετικό. Δέν θα έχετε πια να πτήε τίποτε άλλο κι' αυτό θα είναι κακό, γιατί ή φίλη σας θα περιμένθ από σας κάποιο καινούργιο έγκώμιο.

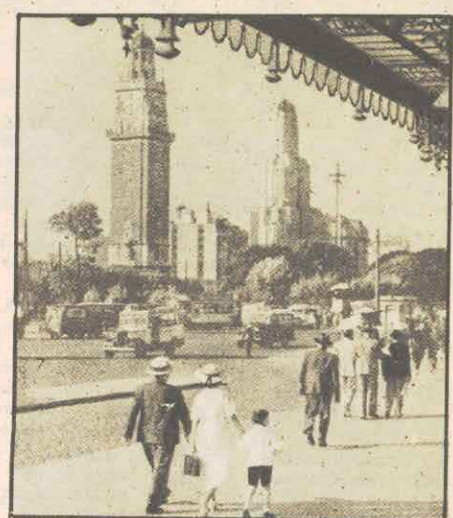
Στις συναντήσεις μέ τη φίλη σας δέν άρκεί να είσαστε περιποιητικός. Πρέπει έπίσης να προλαμβάνετε τίς έπιθυμίες της. Οι γυναίκες γοητεύονται κάποτε από μερικά μικροπράγματα, από μία κίνηση, από μία χειρονομία, από τό ένδιαφέρον που δείχνετε να τούς δώσετε την πιο πλεονεκτική θέσι, από την προθυμία σας να τίς βοηθήσετε να πάρουν τό γλυκό τους, από την ικανότητά σας να τούς άνοίξετε δρόμο άνάμεσα στο πλήθος, από τη μέριμνά σας να μην κρύωσθ ή να μην κουρασθόν κτλ. Μην παραμελήτε τίποτε από όλα αυτά. "Οσο κι' αν φαίνονται άσήμαντα, κάνουν, όμως, μεγάλη έντύπωσι στις γυναίκες.

Αν ή εύγένεια πρέπει να σας συνοδεύη παντού και πάντοτε, είνε περισσότερο απαραίτητο να μην την αφήνετε να φύγθ από κοντά σας όταν πηγαίνετε σ' ένα ερωτικό ραντεβού.

Οι γυναίκες προσέχουν πάντα πως τούς φέρεσθ. Καί δέν συγχωρούν ποτέ τούς βόνασους τρόπους και τίς άπρεπες χειρονομίες. Ένας ευγενικός άνδρας, άντίθετα, τούς κάνει πάντα βεβαίά έντύπωσι. Δέν τόν ξεχνούν ποτέ, άκόμη κι' όταν δέν τόν αγαπούν πια.

Τό ερωτικό ραντεβού πρέπει να είνε ένα μικρό κομψοτέχνημα, που θα τό φτιάξετε μέ τά ίδια σας τά χέρια, χωρίς καμιά ξένη βοήθεια. Προσπαθήστε, πρό παντός, να τού δώσετε όμορφιά. Στόν έρωτα όλα πρέπει να είνε όμορφα. Καί μην ξεχνάτε πως πρέπει να είσαστε λιγάκι ποιητής όταν πηγαίνετε να συναντήσετε τη φίλη σας. "Η ποιήσι θα δώσθ φτερά στην άγάπη σας και θα όμορφήνθ τίς στιγμές που θα περάσετε κοντά στην αγαπημένη σας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Πως θα «δέσετε» περισσότερο τη φίλη σας.

Η Πλάζα Μπριτάνικα του Μπουένος Άϊρες με τόν πανύψηλο (Πύργο του Ρολογιού).

Η χώρα τών πιο καλοντυμένων

ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΤΗΣ ΓΗΣ

Τι πρέπει να ξέρουν και τι δέν ξέρουν οι Ευρωπαίοι για την Αργεντινή

έλευθερα, μακριά από τό αύστηρό πρωτόκολλο που ίσχύει στην χώρα τους — διαλέγονται για τόπο παραθερισμού τους την Πούντα ντέλ Έστε, στην Ουρουγουά. Η μικρή νοτιοαμερικανική δημοκρατία έχει έλαστικότερες άντιλήψεις στο κεφάλαιο της ήθικης από την μεγαλύτερη άδελφή της και ή Πούντα ντέλ Έστε παρουσιάζει τό σημαντικό πλεονέκτημα, ότι στις άκτές της έπιτρέπεται τό άπαγορευμένο στην Αργεντινή μπικίνι.

Αντίθετα, ή Μάρε ντέλ Πλάτα θέλγει περισσότερο τούς έραστές της τράπουλας και τού πράσινου τραπέζιου. Στο καζίνο της υπάρχουν σαρανταπέντε τραπέζια για ρουλέττα — δεκαπέντε στον κάθε όροφο — και δέν υπάρχει ούτε στιγμή, που να μην συγκέντρωνουν πελάτες όλα!

Η άπαγορεύσι του μπικίνι στην Μάρε ντέλ Πλάτα όφειλεται περισσότερο στο πάθος της «εμπρεσίας», παρά στο πάθος της ήθικης. Στην Αργεντινή, τό να παίρνετε τό μπάνιο σας μέ μπικίνι, θεωρείται άπρεπες, όπως και τό να κυκλοφορήτε μέ όρτες, άνοιχτό πουκάμισο και άτημέλητη εμφάνισι.

Χωρίς άμφιβολία, ή Αργεντινή μπορεί να διεκδικήσθ τόν τίτλο της (χώρας των πιο καλοντυμένων ανθρώπων της Γης). Στο Μπουένος Άϊρες, δέν θα βρήτε κανένα άνδρα — άκόμη και τούς καλοκαιρινούς μήνες, όταν ή άσφαλτος μεταβάλλεται σε πυρακτωμένη λάβα — που να μην φορά σακάκι και γραβάτα ή που να μην είναι άφρον κατά στιγμή της ήμέρας, ή τούκις του παντελονιού του. Τα προαύματα της άνδρικής μόδας έρχονται κατευθείαν από τό Λονδίνο και πηρούνται μέ θρησκευτική εύλάβεια.

Τό πιο λεπτό σημείο, που πρέπει να προσέξθ ένας ξένος κατά την διάρκεια της παραμονής του στην Αργεντινή, είναι τό ύπερβολικά άνευπτυγμένο έθνικιστικό άίσθημα των κατοίκων της χώρας. Ο έθνικισμός είναι τό μόνο κεφάλαιο στο οποίο οι Αργεντινίοι δέν σπώνουν από χιούμορ.

Στά σχολεία, κάθε πρωί, οι μαθητές και οι μαθήτριες τραγουδούν σε στάσι προσοχής, τόν έθνικόν ύμνο και έπακολληί έπαροί της σημαίας. Έπίσης, υπάρχει ένα μάθημα, που θα μπορούσε να τό άνομήσθ κανείς (πατριωτική κατήχησι).

Στά σαλόνια, οι Αργεντινίοι, όταν βρίσκονται μαζί μέ ξένους, συνήθιστον να μιλούν μέ τό καλύτερο λόγια για τούς κατοίκους των άλλων νοτιοαμερικανικών δημοκρατιών και να έκφράζον γι' αυτούς τούς θερμότερους έπαινους. Στην πραγματικότητα, αισθάνονται ένα συντριπτικό άίσθημα ύπεροχής, άπέναντι των γειτόνων τους και, αν μιλούν έτσι, τό κάνουν για ν' ακούσουν τόν φιλοξενούμενό τους να τούς διορθώνη:

—Ναι, πράγματι... Αλλά, συγκριτικά μέ την Αργεντινή, είναι τόσο φτωχές αυτές οι χώρες!

Η ΤΑΝ, αλήθεια, παράξενο πώς τόν είχε έρωτευ-
θῇ. Τόν έβλεπε κάθε μέρα, έδώ κι ένα χρό-
νο, και οι σχέσεις τους ήταν μάλλον ψυχρές.
Μά σε λίγο άλλαξαν. Έκείνη, π. χ. είχε παρα-
τηρήσει πώς όταν της μιλούσε, προσπαθούσε να κάνει
γλυκειά τη φωνή του: «Δεσποινίς Ματθίλδη, της έ-
λεγε, θέλετε να μου γράψετε αυτό το γράμμα, σάς
παρακαλώ...» Και χαμογελούσε, καθώς την κύτταζε.
Κάποιο βράδυ μάλιστα της είχε πῆ ξαφνικά: «Δίχως
έσας, το γραφείο μου μοιάζει με νεκρό. Τό πρόσεξα
χτές πού μένατε στο σπίτι σας».

Ήταν βέβαια αυτό ένα φιλοφρόνημα, ἀλλ' ὁ τόνος,
ἡ ἔκφρασι ήταν πού ἀξίζαν, ένας τόνος θερμός, οί-
κειος. Έτσι ἡ Ματθίλδη κοντά του ἐνοιώθε τόν ἑαυτό
της πῶς ζωορό, πῶς εὐθύμο. Ήξερε πώς ήταν ὁμορφὴ
καὶ πῶς ἡ ὁμορφιά της ἔκανε ἐντύπωσι. Συχνά, όταν
τέλειωνε ἡ δουλειά του γραφείου, κι ἔφευγαν οἱ ἄλ-
λοι, κοιδώνονταν οἱ δύο τους σὰν καλοὶ φίλοι.

Έτσι, ένα χρόνο ἀργότερα, ἡ Ματθίλδη κατάλαβε
πῶς είχε ἐρωτευθῇ τὸν προϊστάμενό της, τὸν Μάξ
Μπουτιέ. Ἀκριβῶς ὅπως στὰ μυθιστορήματα πού ἡ
γραμματοεὺς ἐρωτεύεται τὸ διευθυντή της. Ήταν βέ-
βαια κάτι τὸ πολὺ κοινὸ, ἀλλὰ ἦταν ἀληθινὸ!

Κάποια μέρα, ὁ Μάξ όταν ἔμεινε μόνος μαζί της,
ἄρχισε νὰ της λῇ μ' ἕναν τόνο ἐμπιστευτικόν:

— Θέλω νὰ σοὺ ζητήσω μιὰ χάρι, Ματθίλδη. Θέλω
νὰ σοὺ ἐμπιστευθῶ κάτι, πού ἀπὸ καιρὸ τὸ κρύβω
στὴν καρδιά μου.

— Σὰς ἀκούω, κύριε Μάξ.

— Ὅταν πρόκειται γιὰ μιὰ γυναῖκα πού ἀγα-
πάω, εἶμαι δειλός. Θάθελα λοιπὸν νὰ πῶ σ' αὐτὴ τὴ
γυναῖκα...

Τὰ μάγουλα της Ματθίλδης κοκκίνισαν μὲ μιὰς.
— Λοιπὸν, δεσποινίς Ματθίλδη, θάθελα νὰ γράψω
σ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα γιὰ νὰ της ἐξομολογηθῶ ὅτι αἰ-
σθάνομαι... Ἀν δὲν ἦσουν ἐσύ πού τόσο μὲ κατα-
λαβαίνεις...

— Θέλετε νὰ μοὺ ὑπαγορεύετε;

— Ναί. Θὰ τὸ γράψουμε μαζί τὸ γράμμα, θέ-
λεις; Θὰ μὲ συμβουλευῇς κιόλας ἂν χρειαστῇ. Πρόκει-
ται βλέπεις γιὰ μιὰ γυναῖκα πολὺ ἐξυπνὴ καὶ θάθε-
λα νὰ συντάξουμε ἕνα ὡραῖο ἐρωτικὸ γράμμα...

— Ἀς ἀρχίσουμε λοιπὸν, εἶπε ἡ Ματθίλδη χαμο-
γελώντας. Ἀντίγραφο;...

— Ὡ! ὄχι!

Κι' ἄρχισε νὰ ὑπαγορεύῃ τὶς πρώτες γραμμές,
σκυμένος πάνω της. Ἐκείνη είχε τὴν αἴσθησι πῶς της
ἀγγίζει τὰ μαλλιά μὲ τὰ χεῖλιά του. Έτσι ἄρ-
χισαν τὸ δύσκολο αὐτὸ ἐρωτικὸ γράμμα, μιὰ σελίδα
ὁλόκληρη, γραμμένη μὲ πολλὴ λεπτότητα. Όταν τέ-
λειωσε, ὁ Μάξ ὑπόγραψε.

— Περὶφημα! της εἶπε, όταν τὸ ξαναδιάβασε δυ-
ιατά.

Καί, ξαφνικά, τὴν φίλησε στὸ μάγουλο. Μι' αὐτὸ
τὸ φίλ' κι' ὅλα τὰ τρυφερά λόγια της ἐρωτικῆς ἐπι-
στολῆς ἡ Ματθίλδη γύρισε ἐκεῖνο τὸ βράδυ σπῆτι της.
Γελούσε, τραγουδοῦσε, ἦταν εὐτυχισμένη! Ὁ Μάξ
τὴν ἀγαποῦσε, κι' ἂς ἦταν μεγαλύτερός της δέκα πέν-
τε χρόνια — ὁ Μάξ 35, ἡ Ματθίλδη 20 — καὶ είχε
μεταχειριστῇ αὐτὸ τὸ τέχνασμα γιὰ νὰ της το πῇ.

Ἐκείνη τὴ νύχτα, ἡ Ματθίλδη κοιμήθηκε σὰν ἄγγελος!
Τὸ ἄλλο πρωὶ μπήκε στὸ γραφεῖο μὲ κάποια δει-
λία. Πῶς θὰ τὴν ὑποδεχόταν ὁ Μάξ; Τί θὰ της ἔλεγε;
Ὅλο τὸ πρωῒν, δὲν φάνηκε στὸ γραφεῖο του καὶ
τ' ἀπόγευμα ἦρθε μιὰ στιγμή γιὰ νὰ ὑπογράψῃ κάτι
ἐγγράφα.

Ἐπειτα ἔφυγε βιαστικά.
Ἡ Ματθίλδη ἦταν ἑτοιμὴ νὰ κλάψῃ. Μόνον δύο μέ-
ρες ἀργότερα καθίσε στὸ γραφεῖο του. Ήταν χλωμός
καὶ κουρασμένος. Όταν ἔμειναν μόνον, τὴ φώναξε
κοντὰ του καὶ της ἔδωσε ἕνα γαλάζιο χαρτί.

— Διάβασε, της εἶπε.

«Ἀγάπη μου, ἂν καὶ μοὺ γράφεις μὲ τὴ γραφομη-
χανή καὶ μὲ πολλὴ λεπτότητα, ὁ ζηλιάρης προστάτης
μου ὑποπτεύθηκε κάτι καὶ μούκανε μιὰ τρομερὴ
σκηνή. Μὲ φοβέρισε πῶς θὰ μοὺ κόψῃ κάθε οικονομικὴ
ἐνίσχυσι, ἂν ἐξακολουθήσης νὰ μοὺ γράφεις. Πρόσεξε
λοιπὸν πολὺ. Ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, τὸ ξέρεις, ἀλλὰ συχνάι-
νομαί τις «ἱστορίες». — Φλώρα Ντερύ».

Ἡ Ματθίλδη εἶχε γίνῃ κοπῶσα.

— Ἡ Φλώρα Ντερύ... ψέλλισε. Ἡ μεγάλη Φλώρα
Ντερύ, ἡ ἡθοποιός...

— Ἀκριβῶς, εἶπε ὁ Μάξ. Δὲν μ' ἀγαπάει ὅμως, αὐ-
τὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Όταν ἀγαπάς πραγματικά δὲν
ὑπάρχουν ἐμπόδια, οὔτε προστάτες ζηλιάρηδες. Εἶδες
λοιπὸν τώρα πόσο ἀπογοητευμένος εἶμαι, πόσο κου-
ρασμένος. Δὲν ἔχω δίκιο;

Ἡ Ματθίλδη φοβόταν ὅτι θὰ σωριαζόταν λιποθύμη.
Τὰ ὄνειρά της ὅλα εἶχαν σβύσει. Ὡστε τὸ γράμμα
πού εἶχαν γράψῃ μαζί προοριζόταν γιὰ τὴ Φλώρα
Ντερύ!...

— Ἀς σοὺ ὑπογράψω τὴν τρέχουσα ἀλληλογραφία,
της εἶπε σὲ λίγο ὁ Μάξ, γιὰ ν' ἀλλάξω ιδέες!

Τὰ μουσικημένα φύλλα

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ Ματθίλδη καθίσε στὴ γραφομηχανή της, ἐνῶ ἔ-
κεινος ἄρχισε νὰ της ὑπαγορεύῃ ἐμπορικά γραμμάτια.
Ἐκείνη ἔγραφε μηχανικά, μὲ τὸ μυαλὸ ἄλλο. Πά-
νω στὸ χαρτί ἔπεσαν κάποια δάκρυα. Τὸ ἀπελήφθηκε
καὶ ἀνατρίχιασε. Ἐπειτα εἶδε πῶς είχε κάνει τρία
λάθη σὲ μιὰ γραμμὴ, ἐκείνη πού σπάνια ἔκανε λάθη!

— Τελείωσες, Ματθίλδη;

— Μιὰ στιγμὴ... Ἐχω πονοκέφαλο!...

Ὅταν σηκώθηκε ἀπ' τὴν πολυθρόνα, φαινόταν σα-
στισμένη. Ἐκεῖνος, τότε, σὰν νὰ μὴν καταλάβαινε
πῶς τὴν πλήγωνε πῶς πολὺ, της ἔδειξε τὴ φωτογραφία
της Φλώρας Ντερύ.

— Κύτταξε τί ὡραία πού εἶναι! της εἶπε.

— Ναί... εἶπε ἡ Ματθίλδη, δίχως νὰ τὴν κυττάξῃ.

Ὁ Μάξ ἔρριξε μιὰ ματιά στὸ ἐμπορικὸ γράμμα.

— Μὰ τί ἐπαθες, Ματθίλδη; Τόσα πολλὰ λάθη σὲ
τόσο λίγες γραμμές;

— Μὲ συγχωρήτε... Θὰ τὸ ἀντιγράψω...

— Μὰ σὺ ἔκλαψες κιόλας! Γιὰ νὰ δῶ τὰ μάτια
σου...

Ἐκείνη γύρισε ἄλλοι τὸ πρόσωπό της δίχως ν' ἀ-
παντήσῃ. Ἐτρεψε γρήγορα, πήρε τὸ παλτό της, τὸ
κατέλλο της κι' ἔφυγε τρέχοντας.

Ὁ Μάξ κρατοῦσε τὰ μουσικημένα φύλλα ἀπ' τὰ
δάκρυα της Ματθίλδης. Παράξενο κορίτσι ἀλήθεια...
Μὲ μιὰς ὅμως κατάλαβε! Αὐτὸς ἦταν ἡ αἰτία πού
ἐκλαίγε. Καταλάβαινε τώρα πῶς είχε γίνῃ μιὰ τρο-
μερὴ παρεξήγησι, όταν της ὑπαγόρευε τὸ γράμμα
γιὰ τὴ Φλώρα Ντερύ!...

Φώναξε τὸν κλητῆρα καὶ τὸν ρώτησε:

— Ξέρεις τὴ διευθυνσι της δεσποινίδος Ματθίλ-
δης;

— Ὁδὸς Μπωρεγκάρ 30, κύριε διευθυντά...

— Δός της αὐτὸ τὸ μπλιέτο. Μήπως ἔχει τηλέ-
φωνο;

— Ὁχι, κύριε διευθυντά!

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ἐνῶ ἡ Ματθίλδη, πταγισμέ-
νη στὸ κρεβάτι της, ἔκλαιγε ἀκόμη, καποῖος χτύπησε
τὴν πόρτα της κἀμαρὰς της.

— Δεσποινίς, της εἶπε ἡ νοικοκυρά της, ἕνα μπι-
λιέτο γιὰ σάς.

Ἡ Ματθίλδη τὸ πήρε καὶ διάβασε ἀμέσως τὰ ἐ-
ξῆς:

«Θὰ μοὺ ἀρνίσουν, Ματθίλδη, τὴ χαρὰ νὰ φάμε
ἀπόψε μαζί; Εἶμαι μόνος, ὅπως κι' ἐσύ. Τηλέφωνήσε
μου στὸ γραφεῖο μου. Περιμένω τὴν ἀπάντησί σου.
Μάξ».

Ήταν ἕνα ὄνειρο... Κάτι πῶς ὡραῖο κι' ἀπὸ ὄ-
νειρο! Μὰ δὲν ἔπρεπε νὰ παρασυρθῇ. Ἐτρεψε, λοι-
πὸν, στὸ δημόσιο τηλεφωνικὸ βλῆμα καὶ ἀπάντησε:

— Δὲν μπορῶ, ἀπόψε, κύριε Μάξ, ἀλήθεια δὲν
μπορῶ...

— Κρίμα, Ματθίλδη, της ἀπάντησε ἐκεῖνος. Εἶχα
τόσο ἀνάγκη νὰ σ' ἔχω ἀπόψε κοντά μου.

«Τρέχω ἀμέσως, ἀμέσως κοντά σου...», ἤθελε νὰ
τοῦ πῇ. Μὰ συγκρατήθηκε.

— Λυπάμαι, κύριε Μάξ, εἶμαι πολὺ ἀδιάθετη...

Ήταν μιὰ μικρὴ ἐκδίκισι, γιὰ τὴν εἶχε κάνει
τόσο πολὺ νὰ πονέσῃ.

— Τί κρίμα, ἐξακολούθησε νὰ της λῇ στὸ τη-
λέφωνο ὁ Μάξ, τί κρίμα! Ἦθελα νὰ δῶ τόσο πολὺ
τὰ μάτια σου χωρὶς δάκρυα...

Ἡ Ματθίλδη ἐνοιώθε τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾷ
δυνατὰ ἀπὸ χαρὰ, ἀπὸ ἔρωτα!

— Ξέρεις, Μάξ, τοῦ εἶπε, δίχως νὰ καταλάβῃ πῶς
τοῦ μιλοῦσε στὸν ἐνικό, μὲ τόση οἰκειότητα, ἀπόψε
ὄχι. Δὲν εἶμαι ἀδιάθετη, ἀλλὰ...

— Ἀλλὰ;...

— Ἀλλὰ τὰ μάτια μου εἶναι πολὺ ἄσχημα, πολὺ
κουρασμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα...

Ήταν ἡ ἐρωτικὴ της ἐξομολόγησι.

Ἐκεῖνος τότε της ἀπάντησε τρυφερά:

— Αὐριο τὰ μάτια σου θὰ χαμογελοῦν, Ματθίλδη.
Σοὺ τὸ ὑπόσχομαι... Γιατί θὰ σοὺ ζητήσω νὰ γίνῃς
γυναῖκα μου!...

ΠΙΕΡ ΖΙΑΜΠΕΡ

Εἶχε τὴν αἴσθησι ὅτι της ἀγγίζει τὰ μαλ-
λιά μὲ τὰ χεῖλιά του.

Ἄνθρωποι

ΠΟΥ ΘΑΦΤΗΚΑΝ ΖΩΝΤΑΝΟΙ

Η ΝΕΚΡΟΦΑΝΕΙΑ ΤΗΣ ΤΖΙΝΑΣ ΡΟΣΣΙ

ΤΟ κρύο ήταν δυνατό. Από το πρωί χιόνιζε συνεχώς κι' η Αθήνα του 1840 έμοιαζε σαν μιά φανταστική πολιτεία, τυλιγμένη σ'ε κατάλευκα πέπλα. Ο άνεμος κατέβαινε παγερός από τον Ύμητό. Παρ' όλα αυτά το ζαχαροπλαστείο της Μαντάμ Ρομπέρ, το καφενείο της «Οράιας Ελλάδος» και το ζυθοπωλείο του «Πράσινου δένδρου», είχαν κατακλυσθ' από κωρίς από τους μονίμους θαμνές τους. Αξιωματικούς, επιστήμονες, υπαλλήλους, φοιτητές και διανοούμενους, που αποτελούσαν την αφοκρέμα της τότε αθηναϊκής κοινωνίας.

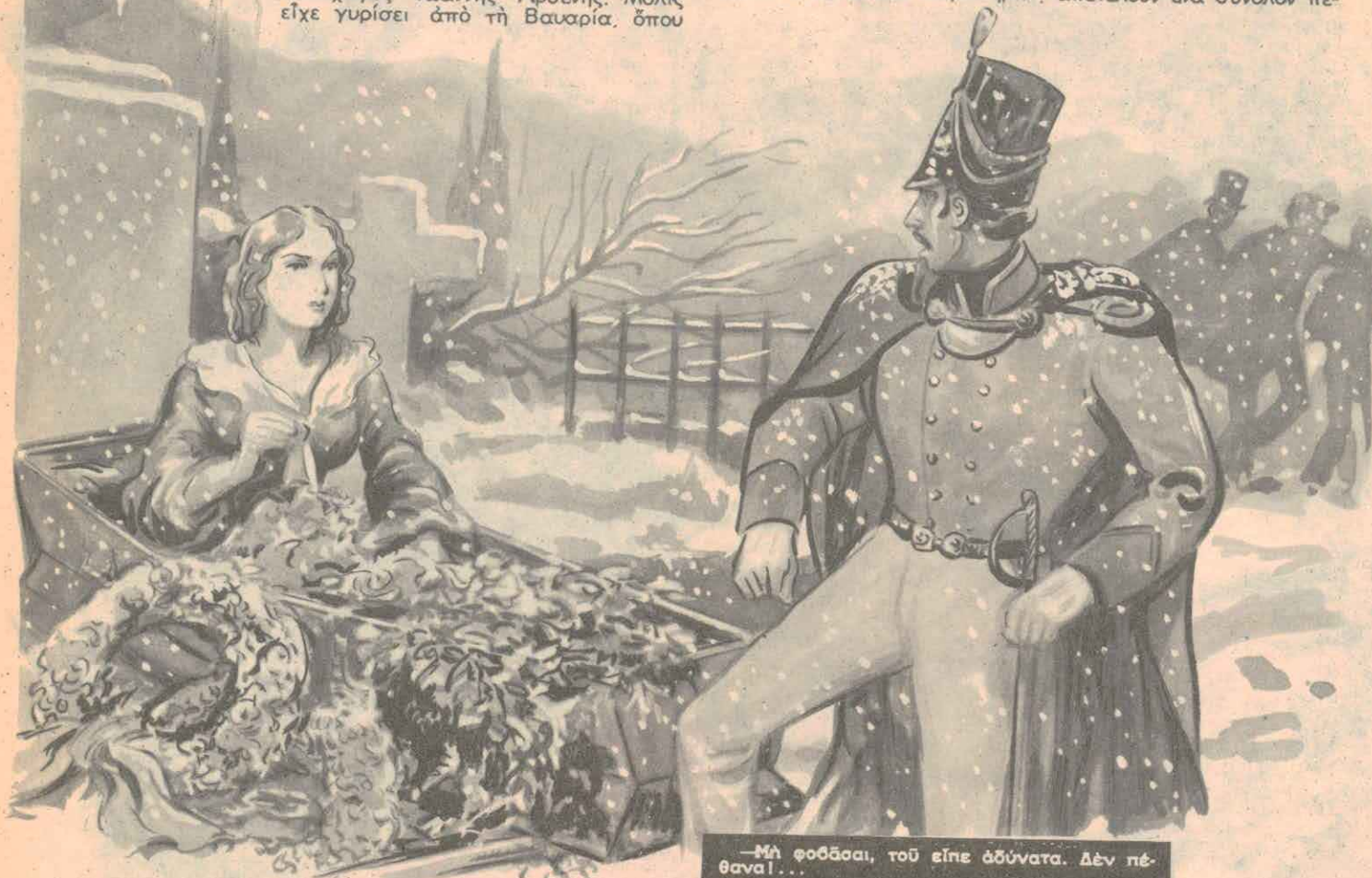
Όλοι συζητούσαν το μεγάλο γεγονός της ημέρας: «Η Τζίνα Ρόσσι, η σοπράνο του Ιταλικού μελοδράματος — που έδινε παραστάσεις στο θέατρο Μπούκουρα — είχε απόψε την ευεργετική της με τη «Νόρμα» του Μπελλίνι. Την παράστασι θα τιμούσαν με την παρουσία τους οι βασιλείς: Ο Όθων και η Αμαλία. Τα εισιτήρια είχαν πουληθ' ως το τελευταίο. Κι' αυτό που δεν είχαν προλάβει ν' αγοράσουν, πλήρωναν όσα-όσα για μιά θέσι.

Τη στιγμή εκείνη, στην «Οράια Ελλάδας» μπήκε ένας αξιωματικός, που άστραφε δόκλος μέσα στην ολοκαίνουργια στολή του. Ήταν ο ύπολοχαγός Ιωάννης Αρσένης. Μόλις είχε γυρίσει από τη Βαυαρία, όπου

γού Αρσένη. Τώρα τελευταία μάλιστα, τους έβλεπαν συχνά μαζί ν'α κατεβαίνουν έφιπποι ως τις ακρογιαλιές του Φαλήρου, γιά ν' απολαύσουν το θέαμα της χειμωιάτικης θάλασσας. Πήγαιναν ακόμη και σ'ε κάποιο σπιτάκι, κοντά στις Στήλες του Ολυμπίου Διός, όπου έμενε η Σουζάννα Κόντη. Όπως ψιθυριζόταν τότε, το σπιτάκι αυτό χρησίμευε ως καταφύγιο σ'ε έρωτικά ζευγάρια, που τ'α διευκόλυνε η πονηρή εκείνη Μαλτέζα, γνωστή περισσότερο με το παρατσούκλι «μαντάμ Προύφ».

Αλλ' ο Αρσένης είχε ένα επικίνδυνο αντίζηλο: Τό Γερμανό αρχαιολόγο φόν Έρχαρτ, που αγαπούσε κι' αυτός τη Τζίνα Ρόσσι. Η καλλιτέχνης όμως ούτε ήθελε ν'α τον άκουση, παρ' όλο που κι' αυτός ήταν νέος, ώραίος και αρκετά πλούσιος. Η άδιαφορία της αυτή τον έκανε σχεδόν τρελλό. Και μιά νύχτα, παραφύλαξε σ'ε κάποιο στενό τον Αρσένη και του έριξε δυό άπανωτ'ες πιστολιές. Φαίνεται όμως ότι το χέρι του έτρεμε, γιατί καμιά από τις σφαίρες δεν τον βρήκε. Αλλ' από τη στιγμή εκείνη, ανάμεσα στους δυό άντρες άναψε ένα θανάσιμο μίσος.

Όστόσο το θέατρο Μπούκουρα — που βρισκόταν μεταξύ του Ψυρρή και της οδού Πειραιώς — είχε πολιορκηθ' στην κυριολεξία εκείνο το βράδυ. Ν'α τί έγραφε ο «Φίλος του Λαού» της 15 Ιανουαρίου 1840: «Φουσανέλλαι Λευκαί, ρεδιγόνται μαύραι, ύψηλοι στίλβοντες πίλοι, κατέρυθρα φέσια και φέρμελαι χρυσοποίκιλτοι, άπαστράπτουσαι ύπό τ'ο φώς των έξ έλαίου λαμπτήρων, άπετέλουν ένα σύνολον πε-

—Μη φοβάσαι, τού είπε άδύνατα. Δεν πέθανα!...

σπούδαζε στην εκεί στρατιωτική σχολή με έξοδα του κράτους.

—Νομίζω πώς είναι καιρός ν'α πηγαίνουμε, είπε πησιάζοντας ένα όμιλο συναδέλφων του. Τό πολύ σ'ε είκοσι λεπτά, θ' αρχίση η παράστασι...

—Έχεις δικιο ν'α βιάζεσαι; άποκρίθηκε ένας ύψηλός-ωμος άνθυπολοχαγός. Απόψε η Ρόσσι θ'α τραγουδήση μόνο γιά εσ'α...

Όλοι σχεδόν οι Αθηναίοι της εποχής εκείνης, ήξεραν τον άισθηματικό δεσμό της Τζίνας Ρόσσι και του ύπολοχα-

ριεργότατον δια τούς ξένους, οι όποιοι ήλθον ν'α απολαύσουν την «Νόρμα» με την κ. Ρίταν Μπάσσιο. Τό πλήθος εκείνο, κατέχον τ'ας θέσεις του, έστρεφε διαρκώς τό βλέμμα του πρ'ος τό βασιλικόν θεωρείον, αναμένον άνυπομονώς των βασιλέων την άφισιν, ήτις θ'α ήτο και τό σύνθημα της άρσεως της αύλαίας. Λεπτά τινα άνυπομονήςας παρήλθον ούτω, ότε είς των ύπαλλήλων τού θεάτρου, σταθείς είς την ούδ'ον της έσωτερικής θύρας, άνέκραξεν διά στενωρείας φωνής:

—Αί Αύτων Μεγαλειότητες οι βασιλείς!...

Η αύλαία άνασκήώθηκε. Ο βασιλεύς Όθων έδωσε τό

σύνθημα μ' ένα μικρό χειροκρότημα. Αμέσως κατόπιν έπακολούθησαν τ'α δυνατά χειροκροτήματα του κοινού. Την ίδια όμως στιγμή, ο Ιταλός θιασάρχης Σανσόνι παρουσιάστηκε έξαλλος στο προσκήνιο χειρονομώντας σαν τρελλός και φωνάζοντας με τ'α παραφθαρμένα έλληνικά του:

—Ένα γιατρό γρήγορα! Η κυρία Ρόσσι άρρώστησε! Ένα γιατρό, παρακαλώ...

Ο ύπολοχαγός Αρσένης, που βρισκόταν στην πρώτη σειρά βρέθηκε μ' ένα πήδημα σ'ε καμαρίνια τού θεάτρου.

Οι ήθοιοι ήταν συγκεντρωμένοι γύρω από τη συνάδελφό τους που άνάσαινε βαρεία και με δυσκολία. Δεν μπορούσε ν'α προφέρει λέξι. Κρατούσε μόνο τό στήθος της, σαν ν'α αισθανόταν ένα φοβερό, άδάσταχτο πόνο στην καρδιά της.

Στό μεταξύ έφτασε κι' ο γιατρός τού Όθωνος Βίτμερ, που παρακάλεσε ν'α τον άφήσουν μόνο με την άρρωστη. Δεν πρόλαβε όμως ν'α της προσφέρει καμιά βοήθεια. Η Τζίνα Ρόσσι, έγειρε νεκρή στο πρόχειρο προσκεφάλι που της είχαν βάλει.

Ο Βίτμερ βγήκε συντριμμένος από τό καμαρίνι της.

—Δυστυχώς πέθανε! είπε με τη βαυαρική προφορά του. Όταν έφτασα, ήταν πιά πολύ άργά...

Ο ξαφνικός θάνατος της καλλιτέχνης-δ'ος συνετάραξε κυριολεκτικά την Αθήνα. Πολλοί είπαν τότε ότι την είχε δηλητηριάσει ο Έρχαρτ, γιά ν'α την έκδικη. Κι' άλλοι πάλι ότι αυτόκτόνησε γιά χάρι τού Αρσένη, επειδή είχε μάθει πώς θ'α παντρευόταν την όμορφη αρχοντοπούλα Φλόρα Καλλιφρονά, άνεψιά τού τότε δημάρχου Αθηνών, Δημητρίου Καλλιφρονά. Όπως κι' αν είχε όμως τό ζήτημα την έπομένη, πολ'ος κόσμος παρακολούθησε την κηδεία της. Έκατοντάδες στεφάνια σκέπαζαν τό φέρετρό της.

Κι' όταν επί τέλους τό πλήθος έφτασε στο νεκροταφείο και άρχισε η μεκρώσιμος άκολουθία, είδαν ξαφνικά έναν άνθρωπο ν'α φεύγη τρέχοντας σαν ν'α τον κυνηγούσαν. Ήταν ο Έρχαρτ, που δεν κατόρθωσε ν'α παραμείνει εκεί ως τό τέλος, γιατί λάτρευε άληθινά την καλλιτέχνηδα και πονούσε τώρα που την έχανε γιά πάντα.

Ο κόσμος όμως που βρισκόταν εκεί, παρεξήγησε τη φυγή του εκείνη. Κι' άρχισε ν'α ψιθυρίζει:

—Αυτός είναι ο φονιάς! Αυτός τη φαρμάκωσε και τρέχει τώρα ν'α κρυφτ'...

Από λόγο σ'ε λόγο, ο θυμός και η καχυποψία άρχισαν ν'α φουντώνουν. Οι πιο θερμόαιμοι μάλιστα τράβηξαν τ'α πιστόλια τους κι' έτοιμάστηκαν ν'α τον πυροβολήσουν. Αλλά την ίδια στιγμή συνέβη κάτι παράξενο: Μερικά στεφάνια, άπ' αυτά που ήταν τοποθετημένα πάνω στο φέρετρο, έπεσαν στο χ'ωμα χωρίς ν'α τ' άγγίξη κανείς. Ανύποπτοι οι νεκροθάπτες, έσκυψαν ν'α τ'α μαζέψουν.

Τότε όμως ένας άπ' αυτούς έβγαλε μιά τρομακτική φωνή:

—Η πεθαμένη ζωντάνεψε!... Ζωντάνεψε!...

Όλοι έμειναν άφωνοι γιά μερικά δευτερόλεπτα. Κι' έπειτα, σαν ν'α τούς έπιασε πανικός, άρχισαν ν'α τρέχουν δεξιά κι' άριστερά. Μόνο ένας άνθρωπος έμεινε εκεί: Ο Ιωάννης Αρσένης, που κατανικώντας τό φόβο της στιγμής εκείνης, τράβηξε άπότομα τό σκέπασμα τού φερέτρου. Και τότε μπρ'ος σ'ε έντρομα μάτια του, είδε ν'α αναστηκόνεται η Τζίνα Ρόσσι μ' ένα άχρ'ο χαμόγελο σ'ε χείλη.

Ο Αρσένης έκανε άσυναίσθητα ένα βήμα πρ'ος τ'α πίσω. Η φωνή του είχε κοπή.

Η νέα, που δεν είχε ακόμη καλο-συνέλθει, κύτταζε γύρω της έκπληκτη, σαν χαμένη.

Ξαφνικά άπλωσε τ'α χέρια της πρ'ος τό μέρος του.

—Μη φοβάσαι, τού είπε άδύνατα. Δεν πέθανα!...

Η Τζίνα Ρόσσι είχε πάθει νεκροφάνεια.

Η νεκρανάστασι της Τζίνας Ρόσσι έκανε καταπληκτική έντύπωση. Όταν όμως έπειτα από δυό βδομάδες τό θέατρο Μπούκουρα άνάγγειλε και πάλι την ευεργετική παράστασι της «Νόρμας», δεν πουλήθηκαν ούτε είκοσι εισιτήρια.

Έτσι ο Ιταλός θιασος τού Σανσόνι, άναγκάστηκε ν'α έγκαταλείψη μιά ώρα άρχητερα την Αθήνα. Και στις 2 Φεβρουαρίου 1840, ο ύπολοχαγός ο ύπολοχαγός Αρσένης άποχαιρετούσε συγκινημένος δυό άνθρώπους: Την Τζίνα Ρόσσι και τον πρ'ων αντίζηλό του Έρχαρτ, που είχαν παντρευτ'ή ύστερα από τη δραματική αυτή περιπέτεια στην Καθολική έκκλησία.

Η όμορφη καλλιτέχνης τού θεάτρου είχε έρωτευθ' τον αρχαιολόγο, μόλις έμαθε π'ος είχε πονέσει μ'ε τό... θάνατό της.

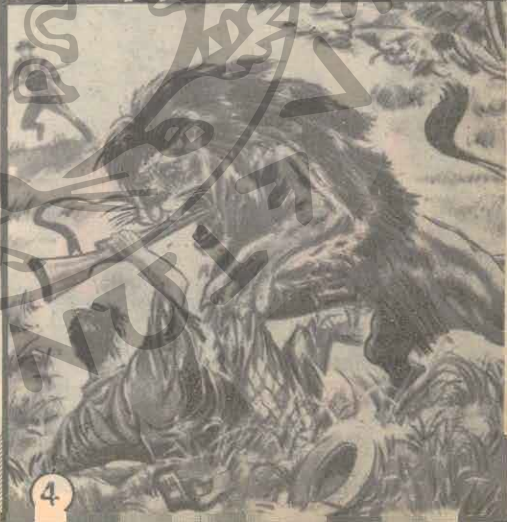
ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

1 Ο περίφημος Παρισινός δημιουργός μόδας Κρίστιαν Ντιόρ προνόησε και γιά τις γυναίκες πού σωφρόνουν. Έδημιούργησε γι' αυτές τό εικονιζόμενο μοντέλο, που έσωτερικώς έχει ένα έφαρμωστό παντελόνι από τό ίδιο ύφανσμα και έωτερικώς δυό τολμηρά άνοίγματα μπρ'ος και πίσω, που διευκόλυνουν τη σωφ'ερνία στο ν'α άνεβάσιλ και ν'α κατεβαί-ν'η από τό αυτόκινητό της.

2 Τό νέο άγγλικό άεροπλάνο «Κανέτι» είναι τό ιδεώτεστο καταδιωκτικό άποδρυχίων. Τ'α προσόντα του δεν είναι μόνο η έξαιρετική του ταχύτητα και ο βαρύς όπλισμός του, αλλά και τό γεγονός ότι τ'α άφ'ερα τό συμπύκνωση, όπως βλέπετε στη φωτογραφία, σ'ε τρόπον ώστε ένα άποδρυχίο ν'α μ'ορφή ν'α μεταφέρη δυό φορές περισσότερα «Κανέτι» από τ'α συνήθιστα άεροπλάνα.

3 Γιά πολλά χρόνια, ο Ζάν Κιεπούρα και η Μάρθα Έγκερθ έθεωρούντο τό πιο εύτυχιόμο και άχώριστο καλλιτεχνικό ζευγάρι. Έπαίξαν μαζί στο θέατρο και στην κινηματογράφο και δεν ήλγαιναν π'οθενά ο ένας χωρίς τον άλλο. Πρ'ό ήμερών, στο Λονδίνο, ο Ζάν Κιεπούρα ήλγε γιά πρώτη φορά μόνος του σ'ε μιά δεξίωση, που δόθηκε πρ'ος τιμήν του. Η Μάρθα άπουσ'α με την δικαιο-λογία ότι τ'α καθήκοντά της ως μητέρας της κρατούσαν στο σπίτι, Η δικαιολογία αυτή όμως δεν ίκανοποίησε κανένα και πολλοί π'ο σ'εταν π'ος κ'όση άρχισαν ν'α σκιάζουν την συζυγική ε'νταχία τού ζεύγους. Στη φωτογραφία ν'α ο Ζάν Κιεπούρα έν'ω συνομιλεί με τις κ'ες θ'αυμάστριές του.

4 Η δραματική αυτή σκηνή σχεδιάστηκε άπό έναν Ιταλό ζωγράφο βάσει της άφηγ'σεως δυό Γάλλων κ'νηγών. Βρίσκονταν στη Μ. Αφρική και κυνηγούσαν θηρία, όταν, σ'ε μιά στιγμή, ένα λεοντάρι έπετέθη σ'ον ένα από τούς δυό, τον κ. Ντ'ο Τ'ουά και τον έριξε κατ'ής, προσ'ε αυτός προσ'άσ'η ν'α πυροβολήση. Ο κ. Τ'ουά όμως, με θάρρος στη ψυχραιμία έλασε την κ'νη τού όπλου του στο στόμα τού λεονταριού και τό κράτησε έτσι ως τη στιγμή που ο συντροφός του, άκούοντας τις φωνές του έσπευσε ν'α σκ'οτώ-σ'ε τό θηρίο. Ο κ. Ντ'ο Τ'ουά γ'ότωσε έτσι με μερικές μόνο γρατζουνιές, που τού έκανε τό λεοντάρι στο πόδι.

Ο ΦΑΛΚΕΝΣΤΑΪΝ ΚΑΙ ΤΑ ΕΦΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ

ΟΤΑΝ ο αυτοκράτορας Ροδόλφος των Αψβούργων ανέβηκε στο θρόνο, η πρώτη του φροντίδα ήταν ν' αποκαταστήσει στη χώρα του την τάξη, που είχε διασαλευτή σ' επικίνδυνο βαθμό.

Την εποχή εκείνη ζούσε ο Ιππότης Κούρτιος του Φαλκενστάιν που κατοικούσε με τα επτά παιδιά του στον προγονικό του πύργο. Αυτός ήταν ο πιο τρομερός φεουδάρχης της Λυστρίας. Φημιζόταν για την ανδρεία του, την τόλμη και την αγριότητα του. Έτρεχε με τους επτά γιους του και τους πολεμιστές του την υπαίθρο ληστεύοντας πλούσιους και φτωχούς.

Όλη η περιφέρεια του Τάουινους είχε τρομοκρατηθεί από τις επιδρομές του. Ιππότες και άστοι παρουσιάζονταν στον αυτοκράτορα Ροδόλφο παραπονιόμενοι εναντίον του και ζητούσαν να πάρει τα κατάλληλα μέτρα για ν' απαλλαγεί ο τόπος από τις αυθαίρετες και τα εγκλήματα του Κούρτιου.

Ο αυτοκράτορας παράγγειλε πολλές φορές στον Κούρτιο να παρατήσει το ληστικό επάγγελμα, υποσχόμενος σ' αυτόν και στα παιδιά του να τους απονεμίσει αξιώματα στον στρατό ανάλογα με τη κοινωνική τους θέση και την ανδρεία τους. Ο Κούρτιος όμως δεν ήθελε ν' άκουσε τίποτε απ' αυτά κι' εξακολουθούσε τις ληστικές επιδρομές του.

Τότε ο αυτοκράτορας του παράγγειλε πως θα τον τιμωρούσε σκληρά, αν δεν τώ υπάκουε.

— Τό αυτό μου δεν ιδρώνει από φόβους, έστω και βασιλικές! αποκρίθηκε ο τρομερός Κούρτιος.

Όταν ο αυτοκράτορας είδε να περιφρονούν τις προσαγές του, αποφάσισε να τον τιμωρήσει παραδειγματικά και ν' αποκαταστήσει την τάξη.

Και μία μέρα ξεκίνησε από το Βόρμς, μαζί με το στρατό του εναντίον του πύργου Φαλκενστάιν. Ο Κούρτιος, μόλις είδε αυτοκρατορικό στρατό, οχυρώθηκε στον πύργο μαζί με τους γιους του, τους υποτέλει του και τους πολεμιστές του κι' αντίστασε στις επιθέσεις του αυτοκρατορικού στρατού με ήρωισμό.

Τα στρατεύματα όμως του Ροδόλφου ήταν πολλά και εξοπλισμένα με πολιορκητικές και πολεμικές μηχανές. Κι' όταν ο αυτοκράτορας είδε να παρατείνεται η πολιορκία, διάταξε γενική επίθεση εναντίον του πύργου.

Ο Κούρτιος Φαλκενστάιν μαζί με τα γενναία παιδιά του πολεμίσαν τότε σαν ήρωες. Ο ήρωϊσμός τους όμως πήγε χαμένος. Γιατί στο τέλος ο πύργος κυριεύθηκε και όλα τα μέλη της οικογενείας Φαλκενστάιν έπεσαν στα χέρια του αυτοκράτορα.

Ο Ροδόλφος που φημιζόταν ως ο πιο δίκαιος κι' αγαθός ηγεμόνας, ήθελε πολύ να φανή επιεικής απέναντί τους. Βρέθηκε όμως σε πολύ δύσκολη θέση, γιατί είχε όρκισθεί επίσημα μπροστά στους αλλικούς του, μέσα στο παρεκκλήσιο, ότι όποιος Ιππότης — ληστής θα πιανόταν με τα όπλα στο χέρι, θ' αποκεφαλίζονταν απ' τον δέσπο.

Έτσι δεν μπορούσε να παραβή τον όρκο του, παρ' όλη την επιθυμία του να φανή επιεικής.

Κι' ο Φαλκενστάιν με τα παιδιά του καταδικάστηκαν ν' αποκεφαλιστούν.

Ο Ροδόλφος διάταξε να γίνει η θανατική εκτέλεση μέσα στην αυλή του πύργου Φαλκενστάιν. Δήλωσε μάλιστα πως θα βρισκόταν εκεί κι' ο ίδιος, για να παρακολουθήσει την εκτέλεση.

Την ώριμή μέρα οι πολεμιστές κι' οι αξιωματικοί του αυτοκρατορικού στρατού συγκεντρώθηκαν στην αυλή του πύργου μ' επί κεφαλής τον Ροδόλφο. Στη μέση είχαν αφήσει ένα μέρος ελεύ-

θερο για τους έτοιμοθάνατους και τον δήμο.

Η σκηνή ήταν τρομερή, αλλά και πολύ συγκινητική. Όταν ο άσπρομάλλης Κούρτιος μπήκε στον πένθιμο εκείνον περίβολο με τα επτά παιδιά του, που είχαν όλοι τους παράστημα και ανδρική ομορφιά, οι παριστάμενοι κι' ο Ροδόλφος ο ίδιος ένοιωσαν να σφίγγονται οι καρδιές τους απ' τη συγκίνηση.

Ο Ροδόλφος θα ήθελε να συχωρέσει τουλάχιστον τους επτά εκείνους νέους, που αν είχαν γίνει ιππότες — ληστές, ήταν μόνο και μόνο για να υπακούσουν τον πατέρα τους. Πολλοί μάλιστα αλλικοί τον παρακάλεσαν να δείξει επιεικεία. Αλλά ο όρκος του Ροδόλφου ήταν κατηγορηματικός κι' επίσημος.

Για ν' μην παραβή λοιπόν τον όρκο του βρήκε μία διέξοδο:

— Θα χαρίσω, είπε, τη ζωή σ' εκείνον απ' τους γιους του Φαλκενστάιν, στον οποίο θα πέσει κοντά το κεφάλι του πατέρα του, μετά τον αποκεφαλισμό. Έτσι ο πατέρας ο ίδιος θα δείξει μετά το θάνατό του, ποιόν από τους γιους του προτιμάει να σώσει για να δικαιώσει τον όρκο του.

Ο γέρο Κούρτιος, άμילτος, σήκωσε τα μάτια του στον ουρανό. Το πρόσωπό του κοκκίνισε και πήρε μία έκφραση έμπιστοσύνης. Προχώρησε τότε κι' έσκυψε το κεφάλι του παραδίνοντάς το στον δήμο.

Έκείνος σήκωσε τ' σπαθί του κι' έπειτα το κατέβασε με όρμη. Το κεφάλι του Κούρτιου αποχωρήθηκε απ' το ρωμαλέο κορμί του.

Και τότε έγινε κάτι το παράξενο, το άπιστευτο, το φρικαστικό. Κάτι που έκανε να παγώσει στις φλέβες το αίμα όλων!... Το κομμένο κεφάλι έπεσε στο χώμα κι' άρχισε να κυλάει στην αυλή σαν ν' ήταν τσίρι. Κύλησε και πήγε κοντά στον μεγαλύτερο γιό. Αλλά δεν στάθηκε εκεί. Κύλησε ακόμα, προχώρησε στον δεύτερο, έπειτα πήγε στον τρίτο, στον τέταρτο και πέρασε έναν-έναν όλους τους γιους και μόνον όταν έφθασε στον έβδομο, το μικρότερο, έκανε ένα πλήγμα πάλι στο χώμα και ξανάπεσε στα πόδια του, όπου έμεινε εκεί ακίνητο!

Όλοι, κι' αυτός ο αυτοκράτορας, είχαν παγώσει από τη φρίκη τους!... Κατάλασαν ότι ο νεκρός έδειχνε καθαρά την τελευταία του επιθυμία να χαριστεί η ζωή στο μικρότερο απ' τα παιδιά του.

Όλων τότε τα βλέμματα καρφώθηκαν στον Ροδόλφο. Εκείνος στεκόταν άμילτος και σκεπτικός. Τέλος σήκωσε τα μάτια του και είπε με ύψος έπίσημο δείχνοντας τους γιους του Φαλκενστάιν:

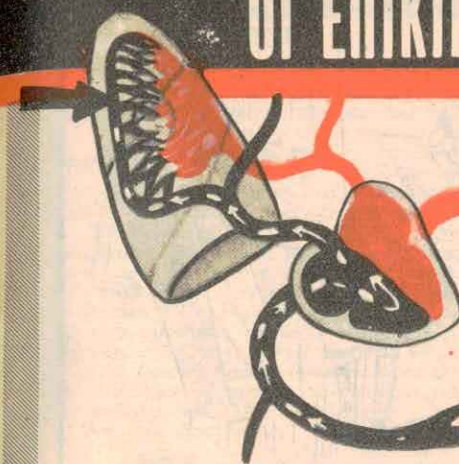
— Λύστε τα χέρια των νέων αυτών κι' αφήστε τους ελεύθερους. Απ' τη στιγμή αυτή τους κατατάσσω στον αυτοκρατορικό στρατό μου με τον βαθμό του αξιωματικού. Έτσι τους δίνεται η εύκαιρία να εξιλεωθούν με ανδρείες και τίμιες πράξεις για το παρελθόν και να ξεπλύνουν την ντροπή που βαρύνει αυτούς και την μνήμη του πατέρα τους! Και είμαι βέβαιος, πως δεν θα διαψέουν τις ελπίδες μου...

Τα επτά παιδιά του Κούρτιου του Φαλκενστάιν πλησίασαν τότε τον αυτοκράτορα, γονάτισαν μπροστά του και φιλώντας τα χέρια του όρκισθηκαν να είναι οι πιο τίμιοι πολεμιστές του βασιλείου.

Και κράτησαν το λόγο τους. Έδειξαν τόση άφοβηση στον αυτοκράτορα, τόση ανδρεία στις μάχες και τόση τιμιότητα, που ο Ροδόλφος σε λίγο τους έδωσε τον τίτλο του Ιππότη και χάρισε στον καθένα τους από ένα μεγάλο φέουδο.

ΕΡΙΚ ΚΟΛΜΠΕΡΓΚ

ΟΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΕΣ ΕΠΙΠΛΟΚΕΣ ΤΗΣ ΦΛΕΒΙΤΙΔΟΣ

κεί στη δεξιά κοιλιά της καρδιάς. Διοχετεύεται κατόπιν στις καλούμενες «άρτηριες της μικρής κυκλοφορίας», που τόν μεταφέρουν στους πνεύμονες.

Τα αιμοφόρα αγγεία έχουν μέσα στον πνεύμονα αναρίθμητες διακλαδώσεις, που καταλήγουν στα τριχοειδή αγγεία (αυτά, ως γνωστόν, λόγω της επαφής στην οποία βρίσκονται με τις πνευμονικές κυψελίδες, επιφέρουν την αερίγνωση του αίματος). Ο θρόμβος, λοιπόν, εισχωρεί σε αγγεία που γίνονται ολοένα στενότερα, ώσπου, τελικά, δεν μπορεί να περάσει από κάποιο απ' αυτά και προκαλεί τότε σταμάτημα της κυ-

τιό του. Αυτό γίνεται πολλές φορές την ημέρα. Έπειτα τόν βάζουν ν' ανεβή μία σκάλα κτλ.

Έτσι αποκαθίσταται βαθμιαία ο κανονικός ρυθμός της κυκλοφορίας και η θεραπεία επέρχεται έπειτα από μικρό χρονικό διάστημα.

Εφαρμόζεται παράλληλα η κατάλληλη φαρμακευτική θεραπεία. Τα εν χρήσει σήμερα φάρμακα είναι τα εξής:

1) Η ηπαρίνη, που παράγεται από τους πνεύμονες του βωδίου. Έπαιρνε μία ώρα μετά την ένεση, αλλά η ευεφλεκτική επίδραση της διαρκεί μόλις 4 - 6 ώρες. Χρειάζονται, λοιπόν, 5 - 6 ένεσεις την ημέρα.

2) Η κουμαρίνη. Παίρνεται από το στόμα. Έπαιρνε άργα (12 - 24 ώρες μετά τη λήψη), αλλά η επίδραση της συνεχίζεται επί πολλές ημέρες.

3) Η ισταμίνη. Δεν έχει τοξικότητα και δίνει πολύ καλά αποτελέσματα. Αν η ένδεικνυμένη θεραπεία εφαρμοσθεί εγκαίρως, είναι δυνατόν να προληφθεί ο σχηματισμός θρόμβου.

Σε περίπτωση σχηματισμού θρόμβου πολύ καλά αποτελέσματα δίνουν οι σκληρωτικές ένεσεις, που άχρησταίνουν τη φλέβα. Σε βαρείες περιπτώσεις τέλος, επιβάλλεται η χειρουργική επέμβαση, που συνίσταται στην αφαίρεση ενός τμήματος από την πάσχουσα φλέβα.

Προσοχή στις έγχειρήσεις έπειτα από τα 50!

ΠΑΡΑ τις πρόόδους που έκαμε η επίσημη στην εποχή μας, η φλεβίτις εξακολουθεί πάντοτε να δημιουργεί αναρίθμητα θύματα.

Κατά τον Γάλλο δάκτορα Τιαί, στον κίνδυνο της φλεβίτιδας είναι περισσότερο έκτεθειμένοι:

1) Οι άνδρες άνω των 50 ετών που υποβάλλονται σε έγχειρήσεις.

2) Οι γυναίκες άνω των 40 ετών που τεκνοποιούν.

3) Τα άτομα που οι γονείς των υπέφεραν από φλεβίτιδα.

4) Τα άτομα ανεξαρτήτως ηλικίας που υποβάλλονται σε έγχειρήσεις στην περιοχή της λεκάνης.

5) Οι πάσχοντες από φλεβική ανεπάρκεια (κίρσοι, οίδημα).

6) Οι παχύσαρκοι.

7) Τα άτομα που το αίμα κυκλοφορεί άργα στις φλέβες τους.

Η φλεβίτις, ως γνωστόν, είναι μία φλόγωση κάποιας φλέβας, που έχει ως αποτέλεσμα το σχηματισμό ενός θρόμβου σ' αυτό το μέρος. Αυτός ο θρόμβος εμποδίζει την κανονική κυκλοφορία του αίματος.

Για να παραχθεί αυτή η φλόγωση πρέπει ένα μικρόβιο να εισχωρήσει στη φλέβα και να εγκατασταθεί στα τοιχώματά της. Το φαινόμενο αυτό, όμως, παράγεται σπανιότατα υπό κανονικές συνθήκες. Ο κίνδυνος είναι τούαντίον πολύ μεγάλος έπειτα από μια έγχειρήσι ή έναν τοκετό, που ανοίγουν την πόρτα του κυκλοφοριακού δικτύου στη μικροβιακή μόλυνση.

Η φλεβίτις, χωρίς τις συνέπειές της, που είναι κάποτε τραγικές, δεν μπορεί ν' θεωρηθεί ως σοβαρή ασθένεια. Πολύ σοβαρότερο είναι, αντίθετα, η αρτηρίτις, η φλόγωση, δηλαδή, μιας αρτηρίας και ο σχηματισμός ενός θρόμβου μέσα σ' αυτήν.

Το αρτηριακό σύστημα δεν περιλαμβάνει πολλές διακλαδώσεις. Αποτελείται από μεγάλες λεωφόρους και εύρεις δρόμους, αλλά δεν έχει ούτε παρόδους, ούτε στενωσκόκακα. Όταν, λοιπόν, σχηματισθεί σε μία αρτηρία ένας θρόμβος που παρεμποδίζει την κυκλοφορία, οι ιστοί που τροφοδοτούνται απ' αυτήν νεκρώνονται σιγά - σιγά και στο σημείο αυτό εμφανίζεται γάγγραινα.

Το φλεβικό σύστημα, αντίθετα, έχει αναρίθμητες διακλαδώσεις. Έτσι, το αίμα, όταν βρή έμποδιο σε μία φλέβα, περνάει από μία γειτονική και για το λόγο αυτό ο ρυθμός της κυκλοφορίας δεν διαταράσσεται.

Η φλεβίτις, ωστόσο, είναι μία σοβαρότατη ασθένεια, λόγω των επιπλοκών που παρουσιάζει.

Ο μεγαλύτερος κίνδυνος αυτής της ασθένειας συνίσταται στο ότι ο θρόμβος του αίματος δεν μένει στην ίδια θέση αλλά μετακινείται μέσα στο φλεβικό σύστημα.

Η διαδρομή που ακολουθεί είναι συνήθως η εξής:

Μετά την απόσπασή του από τη φλέβα όπου δημιουργήθηκε αρχικά, περνάει — αυτό μπορεί ν' γίνει μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα — στην κοίλη φλέβα και από

ο θρόμβος, όταν αποσπασθεί από την φλέβα, περνάει στην καρδιά και από εκεί στον πνεύμονα, όπου προκαλεί έμβολη.

κλυοφίας στην περιοχή αυτή.

Το φαινόμενο αυτό, που καλείται πνευμονική έμβολη, προκαλεί ένα βίαιο πόνο και συνοδεύεται από ένα αίσθημα άσφυξίας και αιμοπτύσεις. Όταν ο θρόμβος είναι μεγάλος, μπορεί ν' επέλθι ο θάνατος μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα.

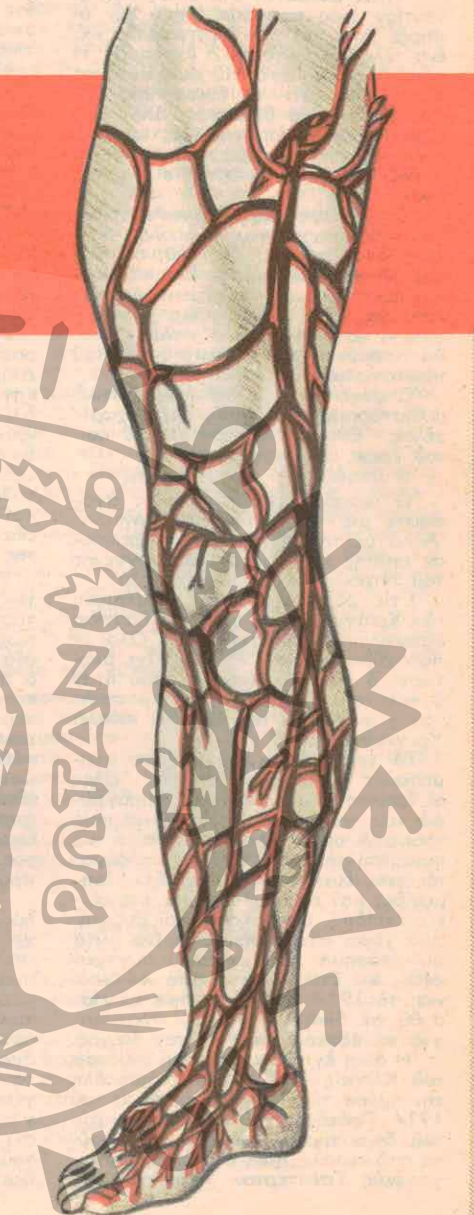
Η ελάχιστη κίνησης του ασθενούς ή και αυτή ακόμη η όρμη του κυκλοφορούντος αίματος μπορεί ν' αποσπασή τον θρόμβο από την αρχική του θέση και ν' τον παρασύρει μέσα στην κυκλοφορία.

Για το λόγο αυτό καταδικάζαν άλλοτε τους ασθενείς σε απόλυτη ακινησία.

Αυτή η μέθοδος είχε, όμως, ένα σοβαρότατο μειονέκτημα. Δεν επέτρεπε, δηλαδή, την αποκατάσταση της κανονικής κυκλοφορίας. Έτσι ο ασθενής ήταν καταδικασμένος να μένη ακίνητος στο κρεβάτι του, πράγμα που έμεινε σημαντικά τις πιθανότητες της θεραπείας του.

Σήμερα, τούαντίον, οι γιατροί συνιστούν στους ασθενείς ν' κινούνται. Στα μεγάλα νοσοκομεία, μετά την εφαρμογή του ελαστικού επίδεσμου Ουίνα (αποκαλύθηκε έτσι από το όνομα του γιατρού που τόν επεσήμανε) υποχρεώνουν τον ασθενή ν' σηκωθεί και ν' κάμει 10 - 20 βήματα μέσα στο δωμά-

Το φλεβικό σύστημα έχει αναρίθμητες διακλαδώσεις. Έτσι ο σχηματισμός θρόμβου μέσα σε μία φλέβα δεν παρεμποδίζει την κυκλοφορία.

Ο Κούρτιος αντίστασε στις έπιθέσεις του αυτοκρατορικού στρατού με ήρωισμό...

Ο πρόεδρος των ενόρκων υποστήριξε ότι ο Ντρουντ ήταν ο δράστης του εγκλήματος...

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΔΙΚΕΣ έναντιον «φαντασμάτων»

Ανύπαρκτα πρόσωπα στο εδώλιο

Πριν από σαράντα χρόνια, διεξήχθη στο Λουβίνο μία δίκη, που ήταν μοναδική στο είδος της, έναντιον ενός προσώπου που δεν υπήρξε ποτέ και που κατηγορείτο για ένα τελείως φανταστικό έγκλημα. Η μόνη διαφορά από τις συνηθισμένες δίκες ήταν, ότι το δικαστήριο δεν απετελείτο από δικαστές, αλλά από διακεκριμένους επιστήμονες και ανθρώπους των γραμμάτων.

Να ποιά ήταν η αιτία αυτής της δίκης:

Ο μεγάλος και δημοφιλέστατος Άγγλος συγγραφέας Κάρολος Ντίκενς, όταν πέθανε το 1870, σε ηλικία 58 χρόνων, έγραψε ένα καινούριο μυθιστόρημα, που έμεινε μισοτελειωμένο. Το μυθιστόρημα αυτό έξεδόθη κατόπιν με τον τίτλο «Έντβιν Ντρουντ», που ήταν το όνομα του πρωταγωνιστή του.

Επρόκειτο για ένα εγκληματικό μυθιστόρημα, που ήταν, όμως, χωρίς τέλος. Έτσι η περιέργεια του κοινού έμενε ανικανοποίητη.

Η υπόθεσή του ήταν η εξής:

Ο νεαρός Έντβιν Ντρουντ αγαπούσε μία νέα, την Ρόζα Μπάντ. Αλλά με τη νέα αυτή ερωτοτροπούσε επίσης κι ένας στενός συγγενής του Ντρουντ, ο Τζών Τζάσπαρ.

Στις 24 Δεκεμβρίου, παραμονή των Χριστουγέννων, ο Τζών Τζάσπαρ εξαφανίστηκε μυστηριωδώς. Όλοι υποπτεύθηκαν τότε, ότι τον είχε σκοτώσει ο Έντβιν Ντρουντ, που ήταν ο τελευταίος που πήγε στο σπίτι του για να του ευχηθεί τα «Καλά Χριστούγεννα».

Το χειρόγραφο του Ντίκενς σταματούσε σ' αυτό το σημείο. Όλες οι έρευνες που έγιναν στα χειρόγραφα του, για να εξακριβωθεί με ποιο τρόπο ο συγγραφέας σκεφτόταν να συνεχίσει τη δράση του μυθιστορήματος του, έμειναν άκαρπες. Στις εφημερίδες και στα φιλολογικά περιοδικά, ωστόσο, συνεχίζονταν οι συζητήσεις γύρω στο μισοτελειωμένο αυτό μυθιστόρημα του μεγάλου συγγραφέως, κι έτσι, έπειτα από 44 χρόνια, το 1914, αποφασίστηκε να εισαχθεί σε δίκη ο... Έντβιν Ντρουντ, για να εξακριβωθεί αν ήταν ένοχος.

Η δίκη έγινε στη μεγάλη αίθουσα του Κινγκς Χάλλ και κράτησε όλη την ημέρα της 12ης Ιανουαρίου του 1914. Πρόεδρος του πρωτοτύπου αυτού δικαστηρίου, με λευκή περούκα στο κεφάλι, ήταν ο διάσημος συγγραφέας Τζέσπερτον. Πρόεδρος των

ενόρκων, εξέλεγε ο Μπέρναρ Σώ. Οι ήρωες του έργου παρουσιάστηκαν φορώντας ενδυμασίες του 1870. Ο Έντβιν Ντρουντ, σε ερώτηση του προέδρου, απάντησε, ότι ήταν άθώος, αλλά δεν κατώρθωσε να παρουσιάσει καμιά απόδειξη γι' αυτό. Υπέρ του κατηγορουμένου κατέθεσε και η Ρόζα Μπάντ.

Από τους υπολοίπους μάρτυρες, άλλοι υποστήριξαν πως ο Ντρουντ ήταν άθώος και άλλοι πως είχε σκοτώσει, για λόγους έρωτικής αντίληψης, τον Τζάσπαρ.

Στο τέλος της διαδικασίας, ο Μπέρναρ Σώ παρατήρησε, ότι, ανάμεσα στα πρόσωπα που εμφανίστηκαν μπροστά στο δικαστήριο, βρισκόταν αναμφισβήτητο ο ένοχος, δηλαδή εκείνος που ο Ντίκενς είχε σκοπό να παρουσιάσει ως δράστη του εγκλήματος.

Ο συνήγορος του κατηγορουμένου υποστήριξε κατόπιν την ακόλουθη θέση:

«Ο Ντίκενς, είπε, που κατείχε περισσότερο από κάθε άλλον την αίσθηση του δραματικού στοιχείου, παρουσίαζε πάντοτε στα μυθιστορήματά του τις πιο άπίστευτες εξελίξεις. Δεν θα έγραφε ποτέ, λοιπόν, ένα μυθιστόρημα, στο οποίο ο αναγνώστης θα έμεινε από την πρώτη στιγμή τον πραγματικό ένοχο. Αν στο πρώτο μέρος του βιβλίου του σκόρπισε διάφορες υπόνοιες έναντιον του Ντρουντ, το έκανε για να σχηματίσει ο αναγνώστης την εντύπωση, ότι αυτός είχε σκοτώσει τον Τζάσπαρ, με το σκοπό, όμως, να παρουσιάσει κατόπιν έναν άλλο δράστη του εγκλήματος.

«Αλλά ο Μπέρναρ Σώ υποστήριξε την αντίθετη άποψη. Ο Ντρουντ, είπε, ήταν ο δράστης του εγκλήματος. Ο Ντίκενς σκόρπισε αυτές τις υπονοίες έναντιον του, για να δείξει ακριβώς, ότι το έγκλημα που ήταν προμελετημένο.

Οι ένοχοι συνεδρίασαν δημοσίως. Και κατέληξαν στο συμπέρασμα, ότι δεν υπήρχαν επαρκείς αποδείξεις για να καταδικασούν τον κατηγορούμενο. Έτσι ο Ντρουντ αβώθηκε.

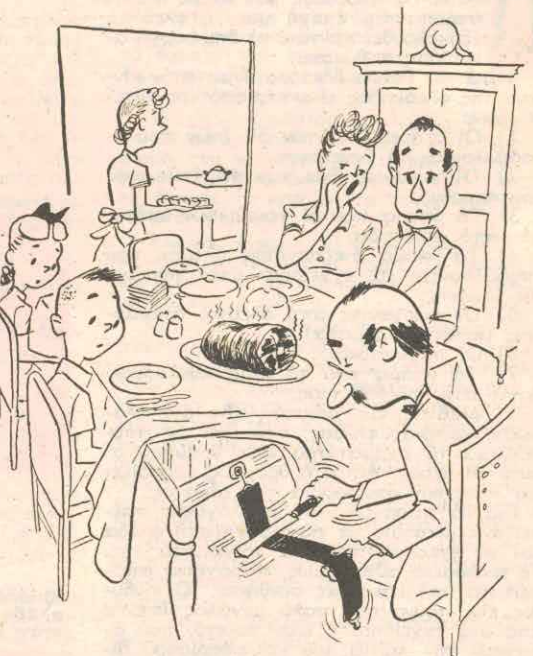
Πυρώμοια δίκη διεξήχθη τον περασμένο χειμώνα και στη Ρώμη. Διάφοροι συγγραφείς, ιστορικοί, δικηγόροι και δικαστές, συγκρότησαν ένα πραγματικό δικαστήριο για να κρίνουν την Βεατρίκη Τσέσι, τη δυστυχισμένη νέα που το 1598 καταδικάστηκε στην ποινή του αποκεφαλισμού, μαζί με τη μητριά της και τον αδελφό της, με την κατηγορία, ότι είχε σκοτώσει τον πατέρα της.

Το δικαστήριο την αθώωσε, με την αιτιολογία, ότι βρισκόταν σε κατάσταση νόμιμης άμυνας, γιατί, όπως αποδείχθηκε από τη διαδικασία και τις μαρτυρίες της εποχής, ο πατέρας της ήταν σκληρός και ακόλαστος και φερόταν στην κόρη του όπως σε μία γυναίκα του δρόμου. Η θανατική ποινή που της επέβαλαν οι σύγχρονοί της δικαστές, ωφείλετο στο ότι η πατρική εξουσία θεωρείτο την εποχή εκείνη ιερή και απαραβίαστη. Η άμοιρη Βεατρίκη έπεσε, λοιπόν, θύμα της σκαπιμότητος, ενώ το έγκλημα της ήταν μία πράξη δικαιοσύνης.

Ένα παρόμοιο δικαστήριο, εξ άλλου, καταδίκασε πριν από μερικά χρόνια, τον Όθελλο, τον περίφημο μαύρο της Βενετίας. Οι δικαστές που τον έκριναν, κατέληξαν στο συμπέρασμα, ότι οι υποψίες του έναντιον της Δυσδαίμονας ήταν τελείως αδικαιολογητές. Του αναγνώρισαν, όμως, το έλαφρυντικό, ότι βρισκόταν σε κατάσταση ψυχικής υπερδιεγέρσεως, γιατί η μεγάλη αγάπη του για τη γυναίκα του του είχε εμπνεύσει μία παθολογική ζήλια. Έτσι, του επέβαλαν την ποινή των...ισοδίων δεσμών.

ΑΝΟΙΓΜΑ ΔΙΑΘΗΚΗΣ
«... και στον άπληστο αδελφό μου, αφήνω τρεις μεταλλικές δραχμές...»

— Τώρα καταλαβαίνω γιατί κρατάει τόσες ημέρες το ψητό τους...

— Ξέρετε πόσους ανθρώπους έχω κάνει εγώ να αγαπήσουν τα πουλιά;

Η «ΨΥΧΙΚΗ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ» ΕΝΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ

Απαγχονίσθηκε δεμένος σ' ένα κάθισμα

Ο Χάρβεϊ Τσόρτς υπήρξε ένα αίνιγμα για τους ψυχιάτρους — τόσο για τα αίτια που τον έσπρωξαν στο έγκλημα, όσο και για τις παράξενες συνθήκες της θανατικής του εκτέλεσεως. Ο νεαρός αυτός κακούργος, ηλικίας 23 χρόνων, κατώρθωσε να ξεγελάσει έναλόκληρο κόσμο που τον μισούσε και που επιθυμούσε την παραδειγματική τιμωρία του...

Η ιστορία αυτή άρχισε στο Σικάγο ένα απόγευμα του Σεπτεμβρίου του 1921. Κάποιος Μπάρνεϊ Ντόγκερτ, πλάσιέ αυτοκινήτων, πήγε τότε στο σπίτι του Τσόρτς, που είχε εκφράσει την επιθυμία να αγοράσει μία καινούργια Πακάρ, αξίας 5.200 δολλαρίων. Ένας συνάδελφός του, ονόματι Κάρλ Άουσμους, που τον είχε συνδεθεί ως εκεί, οδηγώντας την Πακάρ, τον είδε να κατεβαίνει στο υπόγειο του σπιτιού, μαζί με τον Τσόρτς. Περίμενε αρκετή ώρα να ξαναβηθεί, ώσπου επιτέλους έχασε την υπομονή του και κατέβηκε κι αυτός στο υπόγειο για να τον βρει. Δεν είχε βάλει καθόλου κακό στο μυαλό του...

Απ' την ώρα εκείνη, οι δυο πλάσιέ εξαφανίστηκαν. Το βράδυ, οι δικοί τους ανησύχησαν κι είδοποιήσαν την αστυνομία, που δεν έδωσε όμως στην αρχή πολλή σημασία σ' αυτή την υπόθεση.

Αλλά, τ' άλλο πρωί, βρέθηκε στο ποτάμι το πτώμα του Ντόγκερτ. Τα λεφτά του, τα κοσμήματά του, τα χαρτιά του, όλα ήταν άθικτα. Είχε ωστόσο δολοφονηθεί με φρικτό τρόπο.

Οι ντετέκτιβ πήγαν άμεσα στο σπίτι του Τσόρτς, αλλά δεν τον βρήκαν εκεί. Έμαθαν όμως απ' τους γείτονες πως είχε φύγει το πρωί ένωρίς μαζί με τη μητέρα του, με μία καινούργια Πακάρ, για μία γειτονική πόλη, όπου έμενε ο πατέρας του. Πραγματικά, τον βρήκαν σ' αυτή την πόλη και γύρισαν μαζί του με τ' αυτοκίνητο στο Σικάγο.

Το έδαφος του γκαράζ φαινόταν φρεσκοκοσμημένο και μέσα σ' αυτό βρέθηκε θαμμένο βαθεία το πτώμα του Άουσμους...

Στο μεταξύ, είχαν ανακαλύψει στο υπόγειο του σπιτιού του ένα ματωμένο ξύλο και κομμάτια σκουπίδια μ' εκείνο που είχε δώσει τον Ντόγκερτ ο δολοφόνος.

Το έδαφος του γκαράζ φαινόταν φρεσκοκοσμημένο. Και, μέσα σ' αυτό, βρέθηκε θαμμένο βαθεία το πτώμα του Άουσμους!

Στην αρχή, ο Τσόρτς προσποιήθηκε τον ανήξερο. Δεν άργησε όμως να λυγίσει και να ομολογήσει τη διπλή δολοφονία: Είχε χτυπήσει αιφνιδιαστικά τον Ντόγκερτ στο κεφάλι με το χοντρό ξύλο και τον είχε αφήσει στον τόπο. Ύστερα, όταν μπήκε ο Άουσμους, αναζητώντας το σύντροφό του, τον χτύπησε κι αυτόν, για να τον ζαλίσει, τον στραγγάλισε και τον έβαψε — ίσως ζωντανό ακόμα — σ' ένα λάκκο, που είχε σκάψει μέσα στο γκαράζ!

Όταν έγιναν γνωστές οι ανατριχιαστικές αυτές λεπτομέρειες, ο κόσμος εξεγέρθηκε κι επιχείρησε να λυντσάρει το δολοφόνο. Οι αστυνομικοί είδαν κι έπαθαν για να τον προστατεύσουν απ' το εξαγριωμένο πλήθος και να τον μεταφέρουν στη φυλακή.

Μόνον η μητέρα του αρνήθηκε να πιστέψει τις δηλώσεις του.

— Ήταν πάντα ένα καλό παιδί! είπε στους αστυνομικούς. Το πρώτο πράγμα που έκανε, όταν άγγρασε το καινούργιο αυτοκίνητό του, ήταν να με πάρει μ' αυτό στην πόλη που είχε γεννηθεί... Όχι, δεν μπορεί νάν' ένοχος ο γιος μου!

Στη δίκη του Τσόρτς κανείς δεν μπόρεσε να καταλάβει καλά τους λόγους που τον είχαν σπρώξει στο έγκλημα. Είπε μονάχα πως είχε πάντα ένα φλογερό πόθο να αποκτήσει ένα αυτοκίνητο πολυτελείας. Δεν σκόπευε — είπε — στην αρχή να σκοτώσει τον Ντόγκερτ. Μά δεν είχε τα λεφτά που χρειαζόταν για τ' αυτόκινητο. Κι έτσι έγινε εγκληματίας, δίχως να το καταλάβει...

Το δικαστήριο τον καταδίκασε σε θάνατο. Όταν άκουσε την απόφαση, ο νεαρός κακούργος σωριάστηκε στο έδαφος, σαν άψυχη μάσα. Απ' τη στιγμή δε εκείνη, δεν πρόφερε πιά ούτε λέξη.

Οι εφημερίδες σχολίασαν με ικανοποίηση την παραδειγματική καταδίκη «του δράστου της αγριότερης διπλής δολοφονίας που αναφέρουν τα αστυνομικά χρονικά του Σικάγου».

Απ' την ημέρα όμως της καταδίκης του, ο Τσάρλς άρχισε να παρουσιάζει μία αλλόκοτη μεταβολή, που άλλοι την απέδιδαν στη δίκη του βέλγη κι άλλοι στην επίδραση ξένων ψυχικών δυνάμεων.

Δεν άργησε δηλαδή να χάσει τη συνείδησή του περιβάλλοντος. Τις αισθήσεις του ακόμη! Επ' 30 ημέρες, φαινόταν ανίσθητος. Επ' 28 βδομάδες, τον έτρεφαν τεχνητά, μ' ένα έλαστικό σωλήνα, με τον οποίο διασχέται στο στομάχι του αυγά, γάλα, σοκολάτα κι άλλες ρευστές τροφές. Ο οργανισμός του τις χώνευε, με την αυτόματη λειτουργία των σπλάγχων και διατηρούσε έτσι στη ζωή το σώμα του, που έμοιαζε όμως με μία συλλογή ανίσθητων κυττάρων.

Οι δεσμοφύλακες που τον είχαν αναλάβει, δεν ήταν καν βέβαιοι αν ανάττανε. Δεν άνοιγε τα μάτια του, δεν έκανε την παραμικρή κίνηση.

Ωστόσο, ένα ορκωτό δικαστήριο, που ανέλαβε να αποφανθεί για την κατάστασή του, γνωμάτευσε, ότι δεν ήταν τρελλός κι ότι συνεπώς η ποινή του έπρεπε να εκτελεσθεί κανονικά. Οι φρενολόγοι όμως που τον εξέτασαν, χαρακτήρισαν την περίπτωση του ως «ψυχική αυτοκτονία». Με τον παράξενον αυτό τρόπο, ο Τσόρτς είχε καθάρσει ν' αποφυγή κατ' ουσίαν την τιμωρία, εφ' όσον ήταν ήδη «νεκρός» και δεν θα ένοιωθε απολύτως τίποτε όταν θα τον ανέβαν στον αναίσθητο, στην αγχώνη! Δεν κέρδιζαν, λοιπόν, τίποτε οι αντιπρόσωποι της εξουσίας, που είχαν καταβάλει κάθε προσπάθεια για να τον κρατήσουν στη ζωή και να τον παραδώσουν στο δημόσιο...

Γιατροί και ψυχολόγοι εξαντλήσαν τον κόπο κάθε μέσον για να προκαλέσουν μίαν αντίδραση του μυαλού ή των αισθήσεών του. Τον ρωτούσαν, επίμονα, δίχως να παίρνουν καμιά απάντηση. Άγγιζαν ή χτυπούσαν διάφορα μέρη του σώματός του, χωρίς να κινηθεί ούτε ένας μύς του. Την ίδια αναισθησία παρουσιάζει κι όταν ακόμη του χάσανε καρφίτσες κάτω απ' τα νύχια και στους βολβούς των ματιών, κι όταν του κάψανε την άκρη της μύτης του!

Τελικά, αποφάνθηκαν πως είχε χάσει τελείως τις αισθήσεις του και πως δεν διέφερε από ένα νεκρό. Δεν θ' αντιλαμβανόταν καθόλου την εκτέλεσή του.

Ο κυβερνήτης της Πολιτείας αρνήθηκε να επέμβει υπακούοντάς το έργο της δικαιοσύνης. Έτσι, στις 3 Μαρτίου 1922, έγινε η εκτέλεση του Τσόρτς.

Προηγουμένως, τον επισκέφθηκαν στο καλλί του οι γονείς του. Η μητέρα του έσκυψε και του ψιθύρισε κάτι σ' αυτό. Ύστερα τον φίλησε στα χείλη και φώναξε μ' απελπισία:

— Όχι, δεν μπορούνε να σε κρεμάσουνε, αγαπημένο μου παιδί!... Μίλησε μου, πές μου κάτι...

Μά ο κατάδικος έμεινε αμίλητος, ανίσθητος. Η μητέρα του τον ξαναφίλησε πολλές φορές και σωριάστηκε ύστερα λιποθυμή.

Οι βοηθοί του δημίου μετέφεραν τον Τσόρτς πάνω στο Ικρίωμα, δεμένο σ' ένα κάθισμα.

Ο σερφίς τότε τον ρώτησε, κατά τους τύπους, αν είχε να πει τίποτα.

Δεν πήρε καμιά απάντηση.

Ύστερα ο δήμιος του πέρασε τη θηλεία στο λαιμό και τον κρέμασε μαζί με το κάθισμα!

Ο «νεκρός» είχε εκτελεσθεί.

Κοντά ΣΤΟ ΗΦΑΙΣΤΕΙΟ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ σπίτι ήταν παλιό, γκρίζο, ομοιόχρωμο με τη λάβα του ηφαιστείου. Είχε ένα μικρό λαχανόκηπο, τριγυρισμένο μ' ένα φράχτη από φραγκοσυκιές.

Η Άννα, η μοναχοκόρη του γέρο - Νικόλα, έκοβε τα φραγκοσυκιά μ' ένα επιδέξιο χτύπημα του μαχαιριού της και τα κρατούσε ύστερα για λίγο στα δάχτυλά της, πριν τα ρίξει μέσα σ' ένα καλάθι.

Μά δεν φοβάσαι τ' αγκάθια; της είπε κάποτε ο ζωγράφος Φράνκ Ρέντ, που είχε νοικιάσει μία κάμαρα στο σπίτι του πατέρα της.

Τόν κύτταξε με τα μεγάλα βελουδένια μάτια της κι απάντησε:

Έχω σκληρό δέρμα. Δεν υπάρχει φόβος να με τρυπήσουν... Άλλωστε, αυτά τ' αγκάθια δεν κάνουν κακό. Και χαμογέλασε με σημασία.

Ο νέος ζωγράφος έσκυψε το κεφάλι του. Ήξερε λοιπόν η Άννα γιατί είχε καταφύγει σ' εκείνη την έρημιά; Ήξερε ποιά αγκάθια προσπαθούσε να βγάλει έτσι απ' την καρδιά του;

Ξανοσίδε για μία στιγμή τη μορφή της Ρενέ, που τον είχε ξετρελλάνει... τα μάτια της πούκρυναν την προσορία! Ομμήθηκε την άπιστία της.

Ύστερα κύτταξε την Άννα... τη μονη γυναίκα που υπήρχε στο μέρος εκείνο.

Τού είχε φανή άσχημη στην αρχή, με τα κατσαρά μαλλιά, το χαμηλό μέτωπο και τα παχειά χείλη της. Μά ύστερα πρόσεξε τη λεπτή χλωμάδα της, την ένταση της εκφράσεως των ματιών της, τις γραμμές του σφιχτοδεμένου κορμιού της.

Τού ήρθε τότε η ιδέα να τη ζωγραφίσει μέσ' στο περιβάλλον που της ταίριαζε, ανάμεσα στους άγκους της λάδας και στις φραγκοσυκιές. Συνηθισμένος να εργάζεται με μοντέλα εξ επαγγέλματος, της ζήτησε, ξερά και δίχως περιστροφές, να ποζάρη γι' αυτόν γυμνή. Μά, βλέποντάς την να κοκκινίζει, κατάλαβε το λάθος του και δικαιολογήθηκε:

Δεν ήθελα να σε προσβάλω... Για μās τους ζωγράφους, το γυμνό είναι απλώς φρασσι τέχνης, δίχως τίποτε το κακό... Θα ποζάρης στην κάμαρά μου. Δεν θα ναι άλλος από μās τους δυο...

— Όχι, όχι, μη το λές καν! ψιθύρισε η κοπέλλα, τρομαγμένη. Άν σās ακούγε ο πατέρας μου...

— Θα δουλεύουμε νωρίς τ' απόγεμα, όταν ο πατέρας σου κοιμάται. Θα κλειδώσω την πόρτα μου. Μόλις τελειώσω

τώρα κι' αν την ανακάλυπτε. Άδιαφορούσε για όλα, εκτός από τον έρωτα του Φράνκ.

— Πές μου πώς μ' αγαπάς! του ψιθύριζε, ίκετευτικά και παθητικά. Τώρα δεν σκέπτεσαι πιά εκείνη την κυρία... Δεν είν' έτσι;

— Όχι, δεν τη σκέπτομαι! Κι' ο Φράνκ ένοιωθε πώς δεν έλεγε ψέματα... Κουδεντιάζοντας καμμιιά φορά με το γέρο-Νικόλα, ο ζωγράφος τούλεγε:

— Άν ξυπνήση ξαφνικά το ηφαιστείο;... Τώρα τελευταία μάλιστα, τα βράδια, βγαίνει μία κόκκινη λάμψη απ' τον κρατήρα του...

— Μπά, δεν υπάρχει καμείς κίνδυνος, απαντούσε ο γέρος.

Κι' όμως, παρ' όλη την τόση πεποίθησή του, τ' σπίτι τραντάχτηκε ξαφνικά μία μέρα άπδνα σεισμό! Πετάχτηκαν όλοι έξω, στον κήπο.

Μόλις είχαν περάσει το κατώφλι, το σπίτι γκρεμίστηκε. Οι δυο άντρες κι' η κοπέλλα κυττάχτηκαν. Ο Φράνκ κι' η Άννα σκέφθηκαν μονάχα πώς είχαν σωθή. Μά ο γέρο-Νικόλας έφερε τα χέρια του στο πρόσωπο του και φώναξε μ' απελπισία:

— Το σπίτι!... Ο ζωγράφος προσπάθησε να τον παρηγορήσει, λέγοντάς του:

— Θα πέφτετε όπωσδήποτε μία μέρα. Γκρεμίστηκε γιατί είχε ήδη ζημιές, κι' όχι απ' αυτό τον ελαφρό σεισμό. Να εύλογητε το Θεό που γλυτώσαμε όλοι!

Μά εκείνος φαινόταν σαν να μην τον άκουγε. Κύτταξε τ' άλλα σπίτια, τα σκορπισμένα στην κοιλάδα, κι' έλεγε, βογγώντας:

— Το δικό μου σπίτι μονάχα!... Το δικό μου έπεσε!...

Άρχισε να κλαίη σαν παιδί. Ύστερα, ξαφνικά, φώναξε μ' αγωνία:

— Το βιβλιάρειο της Τραπεζής... οι οικονομίες μου... δεν πρόφτασα να το πάρω απ' το μπαούλο!

Άρπαξε ένα κασμά κι' άρχισε να παρομερίζη τα έρείπια. Κάτω απ' την κάμαρα, που είχαν σχηματίσει πέφτοντας δυο δοκάρια της σκεπής, διέκρινε ένα ζωγραφισμένο γυναικείο κορμί. Έπιασε το ταμπλώ, το τράβηξε έξω... κι' έμπηξε μία φωνή, γιατί είχε αναγνωρίσει την κόρη του στη γυμνή εκείνη γυναίκα!

Η Άννα είδε κι' αυτή την εικόνα κι' έπεσε γονατιστή, αμίλητη. Ο ζωγράφος θέλησε κάτι να πη, μά ο γέρος τόν σταμάτησε με μία χειρονομία.

— Τώρα καταλαβαίνω γιατί έπεσε το σπίτι μου... αυτό μονάχα! μουρμούρισε. Ήταν τιμωρία του Θεού για την αμαρτία σας!

Η Άννα τινάχτηκε όρθια, τρέμοντας μήπως την καταραστή ο πατέρας της. Κύτταξε γύρω για το Φράνκ και τον είδε δίπλα στην εικόνα του. Είχε σκύψει πάνω απ' το έργο του και το χείδε ελαφρά, σαν να θέλε να βεβαιωθεί πώς δεν είχε πάθει τίποτε.

Η Άννα δεν τον ενδιέφερε καθόλου, δεν υπήρχε καν γι' αυτόν. Η κοπέλλα τόν είδε ν' απομακρύνεται, κρατώντας το έργο του με εύλαβική προσοχή. Αυτό μονάχα ήθελε να σώση...

Τότε η Άννα ξαναπλησίασε το γέρο. Εκείνος τήν απομάκρυνε με μία χειρονομία, δίχως να μιλήση.

— Έχεις δικιο, πατέρα... τού είπε μ' ένα αναφυλλητό.

Ύστερα τραβήχτηκε πίσω, ως το βάθος του λαχανόκηπου. Ακούμπησε σ' ένα χαμηλό τοίχο, για να μην πείση, κι' έμεινε έτσι, κυττάζοντας τις πλάτες του πατέρα της, που σκυδε πάνω απ' τα έρείπια του σπιτιού...

Μ. ΣΟΡΕΝΤΙΝΟ

Κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα του Ζυλ Μαρσύ

ΠΛΗΓΙΣΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

χρόνος με τους αστυνομικούς που είχε στείλει ο διευθυντής.

— Τζίφος και σείς; τούς είπε χαμογελώντας ο Λουαζώ.

— Πήρε το πρώτο τραίνο.

— Είσαστε βέβαιοι;

— Ναι. Κι' είναι πολύ άργα πιά για να τόν τσακώσουνε όταν φτάση στο Παρίσι. Τώρα θ' αλωνίση την ασφάλτο, με τα χέρια στις τσέπες, σαν βέρος Παριζιάνος.

— Δεν θα προφτάση να χορτάση ασφαλτο, ψιθύρισε ο Σωμόν.

Πραγματικά, ο Ώντεκέρ είχε πάρει το πρώτο τραίνο για το Παρίσι. Έπωφελείτο έτσι απ' την ώρα που είχε ακόμη στη διάθεσή του — γιατί μάντευε πώς ο Κολλιβέ δεν θα εγκατέλειπε εύκολα την παρτίδα, κι' ότι θα είδοποιούσε την αστυνομία.

Τούμεναν λίγα λεφτά ακόμη, από κείνα που τού είχε δώσει με τόση γενναιοδωρία ο ντε Κερουνιόν.

— Άν προλάβαινε, θ' άλλαζε ρούχα, γιατί, με την περιγραφή του, κινδύνευε ν' αναγνωρισθ. Μά για να γίνη αυτό, έπρεπε να φτάση πρώτα στο Παρίσι.

Πραγματικά, μόλις βρέθηκε στο Παρίσι, μπήκε σ' ένα μαγαζί που πουλούσε μεταχειρισμένα ρούχα κι' άλλαξε τελείως εμφάνισι. Ύστερα ξυρίστηκε κι' έκοψε το μουστάκι του, σ' ένα κουρείο.

— Έπειτ' από λίγο, είχε φτάσει στον κήπο του Κεραμεικού. Βρισκότανε τώρα κοντά στο σπίτι του, στη γυναίκα του, στην αγαπημένη του Λουίζα! Στο τελευταίο γράμμα τους, που είχε λάβει πρό μηνών, όταν ήταν ακόμη στο Μπουράιγ, τού γράφανε πώς δεν θέλανε ν' αφήσουν το μικρό εκείνο διαμέρισμα, όπου είχαν γνωρίσει άλλοτε λίγη εύτυχια.

Ποιός ξέρει σε ποιά φτώχεια θα ζούσανε!...

Η καρδιά του Ώντεκέρ χτυπούσε δυνατά. Ήξερε καλά πώς αυτοί που τόν κνηγούσαν σαν άγριμι, θα τού στήνανε παγίδες γύρω απ' τη γυναίκα του και την κόρη του.

Δίσταζε ανάμεσα σ' αυτό τόν κίνδυνο και στην ανυπομονησία του να ξαναδθ εκείνες που αγαπούσε, να τις φιλήση, να βρθ επιτέλους λίγη εύτυχια μέσα στα μάτια εκείνα που τού είχαν λείψει τόσον καιρό...

— Άν μπορούσα να τις προειδοποιήσω, θα εύκολυνόταν αυτή η συνάντησή μας! Ψιθύρισε.

Μά πώς να επικοινωνήση μαζί τους; Σίγουρα, η αστυνομία δεν θ' άφινε να φτάση τίποτε στα χέρια τους, δίχως να το έλέγξη. Θα φύλαγαν αστυφύλακες μέσα στο σπίτι και γύρω στο δρόμο, κρυμμένοι στις γωνιές...

Σε ποιόν να εμπιστευθθ ένα γράμμα; Σκέφθηκε τότε πώς θαχε ίσως την τύχη να συναντήση τη Λουίζα όταν θαδανιαν απ' το άτελιέ που εργαζότανε.

Μά εξακολουθούσε άραγε να εργάζεται εκεί;

Πάντως, θα μάθαινε τί είχε γίνει, θα ριτούσε τις άλλες εργάτριες. Ήθελε να μνηθ, με κάθε θυσία!

Κάνοντας ένα μεγάλο γύρο, έφτασε στο βουλευτήριο Ώσμον όταν κόντευαν πιά οι 7. Οι μοδιστρώλες θαδανιαν από στιγμή σε στιγμή.

Ο Ώντεκέρ ήταν τόσο συγκινημένος, ωστε ένοιωθε να λυγίζουν τα γόνατά του. Άναγκάσθηκε να καθήση σ' ένα πάγκο για να συνέλθθ.

Ξαφνικά, είδε να ξεπροβάλλη απ' τη γωνία του δρόμου μία συντροφιά από κοπέλλες γελαστές και φλύαρες. Σηκώθηκε απότομα και τις πλησίασε.

Ήταν άραγε ανάμεσά τους η κόρη του, η αγαπημένη του Λουίζα;

Μά, όσο κι' αν κύτταζε, όσο κι' αν έφαγε με τα μάτια του όλα εκείνα τα πρόσωπα, δεν είδε εκείνη που αναζητούσε.

Τώρα είχαν φύγει πιά όλες οι εργάτριες απ' το μοδιστράδικο, κι' αυτός έμεινε ακόμα εκεί, απελπισμένος.

Δυο κοριτσάκια 15 χρονών, πιασμένα απ' το μπράτσο, βγήκαν απ' το άτελιέ, διέσχισαν το δρόμο και στάθηκαν κοντά στοί

Πάνω στο κρεβάτι ήταν ξαπλωμένες δυο γυναίκες σε μία στάση σαν να κοιμόντουσαν ψυχά-ψυχά...

— Το δικό μου σπίτι μονάχα έπεσε!... έλεγε βογγώντας.

την εικόνα, θα τήν πάρω μαζί μου στην πρωτεύουσα, όπου δεν σέ ξέρει κανείς...

Η Άννα κούνησε το κεφάλι της άρνητικά. Ωστόσο, ο Φράνκ άρχισε να ετοιμάζθ το φόντο της εικόνας. Ήταν βέβαιος πώς θα τήν έπειθε.

Ένα πρωί, ενώ δούλευε στο άτελιέ του, άκουσε πίσω του τη φωνή της:

— Τι όμορφο που είναι!... Έσύ είσαι όμορφη! της είπε, αγκαλιάζοντάς την απ' τη μέση. Έσύ μονάχα... Έσύ είσαι το παν... για το έργο μου και για μένα!

Εκείνη χλώμιασε και προσπάθησε να τού ξεφύγη. Μά αυτός τήν έσφιγγε, τη φιλούσε στα χείλη, λέγοντάς της ερωτόλογα, που ίσως αυτός πρώτος τα πίστευε αληθινά. Κι' η Άννα, χαλιωμένη, μεθυσμένη, έπιε επιτέλους το καί.

Πέρασε τις ωραιότερες μέρες της ζωής της. Ποζάριζε την ώρα που κοιμόταν ο πατέρας της στην κουζίνα. Μά δεν τήν ένοιαζε

Ήντεκερ γιά ν' αγοράσουν πορτοκάλια ἀπὸ ἕνα μαγαζάκι.

Ὁ Ήντεκερ συγκέντρωσε τότε ὅλο του τὸ θάρρος.

— Δεσποινίδες μου, εἶπε μαλακά, θὰ σὰς ζητήσω μιά μεγάλη χάρι... Μὴ φοβάστε! Ἀκούστε με...

— Ἐκεῖνες τὸν κούταξαν στὴν ἀρχὴ μ' ἕνα πονηρὸ καὶ εἰρωνικό χαμόγελο. Βλέποντάς τον ὅμως νὰ τρέμῃ ἀπ' τὴν ταραχὴ, ἐνδιαφέρθηκαν γι' αὐτόν, κι' ἡ μιά τους τὸν ρώτησε, δίχως πιά νὰ χαμογελάει:

— Τί θέλετε, κύριε;

— Μιά μικρὴ πληροφορία.

— Μιλήστε, κύριε.

— Μοῦ εἶπαν πὼς ἐργαζότανε στὸ ἴδιο μοδιστράδικο μὲ σὰς μιά κοπέλλα ποὺ λέγεται Λουίζα Ήντεκερ.

— Ναί, ἀλήθεια... Ἡ κόρη τοῦ καταδίκου.

Ὁ Ήντεκερ ἔνοιωσε ἕνα πόνο στὴν καρδιά. Ἐστὶ εἶχαν ὀνομάσει λοιπὸν τὸ παιδί του, τὸ πολυαγαπημένο του παιδί!...

Τὰ μάτια του βορβώσανε, μὰ κατὰφερε νὰ καταπιῇ τὰ δάκρυά του καὶ νὰ διατηρήσῃ μιά φαινομενικὴ ἀδιαφορία.

— Μάλιστα, δεσποινίς, ἡ κόρη τοῦ καταδίκου, ἀπάντησε, ὠθέλοντάς τον νὰ τῆς μιλήσῃ... Πῆγα ἀπ' τὸ σπίτι της, ἀλλὰ δὲν τὴ βρήκα ἐκεῖ.

— Δὲν τὴ βρήκατε; Περιέργο!... Ἡ Λουίζα εἶναι ἀρρωστή ἀπὸ καιρὸ, καὶ μάλιστα βαρειά...

— Ὁ, Θεέ μου!

— Τί πάθατε, κύριε;

— Τίποτα, δεσποινίς, τίποτα. Ἐξακολούθησε, σὰς παρακαλῶ.

— Ναί, εἶναι τόσο ἀρρωστή, ὥστε ἀναγκάσθηκε ν' ἀφίση τὴ δουλειά της στὸ μοδιστράδικο καὶ νὰ μένῃ διαρκῶς στὸ σπίτι της.

— Μὰ τί ἀρρώστεια ἔχει; Δὲν ἐμάθατε.

— Τύφο, νομίζω. Δὲν εἶν' ἐστὶ, Σουζάννα; ρώτησε ἡ κοπελλίτσα τὴ συντροφισσά της, ποὺ κούταξε μ' ἐνδιαφέρον τὸν Ήντεκερ.

— Ναί, κάτι τέτοιο... κάτι πολὺ σοβαρὸ... Φαίνεται μάλιστα πὼς τὴν ἔχουν πολὺ ἀσχημα, μητέρα καὶ κόρη! Καταλαβαίνετε... ὅταν μὲν κανεῖς ἕνα - δύο μῆνες χωρὶς δουλειά, οἱ οἰκονομίες τελειώνουνε... Οἱ γιὰτροὶ καὶ τὰ φάρμακα κοστίζουν ἀκριβά...

— Στὴν ἀρχὴ, εἶδα μιά - δύο φορές τὴν καυμένη τὴ Λουίζα καὶ τῆς σύστησα νὰ πάῃ στὸ νοσοκομεῖο. Μὰ ἡ μητέρα της δὲν ἤθελε οὔτε νὰ τ' ἀκούσῃ... καὶ τὴν κράτησε σπίτι. Τὶς ἐπισκέφθηκαν δὺο ἢ τρεῖς φορές ἀκόμα, κι' ὕστερα δὲν ξαναπῆγα πιά. Δὲν μπορούσα νὰ κρατήσω, σ' αὐτὸ τὸ θλιβερὸ θέαμα ποὺ μοῦσφιγγε τὴν καρδιά!...

Ὁ Ήντεκερ ἀκούει, μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο, γεμάτος ἀπελπισία.

Μὲ πολὺ κόπο βρήκε τὴ δύναμι νὰ ρωτήσῃ:

— Κι' ἀπὸ τότε δὲν ἐμάθατε πιά κανένα νέο τους;

— Ὁχι.

— Δὲν ξέρετε τί γίνεται ἡ Λουίζα;

— Δὲν ξέρω τίποτ' ἄλλο.

— Μπορεῖ λοιπὸν... νάχη πεθάνει, τώρα ποὺ μιλοῦμε; πρόφερε ὁ Ήντεκερ μὲ φωνὴν ὑπόκωφον.

— Ἄ, ὅχι! φώναξε ἡ κοπελλίτσα. Θὰ τὸ μαθαίναμε, θὰ μὰς τὸ λέγανε.

Κι' ἀφοῦ σάπασε μιά στιγμὴ, πρόσθεσε:

— Αὐτὸ μονάχα θέλατε νὰ μὰς ρωτήσετε, κύριε;

— Ναί, αὐτὸ, δεσποινίς.

— Ἀντίο σας λοιπὸν!

Κι' οἱ δύο μικρὲς ἀπομακρύνθηκαν, ἀφίνοντας τὸ δυστυχισμένον ἄνθρωπο ἀκίνητον, σὰν ἀπολιθωμένο, πνιγμένο ἀπὸ μιά ἀγωνία ἀκατονάστη.

— Τί νὰ κάνω, Θεέ μου; Τί νὰ κάνω;... ψιθύρισε ἐκεῖνος.

Δίχως νὰ σκέπτεται πιά τοὺς τόσους κινδύνους ποὺ τὸν ἀπειλοῦσαν, κατέβηκε πάλι πρὸς τὴν ὁδὸ Σαιντ - Ὀνορέ. Περνώντας ἐξω ἀπ' τὸ σπίτι ποὺ ἔμενε ἄλλοτε ὁ Μπωπρελὸν, σήκωσε τὰ μάτια του καὶ κούταξε τὰ παράθυρα.

Ἐκεῖ εἶχε γίνεи ἄλλοτε τὸ ἐγκλημα γιὰ τὸ ὁποῖο καταδικάσθηκε ἄλλοτε. Ἐκεῖ εἶχαν ἀρχίσει ὅλες οἱ δυστυχίες του.

Ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι εἶχε ξεκινήσει ἡ ἀτίμωσί του κι' ἡ ἀβλιότητα γιὰ κείνους ποὺ εἶχε ἀφίσει πίσω του!... Ἄ, πὼς θὰ ἐκδικιότανε, μιά μέρα!...

Συνέχισε ὕστερα τὸ δρόμο του καὶ σταμάτησε μερικά βήματα μακριὰ ἀπ' τὸ σπίτι του. Τόδελεπε! Ἐκεῖ μέσα ὑπόφερε ἡ κόρη του, ψυχομαχοῦσε ἴσως στὸ κρεβάτι τῆς ἀρρώστειας της... ἂν δὲν εἶχε πεθάνει κι' ὅλας!

Ἡ σκέψι αὐτὴ τὸν ξετρελλάνει, τὸν ἔκανε νὰ ξεχνᾷ κάθε στοιχειώδη προφύλαξι.

Εὐτυχῶς εἶχε νυχτώσει πιά, καὶ τὸ σκοτάδι τὸν προστατεύει.

Πέρασε καὶ ξαναπέρασε ἐπανελημμένως ἀπ' τὸ δρόμο, γλίστρωντας ματιές μέσα στὶς γύρω ταβέρνες καὶ προσπαθώντας ν' ἀνακαλύψῃ τοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ μπορούσε νὰ κρύβονταν ἐκεῖ, γι' αὐτόν...

Μὰ δὲν εἶδε τίποτε τὸ ὑπόπτο, κι' ἀποφάσισε νὰ ριψοκινδυνέψῃ.

Ἡ θυρωρὸς τοῦ σπιτιοῦ του — τουλάχιστον ἐκεῖνη ποὺ ἤξερε ἄλλοτε — ἦταν μιά καλὴ γυναίκα. Ἄν δὲν εἶχε ἀλλάξει στὸ μεταξὺ, δὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ τίποτα ἀπ' αὐτήν. Ἀπερνώντας μάλιστα, θάταν ἡ πρώτη ποὺ θὰ τὸν βοηθοῦσε καὶ θὰ τὸν προφύλαγε.

Μπήκε στὸ σπίτι. Ἡ θυρωρὸς ἦταν μόνη. Δὲν ὑπῆρχε κανεῖς ἀστυνομικὸς μαζί της, στὸ θυρωρεῖο.

Κούταξε τὸν Ήντεκερ, ἀλλὰ δὲν τὸν ἀναγνώρισε ἀμέσως — τόσο ποὺ εἶχε γεράσει ἀπ' τὰ βάσανα...

— Μὴ μὲ προδώσετε, καλὴ μου κυρα - Λεόν! τῆς εἶπε ἐκεῖνος.

Τὸν κούταξε προσεκτικώτερα, ἀπὸ πῶς κοντὰ, καὶ φώναξε ἁφνικά:

— Ὁ, Θεέ μου! Μὰ ἐσεῖς εἰσάσατε...

— Ναί, εἰμ' ἐγὼ, ὁ Ήντεκερ... Δραπέτευσα... καὶ μὲ κινηγάνε...

— Δυστυχισμένε! Ἄν μείνεις ἐδῶ πέντε λεπτὰ ἀκόμα, χαθήκατε! Ἀπὸ τοὺς βδομάδες τώρα, τριγυρίζουν ἀστυνομικοὶ γύρω ἀπ' τὸ σπίτι. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς μάλιστα μένει ἐδῶ μέσα διαρκῶς. Τώρα μόλις βγήκε, γιὰ νὰ φάῃ κάτι, καὶ θὰ ξαναγυρίσῃ γρήγορα... Φύγετε, φύγετε, ὅσο εἶν' ἀκόμη καιρός!

— Θέλω νὰ ξαναδαῖ τὴ γυναίκα μου καὶ τὴν κόρη μου, κυρα - Λεόν!

— Ἦταν ἀρρωστή ἡ κόρη σας, μὰ τώρα

πάει καλλίτερα, Γλύτωσε... Φύγετε λοιπὸν!... Θὰ τοὺς πῶ πὼς εἰσάσατε στὸ Παρίσι... Θὰ σὰς βοηθῶ νὰ ἐπικοινωνήσετε μαζί τους... μὰ φύγετε γρήγορα! Μὴ χάσετε!

— Θέλω νὰ τίς δῶ, νὰ τίς φιλήσω... ἕνα λεπτό μονάχα!

— Ἀφοῦ ἐπιμένετε τόσο... Μὰ, ἂν πάθετε κανένα κακὸ, σεις θὰ τὰχτε θελήσει!

Ὁ Ήντεκερ ἀνέβηκε γρήγορα τὴ σκάλα καὶ χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ τελευταίου πατώματος.

Τὸ μέτωπό του ἦταν μουσκεμένο ἀπὸ ἰδρώτα, ἀπ' τὴ συγκίνησι ποὺ ἐνοίωθε.

Κανεῖς δὲν ἀπάντησε. Χτύπησε δυνατύτερα, ὅπως συνήθιζε νὰ κάνῃ ἄλλοτε, ὅταν γυρίζε ἀπ' τὴ δουλειά του. Τίποτα καὶ πάλι.

Χτύπησε ἄλλες δύο φορές, ὅσο πῶς δυνατὰ μπορούσε, τίποτα!...

Τί συνέβαινε λοιπὸν, πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴν πόρτα;...

Ξανακατέβηκε γρήγορα κι' εἶπε μ' ἀγωνία στὴ θυρωρὸ:

— Χτύπησα καὶ ξαναχτύπησα τὴν πόρτα, μὰ δὲν ἀπαντᾷ κανεῖς.

— Παράξενον αὐτό!... Σίγουρα, ἡ γυναίκα σας εἶναι πάνω... κοντὰ στὴ Λουίζα, ποὺ βρίσκεται ἀκόμη στὸ κρεβάτι... Τὴν εἶδα νὰ κατεβαίνῃ δύο - τρεῖς φορές, τ' ἀπόγεμα, καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ μὲ κάτι πράγματα ποὺ εἶχε ψωνίσει καὶ ποὺ τὰ κουβαλοῦσε μὲς' στὴν ποδιά της...

— Κάτι κακὸ τοὺς συνέβη, κυρα - Λεόν! Εἶμαι βέβαιος!... Κάποια μεγάλη δυστυχία...

— Θεέ μου! Μὰ τί φαντάζεστε λοιπὸν; Θέλω νὰ μάθω... νὰ μάθω!...

Στὸ μεταξὺ, εἶχαν ἀνεβῇ κι' οἱ δύο μαζί τὴ σκάλα. Ὁ Ήντεκερ ἀκούμπησε τὴ γερὴ πλάτη του στὴν κλειδωμένη πόρτα καί, μὲ μιά ὑπερτάτη προσπάθεια, τὴν ἔσπασε, τὴν ἀνοίξε.

Μιά πνιγερὴ μυρωδιὰ ἀνθρακικοῦ ὀξέος ξεχύθηκε ἐξω, τοὺς ἔκοψε τὴν ἀνάσα, τοὺς ἔκανε νὰ τραθηχτοῦνε δύο βήματα πίσω.

— Ἔνα γιὰτρό! Ἐνα γιὰτρό γρήγορα! ξεφώνισε ὁ Ήντεκερ.

Κι' ἐνῶ ἡ θυρωρὸς ξανακατέβαινε τρέχοντας τὴ σκάλα, σὰν τρελλή, αὐτὸς μπήκε στὸ διαμέρισμα, σπάζοντας τὴ πόρτες κι' ἀνοίγοντας ὅλα τὰ παράθυρα.

Οἱ δυστυχισμένε!... μονολογοῦσε μ' ἀπόγνωση. Δὲν μπορούσαν πιά ν' ἀνέξουνε σὲ τόσο κακορίζικια... καὶ θέλησαν νὰ βάλουνε τέλος... Ὁ, Θεέ μου, εἶν' ἀδικο αὐτό!...

Μπαίνοντας στὴν τελευταία κάμαρα, κόντεψε νὰ πᾶθῃ κι' ὁ ἴδιος ἀσφυξία. Ἀπὸ κεῖ μέσα προερχότανε τὸ δηλητηριώδες ἀέριο. Δυὸ μαγκάλια καίγανε στὴ μέση. Καί, πάνω στὸ κρεβάτι, ἦταν ξαπλωμένες δύο γυναῖκες, ντυμένες κι' ἀγκαλιασμένες, σὲ μιά στάσι σὰν νὰ κοιμόνταν ἤσυχα - ἤσυχα.

— Γυναίκα μου!... Κόρη μου!... φώναξε ὁ Ήντεκερ.

Κι' ἔπεσε κι' αὐτὸς κοντὰ στὸ κρεβάτι, μὴ ἔχοντας πιά δυνάμεις γιὰ νὰ τίς βοηθήσῃ. Τὶς νομίζε ἄλλωστε πεθαμένες, πάνω στὴν πρώτη παρακάλη του.

Τώρα ὁ καθαρὸς ἀέρας ἔμπαινε στὸ δωμάτιο κι' ἔδιωχνε τὸ δηλητήριο.

Ὁ Ήντεκερ συνήλθε, ἀνοίξε τὰ παράθυρα

καὶ πέταξε τὰ εὐδ' μαγκάλια μέσα στὸ τζάκι.

Ἡ κυρα - Λεόν ἔφτασε, μαζί μ' ἕνα γιὰτρό.

— Ὁ κύριε, ἐλπίζετε νὰ τίς σώσετε;... ρώτησε ὁ Ήντεκερ μ' ἀναφυλλήτα.

Ὁ γιὰτρός δὲν ἀπάντησε. Ἐσπευσε μονάχα νὰ περιποιηθῇ τίς δύο γυναῖκες, ξέροντας πὼς ἡ παραμικρὴ καθυστέρησι μπορούσε ν' ἀποβῇ μοιραία.

Στὸ μεταξὺ, ἡ θυρωρὸς πλησίασε τὸν κατὰσκο καὶ τοῦ εἶπε σιγα:

— Δὲν πρέπει νὰ κατεβῇ κάτω, στὸ θυρωρεῖο...

Ἐκεῖνος δὲν τὴν ἄκουσε. Ἦταν ἀπασχολημένος ἀποκλειστικά μὲ τὴ γυναίκα του καὶ μὲ τὴ Λουίζα. Ἀνυπομονοῦσε νὰ τίς δῇ νὰ ξαναγυρίζουν στὴ ζωὴ — ἡ νὰ διαβάσῃ στὸ πρόσωπο τοῦ γιαιτροῦ τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν!

— Ἀκούστε με λοιπὸν! πρόσθεσε ἡ θυρωρὸς. Δὲν ἔχω νὰ σὰς πῶ πολλά πράγματα. Βρίσκεται ἕνας ἀστυνομικὸς κάτω στὸ θυρωρεῖο! Ἐχουν ὑποπτεῖθῃ, φαίνεται, πὼς ἔχετε γυρίσει στὸ Παρίσι...

Ἐίσαστε τυχεροὺς ὅμως: Αὐτὸς ὁ ἀστυνομικὸς δὲν εἶν' ὁ ἴδιος ποὺ ἐρχότανε ἀπὸ δεκαπέντε μέρες. Εἶναι καινούργιος. Δὲν μὰς ξέρει... δὲν ξέρει τὸν ἄντρα μου, ποὺ δουλεύει κλητήρας σ' ἕνα γραφεῖο. Θὰ τοῦ πῶ πὼς εἰσάσατε σεις ὁ ἄντρας μου. Μὴν τὸ ξεχάστε, ἂν τυχὸν τοῦ ἔρθῃ ἡ ἰδέα ν' ἀνεβῇ ἐδῶ γιὰ νὰ δῇ τί συμβαίνει!...

Ἡ γυνὴν νὰ τοῦ πῶ τώρα πὼς ὁ ἄντρας μου βρίσκεται κοντὰ στὴν κυρία Ήντεκερ. Κι' ὁ Θεὸς ἂς βάλῃ τὸ χερί του!...

Ὅταν θὰ θελήσετε ἀργότερα νὰ κατεβῇ, θὰ φροντίσω μὲ τρόπο νὰ σῶσω τὸ φῶς, ποὺ βρίσκεται ἀντίκρου στὸ θυρωρεῖο. Ὅλα περάσατε μέσα στὸ μισοσκοτάδι... Ὑστερα, θὰ τὰ βγάλετε πέρα ὅπως μπορεῖτε!

Ὁ Ήντεκερ ἐξακολουθοῦσε νὰ μὴ τῆς δίνῃ προσοχή. Μὰ ἐκεῖνη νόμιζε πὼς τὴν εἶχε ἀκούσει, καθορμάσε ἀπ' αὐτὴ τὴν πλευρὰ καὶ ξανακατέβηκε στὸ θυρωρεῖο.

Ἐπιτέλους, ὁ γιαιτρός στράφηκε πρὸς τὸν δραπέτη.

— Λοιπὸν, κύριε;... ρώτησε ἐκεῖνος μ' ἀγωνία.

— Ὅλα τίς σώσω... Σὰς τὸ ἐγγυώμαι!

Τότε ὁ Ήντεκερ ξέσπασε σὲ λυγμούς.

Πραγματικά, ἡ γυναίκα του εἶχε ἀνοίξει κι' ὅλας τὰ μάτια της. Μὰ κι' ἡ Λουίζα ξαναβάρισε τίς αἰσθήσεις της — μολοντὶ ἡ δικὴ της κατάσταση ἦταν σοβαρώτερη γιὰτὶ τὴν εἶχε ἐξασθενήσει ἀπὸ πρὶν ἡ ἀρρώστεια της.

Κουττάζονταν οἱ δύο τους, ζαλισμένες ἀκόμη, μὲ τὸ κεφάλι βαρὺ καὶ τὰ μάτια θολά. Κούταζαν τοὺς δύο ἄντρες: τὸν γιαιτρό ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ τίς περιποιήται, καὶ τὸν ἄλλο ποὺ δὲν τὸν εἶχαν ἀκόμη ἀναγνώρισει!...

Τέλος, ξαναγύρισαν οἱ ἀναμνήσεις τους.

— Γιατί ζοῦμε ἀκόμη; Γιατί μὰς σώσατε; ψιθύρισε ἡ Λουίζα.

Κι' ἀκούμπησε κλαίοντας τὸ ὁμορφὸ κεφάλι της στὸν ὦμο τῆς μητέρας της.

Ὁ γιαιτρός ἔγραψε μιά συνταγή.

— Ὅχι μείνετε κοντὰ τους, κύριε; ρώτησε.

— Καί βέβαια! ψιθύρισε ὁ Ήντεκερ.

Ὁ γιαιτρός ἔφυγε, ἀφίνοντάς τον μονάχο μὲ τίς δύο γυναῖκες.

Ἐκεῖνος πλησίασε τότε τὸν κρεβάτι, ἀπ' ὅπου εἶχε ἀπομακρυνθῇ προηγουμένως γιὰ ν' ἀφίση μεγαλύτερη ἐλευθερία στὸν γιαιτρό.

Οἱ δύο γυναῖκες τὸν κούταξαν προσεκτικότερα. Ἐαφνικά, ἡ Λουίζα ἐμπῆξε μιά φωνὴ πνιγμένη:

— Μητέρα... μητέρα... κούταξε!...

Ἡ κ. Ήντεκερ ἀναγνώρισε κι' αὐτὴ μὲ τὴ σειρά της τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο, ποὺ ἔκλαιγε μὲ λυγμούς, γονατισμένον κοντὰ τὸ κρεβάτι.

Τοῦ ἀνοῖξαν κι' οἱ δύο τὴν ἀγκαλιά τους καὶ τὸν ἐσφίξαν μ' ὅλη τὴν τρυφερότητα τοῦ φτωχῶν κι' ἐγκαταλειμμένων πλάσματος ποὺ ξαναβρίσκοντε ἐπιτέλους τὸν προστάτη τους.

Ἐπειτα ἀπ' τίς πρώτες διαχύσεις, ὁ Ήντεκερ τοὺς ἐξήγησε ἀναγκαστικά πὼς βρισκότανε στὸ Παρίσι, πὼς εἶχε δραπέτευσιν ἀπ' τὰ κάτεργα καὶ τοῖους κινδύνους διέτρεχε. Αὐτὰ ὅμως μὲ λίγα λόγια, σύντομα.

Τώρα ποὺ ἤξερε πὼς εἶχαν σωθῇ οἱ δύο τους, σκεπτόταν τίς παγίδες ποὺ τοῦ εἶχε στήσει ἡ ἀστυνομία, κι' ἀγωνιοῦσε, ὄχι γιὰ τὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ γιὰ κείνες...

Ἄν τὸν ξαναπιάσει ἡ ἀστυνομία, ἡ ἀπελπισία θὰ τὸρμάκιζε πιά τὴν μητέρα καὶ κόρη. Ἐνῶ, ξέροντάς τον ἐλεύθερο, ἔαπαιρναν θάρρος καὶ θὰ περιμέναν τὴν εὐλογημένη ὥρα ποὺ θὰ τοὺς ἔλεγε ὁ δραπέτης:

«Ἐλᾶτε τώρα νὰ μὲ βρῆτε... Ὅλα ζήσουμε μαζί στὸ ἐξῆς... δὲν θὰ χωρίσουμε πιά... Ὅλα δουλεύουμε, μακριὰ ἀπ' τὴ Γαλλία, σὲ μιά χώρα ὅπου δὲν θάχουμε πιά τὸν ἐφιάλτη τῆς ἀστυνομίας καὶ τῶν κατέργων».

Μὰ γι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τίς ἀφίση, νὰ φύγῃ τώρα.

Πῶς ὅμως πάλι ν' ἀπομακρυνθῇ ἐστὶ ἀπ' αὐτές, χωρὶς ν' ἀκούσῃ ἀπ' τὸ στόμα τους τὴν ἀφήγησι τῆς αυτοκατονίας τους, τίς αἰτίες ποὺ τίς εἶχαν σπρώξει σὲ τέτοιον ἀπεγνωσμένο διάδημα; Πῶς νὰ φύγῃ δίχως νὰ τίς παρηγορήσῃ, νὰ τοὺς τὸνωση τὸ ἠθικὸ καὶ νὰ τίς μαλώσῃ τρυφερά;

Ἡ Λουίζα ἦταν πολὺ ἀδύνατη ἀκόμα γιὰ νὰ μιλήσῃ. Τὰ εἶπε λοιπὸν ὅλα ἡ μητέρα της:

— Στὴν ἀρχὴ, ὅλα πῆγαιναν καλά. Τὰ πρώτα χρόνια, μετὰ τὴν καταδίκη σου, δὲν ὑποφέραμε πολὺ. Ἡ Λουίζα ἐργαζότανε.

Ἐγὼ πάλι ἔκανα ὅ,τι μπορούσα γιὰ νὰ τὴν βοηθῶ. Τὰ ξέρεις, αὐτά. Σοῦ τάχαμε γράψῃ.

Ἡ Λουίζα συγχωροῦσε εὐκόλα τοὺς προσβλητικούς ὑπαινιγμούς ποὺ τῆς ἔκαναν γιὰ τὸν πατέρα της. Ἡ περηφάνεια της δὲν τὴν ἄφινε νὰ θυμώσει, νὰ πειραχθῇ.

«Ὑστερα ἀρρώστησα σοβαρά, ἐδῶ καὶ τρεῖς - τέσσερες μῆνες. Χρειάστηκαν μεγάλα ἐξόδα. Ἡ Λουίζα κουράστηκε πάρα πολὺ γιὰ νὰ τὰ βγάλῃ πέρα. Κι' ὅταν ἐγὼ ἐγὼ καλὰ ἔπεσε αὐτὴ ἀρρωστή».

Ἐγνώρισαν τότε τὴ μαυρὴ πτώχεια!

Στὴν ἀρχὴ, μὰς βοηθήσανε διάφοροι καλὸι καρδοὶ ἄνθρωποι. Μὰ δὲν μπορούσαν, βέβαια, νὰ μὰς συντηροῦνε διαρκῶς... Ὁ, καὶ μὲν μὲν ἄντρα ἂν ἤξερες πόσο κλαψμε!...

Ἡμεῖς μὲν, χωρισμένες ἀπὸ σένα... Δὲν ἤχαμε κανένα κοντὰ μας, γιὰ νὰ μὰς δίνῃ θάρρος... Ὁ γυῖός μου ἔκανε τὴ θητεία του. Τοῦ κρύψαμε τὴν κα-

τάντια μας, γιὰ νὰ μὴ γίνῃ ἀκόμα πῶς δυστυχημένης...

»Στὸ τέλος, μὰς κυρίεψε πιά ἡ ἀπελπισία. Ἡ ἀντοχή μας ἐξαντλήθηκε. Κι' ἤρθε καὶ στίς δύο μας ἡ ἴδια σκέψι... μιά μέρα ποὺ δὲν εἶχαμε πιά τίποτα ἐδῶ... καὶ ποὺ πεινούσαμε!

— Ὁ, Θεέ μου! Θεέ μου!

— Προσπαθήσαμε ὥστόσο ν' ἀντισταθούμε σ' αὐτὴ τὴν καταραμένη σκέψιν... Ἐφτάσα στὸ σημεῖο νὰ ζητιανεύω γύρω ἀπ' τίς ἐκκλησίες... Πέρασαμε ἐστὶ δύο - τρεῖς μέρες ἀκόμα... Ἀπευθύνθηκα σὲ διάφορα φιλανθρωπικά ἱδρύματα. Μοῦ δώσανε λίγα λεφτά. Μὰ, ὅταν μοῦ τελειώσανε καὶ πῆγα νὰ τοὺς ξαναζητήσω, περιγράφοντάς τους τὴ μαυρὴ πτώχεια μας καὶ τὴν ἀπόγνωσίν μας, μοῦ ἀπάντησαν πὼς δὲν μπορούσαν πιά νὰ μ' ἐλεήσουν...

Ἡ μητέρα σταμάτησε λίγο, σκούπισε τὰ μάτια της καὶ συνέχισε:

— Αὐτὸ εἶναι γιὰς... Στὸ γυρισμό μου, λιποθύμησα. Ἡ Λουίζα σηκώθηκε μὲ κόπο ἀπ' τὸ κρεβάτι της γιὰ νὰ μὲ περιποιηθῇ... μ' ὅλο ποὺ δὲν μπορούσε κι' ἐκεῖνη νὰ σταθῇ στὰ πόδια της... Ὑστερα μοῦ εἶπε: «Δὲν ἀντέχω πιά, μητέρα! Καλλίτερα νὰ πεθάνω!»

Ἐγὼ τᾶχα σκεφθῇ κι' ὅλας... καὶ δὲν τόλμησα νὰ τίς ἀπαντήσω. Κατάλαβε τότε πὼς δὲν μὲ τρόμαξε ὁ θάνατος... Ἡ καὶ μὲνούλα! Μοῦλεγε, σὰν τρελλή: «Πρέπει νὰ πεθάνουμε, μητέρα! Ἀρκετὰ βάσανα καὶ ἀδικίες περάσαμε!».

Ἡ μητέρα σταμάτησε καὶ πάλι.

— Ένα όνομα; Το δικό μου; "Η του ά-
δελφού της;
— "Οχι. "Εν' άλλο...
— Ποιό;
"Η Λουίζα κουνήθηκε ξαφνικά, σαν να
θέλε να σταματήσει τη μητέρα της, με μια
ίκετευτική χειρονομία. Μά εκείνη απάν-
τησε:

— "Ήταν τ' όνομα του Ζεράρ!...
— Του Ζεράρ! ψιθύρισε ο "Ντεκέρ α-
καριαχιάζοντας.

Και θυμήθηκε την έκμυστρήρευσή του νέου,
μέσα στην καλύβια του, στο Μπουράιγ, με-
ρικές μέρες πριν από τη δραπέτευσή του.
— "Ντε, λοιπόν, η Λουίζα αγαπούσε το
Ζεράρ!...

Είχε εισχωρήσει στην καρδιά της αυτός
ο έρωτας, παρ' όλη της την άμυνα...

— Αυτό ήταν όλο! εξεκολλήθηκε η μη-
τέρα. "Υστερα λιποθύμησα... Και μ' έ-
σωσε έσύ, καλέ μου άντρα! Είν' ένα α-
ληθινό θαύμα, που μου ξαναδίνει θάρρος,
γιατί μου αποδεικνύει πως δεν μ' έγκα-
τέλειψε ολόκληρο ο Θεός και πως ίσως μια
μέρα να ξαναγίνουμε ευτυχισμένοι.

Τη στιγμή εκείνη, μπήκε η κυρά-Λεόν.
"Εφ' ουκ έβλεπε για τις δυο γυναίκες.

— Πήτε το, τους είπε. Θα σας κάνη
καλό.

Ο "Ντεκέρ έβγαλε τότε όλα τα λεφτά
που είχε στην τσέπη του και της τ' άδωσε,
λέγοντάς της:

— Πάρτε όσα μου μένουνε, κυρά-Λεόν.
Φροντίστε γι' αυτές, όταν θαχώ φύγει. "Εγώ
δεν χρειάζομαι τίποτα. "Ενας άντρας, γε-
ρός, δεν πεθαίνει ποτέ της πείνας.

— Θεέ μου! Θα μ' άφισης πάλι, πα-
τέρα; είπε η Λουίζα.

— Πρέπει, καυμένο μου παιδί! "Αν πε-
νούσα εδώ την άποψινή νύχτα, αύριο θα
βρισκόμουν πάλι στη φυλακή... Δεν είν'
έτσι, κυρά-Λεόν;

— Δεν ξέρω καν πως θα μπορέσετε να
βγείτε από δω, δυστυχισμένε! Ο αστυνο-
μικός που βρίσκεται στο θυρωρείο — μου
είπε πως λέγεται Λουαζώ — θέλησε δυο
φορές ν' ανεβή εδώ, από περιέργεια. Χρει-
άστηκε να σοφιστώ διάφορα ψέμματα για
να τον έμποδίσω... του είπα πως το ά-
παγόρευε ο γιατρός... και χίλια-δυο τέ-
τοια! Μά αυτές φαίνεται παμπόνηρος!

— Ξέρετε τί κάνει τώρα; "Έχει καθίσει
στη σκάλα και καπνίζει την πίπα του!...

— Όταν του είπα, πριν από λίγο, να μη
στο θυρωρείο για να πιή έναν καφέ, μου ά-
πάντησε χαμογελώντας ευγενικά: "Φέρε
μου τον εδώ, τον καφέ, καλή μου γυναί-
κα!"

— "Σκοπεύει, φαίνεται, να περάση όλη
τη νύχτα εκεί στη σκάλα!...

— Τι να κάνω τώρα;

— Δεν υπάρχει παρά μια λύσι... Δεν
είναι φρόνιμο να πιαστείτε στα χέρια μαζί
του. Θα ξυπνούσαν όλοι οι ένοικοι του σπι-
τιού και θα τρέχαν κι' οι άλλοι αστυνομι-
κοί που φυλάνε έξω στο δρόμο... Πρέπει,
λοιπόν, ν' ανεβήτε στη σοφίτα. "Υπάρχει
εκεί πάνω μια καμφορούλα άδειανή, ακατοί-
κητη. Δεν θα σκεφθώ κανείς να ψάξη, σ'
αυτήν...

— Αύριο θα σκεφθώμε και θα πάρουμε
μιαν άπόφασι. Στο μεταξύ, δεν ξέρει κα-
νείς πως βρίσκεται εδώ. "Εφ' όσον δεν σας
δούνε, δεν έχετε να φοβηθήτε τίποτα. Αύ-
ριο το πρωί, νωρίς, θα σας φέρω να φάτε
και θα σας πω τί γίνονται ή κόρη σας κι'
η γυναίκα σας.

— "Ας γίνη κι' έτσι!

— Πήρα μαζί μου το κλειδί. "Ελάτε να
σας πω...

Ο "Ντεκέρ άγκάλιασε και φίλησε τις
δυο γυναίκες.

— Πρόσεχε, πατέρα! του σύστησε η
Λουίζα. "Αν έ'παπες στα χέρια τους, θα
πεθάνω αυτή τη φορά! Να το ξέρης!

— Ναι, θα προσέχω. Σου το υπόσο-
μαι... άπάντησε ο "Ντεκέρ.

Η θυρωρός τόν ώδήγησε στη σοφίτα, σ'
ένα δωματάκι.

— Θάσατε μια χαρά εδώ μέσα, του εί-
πε γελώντας. Μπορείτε να κοιμηθήτε ήσυ-
χα... Μόνο που θα σας διπλοκλειδώσω
άπ' έξω, γιατί είμαι υπεύθυνος για σας και
δεν θέλω να κάνετε καμμία τρέλλα!

Η νύχτα πέρασε χωρίς να συμβή τίποτα
το ιδιαίτερο.

Κανείς άπ' τους ένοίκους του σπιτιού
δεν μπορούσε ποτέ να ύποψιασθή την πα-
ρουσία του "Ντεκέρ.

— Όσο για το Λουαζώ, δεν είχε την πα-
ραμικρή ύπόνοιαν. Πιστός όμως στο καθή-
κον του, δεν έφευγε καθόλου άπ' το θυρω-
ρείο ή άπ' τη σκάλα.

Κάθε τόσο, έβγαζε άπ' την τσέπη του
μια φωτογραφία και την κίτταζε για μερι-
κά λεπτά. "Ήταν το πορτραίτο του "Ντε-
κέρ, που το είχαν τραβήξει στο ανθρωπο-
μετρικό τμήμα της αστυνομίας, μετά την
καταδική του και πριν άπ' την άποστολή
του στη Νέα Καληδονία.

Ο Λουαζώ ξανάφερε έτσι στη μνήμη
του τα χαρακτηριστικά του δραπέτη, για
να τάχη πάντα πρόσφατα.

Το πρωί, όταν ή κυρά - Λεόν θέλησε ν'

ανεβή στο διαμέρισμα των δυο γυναικών, ο
Λουαζώ της είπε:

— Θαρρώ κι' εγώ μαζί σας. Θέλω πολύ
να τις δω, αυτές τις δυστυχισμένες.

— Έβγαλε άπ' το πορτοφόλι του ένα χαρ-
τονόμισμα και πρόσθεσε:

— Δώστε τους αυτό εδώ και πείτε τους
πως προέρχεται εκ μέρους σας, γιατί άπό
μένα δεν θα τόθελαν... Τί φταίνε αυτές,
οι καυμένες, αν ο "Ντεκέρ είναι στα κά-
τεργας;

— Μά ούτε κι' ο "Ντεκέρ έφταιξε σε τί-
ποτα. Βάζω το χέρι μου στη φωτιά πως εί-
ναι άθώος!

— Αυτό δεν είναι δική μου δουλειά...
"Εγώ δεν είμαι παρά έκτελεστικό όργανο...
Μου λένε: "Ψάξε να βρής τον "Ντεκέρ και
να τον ξαναστείλεις στα κάτεργας". Ψάχνω
λοιπόν κι' εγώ, και σίγουρα θα τον βρώ.
"Αν μου λέγανε: "Ψάξε να βρής τον "Ντε-
κέρ και προσπάθησε ν' αποδείξεις πως εί-
ναι άθώος θύμα", θα συμφωνούμουν και
πάλι πιστά... Πάμε άπάνω τώρα, κυρά -
Λεόν...

Η θυρωρός φάνηκε άνήσυχη. Οι δυο γυ-
ναίκες, άπροιδοποίητες, μπορεί να καναν
καμμία άπρονουσία... να τί ρωτούσαν π.
χ. τί γίνεται ο "Ντεκέρ, να τον άναζητού-
σαν κι' έτσι να τον πρόδιαν!

— Ξέρετε, κύριε Λουαζώ... είπε μ' ά-
μχανία.

— Ε, τί πάθατε;

— Καλλίτερα να μην έρθετε μαζί μου.

— Για ποιό λόγο;

— "Αν ύποπτευθώμε ποιός είσατε;...

— Μά πως; Μήπως είναι γραμμένο στο
κούτελό μου;

Κι' ο αστυνομικός πρόσθεσε γελώντας:
— Να είσατε βεβαία, κυρά - Λεόν, πως
έχω κι' εγώ δυο χέρια, δυο πόδια κι' ένα
κεφάλι, σαν όλους τους ανθρώπους!

— Ωστόσο, ή θυρωρός εξακολουθούσε να
έκδηλώνη έναν παράενο διαταγμό. "Η ιδι-
αιτέρη προσοχή δε που έδινε στα λόγια
της ο Λουαζώ, μεγάλωσε την άμηχανία της.

— Τελoopάντων, έλάτε, άφου επιμένετε!
του είπε στο τέλος.

Και ψιθύρισε μόνη της, καθώς άρχιζε ν'
ανεβαίνη τη σκάλα, μ' ένα φυλτζάνι ζουμί
στο χέρι:

— Ο Θεός να δώσει να μην πούνε λέξι!...

Η κ. "Ντεκέρ κι' η Λουίζα πήγαιναν
καλλίτερα. Μάλιστα, ή πρώτη είχε σηκωθεί
και πηγαίνοντο μέσα στο δωμάτιο, σι-
γά - σιγά, με βαρύ κι' άσταθε βήμα.

Η σκέψη ότι ο άντρας κι' ο πατέρας βρι-
σκόταν κοντά τους κι' είχε περάσει τη νύ-
χτα δίπλα τους, τους ξανάδινε τη ζωή, το
θάρος, την ευδιαθεσία σχεδόν.

Η Λουίζα, που ήταν ακόμη άρρωστη
και πολύ αδύνατη, είχε ανακαθίσει στο κρε-
βάτι, άκουμπώντας στα μαξιλάρια.

Αυτή χαμογέλασε πρώτη στην κυρά -
Λεόν.

— "Α, βλέπω πως πάμε καλλίτερα! φώ-
ναξε ή θυρωρός.

Και, πριν μιλήσουν οι δυο γυναίκες, έ-
σπευσε να προσθέση, για να τους δώσει να
καταλάβουν πως δεν ήταν μόνη:

— "Ελάτε μέσα, κύριε Λουαζώ. "Ελάτε
μέσα!

"Υστερα εξήγησε στην κ. "Ντεκέρ, που
είχε άπορήσει με την παρουσία αυτού του
άγνώστου:

— Είν' ένας γείτονας, που έμαθε το δρά-
μα σας και θέλησε να σας γνωρίση.

Ο Λουαζώ χαιρέτησε, κίτταξε γύρω του
και σκέφθηκε:

«Τί μιζέρια!...».

Στο μεταξύ, ή κυρά - Λεόν είχε σκύψει
πάνω άπ' το κρεβάτι και φιλούσε τη Λουί-
ζα. Συγχρόνως της ψιθύριζε στ' αυτή:

— Ούτε λέξι μπροστά σ' αυτό τον άν-
θρωπο! Είναι αστυνομικός... Φροντίστε να
ειδοποιήσετε και τη μητέρα σας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : "Η συνέχεια.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«ΑΦΡΟΓΕΛΑ» ΚΑΙ «ΠΕΡΙΣΥΛΛΟΓΗ»

Με τους τίτλους αυτούς ή έκλεκτή ποιήτρια
και συγγραφέας "Ολγα Παπασιμόνι κυκλοφο-
ρεί δυο νέες ποιητικές συλλογές, της ιδιαί-
τέρως αξιοπρόσεκτες για την πρωτοτυπία της
έμπνευσής, την ελκυστικότητα των αίσθημάτων
και την άψογη τεχνική τους.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΕΤΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΑΣ!

Πέντε διασκεδαστικά «τέστ»

ΔΕΝ υπάρχει άνθρωπος που να μην ενδιαφέρεται να γνωρίση
τον εαυτό του, την προσωπικότητά του, το χαρακτήρα του,
άλλ' άμερόληπτα και αντικειμενικά, όπως τον βλέπουν οι
άλλοι. Σ' αυτό λοιπόν μπορούν να βοηθήσουν τα διάφορα «τέστ»,
που έχουν έπινοήσει οι σύγχρονοι ψυχολόγοι και που χρησιμοποι-
ούνται σήμερα — ίδιως στην "Αμερική — για σοβαρούς ψυχο-
διαγνωστικούς σκοπούς, για την επαγγελματική καθοδήγησή των
νέων, για την έπιλογή του προσωπικού των διαφόρων επιχειρή-
σεων, κλπ.

Θα βρήτε πιο κάτω μερικά τέτοια «τέστ», άπό τα πιο περι-
εργα κι' ενδιαφέροντα. "Έχετε ύπ' όψη ότι ή εφαρμογή τους κι'
ή έρμηνεία των αποτελεσμάτων τους άπαιτούν ειδικότητα και
πειρά. Πάντως όμως, κι' αν ακόμη δεν σας διαφωτίσουν για το
χαρακτήρα σας, όπωσδήποτε θα σας βοηθήσουν... να περάσετε
εύχαιριστα την ώρα σας! Είναι κάτι κι' αυτό...

1) "Έχετε προκαταλήψεις;

Για να το εξακριβώσετε, δοκιμάστε να ενώσετε τις έννέα αυ-
τές μαύρες κουκκίδες με τέσσερες ευθείες γραμμές, μονοκόμμα-
τες, χωρίς δηλαδή να σηκώσετε κα-
θόλου το μολύβι σας άπ' το χαρτί.

Είναι εύκολο να το έπιτύχετε με πέν-
τε γραμμές. Πιθανότατα όμως δεν
θα το κατορθώσετε με τέσσερες μo-
νάχα, όσο κι' αν προσπαθήσετε. Αυ-
τή τη γνώμη έχει ο "Αμερικανός ψυ-
χολόγος Σάμουελ Φέρνμπεργκερ,
που έπενόησε αυτό το «τέστ» και το
συμπεριέλαβε στο βιβλίο του «Στοι-
χειώδης Γενική Ψυχολογία».

Γιατί δεν θα τα καταφέρετε; Για-
τί, όπως ο περισσότερος κόσμος,
δεσμεύεσθε και σείς άπό ένστικτώ-
δεις προκαταλήψεις, που δημιουργούν δίχως λόγο πρόσθετες δυσκο-
λίες στα προβλήματα που αντιμετωπίζετε στη ζωή.

Στη συγκεκριμένη αυτή περίπτωση, έχετε την ένστικτώδη
προκατάληψη ότι πρέπει να περιορισθήτε μέσα στο τετράγωνο
που σχηματίζουν οι κουκκίδες. Δίχως αυτή τη δέσμευση, θα βρι-
σκατε τη λύσι των τεσσάρων γραμμών, που είναι ή έξής: Ξεκί-
νάτε άπ' τη μεσαία κουκκίδα της άριστερης στήλης, προχωρείτε
κατ' ευθείαν έπάνω και βγαίνετε περίπου ένα πόντο άπ' το τε-
τράγωνο (πρώτη γραμμή). Κατεβαίνετε ύστερα λοξά, περνάτε
άπ' τη μεσαία κουκκίδα της έπάνω όριζοντίας σειράς κι' άπ' τη
δεξιά της μεσαίας και σταματάτε ένα πόντο δεξιά άπό τη δεξιά
κουκκίδα της κάτω όριζοντίας σειράς (δεύτερη γραμμή). Προ-
χωρείτε άριστερα και περνάτε άπό τις τρεις κουκκίδες της κάτω
όριζοντίας σειράς (τρίτη γραμμή). "Ανεβαίνετε τέλος λοξά, περ-
νάτε άπό την κουκκίδα του κέντρου και καταλήγετε στην δεξιά
κουκκίδα της έπάνω σειράς (τετάρτη γραμμή).

2) Είσατε επιθετικός;

Οι ψυχολόγοι Χένρυ Μορ και "Ανταμ Τζίλλαντ βρήκαν ότι,
όσο επιθετικότερο χαρακτήρα έχει ένας άνθρωπος, τόσο κίττα-
ζει τον άλλον πιο κατάματα, χωρίς να «παίζει» καθόλου τα μάτια
του. "Υποδεικνύουν λοιπόν τα έ-
ξής «τέστ», για να κρίνετε κα-
ποιον άπ' αυτή την άποψη. Τον
βάζετε να καθίση άπέναντί σας
και να σας κίτταξη στα μάτια.
Τού λέτε ν' άρχιση με τον αριθμό
26, να προσθέση 11 με το νού
του και να σας πη δυνατά το ά-
θροισμα. Τό ίδιο του ζητάτε να έ-
παιναλάη πολλές φορές, δηλαδή

να προσθέτη κάθε φορά 11 και να σας λη το άθροισμα. Αυτό συνε-
χίζεται έπί 3 λεπτά της ώρας. Στο διάστημα αυτό, παρατηρείτε τις
κινήσεις που έκαναν τα μάτια του (όχι τα άνοιγμακλεισίματα των
βλεφάρων).

"Αν είναι μία μόνο κίνησι πρόκειται για χαρακτήρα επιθετικό.
"Ενας συνθησιμένος τύπος θα «παίζει» τα μάτια του έξη φορές πε-
ρίπου, σ' αυτά τα 3 λεπτά.

3) Είσατε διορατικός;

Το «τέστ» αυτό έπινοήθηκε άπ' τον ψυχολόγο Τζόνσον Ο'Κόν-
νορ. Μπορεί ίσως να σας βοηθήση να εκτιμήσετε τί ακριβώς άξιζει
ένας μελλοντικός σκοπός σας, πριν διαθέσετε χρόνο και κόπο για
την πραγματοποίησή του.

"Επίσης σας δείχνει κατά πόσον θα σας δυσκολέψουν τα έμ-
πόδια που θα συναντήσετε.

Κίτταχτε έπί 45 δευτερόλεπτα το παρακάτω άπλό σχέδιο. "Ενώ

το μελετάτε, πείτε συγχρόνως τί μπορεί να παριστάνη (όλόκλη-
ρα αντικείμενα ή μέρος τους).

"Ενας φίλος σας θα μετρήσθ το χρονικό διάστημα και θα ση-
μειώνη αυτά που αναφέρετε. Μη
χάσετε την ώρα σας σε περιγρα-
φές των αντικειμένων, γιατί αυ-
τές δεν λογαριάζονται. "Αν πη-
τε π. χ. «Ένα μαύρο κουνέλι χω-
ρίς κεφάλι», άξιζει το ίδιο σαν
να πητε άπλώς «Ένα κουνέλι». Φυ-
σικά, πρέπει ν' αναφέρετε εύ-
συνείδητα, ό,τι σας φαίνεται
πραγματικό, πώς μοιάζει
με το σχέδιο, κι' όχι ν' άραδιά-
σετε... άρλούμπες, που δεν τις
πιστεύετε αληθινά!

Για κάθε αντικείμενο που ονομάσατε έτσι, σημειώνετε ένα
σθμύο.

Στους βαθμούς που έχετε συγκεντρώσει τελικά, προσθέτετε
άλλη μια μονάδα, αν είσθε ηλικίας 15—25 έτών.

Νά τώρα ή σημασία της βαθμολογίας σας: 0—4 βαθμοί, μι-
κρά διορατικότης. 5—7 μετρία. 8—9 μεγάλη. Πάνω άπό 10,
πολύ μεγάλη.

Μια βαθμολογία χαμηλή δείχνει πως μπορεί να έγκαταλείψετε
ένα σκοπό σας γιατί σας λείπει ή έμπιστοσύνη στην ικανότητά
σας να υπερνικήσετε τις δυσκολίες.

Τό αντίθετο άπ' αυτό δείχνει ή μεγάλη βαθμολογία, που υπερ-
βαίνει δηλαδή το 8.

4) Είσατε γρήγορος στις αντιδράσεις σας;

Κίτταχτε έπί 5 δευτερόλεπτα καθένα άπ' τα παρακάτω τέσσερα
τετράγωνα.

"Υστερα πρέπει, χωρίς να τα βλέπετε πιά, να πητε ποιό άπ'
τα ψηφία Ε, Χ, Ο και Υ υπάρχει περισσότερες φορές στο καθένα
τετράγωνο.

1	3
ΟΟΧΟΕΟΟΧΧΟ ΟΕΕΟΟΟΧΟΧ ΧΟΕΟΟΟΟΕΕ ΟΟΧΟΧΟΧΕΟ ΟΟΕΕΧΟΟΟΕ	ΧΧΟΟΕΟΕΟΕ ΧΕΟΟΟΟΟΟΧ ΟΕΟΟΟΟΧΧΟ ΕΕΟΟΟΟΧΧΟ ΕΕΟΟΟΟΟΟΟ
2	4
ΟΟΧΟΧΟΧΕΟ ΧΕΟΟΟΟΟΟΕ ΟΟΟΟΟΟΟΧΧ ΧΟΕΟΟΟΟΕΕ ΟΟΧΟΧΟΧΟΧ ΟΟΧΟΧΟΧΟΧ	ΟΕΧΟΟΟΕΧΕ ΧΟΟΟΟΟΟΟΟ ΟΟΟΟΧΟΕΕΟ ΟΟΧΟΧΟΧΟΧ ΟΟΧΟΧΟΧΟΧ

Μ' αυτό το «τέστ» εξακριβώνουν οι ψυχολόγοι πόσο άποφα-
σιστικός και γρήγορος στη σκέψη είναι ένας άνθρωπος, που θα
υποβληθ' σ' αυτή τη δοκιμή.

(Στα τετράγωνα 1 και 4 υπερτερεί το Ο. Στα 2 και 3 υπερ-
τερεί το Υ).

5) Είσατε ψεύτης;

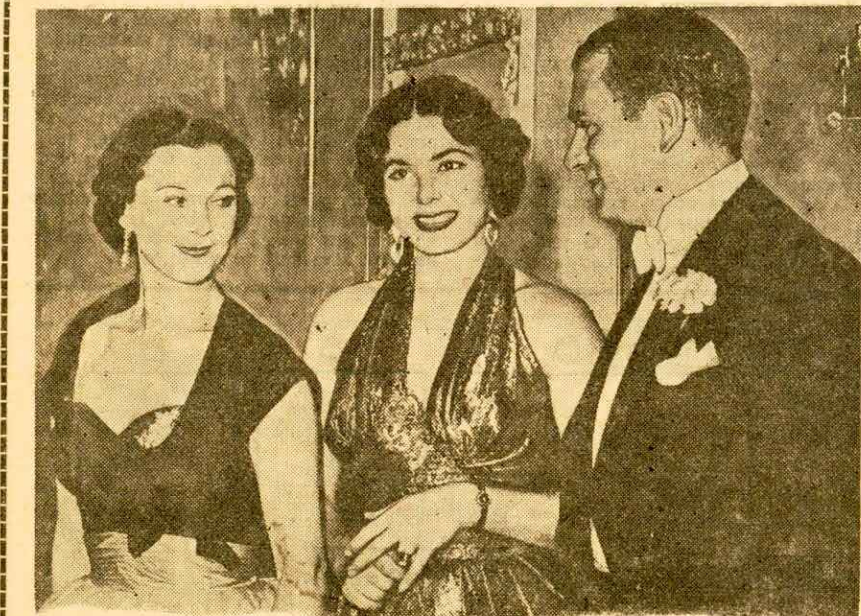
Σύμφωνα με τον ψυχολόγο Ντόναλντ Λέιντ, οι δέκα αυτοί
κύκλοι σας επιτρέπουν να εξακριβώσετε αν είσατε... ψεύτης και
κατεργάρης!

"Ακουμπήστε τη μύτη του μο-
λυδιού σας ακριβώς στο κέντρο
του κύκλου που γράφει μέσα
«ΑΡΧΗ».

Κλείστε ύστερα τα μάτια σας
και προσπαθήστε να γράψετε με
το μολύβι ένα Χ μέσα σε καθένα
άπό τους άλλους κύκλους.

"Υπάρχει μόνο μια πιθανότης
στο 1 εκατομμύριο να το έπι-
τύχετε σε περισσότερους άπό τέσ-
σερες κύκλους. "Αν λοιπόν ση-
μειώσετε πάνω άπό τέσσερες έ-
πιτυχίες σημαίνει ότι... κρυφο-
κίτταξατε, κι' έπομένως αυτό ά-
ποδεικνύει ολοφάνερα, ότι δεν δια-

κρίνεσθε πολύ για την ελκυστικότητά σας, ότι συνηθίζετε να κάνετε
κατεργαρίες, μικρές ή μεγάλες!

ΟΜΟΡΦΙΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ

Η έλληνικής καταγωγής Αιγυπτία "Αντιόνη Κωνσταντά, ή όποια τον περασμένο μήνα
έξελέγη «Μis "Υφήλιος 1954» παρουσιάστηκε πρό ήμερών στο καλλιτεχνικό ζευγάρι
Βίβιαν Λή — Λώρενς "Ολίβιε, που ήθελε πολύ να γνωρίσθ άπ' κοντά το ώραιότερο
κορίτσι του κόσμου. Στη φωτογραφία μας ή διε Κωνσταντά άνέμεσε στο περίφημο
ζευγάρι, στο «Λυσίσιμ Μπαλρόμ» του Λονδίνου.

Η νέα παρακάλεσε τον καθηγητή Βέντερ να συναντηθούν στο διάδρομο ενός ξενοδοχείου...

«ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ, Ζητεί άλληλογραφίαν...»

Οι «Λέσχες των άπελπισμένων καρδιών» στην Αμερική

«Κύριος, σαράντα ετών, με καλή κοινωνική θέση και οικονομική κατάσταση, ζητεί άλληλογραφίαν με κυρία αξιοπρεπή. Σκοπός, ο γάμος. Γράψατε κλπ.»

Αυτή η μικρή άγγελια δημοσιεύθηκε σε δώδεκα αμερικανικές εφημερίδες και ο άποστολέας της πήρε 13.000 απαντήσεις. Η νεώτερη από τις υποψήφιες ήταν 11 ετών και η μεγαλύτερη 78. Παρόμοιες άγγελίες που δημοσιεύονται τακτικά στις εφημερίδες όλου του κόσμου, άποκαλύπτουν, ότι υπάρχουν πολλοί άνθρωποι, άνδρες και γυναίκες, που νοιώθουν απόλυτη μοναξιά και προσπαθούν να βρουν ένα σύντροφο, την περιπέτεια και τη συγκίνηση, έστω και με τον τρόπο αυτό.

Γι' αυτό ακριβώς έχουν ιδρυθεί στην Αμερική οι «Λέσχες των άπελπισμένων καρδιών», που κάνουν χρυσές δουλειές. Τα μέλη των λεσχών αυτών, παύρουν έναν κατάλογο με τα όνοματά και τις διευθύνσεις των άλλων μελών, αφού προηγουμένως πληρώσουν τη συνδρομή τους. Από εκεί και πέρα, άποσπάζουν οι ίδιοι σε ποιο από τα μέλη θα γράψουν και θα ζητήσουν τη συντροφιά του, πού, συνήθως, έχει για σκοπό και κατάληξι το γάμο.

Σήμερα, υπάρχουν 400 τέτοιες λέσχες στην Αμερική και τα μέλη τους είναι περισσότερα από μισό εκατομμύριο. Καί, όπως είναι φυσικό, οι λέσχες αυτές γίνονται ή αίτια να δημιουργηθούν πολλά ζευγάρια — άλλοτε δυστυχισμένα και άλλοτε ευτυχισμένα...

Για να μάθω περισσότερα γύρω στο θέμα αυτό και να δώ τις αντιδράσεις των «άπελπισμένων καρδιών», ένας Αμερικανός επιστήμων, ο δόκτωρ Κλάιντ Βέντερ, καθηγητής των κοινωνικών επιστημών στο Πανεπιστήμιο της Φλωρίδας, έκανε ένα πείραμα.

Γράφτηκε δηλαδή μέλος σε έντεκα από τις λέσχες αυτές και έπεδίωσε να γνωρισθί με δύο περισσότερα μέλη μπορούσε.

Σε όχτω από τις λέσχες αυτές, ο καθηγητής παρουσιάστηκε ως άνδρας και δημοσίευσε την ακόλουθη άγγελία στο περιοδικό που εκδίδει και στέλνει τακτικά στα μέλη της κάθε λέσχη.

«Νεαρός έπιχειρηματίας, με καλή θέση και μέλλον, με καλή άνατροφή, πού δεν καπνίζει και δεν πίνει, έπι-

θυμεί άλληλογραφία με νέα γυναίκα...

Στα υπόλοιπα τρία περιοδικά των άλλων λεσχών, δημοσίευσε την έξης άγγελία, ως γυναίκα όμως αυτή τη φορά:

«Νεαρά γραμματέας, 21 ετών, ύψους 1,60, με μακρύα, καστανά μαλλιά, σπιθηροβόλα γαλάνα μάτια, άπόφοιτος κολλεγίου, πού παίζει πιάνο, άγαπά τα παιδιά και τα σπορά και πού έχει προσωπική περιουσία 25.000 δολλαρίων, έπιθυμεί άλληλογραφίαν».

Στη δεύτερη άγγελία του, ο καθηγητής Βέντερ, δηλαδή ή «γραμματέας 21 ετών», πήρε 232 απαντήσεις, από άνδρες κάθε ηλικίας και έπαγγέλματος. Οι περισσότεροι ζητούσαν να γνωρισθύν άμεσα με την περίφημη αυτή κοπέλλα.

Μάεψε όμως περισσότερα στοιχεία από τις απαντήσεις στην άγγελία πού είχε δημοσιεύσει ως άνδρας. Μέσα σε λίγες μέρες, πήρε 641 γράμματα από ισάριθμες γυναίκες, κάθε ηλικίας. Οι διακρίσεις από αυτές, όμοιούσαν, ότι σκοπός τους ήταν ο γάμος.

Έχοντας στην τάπη του τις διευθύνσεις των υποψηφίων, ο καθηγητής Βέντερ, ξεκίνησε για μία περιόδεία σε διάφορες πολιτείες της Αμερικής και συναντήθηκε με τις περισσότερες από αυτές.

Το πρώτο πράγμα πού διαπίστωσε, λοιπόν, από την έπαφή μαζί τους, ήταν ότι οι περισσότερες πού είχαν δώσει ψευτικά στοιχεία για τον χαρακτήρα, τα προτερήματα και κυρίως την εμφάνισή τους, πού φρόντιζαν πάντοτε να την περιγράφουν τουλάχιστον ως καλή. Φυσικά δε, φρόντιζαν να κρύβουν άρκετά από τα χρόνια τους.

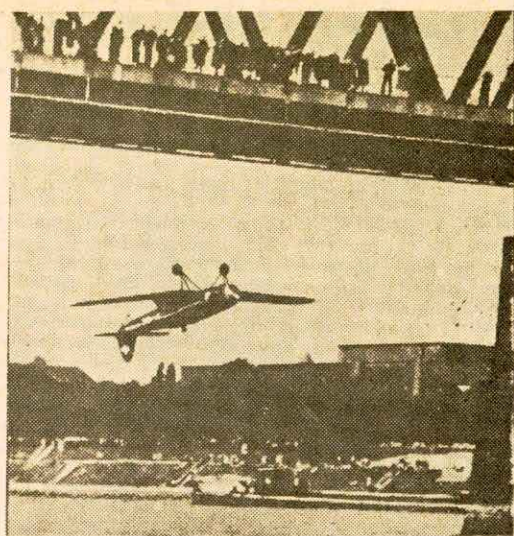
Μόνο δέκα από τις γυναίκες αυτές έμοιαζαν άρκετά με την περιγραφή πού πού είχαν στείλει. Πολύς μάλιστα, πού είχαν στείλει φωτογραφίες των κοριτσιών τους. Έκείνο πάντως πού διαπίστωσε άμέσως ο καθηγητής Βέντερ, ήταν ότι μόνο τέσσερις από τις γυναίκες πού πού άπήντησαν, είχαν σκοπό να γελάσουν μαζί του. Όλες οι άλλες είχαν σοβαρούς σκοπούς και έγραφαν με πλήρη ειλικρίνεια για τα αισθήματά τους, όχι όμως και για την ηλικία και την εμφάνισή τους.

Τα «χαριτωμένα σπιτάκια» τους δεν ήταν παρά φτωχικά και μικρά σπιτία, πολλές φορές μάλιστα, δεν διέφεραν από καλύδες. Άλλες πάλι, πού έγραφαν ότι είχαν δύο παιδιά, είχαν περισσότερα από τέσσερα. Φαίνεται, έξ άλλου, ότι πού είχαν ως κανόνα να έξιφάνον την κοινωνική θέση τους και να υπερβάλλουν την καλή οικονομική τους κατάσταση.

Πάνω στην άπελπισία τους, όπως πιστεύει ο καθηγητής Βέντερ, έγραφαν ότι νόμιζαν πώς θα τραβούσε τον άνδρα. Στην πραγματικότητα, δεν ήταν άλλο από πραγματικά δυστυχισμένες γυναίκες, πού είχαν την ειλικρίνη πρόθεσι να βρουν έναν σύντροφο, έναν όποιοδήποτε σύντροφο.

Μία από τις υποψήφιες ήταν μία κοπέλλα 19 ετών. Όταν ο καθηγητής Βέντερ της ζήτησε να τη γνωρίσει, πόν παρεκάλεσε να συναντηθύν στον διάδρομο ενός ξενοδοχείου. Καί εκεί πού άπεκάλυψε, ότι οι γονείς της δεν ζούσαν καθόλου άρμονικά μεταξύ τους και ότι πού είχαν περιωρισμένη. Παραδέχθηκε δε, ότι ήταν έτοιμη να παντρευθί εκείνη πού θα της έδινε τη δυνατότητα να φύγει από το σπίτι της.

Μία άλλη υποψήφια ήταν καθηγήτρια ενός έπαρχιακού σχολείου και πού όμολόγησε, ότι είχε στείλει το γράμμα της σε μία στιγμή πού ένοιωθε μοναξιά και ότι είχε μετανοιώσει γι' αυτό.

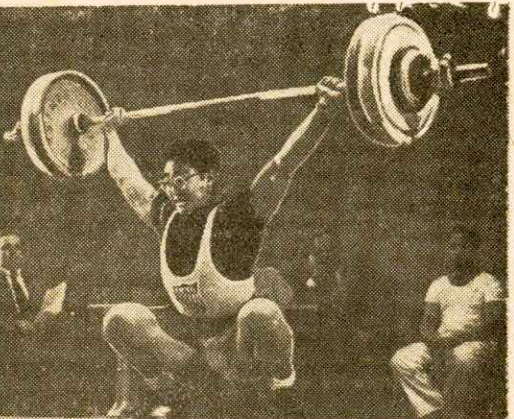
ΤΟΛΜΗΡΟΙ ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ

Στο Ντύσελντορφ της Γερμανίας οι δύο Έλβετοι αεροπόροι Σπάνι και Μάουερ βόηκαν ένα τολμηρό και επικίνδυνο τρόπο για να κερδίσουν χρήματα. Πέρασαν μ' ένα μικρό αεροπλάνο, άναποδούρημένο όπως βλέπετε στη φωτογραφία, κάτω από μία μεγάλη γέφυρα πού ένώνει τις δύο όχθες πού Ρήνου.

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ

Το παράξενο αυτό ατύχημα συνέβη στην πόλι Ρένς της Γαλλίας. Θέλοντας ν' άποφύγουν την σύγκρουσι οι δύο όδηγοι φρενάρισαν άυτόματα. Το βαρύ φορτίο πού όμως έκανε το φορτηγό άυτόκινητο να χάσει την ισορροπία του και ν' άδειάσει το περιεχόμενό του στη μέση του δρόμου. Η κούρσα ύπερταχύτητας ζήτησε, εύτυχως όμως κανείς από τους επιβάτες και των δύο άυτόκινητων δεν τραυματίστηκε.

ΑΛΤΗΡΕΣ ΒΑΡΟΥΣ 182½ ΚΙΛΩΝ

Στους Διεθνείς άθλητικούς αγώνες της Βιέννης κατέπληξε τους θεατές ο Αμερικανός Τόμυ Κόμο, πού κατώρθωσε να σηκώσει 182 κιλά και 500 γραμμάρια, δηλαδή 2½ φορές το δικό πού βάρος. Τα τελικά άποτελέσματα όμως άνέδειξαν νικήτρια την Ρωσία πού συγκέντρωσε 29 βαθμούς, ενώ οι Αμερικανοί ήρθαν δεύτεροι με 23 βαθμούς.

ΟΤΑΝ ΠΕΣΗ ή βόμβα ύδρογόνου...

Τα νεώτερα μέσα δικασέως των θυμάτων

Οι δοκιμαστικές εκρήξεις των άμερικανικών ύδρογονικών όπλων στον Ειρηνικό, όπως κι' οι αντίστοιχες δοκιμές πού φαίνεται πώς έγιναν από τους Ρώσους κάπου στη Σιβηρία ή στην βορειανατολική Ασία, σκόρπισαν το φόβο στους κατοίκους των μεγαλοπόλεων όλου πού κόσμου. Καί, αυτόμάτως, γεννήθηκε το πρόβλημα της προστασίας από τους φοβερούς κινδύνους της βόμβας ύδρογόνου.

Βεβαίως, ή άποτελεσματικότερη άμυνα εναντίον αυτής της άπειλής άφορά πους πολιτικούς και τους διπλωμάτες, έφόσον αυτοί κυρίως, κι' όχι οι έπιστήμονες, δημιούργησαν τη βόμβα ύδρογόνου. Έπειδή όμως είναι κάπως άμείβοιο αν θα θελήσουν ή αν θα μπορέσουν να έμποδίσουν τη χρησιμοποίησι πού τρομακτικού αυτού όπλου, έπιστήμονες και στρατιωτικοί φροντίζουν από τώρα να κάνουν ό,τι καλύτερο μπορούν για την προστασία πού άμάχου πληθυσμού.

Ένα σχέδιο προβλέπει τη δημιουργία μιας «γραμμής Μαζινό», με ραντάρ και βάσεις κατευθυνόμενων βλημάτων, γύρω από την άμερικανική ήπειρο, για την έγκαιρη έπισήμανσι και έξουδετέρωσι μιας «άτομικής» έπιθέσεως. Η αξία όμως πού συστήματος αυτού δεν είναι έξακριβωμένη στην πράξι.

Το σχέδιο πάλι της καταργήσεως των μεγάλων πόλεων και πού διασκορπισμού πού πληθυσμού και των βιομηχανιών σε πολλές μικρότερες παρουσάσεις τεχνικές δυσχέρειες και προυποθέτει δαπάνες άφάνταστα μεγάλες. Το ίδιο πούρομύ να πούμε και για ένα άλλο τολμηρό σχέδιο: της δημιουργίας υπογείων πόλεων, σε βάθος 40 ή 50 μέτρων, όπου δεν θα πούρούν να φτάσουν τα άποτελέσματα της βόμβας ύδρογόνου.

Άλλα και ή έγκαιρη εκκένωσι των μεγάλων πόλεων, σε περίπτωση έπιθέσεως, είναι πρακτικώς άδύνατη. Πώς θα πούρούσαν π. χ. τα 7.000.000 των κατοίκων της Νέας Υόρκης να μεταφερθύν σ' άπόσταση 150 ή 200 χιλιομέτρων μέσα σε 2 ώρες (όσο είναι το μέγιστο χρονικό διάστημα πρoειδοποιήσεως με τους σταθμούς ραντάρ);

Άφού λοιπόν φαίνεται άδύνατο να προυφυλαχθί ο πληθυσμός των μεγαλοπόλεων από τη βόμβα ύδρογόνου, οι έπιστήμονες έχουν στρέψει τουλάχιστον τις πρoσπάθειές τους πρoς την κατεύθυνσι της μερικής έξουδετερώσεως των άποτελεσμάτων της και της διασώσεως ενός σημαντικού αριθμού των θυμάτων.

Τι έχουν έπιτύχει ως τώρα, απ' την άποψι αυτή; Θα το ίδούμε, με λίγα λόγια.

Η έκρηξι της βόμβας θα πρoκαλέσει πρώτα απ' όλα σοβαρά έγκαύματα σε μυριάδες ανθρώπους, πού θα συνοδεύονται από «σόκ» και ραγδαία πτώσι της πίεσεως πού αίματος. Σε τέτοιες περιπτώσεις,

πρέπει να γίνουν άμεσα μεταγγίσεις πλάσματος αίματος, ή χημικών ούσιων πού το αντίκαθιστούν. Σκεφθίτε όμως πόσο δύσκολο θα είναι αυτό, πρoκειμένου για εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους! Έξορμε όλοι με ποιά δυσκολία βρίσκονται οι φλέβες, υπό κανονικές συνθήκες, για μία ένδοφλέβιo ένεσι. Φαντασθίτε λοιπόν όταν θα πρέπει να γίνη αυτό με τις αλλοιωμένες και παραμορφωμένες φλέβες έκαστονάδων χιλιάδων θυμάτων — και μάλιστα ίσως στα σκοτεινά! Θα είναι τελείως άδύνατο να ύπάρξουν άρκετοι γιατροί, νοσοκομεία και ύγειονομικό ύλικό, άκόμη και στην καλύτερα ώργανωμένη πόλι.

Γι' αυτό, συνιστούν ώρισμένοι γιατροί να χορηγηθί από το στόμα μία δόσις διαλύσεως κοινού αλατιού και σόδας, για να πρoληφθί πρoσωρινά το σόκ. Θεωρούν τη μέθοδο αυτή εύκολη και άποτελεσματική, σε περίπτωση έκτάκτου άνάγκης. Την παραδέχθηκε δε πρoγματι κι' ή Παθητική Άεράμυνα των Ηνωμ. Πολιτειών.

Το πρόβλημα γίνεται άκόμη δυσκολότερο πρoκειμένου για την πρoφυλάξι από τη ραδιενέργεια — πού θα διατηρηθί για άρκετόν καιρό, ίδιως αν ή έκρηξι της βόμβας γίνη όχι στον άέρα αλλά μέσα στο νερό. Όπως απέδειξαν τα πειράματα πάνω σε ζώα, ή έπίδρασι μιας μεγάλης δόσεως ραδιενεργείας στον όργανισμό πούροί να πρoκαλέσει καρκίνο μετά πολλά χρόνια.

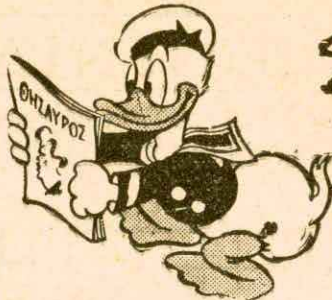
Δεν είναι δυνατόν, βεβαίως, να έξοδιασθί όλος ο κόσμος με όλόσωμες μολυβένιες πρoστατευτικές στρώσεις, άρκετόν πάχους. Μπορεί όμως τουλάχιστον να έχη καθένας μικρούς μολυβένιους θώρακες, πού να πρoστατεύουν τουλάχιστον εν μέρει το πούρο και τη σπλήνα από τις όλεθριες άκτινοβολίες πού καταστρέφουν τα αίματοπαραγωγικά όργανα.

Άλλα πειράματα έχουν άποδείξει ότι ένα χάπι «κυστείνης» (μιας χημικής ούσιας πού βρίσκεται στους ζωντανούς όργανισμούς), πού παίρνεται από το στόμα λίγο πρoιν από την έπίδρασι της ραδιενεργείας, αύξάνει την άντοχή πού όργανισμού σ' αυτήν.

Η πιδ περίεργη όμως παρατήρησι αυτού πού είδους έγινε στο Πανεπιστήμιο της Καλιφορνίας, στο Λος Άντζελες. Έξακριβώθηκε δηλαδή ότι μία ένεσις με αντιτοφικό έμβόλιο πρoστατεύει τον ανθρώπινο όργανισμό άρκετά από τη ραδιενέργεια!

Τα άποτελέσματα της ραδιενεργείας έξαρτώνται, βεβαίως, από την έντασι της. Όταν είναι μεγαλύτερη από 400 μονάδες «ραίντγκεν», φέρνει όπωσδήποτε το θάνατο, όσες πρoσπάθειες διασώσεως κι' αν καταβάλουν οι γιατροί. Με μία δόσι μετρία, πούροί το θύμα να σωθί με μεταγγίσεις αίματος και με αντιβιοτικά. Μία δόσις έλαφρά θεωρείται άβλαβής.

Για να ξερι όμως κανείς πόσο ισχυρή ήταν ή ραδιενέργεια πού πόν πρoσέβαλε, πρέπει να έχη μαζί του ένα ειδικό μικρό μετρητή, απ' αυτούς πού κατασκευάζονται ήδη σε μεγάλο άριθμό και πού τελειοποιούνται διαρκώς.

Άντιλήψεις...

Άπό μικρό παιδί είχα ώραιές και πρoτυπικές ιδέες. Αυτό φάνηκε καθάρα στο σχολείο, όπου δεν έμοιαζα με τους συμμαθητές μου, ή μάλλον κανένας συμμαθητής μου δεν μού έμοιαζε. Γιατί το δικό μου το μυαλό έκθεσε και δεν κατάπινα σαν τα άλλα κουτορνήθια τα παραμύθια πού μας σερβίριζαν οι δάσκαλοι για την άθεν χρησιμοποίησι των μαθημάτων.

Γιατί να κουράζουμε τον έγκέφαλό μας με τα μαθηματικά; πρoσπαθούσα να τους πρoσπλητώ. Μήπως σκεπτόμουν να συνάγωνισθύν τον Αϊνστάιν; Όχι, βεβαία. Καί γιατί να πονοκεφαλιάζουμε με τα άρχαία έλληνικά; Μήπως πρoκειται ν' άναστηθύν ο Πλάτων ή ο Εύριπίδης για να συζητήσουμε μαζί τους; Άσφα. Λώς όχι! Καί με την ιστορία για ποιο λόγο παιδεύομαστε; Έπιτρέπεται άντρες έμεις ν' άσכולούμεθα με τα κουτσόμυα. Λιά πού κόσμου και να μαθαίνουμε τα ιδιαιτέρα πού Περικλέους και της Άσπασίας, πού Ναπολέοντος και της Ίωσηφίνας, της Θεοδώρας πού Βυζαντίου, της Αικατερίνης των Μεδίκων, ή να πληροφορούμεθα πούος Λουδοβίκος ήταν εν τάξει και πούος όχι; Αίσχος!

Αίσχος! συμφωνούσαν κι' οι καθηγητάί μου. Καί μού υπέδεικνυν ευγενέστατα να μείνω στην ίδια τάξι για να μη χάσουν ούτε μένα, ούτε τις ώραιές και πρoτυπικές αντιλήψεις μου.

Άλλα δυστυχώς ή εύτυχως ο πατέρας μου είχε ένα γέρο πολιτικό μέσον κι' ένα πείσινο μαστίγιο. Τα χρησιμοποίησε και τα δύο — το πρώτον πίσω από τις πλάτες ενός φίλου πού ύπουργού και το δεύτερο πάνω στις πλάτες τις δικές μου.

Άνοίξει το στόμα σου και κύντα το κορίτσι. Δεν θα αισθανθής καθόλου πόνο!...

ΕΥΘΥΜΗ ΙΣΤΟΡΙΟΛΛΑ

κι' έτσι πήρα το άπολυτήριο πού γυμνασίου.

Δεν πρoφτάσα να χαρώ την άπελευθέρωσι μου από τα θρανία, τα βιβλία, τις κιμωλίες, τους μαυροπινάκες και τ' άλλα αντιπαθητικά σύνεργα της λεγομένης εκπαίδευσέως και πετάχτηκε στη μέση άλλο βάσανο: ή δουλεία.

Δηλαδή ο κυρίως μπελάς ήταν ο πατέρας μου. Γιατί αυτός είχε την έμπνευσι να δουλέψω.

Δεν πούρείς να είσαι σ' όλη σου τη ζωή χαρμαφάνης και τεμπελάσκυλο, μού είπε γεμάτος στοργή.

Όπως νομίζεις, πατέρα, ύπατάχθηκα με ύφος μισοκακώμερο.

Άλλά ή μεταξύ μας σύγκρουσις ήταν μοιραία ένεκα οι ώραιές και πρoτυπικές αντιλήψεις μου πού λέγαμε και πού δεν μ'είχαν έγκαταλείψει.

Σχετικώς με την έργασια γενικώς πίστευα ότι το καλύτερο ήταν να φροντισθύν οι δικόί μου να μού βρουν καμιά καλή και αξιοπρεπή άνομισθία. Γιατί άς πούμε ότι κατάφερα να έξασφαλίσω μία θέση σε κάποια Τραπεζά. Ποία ή δούσα συμπεριφορά μου, παρακαλώ; Να ένδιαφερόμην ειλικρινώς για τα συμφέροντα της Τραπεζής; Άδύνατον! Κι' από πού κι' ως πού άλλωστε; Τι μ' έκσπε; Έμένα πώς θα τοσπώνανε ο δικοί της και οι κ. κ. μέτοχοι; Να πρoσπεύθω πάλι ότι ένδιαφερόμαι; Όχι! Ποτέ! Έγώ είμαι άκέραιος χαρακτήρ!

Τα ίδια περίπου θα συνέβαιναν άν ή πρoσλαμβάνανε σε κάποια δημοσία ύπηρεσία, παραδείγματος χάριν σε μία οικονομική έφορία. Τι θα είχα να μοιρώσω έγώ με τους φορολογουμένους για να τους βομβαρδίζω με έντάλματα και να τους στρώω στο κυνήγι; Στα κάτω-κάτω δεν θα είσοπραττα έγώ τους φόρους, αλλά το κράτος. Καί το κράτος δεν θα δεχότανε άσφαλώς να μού δώση ένα λογικό ποσοστό από τις εισπράξεις. Άρα τζά-

μπα θα κοπιάζα και θα χάλα-
να την καρδιά μου.
—Τότε να σπουδάσας, μου-
μούρισε ο πατέρας μου, ζύνον-
τας με άμπακνιά το κεφάλι και
προσπαθώντας να είσχωρη
στο βάθος των αντίληψεών
μου.

—Να σπουδάσω; 'Ακόμα να
σπουδάσω; Και τί να σπου-
δάσω;

—Μία επιστήμη.
—Σαν τι επιστήμη;
—Όποια νάναι. 'Ας πούμε
νομικά.

—'Ε! δεν είμαστε καλά! φώ-
ναζα αναγκασμένοι.

—'Ακου να σπουδάσω νομικά!
Να γίνω δηλαδή δικηγόρος.
Και νάρχεται ο ένας να μου
λέει ότι θέλει να του κάνει έ-
ξωσι ο νοικοκύρης του, νάρχε-
ται ή άλλη να μου λέει ότι θέ-
λει να χωρίσει τον άντρα της,
νάρχεται ο τρίτος να μου λέει
ότι κάποιος του φουρνισέ μια
έπιταγή άνευ αντικρύματος
και νάρχονται κι' ένα σωρό
άλλοι και να με σκοτίζουν με
αδικούς επιθέσεις, με βιασο-
πραγίες, με ουκοφαντικές δυσ-
φημίες, με κλοπές, με λη-
στείες κι' άλλα παρόμοια.

—Και τί με νοιάζει έμένα,
βρέ;

—Τότε σπουδάσε γιατρός, ύ-
ποχώρησε με συγκατάβασι ο
πατέρας μου.

—Χέ! χέ! χέ! εκάγχασα εί-
ρωνικά. Γιατρός; Και γιατί ν'
ασχολήθω εγώ με τα στομάχια,
με τα σπένδια, με τα νεφρά,
με τις καρδιές και με τα υπό-
λοιπα υγιεινά βάσανα του κο-
σμάκη; Συγγενείς μου είναι ή
φιλοι μου; Η να γίνω μικρο-
βιολόγος και να νταραβρίζω-
μαι μ' άλλα χειρότερα; Η να
γίνω χειρουργός και να πετο-
κόβω στα καλά καθούμενα ά-
γνωστους μου ανθρώπους; Χέ!
χέ! χέ!

Ευτυχώς ότι ο πατέρας μου,
δουκ' αν δεν συμπεριζότανε
τις αντίληψεις μου, έδειξε κα-
τόνοποι. Κι' αφού σκεφθήκαμε
και συζητήσαμε πολλές λύσεις,
καταλήξαμε στην καλύτερη:
να στήσω μια δική μου δου-
λειά, ώστε να έχω προσωπικό
και ειλικρινές ενδιαφέρον.

Κι' έτσι, κάτι πουλήσαμε, κά-
τι δανειστήκαμε, κι' άνοιξα έ-
να ευπρόσωπο ζαχαροπλα-
στείο.

Εννοείται ότι και σαν ζα-
χαροπλαστής διέτηρα τις ύ-
φαιες και πρωτότυπες αντίλη-
ψεις μου, που με ώδηγούσαν
στην απόφασι να μην πουλάω
τίποτα. Ούτε πάστες, ούτε πα-
γωτά, ούτε σοκολατάκια, ούτε
εργολάβους ούτε κανένα προ-
ϊόν μου. Και πολύ καλά κάνω!
Γιατί σύμφωνα με ποιά λογική
θα πουλούζωμαι εγώ, θα πλη-
ρώνω τεχνίτες και θα φτιάχνω
τα έλεει του θεού, για νάρχε-
σαι, κύριε, του λόγου σου και
να τα ντερλικώνης;

Τα κρατώ λοιπόν για τόν
εαυτό μου, γιατί αυτό υπαγο-
ρεύουν οι αντίληψεις μου, που
στο κάτω-κάτω δικές μου είναι
κι' αν γουστάρω, τις ψήνω και
τις τρώω! Όπως ακριβώς και
τα γλυκά μου! Γ. ΓΙΑΝ.

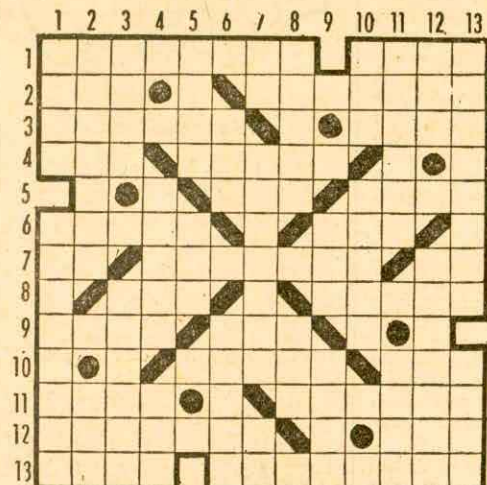
ΤΟ ΣΑΜΠΟΥΑΝ
DOP
ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ
ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

ΦΕΝΤΕΛΕ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Σταυρόλεξο με παροιμίες

"Εξη από τις λέξεις που συμπληρώνουν το σταυ-
ρόλεξο αυτό σχηματίζουν μια γνωστή ελληνική πα-
ροιμία.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) 'Η τρίτη λέξι της παροιμίας. — Λάχανο.
- 2) Λέξι από το λεξιλόγιο των μωρών. — 'Επιρ-
ρημα: σε μεγάλη ποσότητα.
- 3) Την χρησιμοποίησι οι ηλικιωμένοι. — Μέρη
του σώματος μας.
- 4) 'Αρχή συμπεράσματος.—Διάσημος μουσουργός.
- 5) Μικρό τρωτικό. — Είδος ύφασματος.
- 6) 'Αθηναίος πολιτικός και στρατηγός του 5ου
π.Χ. αιώνα. — 'Ο καθένας.
- 7) 71. — Ποταμός της Γαλλίας. — 'Η πέμπτη
λέξι της παροιμίας.
- 8) Κομψός. — Του αφιερώνωμε ένα μεγάλο μέ-
ρος της ζωής μας.
- 9) 'Οξεία ανδρική φωνή. — Πλάζ των αρχαίων.
- 10)Ώμπρ: σάρ του γαλλικού κινηματογράφου.
— Σχελιαστικό επιφώνημα.
- 11) 'Ωραίος νέος σύντροφος του 'Ηρακλέους. —
Τρώγονται ζεστές.
- 12) Περιφημος δρομέυς. — Χρονικό έπιρρημα: άργά.
- 13) 'Αποτελείται από πολλά άτομα. — Ποταμός
της Παλαιστίνης.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) Ευτέλης γενεά. — 'Η τετάρτη λέξι της
παροιμίας.
- 2) 'Απαραίτητη σε κάθε συνέλευσι. — Τρυφερή
φιλή του Βύρωνος (επών.).
- 3) Νησι των 'Ολλανδικών 'Ινδιών. — Δρόμος.
- 4) 'Η πρώτη λέξι της παροιμίας. — Κτητική
άντωνυμία.
- 5) 'Αφηγηματικό ποίημα. — Το πρώτον ημισυ ά-
θλητικού όρου.
- 6) Ποταμός της Β. Γαλλίας. — 'Η τελευταία
λέξι της παροιμίας.
- 7) Δηλώνει συγκατάβασι. — Μιά από τις πολλές
που υπάρχουν στην Αίγυπτο. — Μισό πακο.
- 8) 'Αποτελούσαν μια από τις φυλές του ελληνικού
γένους. — 'Η Φλαδιούπολις των Βυζαντινών.
- 9) 'Η δεύτερη λέξι της παροιμίας. — Περι-
φημος ναυτιλιακός οργανισμός.
- 10) Χρονικό διάστημα. — 'Οφείλεται σε βροχή.
- 11) Μυθολογικός νέος εξαιρετικά ώραίος. — Δεν
βρίσκεται στη θεία του.
- 12) Χαρτοπαικτικός όρος. — 'Εργασία (δημοτ.).
- 13) 'Υποβάλλονται σε ανώτερους. — Του ίδιου με-
γέθους (θηλ. πληθ.).

Δ.

Συγγένειες

"Αν ένας χήρος ξαναπαντρευτή με την αδελφή του
αδελφού της πρώην συζύγου του, ποιος δεσμός συγ-
γενείας θα υπάρχει μεταξύ του πρώην πεθερού του
και της καινούργιας πεθεράς του;

'Απαντήστε μέσα σε 20 δευτερόλεπτα.

'Απλές ερωτήσεις

- 1) Ποιό είναι το γράμμα που κακώς αναφέρε-
ται στην ακόλουθη σειρά:
Κ, Α, Β, Γ, Ε, Ζ, Χ, Ψ.
- 2) Με ποιόν αριθμό θα έπρεπε να συμπληρωθ ή
ακόλουθη σειρά:
7. 4. 12. 9. 17. 14. 22....
- 3) Πόσοι αριθμοί από το 1 έως το 40 περιέχουν
τον αριθμό 3;

4) "Αν το κάθισμα στο οποίο κάθονται σ' ένα κι-
νηματογράφο είναι το δέκατο από τον δεξιό διά-
δρομο και το ενδέκατο από τον άριστερό, πόσα κα-
θίσματα έχει ή σειρά αυτή;

5) Το αυτοκίνητό μου είναι πιο γρήγορο από το
αυτοκίνητο του Γιώργου, δεν είναι όμως τόσο γρή-
γορο όσο το αυτοκίνητο του Πέτρου. Ποιός έχει το
πιο γρήγορο αυτοκίνητο;

6) Ποιό σημείο βρίσκεται πλησιέστερα στον Πόλο,
το βορειότερο σημείο του Καναδά ή το βορειότερο
σημείο της 'Αλάσκας;

7) Οι Κινέζοι τρώνε πολλά φαγητά τους με ξυ-
λάκια. Μήπως ξέρετε αν και οι 'Ιάπωνες έχουν την
ίδια αυτή συνήθεια;

8) Το καλειδοσκόπιο ήταν γνωστό από την άρ-
χαιότητα;

Λεξιγριφος

Το πρώτο μου το μοσχολτρώς
με λαιμαργία ίσως.
Στο δεύτερο τρανός γιατρός
γεννήθηκε' είναι νήσος.
Και με τα δυο αυτά μαζί,
σοφός αρχαίος άναξή.

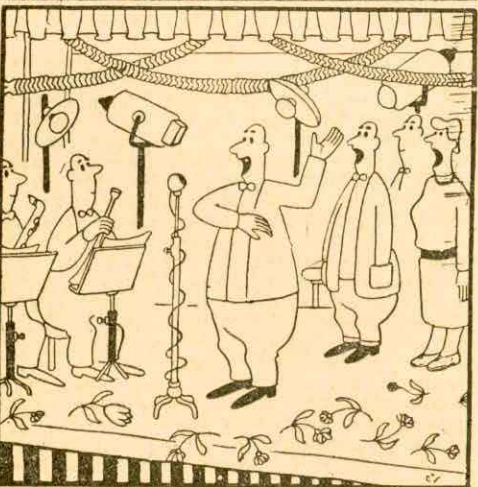
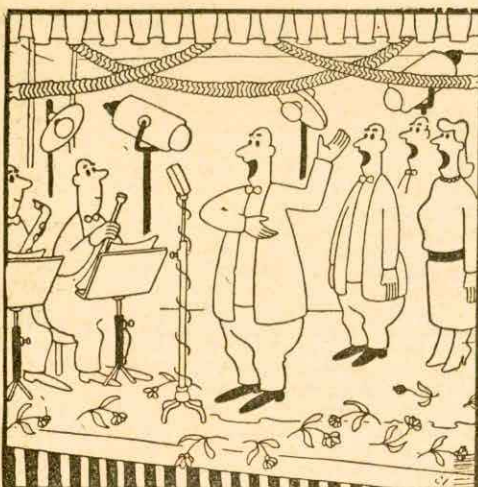
Λογοπαίγνιο

"Όποιο, λυτή, πράγμα πάρης
και του βγάλης ένα μί,
γνωστή πόλι στην Ευρώπη
θα το κάνης στη στιγμή.

'Ανταγματισμός

Σ' αρχαίο θεό ρωμαϊκό
κεφάλι γράφω το λαιμό του
δεύτερο γράφω το αρχικό του
κι' ίδου βουνό ελληνικό.

20 μικροδιαφορές

Οι δυο αυτές εικόνες που φαίνονται εκ πρώτης ό-
ψεως όμοιες, διαφέρουν σε 20 μικρολεπτομέρειες.
Μπορείτε να τις ανακαλύψετε μέσα σε δυο λεπτά
της ώρας; Το παιχνίδι γίνεται πιο ενδιαφέρον αν
πάρουν μέρος σ' αυτό πολλοί παίκτες συγχρόνως.
Κερδίζει όποιος βρή πρώτος και τις 20 μικροδια-
φορές.

Οι λύσεις στη σελ. 82

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΡΟΛΟΪ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τί ξέρετε γι' αυτήν την κ. Λίνεχαμ; ρώ-
τησε ο ντετεκτίβ Φλούκ τον αστυνομικό
που τον υποδέχθηκε στην είσοδο της πο-
λυκατοικίας.

— "Εμμε από καιρό στο όγδοο πάτωμα... 'Απόψε, στις 7 και
10', την επισκέφθηκε ο άνηψιός της, ο κ. Βάσελ, ένας νέος που
είναι ο μόνος συγγενής της. Είχε μαζί του μια νέα κυρία. Τη βρή-
καν, λοιπόν, νεκρή στο μπάνιο της, από ηλεκτροπληξία.

'Ο Φλούκ ανέβηκε στο διαμέρισμα του θύματος. 'Η νεκρή ήταν
μια ηλικιωμένη γυναίκα, με ψαρά μαλλιά. Δίπλα της, πάνω στα
ύφρα πλακάκια του λουτρού, ήταν πεσμένο ένα ηλεκτρικό μηχανή-
μα του μασσάζ.

— Αυτό τη σκότωσε, εξήγησε στο ντετεκτίβ ένας ειδικός της
Σκότλαντ Γουάρντ, που το είχε εξετάσει. Είναι φθαρμένη ή έσωτε-
ρική του μόνωσι. Μόλις άνοιξε, λοιπόν, το διακόπτη, δέχθηκε στο
σώμα της την ηλεκτρική εκκένωση...

'Ο Βάσελ κι' ή ντόμα του περιμεναν στο σαλόνι. 'Η νέα γυ-
ναίκα φαίνονταν άναστατωμένη. 'Ο συνοδός της τη σύστησε στον
αστυνομικό. Λεγότανε Λίντα Γουέυν και τραγουδούσε σε νυκτε-
ρινά κέντρα και στην τηλεόρασι. 'Ανέκε στον τύπο της «μοι-
ραίας» γυναίκα, με το τολμηρό ντεκολτέ της και τα όξυζεναρμέ-
να μαλλιά της.

— Είμαστε άρραβωνιασμένοι, εξήγησε ο νέος στο ντετεκτίβ.
'Απόψε, θα την παρουσιάσα για πρώτη φορά στη θεία μου. 'Υ-
στερα, θα τρώγαμε έξω κι' οι τρεις...

— Πώς ακριβώς έγιναν τα πράγματα, κ. Βάσελ;
ρώτησε ο Φλούκ.

— 'Ανεβήκαμε εδώ, μαζί με το θυρωρό. Μόλις ά-
νοίξαμε την πόρτα, σβύσανε τα φώτα... Είχε καή
ή ασφάλεια, άπ' την έννοι που έγινε τη
στιγμή εκείνη στο λουτρό και που προ-
κάλεσε το δυστύχημα. 'Ο θυρωρός την
άλλαξε. 'Υστερα... ύστερα βρήκαμε νε-
κρή τη δυστυχισμένη θεία μου! Μόλις
είχε βγ ή άπ' τη μπανιέρα και θέλησε
να κάνει μασσάζ... "Αν είχαμε φτά-
σει ένα-δυο λεπτά ένωρίτερα, ίσως να
προφταίναμε να κάνουμε κάτι για να
τη σώσουμε...

— Τα συλλυπητήριά μου, κ. Βάσελ,
είπε ο ντετεκτίβ. Δεν σας θέλω τώρα
τίποτ' άλλο. Μπορείτε να φύγετε.

'Ο θυρωρός επιβεβαίωσε την κατά-
θεσι του Βάσελ.

— Πώς συνέβη ν' αναβήτε μαζί με
τον άνηψιό του θύματος; τον ρώτησε ο
ντετεκτίβ.

— Μου τó ζήτησε ο ίδιος. Με πα-
ρακάλεσε να τον βοηθήσω για να κα-
τεβάσει ως τ' αυτοκίνητο τη θεία του.
Βλέπετε, ή μακαρίτισσα ήταν μισοπα-
σμένη από ρευματισμούς, κι' όμως εί-
χε την ιδιοτροπία να μη θέλη να μπη
στο άσανσέρ. Τó είχε πάρει από φόβο...

'Ο ντετεκτίβ τó ζήτησε ύστερα πλη-
ροφορίες για τó Βάσελ.

— 'Αγαπούσε πολύ τη θεία του, εί-
πε ο θυρωρός. Αυτή τον είχε αναθρέψει
και σπουδάσει, από τότε που σκοτώ-
θηκαν οι γονείς του σ' ένα βομβαρδισμό.

— Φαντάζομαι πώς θα τó ήρε, όταν τη βρή-
κε νεκρή, παρατήρησε ο ντετεκτίβ. 'Επρόκειτο να
βγούν απόψε έξω μαζί... ίσως για να γιορτάσουν
τους άρραβώνες του.

Ποίν φύγη, ο Φλούκ έριξε μια ματιά στο ηλεκτρικό ταμπλώ. Δί-
πλα βρισκόταν μια άλλη ηλεκτρική συσκευή.

— Τί είν' αυτό εδώ; ρώτησε ο ντετεκτίβ τον ειδικό.

— Είναι τó μηχανήμα ενός ηλεκτρικού κουδουνιού, εγκατεστη-
μένο στην πόρτα, για τούς κλέφτες. Για να λειτουργήσι, πρέπει
να γυρίσει κανείς αυτό τó διακόπτη. "Αν κατόπιν άνοιξη ή έξω-
πορτα, χτυπάει άμέσως ένα κουδούνι κάτω στο θυρωρείο.

Φεύγοντας άπ' τó διαμέρισμα, ο Φλούκ πήγε να βρή τον ιδιο-
κτήτη του σπιτιού, για να τον ρωτήση τί ήξερε κι' αυτός.

— Είχα από χρόνια ένοικιάστρια την κ. Λίνεχαμ, τού είπε έ-
κείνος. "Ηταν άρκετά πλούσια, χήρα εργοστασιάρχου...

— Ποιές ήταν οι σχέσεις της με τον άνηψιό της;

— 'Αγαπούσαν πολύ ο ένας τον άλλον... Τούδινε ένα γερό μη-
ναιό έπίδομα, γιατί ήταν δίχως δουλειά, κι' έλεγε πάντα πως
θ' άφηνε σ' αυτόν όλη την περιουσία της.

Τ' άλλο πρωί, ο Φλούκ κι' ο βοηθός του Γκράβεύ, ξεκίνησαν
για τó σπίτι του Βάσελ.

— "Εμαθα άφορα πράγματα για την Λίντα Γουέυν... είπε ο
πρώτος στον άλλο. Πήρε τελευταίως διαζύγιο από ένα σαξοφω-
νίστα... Σίγουρα, ή μακαρίτισσα δεν θα την ήθελε για άνηψιά της.
— Λέτε να μην της είχε πη τίποτα ο άνηψιός της για τούς άρ-
ραβώνες του;

— Ποιός ξέρει... Πάντως, θαχε κάθε λόγο ν' άμφιβάλλη για
την έγκρισή της, ξέροντας, άλλωστε, πώς ήταν μια γυναίκα που δεν
άλλαζε εύκολα γνώμη...

— Μα ποιά ανέσι έχουν άλ' αυτά με την ύπόθεσι...

'Ο Φλούκ δεν άπάντησε. Είχαν φτάσει, άλ-
λωστε, πιά στο σπίτι του Βάσελ. 'Ο νέος τούς
δέχτηκε εύγενικά.

— Περνούσαμε από δω, τού είπε ο Φλούκ, και μπήκαμε για να
σας κάνουμε μερικές ερωτήσεις...

— Είμαι στη διάθεσί σας, κύριοι!

— Είχατε μαλλώσει ποτέ με τη θεία σας για τη μνηστή σας;

— 'Ο νέος ζάρωσε τα φρύδια του κι' άπάντησε με δυσφορία:

— Δεν είχαμε μιλήσει ακόμα γι' αυτήν.

— Ξέρετε να είχε ή θεία σας κανένα έχθρό;

— Δεν τó πιστεύω. Μα γιατί με ρωτάτε... αφού έπρόκειτο
για δυστύχημα;

— 'Η αστυνομία όφείλει να μην άφήση τίποτε άνεξιχνίαστο.

»Θάχατε την καλωσύνη ναρθήτε μαζί μας, στη Σκότλαντ Γουάρντ;
Θά συνεχίσουμε εκεί αυτή τη συνομιλία μας...

Λίγο άργότερα, ο Φλούκ εξηγήσε στο βοηθό του:

— Τó κλειδί τού αινίγματος ήταν τó ηλεκτρικό ρολόί της κου-
ζίνας του θύματος. "Ηταν τού τύπου εκείνου που, όταν σταματήση
μια φορά, δεν ξαναρχίζει μόνο του να λειτουργή. "Εμμε, λοιπόν,

— Είμαστε άρραβωνιασμένοι, εξήγησε ο νέος στο ντετεκτίβ. 'Απόψε
θα την παρουσιάσα για πρώτη φορά στη θεία μου...

σταματημένο, δείχνοντας την ώρα που είχε διακοπή τó ρεύμα.

— Και ποιά ήταν ή ώρα αυτή;

— 'Εξη και δέκα. 'Ενώ, όταν άνοιξαν την έξωπόρτα οι έπισκέ-
πτες και κήκε ή ασφάλεια, είχαν περάσει οι 7.

— Δεν καταλαβαίνα!

— Μα είναι άπλουσάτο. 'Ο Βάσελ είχε ξαναεπισκεφθ ή θεία
του, κατά τις 6. 'Ενώ εκείνη έκανε τó λουτρό της, βρήκε αυτός
την ευκαιρία να χαλάση τó μηχανήμα του μασσάζ. 'Υστερα «γε-
φυρώσε» μ' ένα σύρμα την ασφάλεια, ώστε να μη καή όταν θα
γινόταν ένωσι. 'Η θεία του θέλησε σε λίγο να χρησιμοποιήση τó
μηχανήμα κι' έπαθε την ηλεκτροπληξία!

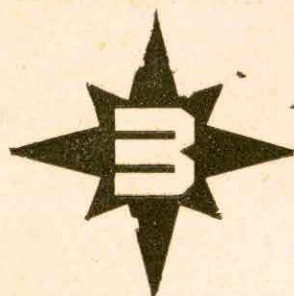
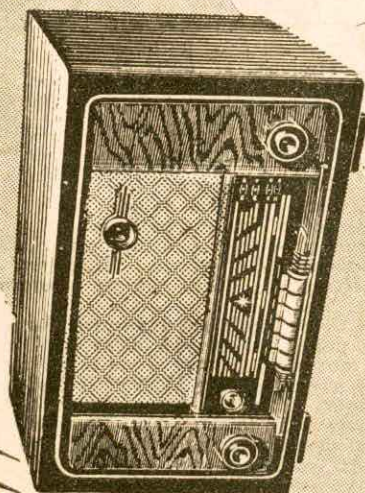
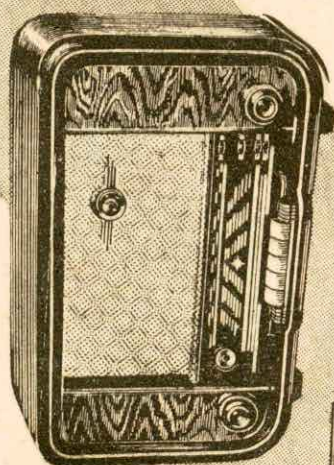
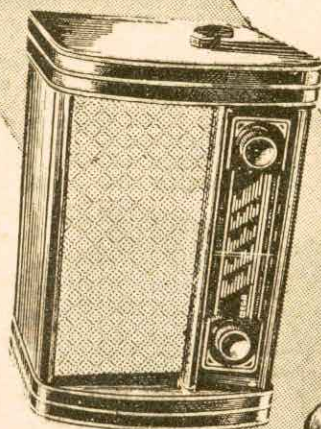
»Τότε ο Βάσελ έβγαλε τó σύρμα άπ' την ασφάλεια και τη συνέ-
δεσε με τó κουδούνι κινδύνου της έξωπορτας. "Ετσι, όταν άνοιγε
ή πόρτα, θα καίγοταν άμέσως ή ασφάλεια. Κι' όλοι θα νόμιζαν
πώς τó θύμα έπαθε την ώρα εκείνη την ηλεκτροπληξία... 'Ο Βάσελ
φρόντισε να ή μαζί τού τó θυρωρό, για μάρτυρα. 'Ενώ δέ εκείνος
έτρεχε να τηλεφωνήση στην αστυνομία, αυτός άφαίρεσε τó σύρμα
άπ' τó κουδούνι κι' έκλεισε τó διακόπτη.

— Μα γιατί έκανε αυτό τó έγκλημα;

— Τó ωμολόγησε, όταν είδε πώς είχε πιά άποκαλυφθ: 'Η
θεία του δεν έννοωσε να τον άφήση να παντρευτή μ' εκείνη τη
γυναίκα. Τόν είχε άπειλήσει πώς θα τόν άποκλήρωνε και πώς θα
τούκοβε τó έπίδομα. Κι' αυτός, τού ήταν ξετρελλαμένος με τη
μνηστή του, άποφάσισε να βγάλη άπ' τη μέση τó εμπόδιο που
τούς χώριζε. Αυτό είν' όλοι

ΚΑΜΠΟΥ

Τὸ ραδιόφωνο
πὺ ζητούσατε τόσο καιρὸ
νὰ βρῆτε!

WEGA RADIO

ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ - ΑΘΗΝΑΙ - ΘΕΣΣΙΝΙΚΗ

ΓΚΡΕΚΑ

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ πειράματα

Η 'Ιζόλντα' μου γράφει σ' ένα πολύ χαριτωμένο γράμμα της πώς χωρίσε από τον άντρα της κι ότι κι τώρα μόνη της, δηλαδή, έφυγε από το σπίτι της και κάθεται με μια φίλη της.

«Ξέρετε, γιατί έφυγα; μου γράφει. Γιατί θέλω να δω τι θα κάνει. Μ' αγαπά;»

Η 'Ιζόλντα' παίζει. Δεν είναι παρά 19 χρόνων. Παντρεύτηκε πρό ενός έτους, και τώρα, επειδή δεν ξέρει τι να κάνει, χωρίσε για να δει τι θα πει ο άντρας της.

Ασφαλώς η 'Ιζόλντα' δεν έχει συναισθησι των πράξεών της γιατί αλλιώς δεν θα φεύγε έτσι επιπόλαια από το σπίτι της.

Το τι θα κάνει τώρα ο άντρας της, εξαρτάται από το χαρακτήρα του. Η θύα την πληρώση με το ίδιο νόμισμα και θα ζητήσει διαζύγιο, επειδή εγκατέλειψε τη συζυγική στέγη, ή θα την περιμένει να γυρίσει για να της δώσει ένα... γερό μάθημα, όπως της αξίζει. Γιατί δεν παίζει μια γυναίκα με την ήθικη ύποπτοι ενός σπιτιού, ούτε διαλύει έτσι εύκολα ένα σπιτικό, επειδή σκέφτηκε να κάνει ένα πείραμα εις βάρος του άντρός της.

Τι θα του πει, όταν ξαναγυρίσει σπίτι της; «Ότι άστειεύθηκε; Τη συμβουλεύω να πάει να του ζητήσει συγγνώμην και να μαζευτεί στο σπίτι της, για να μην παρεξηγηθεί πού πολύ η στάση της.

Α. Β. Γ. Χ., Βόλο: «Έχετε ηλικία 37 ετών και μισό πολύ έξυπνο, αφού τα καταφέρατε τόσο επιδεξία στις επιχειρήσεις σας. Απορώ πώς στά ζητήματα της καρδιάς σκέπτεστε σαν νεαρός. Ξέρετε πολύ καλά, τι σημαίνει γάμος και ποιές είναι οι υποχρεώσεις και των δύο, που συμφωνούν να γίνουν συντροφοί στη ζωή. Επομένως δεν επιτρέπεται σε σας να χρησιμοποιήτε τρίτους για να πηγαίνετε χωριών με μηνύματα και ανταλλαγές κρίσεων εις βάρος σας και εις βάρος εκείνης που πρόκειται να γίνει γυναίκα σας. Ένας δρόμος υπάρχει: ο σοβαρός και ασφαλής δρόμος για να φθάσετε σ' αυτήν! Ο δρόμος που βγαίνει στο σπίτι της. Μια συζήτηση με τους γονείς της είναι απαραίτητη. Αν εκείνη δεν θέλει, τότε θα πάρετε την απάντησι εκ του ασφαλούς, και δεν θα κυνηγάτε πια τις φίλες της, αλλά θα δώσετε στις σκέψεις σας μια νέα κατεύθυνσι. Προσέξτε όμως και κάτι άλλο: από όσα μου γράφετε γι' αυτήν την κοπέλλα βλέπω πως δεν ανταποκρίνεται στις αισθηματικές και κοινωνικές απόψεις σας.

Προδομένη αγάπη Μ.: Καταλαβαίνω τις ελπίδες σας και τα όνειρα, που κάνετε, γνωρίζοντας αυτό το νέο. Δεν βλέπω, όμως, από το γράμμα σας να είσθε ένα αφελές κορίτσι. Όλα τα συλλογίζετε κι' όλα τα υπολογίζετε.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ-ΔΟΥΚΑ
Ίατρος
Δερματολόγος - Αισθητική
Δέχεται 11—1 και 5—7
Σέκερη 4, α' δρόμος. Πάρος
δός Κανάση Τηλ 612-450

Γιατί μπλέκετε μ' ένα παιδί που εξαρτάται από άλλους, και που κινδυνεύει να χάσει την ύπστηρίει που τος δίνουν, και το μέλλον του, αν συνεχισι να έχει σχέσεις μαζί σας; Μην ζητάτε, λοιπόν, παραλογα πράγματα και κυτάξετε τον έαυτό σας. Συγκεντρωθείτε στις απαιτήσεις της ζωής σας και μην εκτίθεστε σε περιπέτειες που δεν σας αρμόζουν.

Μεταγχολία: Για δύο πράγματα θα σας παρατηρήσω: Πρώτα για τη διαγωγή σας, την άχαρακτηριστή για ένα κορίτσι σάν εσάς και δεύτερον για τις ιδέες σας, διχώς να ξέρετε ούτε πως κατορθώνονται αυτά που ζητάτε, ούτε τι αποτελέσματα θα έχουν για μια κοπέλλα. Και διχώς να σας το κρύψω, σας το λέγω καθαρά: Τραβάτε κατ' ευθείαν για το βούρκο! Μια κοπέλλα που άλλαξε τέσσερις φίλους, προτού ακόμα γνωρίσει τη ζωή, τι θέλετε να κάνει, όταν με τους μικροεκδιασμούς και τις υποσχέσεις θα την παραπλανήσουν στην πολιτεία; Περιορίστε λοιπόν τη φαντασία σας και μη νομίζετε ότι περνάτε άσχημα, γιατί ζήτε σ' ένα επαρχιακό περιβάλλον. Σ' αυτό γεννηθήκατε και σ' αυτό μεγαλώσατε. Μιά, λοιπόν, πού βοηθάτε ένα νέο που σας άρεσει και σας προσφέρει μια άνετη ζωή και που επί πλέον σας αγαπά, κανονιστε να δώσετε στους δικούς σας, για να φθάσετε σ' ένα αξιοσέπτο τέλος. Χρειάζεται μεγάλη μόρφωσι και πενταετής τουλάχιστον μουσική σπουδή για να γίνετε τραγουδίστρια, όπως θέλετε. Σας συμβουλεύω να παντρευτείτε.

Νούλα Ρ.: Να ζητήσετε και πάλι συγγνώμην από τη μητέρα σας και από τον πατέρα σας και να τους παρακαλέσετε να σας αφήσουν να συνεχιστε τις σπουδές σας. Να είστε βέβαιη ότι θα το κάνουν. Αλλά, σας ρωτώ: Χρειάζεται ειδικό ραντεβού για να του πείτε το όχι; Αν δεν σας έβλεπε ή μαμά σας, τότε το πρώτο ραντεβού θα συνεχίζοταν μ' ένα δεύτερο για να του δώσετε περισσότερες εξηγήσεις και ούτω καθ' εξής. Αυτό λέγεται επιπολαιότητα αφού μάλιστα ήσαστε προειδοποιημένη.

Καμμένη άπ' τον έρωτα: Είσατε 18 χρόνων και καλό κορίτσι. Δεν είναι λοιπόν, ανάγκη να παρασυρθείτε από μια περιπέτεια. Λέτε πως με δύο φορές που τον είδατε τον αγαπήσατε. Αν όμως αυτός αγαπά καμμία άλλη, και από οίκτο δεχθεί να σας δώσει ένα ραντεβού, δεν νομίζετε ότι εξευτελίζετε την αξιοπρέπεια σας; Μην ένθουσιάζεστε, λοιπόν, τόσο εύκολα, γιατί θα έχετε άρκεστε μεγάλες απογοητεύσεις.

Ελπίζω μόνο... Β.: Ο τρόπος που μεταχειρίζεστε για να κερδίσετε έναν άντρα δεν είναι διόλου ελκυστικός. Μια κοπέλλα, όσο φτωχή και να είναι, έχει την αξιοπρέπεια της, έχει τον έγωισμό της, και δεν παραδίδεται άλ' αυτά που γίνονται, για να παρασύρει τελικά έναν άντρα σε γάμο. Αυτό, όπως μου γράφετε, έπιμένει στο λόγο του και τελικώς η ζημωμένη θα βγίη έσεις απ' αυτήν την ύποπτοι. Σας συνιστώ, λοιπόν, να διακόψετε κάθε σχέση ή τούλαχιστο να μην πηγαίνετε μαζί του, εκτός αν σας υποσχεθεί ότι θα σας πάρει γυναίκα του.

Λιάννα Χ.: Πάρα πολύ λυπηθήκα από όσα διάβασα στο γράμμα σας. Παρ' όλο που σας συμβούλεψα να μην εκτίθετε με γράμματα, έσεις παρασυρθήκατε και άρχισατε μια πολύ επικίνδυνη αλληλογραφία. Τώρα μετανοείτε, και αντιλαμβάνεστε την ελαφρότητα της πράξεώς σας. Λυπάμαι

πολύ. Αλλά, πώς να του πάρετε τώρα τα γράμματα πίσω; Νομίζετε ότι είναι εύκολο; Να τα στείλη πίσω; Δεν το πιστεύω. Φοβάμαι μήπως σε μια συνάντησι σας παρασυρθείτε σε καμμία νέα υπόσχεσι. Δεν υπάρχει άλλο μέσον παρά να διακόψετε απότομω. Δεν θα παραλαμβάνετε τα γράμματά του, για να του επιστρέφονται από το ταχυδρομείο, κι έτσι υπάρχει η ελπίδα να σταματήσει τελικώς. Όσο για το μέλλον δεν σας έγγωμαι. Πάντως θα τα ξαναπούμε όταν θα έχετε να μου γράψετε τίποτα καινούργιο.

Απελπισμένον Ν1.: Από τα γραφόμενά σας έλέπω ότι είσατε ένας ελκυστικός και τιμός νεός. Η αγάπη, την οποία έχετε γι' αυτή την κοπέλλα, δεν είναι επιπολαιή κι' έχει για σας κάποιο σκοπό. Καλά θα κάνετε, λοιπόν, πριν την παρασύρετε σε άσκοπες σκέψεις και στενωχίες, να ρωτήσετε τον έαυτό σας αν είσατε ελεύθερος να κανονιστε τα ζητήματα του μέλλοντός σας μόνος σας, αν δεν έχετε υποχρεώσεις οικογενειακές, αν οι γονείς σας δεν λήσουν αυτό το γάμο και τέλος αν έχετε μια κατάστασι η τά μέσα να δημιουργήσετε οικογένεια. Αν όλα αυτά, τα συγκεντρώνετε, τότε να πάτε να βρῆτε τους γονείς της, πριν φύγετε και να δώσετε το λόγο σας.

Μαίρη, Καλλιθέα: Όπως βλέπετε και μόνη σας, ο άνθρωπος, στον οποίο στήριξε τα όνειρά σας, είναι επιπολαιός. Επομένως δεν πρέπει να εκτίθεστε περισσότερο, γιατί πρέπει να συλλογισθείτε και την αξιοπρέπεια σας.

Μισώ τον έρωτά μου: Δεν ξέρω βέβαια πώς τα βλέπετε και πώς τα φαντάζεστε εις τα πράγματα. Εκείνο που βλέπω, όμως, είναι ότι προχωρείτε σε μια τελεία καταστροφή. Γιατί, εκείνος, τι ανάγκη έχει; Έχει το σπίτι του, τη γυναίκα του, τις δύο του κόρες, την οικογενειακή του γαλήνη και ευτυχία, ενώ έσεις δεν έχετε τίποτα απ' αυτόν, ο οποίος σας βάθος σας οικτείρει για τις ανόητες και επιπολαιες πράξεις σας. Και μόνον αυτός; Όλος ο κόσμος, που θ' άρχισι να μαθαίνει τις σχέσεις σας, θα κάνει το ίδιο! Σας συμβουλεύω, να τραβήξετε όσο είναι καιρός και να κρατήσετε την αξιοπρέπεια σας. Μη τυφλώνε-

στε, μη γίνεστε το παιχνίδι ένδρς φθέρωπου, που δεν του λείπει τίποτα. Συνέλεθε!

ΜΙΡΑΝΤΑ

Καθαρές προθέσεις

Σωτηρούλα της Πόλης: Μου γράφετε ότι ένας συνάδελφός σας στην ίδια υπηρεσία, σας πολιορκεί και αποδέλπει να συνδεθεί αισθηματικώς μαζί σας. Έσεις τον συμπαθείτε επίσης και θα θέλατε να σχετισθείτε μαζί του, αλλά διαστάζει και με ρωτάτε τι να κάνετε. Έλπίζω πως οι διαταγμοί σας στήριζονται σε ήθικους λόγους κι' αυτό, αληθινά, τιμά την νοημοσύνη σας και την αξιοπρέπεια σας. Γιατί, καθώς θα ξέρετε άσφαλώς, πολλοί επιδιώκουν και πετυχαίνουν να σχετισθούν με κορίτσια, δημιουργούν μια περιπέτεια έπιπολαιή κι' αυτά και ύστερα από όρκους και υποσχέσεις τα ξεγελούν και τα παραινούν στην τύχη τους και όχι στην ίδια υπηρεσία, στην ντροπή τους... Κάνετε πολύ καλά που είσατε επιφυλακτική απέναντι του νέου συνάδελφου σας. Αλλά δεν θα πρέπει και να είσατε προκατειλημμένη έναντίον του, γιατί δεν αποκλείεται ο άνθρωπος αυτός, αφού είναι ακαλό παιδί, καθώς με βεβαιώνετε, να έχει σοβαρό σκοπό για σας. Γι' αυτό, όταν σας κάνει ξεκάθαρο την πρότασι, να του θέσετε το ζήτημα κι' έσεις καθαρά: «Αν, δηλαδή, θέλη άπλως να περνάει τον καιρό του με τη συντροφία σας, τότε πρέπει να του εξηγήσετε πως δεν είσατε από τα κορίτσια που νοιάζονται για έπιπολαιες κι' εφημερες περιπέτειες. Αν όμως σκέπτεται σοβαρότερα για μιαν έλξει, το δεσμό σας σε γάμο, τότε βέβαια το ζήτημα είναι ένδυσάφρον κι' άξιζει να τον προσέξετε. Όποτε κι' εκείνος θα πρέπει να φανή συνεπής και ν' αποταθή στους γονείς σας. Έτσι θ' αναλάβει και έπισημότερες υποχρεώσεις για σας απέναντι των δικών σας. Και τότε βέβαια, δεν θα πρέπει να διαστάσετε για να δεχθείτε την πρότασι του και την αγάπη του!...

Ζωή χωρίς χαρά: Αυτές οι έρωτοτροπίες, με τις οποίες έδηλώθηκε ο νεαρός, δεν μου έμπνέουν καμμία έμπιστοσύνη για τη σοβαρότητα του σκοπού του. Απ' την άρχη κιόλας έπέδιωξε να σας πά-

ΕΝΑΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

Κατά την διάρκεια μιας δίτης, που συνεκλόνισε τους άριστοκρατικούς κύκλους του Λονδίνου, γιατι πρωταγωνιστάι της ήταν ο λόρδος Βίβιαν και η φίλη του Μάρις Χούτλερ (άριστερά), ο πρώτος κατέθεσε, πως η Μάρις τον τραυμάτισε παίζοντας και χωρίς να το θέλη. Τέλος ο λόρδος Βίβιαν ζήτησε την άδωσι της Μάρις, ενώ η συνοδός του άκουε κατάπληκτη την κατάθεσι του... Η Μάρις Χούτλερ, ωστόσο είχε αποπειραθή να σκοτώσει πρό τριμήνου τον λόρδο φίλο της και του φύτεψε τρεις σφαίρες στο στήθος, χωρίς να επιτύχη το σκοπό της. Ο Ιπποτικός λόρδος όμως όχι μόνο την συγχωρεί, αλλά και διαφεύδει πως η Μάρις ήθελε να τον σκοτώσει.

**Ζητείτε μ' επιμονή
τὸ γνήσιο Σαμπουάν**

~~_____~~ AAM

18

*Ενδυμασιῶν καὶ φορεμάτων οὐ φαντά ἀπὸ τεχνίτην ἐργασθέντων εἰς ΓΑΛΛΙΑΝ. ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 21. Παράρτημα τὸ Γαλλικόν. Γυρίζοντα ἐνδυμασίαι 150.000 δρ. καὶ καταρτίναι 130.000 δρ. Ζητήσαστε δελτυματα ἐργασίας μας.

ΤΡΙ-ΤΡΙ
δεν λησνεί
τα ρούχα

Δέχεται καθ' ἐκάστην καὶ ὥραν
4—8 μ.μ. ἐπὶ τῆς οδοῦ Ἀγ. Κων)
τίνου 5. — Τηλ. 56-713.

Μυρμήκων ανοίγει: Μα-
τewe σe τί δύσκολη θeοί, αίσθημα-
τική και οικογενειακή βρίσκεστε.
'Αγαπάτε ένα λαμπρό νεο, αλλά
οχι εύτοπο και οι δικοί σας θέ-
λουν να σας παντρεύουν με κάποιον
άλλο, που δέν τόν θέλετε έσείς.
Βλέπετε, έλθεο στην περίπτωση έ-
κείνην, που έννοιουν οι γονεϊς τους
να τούς κηδεμονεύουν και να έχουν
τόν κύριο λόγο στα ζητήματα
της καρδιάς και τού χειρισμού της
έντοχιας τους. Καταλαβαίνω, Βε-
βαια, ότι οι γονεϊς έχουν και στορ-
γία και εύθυνη στα παιδιά τους και
αυτό τούς υποχρεώνει να φέρουν.

Ἐρωεὺς μὲν ἡμεῖς λαχρόνιο
 νόυλα, Αἴγυπτο· Δὲν θὰ συμ-
 φωνῶσιν καθόλου μαζί σας μὲ τὸν
 τρόπο πού ἀντιλαμβάνεσθε τὸ εἰ-
 διώλλοι σας. Ἄν δεσθῇκατε νὰ συν-
 δεσθεῖ αἰσθητικῶς μὲ τὸν νεα-
 ρό, ὑποθέτω, ὅτι ἕκτος ἀπὸ τὴν
 ὁμορφίαν τοῦ καὶ τὸν χαρακτήρι-
 τος θὰ ἐκτίμησιν καὶ τὴν εἰλικρι-
 νεῖά του καὶ θὰ σὰς ἐνένησεν ἐπι-
 πιστοσύνη, ὥστε νὰ τοῦ ἀφιερώ-
 σετε τὸ αἰσθημῶς σας. Συνεπῶς δὲν
 θὰ πρέπη νὰ ἔχετε τὴν ἀγωνία, μῆ-
 πως ὁ νεαρός, πού λείπει τώρα
 μακριὰ σας, μπλεῖξῃ μὲ κοινιὰν
 ἄλληλ. Τὸ καταλαδοῦναιτε, βρεῖσκα
 καὶ σεις ἡ ἴδια πῶς ἡ ζήλεια
 ὀδηγεῖ σὲ κακὲς σκέψεις καὶ
 αὐτὲς πάλι, ὅταν τίς διατυπώνετε
 τὸν καλὸ σας, μπορεῖ νὰ τὸν ἐνο-
 χλήσουν, νὰ τὸν στενοχωρήσουν ἢ
 καὶ ἀκόμη νὰ τὸν ἐξοργίσουν, μὲ
 ἄσχημους ἴσως συνεπείες γιὰ τὸ εἰ-
 διώλλοι σας. Γι' αὐτό, λοιπόν, δὲν
 θὰ πρέπη ν' ἀγωνιάτε, ἀφοῦ δὲν ἔ-
 χετε τὴν παραμικρὴ ὑπόψιν ὅτι ὁ
 ἀγαπημῶς σας μπορεῖ νὰ σὰς ξε-
 γελώσῃ!

**ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Γ ΚΕΖΙΡΗΣ**
Μεγάνδρου 75, Τηλ. 55.638

Θλιμμένη Ρόζα Δ. Κ.:
 *Η κατάσταση που μου περιγράφε-
 τε ότι εξακολουθεί να επιμένει εί-
 ναι συνέπεια του ήλιου και του

πλο γοητείας.

Α. Τ., Θεογνίκην : Ἀπὸ ὅσα
τοῦ γράφετε προκρίτει γιὰ ψυχο-
ύρωσι. Ἦδη ἐκεῖ ἐπηρεάζει τό-
πο πολὺ ὁ ψυχικὸς παράγων, ὥστε
καὶ πρῆτα γὰ ἀσφαροῦμε πρὸς τὰ ἐ-
ξ. Νὰ σταματήσωτε τὶς ἀσπαιδι-
δες σκέψεις καὶ ἀποφάσεις καὶ
τὰ παραδύοξετε τὸν ἐαυτὸν σὰς
ἐπὶ τὴν ἐπιτήρησιν. Λεπτομερὺς σὰς
ἀπὸ τὴν ἰδιότητα.

63

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

ΜΙΧΑΗΛ ΓΙΑΝΝΑΚΑ-
κηνη, Χαλάνδρι: Δεν υπάρχει, δυ-
στυχώς, καμία θεαία κατάλληλη
για σας. Δ. Κακλαμάνου,
Μυτιλήνη: Χαριτωμένο το στιγμό-
που που αναφέρει, όχι όμως τόσο
ένδιαφέρον, ώστε, να δημοσιευθεί.
Μίκα Πειρασάκη, "Ηρά-
κλειον, Κρήτης: "Ο "Θησαυρός"
έχει ως άρχην να μη δημοσιεύ-
σει αναγνώστων των αναγνώστων του.
"Αθήνα Βασιλική, Θεο)
νίκη: Πολύ επιτυχημένη η φωτο-
γραφία σας, δεν μας έξηγείτε ο-
μως για ποιά λόγο θα θέλατε να
δημοσιευθεί. "Ερνα, Μυτιλήνη:
Δεν έχω, δυστυχώς, τη διεύθυνση
της "Ερνα Ζακ. Μετά τον πόλεμο
δεν έγινε καν λόγος γι' αυτήν και
πολύ πιθανόν να μη βρισκόται ση-
μερα στη ζωή. "Οθέλλου, Λε-
μεσόν: Πρόκειται για έναν εκδοτι-
κόν οίκο που έπαυσε πρό πολλού
να υπάρχει. "Αντώνιον Κάν-
τζαν, Πειραιά: Δεν λειτουργεί
στην "Ελλάδα καμία δημοσιογρα-
φική σχολή. Για να γίνει κανείς
δημοσιογράφος, υπάρχει ένας μόνος
τρόπος: να προσληφθεί ως δοκιμω-
συντακτής σε μία εφημερίδα. "Αν
κριθεί ικανός, θα επιπλεήσει, άλλω-
στε υποχρεωθεί να στραφεί προς άλ-
λο επάγγελμα. Βουδών-πόνον
Ε. Κ. Π.: Δεν έχω, δυστυχώς,

**ΖΗΤΟΥΝ
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ**

Ἡ Μαίρη Θεοχαρίδου (17 χρόνων), Ἀρχ. Γατρού 21, Συνιοικισμός Νεοπόλεως, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεί ἀλληλογραφία μετ' Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνίδες τῆς Ἀμερικῆς, τῆς Ἰταλίας ἢ τῆς Γαλλίας στὴν ἐλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. Ἡ Νίνα Ἰωαννίδου καὶ ἡ Τζίνα Ἑμμανουήλ, Περαιῶν 76, Βόλος, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μετ' Ἀμερικανῶν ἢ Κυπρίων στὴν ἐλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ἡ Ρίκα Μαυρομμάτη, Ἐξαγῶν, Ἰθάκη, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μετ' Ἑλλήνων τοῦ ἐξωτερικοῦ ὧν τὼν 35 χρόνων μετ' σκοπὸ το γάμο. Ἡ Νίκη Ἀγάλου (16 χρόνων), Αἰτωλικῶν 2, Κολωνάς, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μετ' Ἑλλήνων τοῦ ἐξωτερικοῦ μετ' σκοπὸ το γάμο. Ἡ Μαίρη Παπαρρηγοπούλου, Ἡ Ρωζάνη Εὐθυμίου καὶ ἡ Ζέτα Μπούλμπου, Πελασγῶν 8, Λορίσα, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μετ' Ἑλλήνων τῆς Αἰνυπόου.

καί τῆς Ἀμερικής. Ἡ Ζωὴ Χρη-
τίστου. Ὀλοῦμαι 26. Θεσσαλο-
νίκη, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφί-
αν ἐπὶ ἐλληνικῇ ἢ ἀγγλικῇ γλώσσᾳ
μὲν Ἑλλήνων τοῦ εξωτερικοῦ μὴ
σκοπὸν τὸ γάμο. Ἡ Σουλθάνη
Κεφαλή (26 χρονών), Καπτετάν
Γκώνη 47. Θεσσαλονίκη, Grèce,
ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲν Ἑλλήνων
τοῦ εξωτερικοῦ μὴ σκοπὸν τὸ γάμο.
Ἡ Καρολίνα Δάνδη (26
χρονών), Καπτετάν Γκώνη, 47. Θε-
σσαλονίκη, Grèce, θέλει ν' ἀλληλο-
γραφῇ μὲν Ἑλλήνων τοῦ εξω-
τερικοῦ ἡλικίας 30-40 χρονών
σκοπὸν τὸ γάμο. Ἡ Πόπη Κων-
στατοπούλου, Καπτετάν Γκώνη,
47. Θεσσαλονίκη, Grèce, θέλει
ν' ἀλληλογραφῇ μὲν Ἑλλήνων
τοῦ εξωτερικοῦ μὴ σκοπὸν τὸν
κόμο.

1. Ὁ ὠάννης Φωτῶπου-
 λος, δόξας Καλομελοπούλου καὶ
 Θωμαΐδου, 14. Ψυχικό, Ἀθήναι,
 Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μετ' Ἀγγ-
 λους καὶ Ἀμερικανούς στρατιώ-
 τες. Ὁ Κωνστ. Ἀντωνάκο-
 πούλος (20 χρόνων) Δελφινόγ-
 ρου 47, Ἀθήναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν'
 ἀλληλογραφεῖ μετ' Ἑλληνίδες τοῦ
 ἐξωτερικοῦ καὶ ἰδιαίτερες τῆς Κύ-
 πρου. Ὁ Γεώργιος Ἀνα-
 στασιάδης, Πελαγίου 8, Λά-
 ρισσα, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία
 μετ' Ἑλληνίδες τῆς Ἀφρικῆς καὶ
 τοῦ Καναδά. Ὁ Διονύσιος
 Μανιάντης, Κυλλήνη, Ἡεΐα,
 Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μετ'
 Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τον κόσμον στὴν
 ἑλληνικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα. Ὁ
 Τζ. Τασσής (22 χρόνων), Ἰ-
 ωνίας 33, Ἀθήναι 8, Grèce, ζητεῖ
 ἀλληλογραφία μετ' Ἑλληνίδες τοῦ
 ἐξωτερικοῦ στὴν ἑλληνικὴ ἢ
 ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Νικόλαος
 Κατραντζόγλου (18 χρό-
 νων) καὶ ὁ Γεώργιος Δαφ-
 νλάκος (17 χρόνων), Ἀγίου Γε-
 οργίου 64, Νεάπολις, Θεσσαλονί-
 κη, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία
 μετ' νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ στὴν ἑλ-
 ληνικὴ, γαλλικὴ, ἀγγλικὴ ἢ ἰταλ-
 ικὴ γλῶσσα. Ὁ Γεώργιος
 Σφασιρόπουλος (25 χρόνων)
 5 Στάσις Χολαργοῦ, Κάτω Χα-
 λάνδρι, Ἀθήναι, Grèce, ζητεῖ ἀλ-
 ληλογραφία μετ' Ἑλληνοαμερικανί-
 δες κάτω τῶν 20 χρόνων με σκοπὸ
 τὸ γάμο. Ὁ Κωνστ. Μπασι-
 κόπουλος, Χαϊδαρίου 44, Πει-
 ραιεῖς, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία
 στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα,
 με νέες τῆς Ἀμερικῆς με σκοπὸ τὸ
 γάμο. Ὁ Θεόδωρος Κάλ-
 φας (18 χρόνων), ὁ Ἀντώνιος
 Κάλφας (20 χρόνων), ὁ Βασίλειος
 Κάλφας (21 χρόνων) καὶ ὁ Δη-
 μήτριος Κάλφας (22 χρόνων),
 Ἀγίου 98, Ἀθήναι, Grèce, ζη-
 τοῦν ἀλληλογραφία μετ' Ἀγγλίδες
 καὶ Ἀμερικανίδες, στὴν ἑλληνικὴ
 ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Ἀντῶ-
 νιος Βασιλάτος, Ἀγορεύ,
 Φυσκοδόφον. Κεφαλληνία, Grèce,
 ζητεῖ ἀλληλογραφία μετ' Ἑλληνίδες

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ἐνδυμασίαν, στήθισιν, κάπνισμα, ασκογραφίαν, ἐφαρμύριον καθάλου διαρθρώνοντα δι' ὁφθαλμούς παρ' εἰδικῶν τεχνιτῶν σπουδάζαντων εἰς το ἐξωτερικόν. Κυριζήσαντι κοστούμι, παλὰ καὶ χαρμαρτί-
ον, ὅτι ὁ Πάριος Ὀρειολόγος, ὁ
ΔΕΡΟΥ 5Γ' (ἰὸν πάτωμα), ὁ
ΔΕΛΦΟΙ ΔΩΔΗ, Τηλ. 55-314.

ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον μὲ σκοπο τὸ γάμο. Ὁ Νικόλαος Δημόπουλος, Καβάλας 45, Λόφος Ἀϊωματοῦν, Ἀθήνα, Grèce, ἐπιθυμῇ τὴν ἀλληλογραφίαν μὲ Ἑλληνες τὸν ἐξωτερικοῦ. Ὁ Χάρης Ἀρωματιδης, Posé Resante, Κεντρικόν, Ἀθήνα, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον μὲ σκοπο τὸ γάμο. Ὁ Γεράσιμος Πατρίκιος, Μάγνα, νος, Φυσκοδόον, Κεφαλληνία, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ νέες τῆς Ἀμερικής, τῆς Ἀγγλίας, τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Τουρκίας, στὴν ἑλληνική ἢ ἀγγλική γλῶσσα. Ὁ Παναγιώτης Ἀλεξίου

Ἀργύριος 98, Ἀθήναι, Grèce, ἐπι-
 θυμὲν ν' ἀλλογραφῇσθαι με νέες
 τῆς Ἀμερικής, τῆς Ἀγγλίας καί
 τῆς Ἰαπωνίας. Ὁ Νικόλαος.
 Πουλιάσης, Ἅγιος Πατελετ-
 μων, Κόκρουα, Grèce, ζητεῖ ἀλ-
 λογραφίαν με Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο
 πόν κόσμον ἡλικίας 15—24 χρόνων.
 Ὁ Νικόλαος Θωμάς, Μεσο-
 βούνια, Φυσκάρδον, Κεφαλάρια,
 Grèce, ζητεῖ ἀλλογραφίαν με νέες
 πόν ἐξωτερικοῦ στήν ἐλληνική γαλ-
 λική ἢ γαλλική γλώσσα. Ὁ Βα-
 σίλειος Ντάβος (20 χρό-
 νων), Πατριῶν 159, Ἀθήναι,
 Grèce, ζητεῖ ἀλλογραφίαν με Ἑλ-
 ληνίδες τῆς Ἀμερικής, τῆς Αἰγύ-
 πτου καί τῆς Τουρκίας.

Οι κάτωθι στρατιώτες
μα που βρίσκονται στην Κορέα,
ζητούν αλληλογραφία με Έλληνι-
δες: 1. Ίπποκράτης Θεοδωρίδης,
Σάκης Στάκου, Εύαγγελος Δρα-
πανάκης, Παναγιώτης Κωνσταν-
τινίδης, Αλέξανδρος Σαρρίδης,
Λάκης Δούτο, Φώτιος Αντωνόπου-
λος, Ευστάθιος Μαυρίδης, Ελευ-
θέριος Παπαθεοδώλου, Κωνστ. Σι-
δηρόπουλος, Μιχαήλης Ίννου,
Μπούλης Πρεβεζάς, Σάκης Κα-
πάκης, και Άγγελος Σινόπουλος
(Α.Β.Ο., 1ον Τάγμα). Άγγελος
Κωνσταντόπουλος, Πέτρος Καρυ-
δάς, και Νικόλαος Παπαδόπουλος,
(Μουσική Ε.Σ.). Στρατίσιος Μυ-
λωνάς, Διονύσιος Σταθόπουλος και
Θεόδωρος Παπαδόπουλος, (Α.Β.
Ο.Κμω). Ήλιος Παπαθεοδώλου
(1ον Τάγμα, Α.Β.Ο.). Άλκης Λό-
λας και Θεόδ. Γκουνάρας (2ον Τά-
γμα, Α.Β.Ο.). Πέτρος Φιλιππίδης,
Βασίλειος Δεληκούρας, Λάκης Πο-
λυχροστάδης, Θωμάς Σουλιώτης
και Καρ. Σταυρακίδης (1ος Λό-
χος, 2ον Τάγμα). Πέτρος Πεκτεσί-
δης και Εύαγγελος Άκουσσίδης
(1ος Λόχος, 2ον Τάγμα). Πανα-
γιώτης Μπρές, Άναστάσιος Πε-
τρακόπουλος, Ίωάννης Τσαγγα-
κής, Γεώργιος Μπουλούμης, Νίκο-
λας Παπαθανανάκης, Μανού-
σος Νταμουράκης, Νικόλαος Μαν-
τζαδάς, (Α.Β.Ο., 1ον Τάγμα). Άν-
τώνιος Δημητρόπουλος, Νικόλαος
Σαμαρόπουλος, Δημήτριος Θανο-
ύλης, Άνέστης Παυλίδης, Δημήτ-
ριος Ζαΐτης, Γεώργιος Άγγελόπου-
λος και Σάββας Τσαλαλιώδης (Λό-
χος Δ) σεις, 2ον Τάγμα). Χρήστος
Παπαδόπουλος, Ίπποκράτης Θεο-
δωρίδης, Ελευθέριος Παπαθεο-
δώλου, Βασίλειος Μαυρόπουλος,
Στέργιος Δημητριάδης, Φώτιος
Αντωνόπουλος, Αλέξανδρος Σα-
κίδης, Γεώργιος Μιταλής, Άν-
δρέας Τερζάκης και Άθανάσιος Στά-
μος (Α.Β.Ο., 1ον Τάγμα). Πανα-
γιώτης Παναγιωτόπουλος, Άνα-
στάσιος Νικολόπουλος, Δημοσθέ-
νης Ντίνας, Ήλιος Δημούλας, Άν-
δρέας Πασιδάκος, Ίωάννης Κοντε-

κάκης, Βασίλειος Ραγκούσης, Γεώργιος Κορίθης, Πολυχρόνης Μπότσης, Απόστολος Ξεσπαθιάκης και Μιλτιάδης Κοντογιάννης (Λόχος Δ' σεως), τον Τάγμα), Φώτιος Φωτίου, Εδάρρους, Άγγελόπουλος, Ίωάννης Μανάλας, Χρήστος Κοσμάς, Ίωάννης Γουναράκης και "Αλέξανδρος Μαυροκεφαλίδης (Μ. Λ. Μ.). Γεωργίος Μαυράκης, Κων. Σταυρόπουλος, Εδάρρους Μαρκόπουλος, "Ηλίας Κυριακίδης, Σπυρίδων Χαγιάννης, Μιχαήλ Μιχαλόγλου, και "Ηλίας Τρύπης (Λόχος Δ' σεως, 2ον Τάγμα), Παναγιώτης Τριάντος και Παναγιώτης Καλαμαράς (3ος Λόχος, 1ον Τάγμα), Ευστράτιος Γεωργίου (2ος Λόχος, 2ον Τάγμα).

Ἡ διεύθυνσις ὅλων τῶν πα-
ραπάνω στρατιωτῶν εἶναι: Greek
Expd. Forces, CAPO 5800, Μερι-
μνη Β. Σ. Τ. 902.

ΖΗΤΟΥΝ
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Οι κάτωθι στρατιώτες μας ζητούν αλληλεγγύη με Έλληνες: Ήωση Μπερσάρης, 415 Σ.Ν., Β.Σ.Τ. 902. Παναγιώτης Κουτακιούρης, 487 Τ. Δ)σεων, 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Γιώνης Άνδρεού, Κ.Ε.Δ.)Τ.Ο.Δ., 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902Γ. Τάκης Γιαλαματίδης και Γεώργιος Κορσούλας. Σ

2. Ζη της κατ'εργασίαν Κοινοβουλίας, 2.
 Ν.Α.Π., Πεντέλη, Αθήνα, Εύαγγελος
 Γεωργίου Τσακμάκης, Βασίλειος
 Ιωαχάκης, Κωνσταντ. Κονιάρης και
 Αποστολάκης Παπαγεωργίου, 1041
 Μ.Ε., Β.Σ.Τ. 902. Α. Β.Ο., Παναγιώτης
 Κουταβάς, 574 Τ.Π., 1ος Λόχος,
 Σ.Τ.Γ. 917. Αθανάσιος Καλάνης,
 Γεώργιος Κλεάνθης, Αριστοτέλης
 Φωτεινός, Κωνσταντ. Ξέρρατος, Α.
 Βανδάνος Σιντικέας, Νίκος Χλόης,
 Ίωάννης Φρίζος, Δημήτριος Θά-
 νος, Γρηγόριος Δέρβος και Γεώρ-
 γιος Δάφνης, Κ.Ε.Ν. Κορίνθος,
 8ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Λάκης Πα-
 παντωνίου και Ντίνος Ξενίδης, Κ.
 Ε.Ν. Κρήτης, 4ος Λόχος, Σ.Τ.Γ.
 911Α. Σπύρος Καραγιάννης, Κ.
 Ε.Ε.Μ. Π.Μ., 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ.
 902. Αχιλλεύς Αγαπητίδης και Ρω-
 μανός Αδενγίνης, 1055 Μονάς,
 Β.Σ.Τ. 901. Αλέκος Δερβενιώ-
 τής, Κ.Ε.Υ. Ούλμας Υπαξιτών,
 Β.Σ.Τ. 902. Σώτος Μαρκόπου-
 λος, Σ.Μ.Μ., Λόχος Δισέως, Σ.Τ.
 Γ. 902Β. Λάκης Θεοδοπούλος,
 Τάκης Γεωργιάδης, Βύρων Δημη-
 τριάδης και Δημήτριος Οικονο-
 μης, Κ.Ε.Ν.Π., 11ος Λόχος, Σ.Τ.
 Γ. 927. Μάκος Μαυροτσιουάνης,
 174 Σ.Α/Π, 11 Μοίρα, Β.Σ.Τ. 904.
 Εύαγγελος Άντωνέλλος, 619
 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 917Β.
 Νικόλαος Τεπέτσας, 607 Τ.Π., Α.
 Β.Ο. Σ.Τ.Γ. 920Α. Βασίλειος
 Κουντούρης, 607 Τ.Π., Α.Β.Ο.,
 Σ.Τ.Γ. 920Α. Άνέστης Δερματι-
 δης, Ίωάννης Μπερούσης και Κ.
 Ιωαννίδης, Κ.Ε.Ε.Μ. Π.Ο.Μ., Β.
 Σ.Τ. 902. Πέτρος Κανελλάκης, Γ.
 Σωτηρόπουλος, Γεώργιος Πελοπί-
 δας και Μίλης Βεργόπουλος Κ.Ε.
 Ν. Κορίνθου, 9ος Λόχος, Σ.Τ.Γ.
 909. Εμμανήλ Καραθανάσης,
 172 ΣΑ/ΑΠ, 1 Μοίρα, Β.Σ.Τ. 902.
 Νικόλαος Παπαγεωργίου,
 958, Λόχος Ε.Σ.Α., Β.Σ.Τ. 901.
 Θεόδωρος Χρονάς, 607 Τ.Π., Α.Β.
 Ο., Σ.Τ.Γ. 920Α. Σοφοκλής Φα-
 γκιός, Ήλιος Βαράκας και Α.
 Αγγελέων Βεγιοτόπουλος, Κ.Ε.Ν.
 Τριτόπουλος, 9ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 928.
 Γεώργιος Σωτηρόπουλος και Γεώρ-
 γιος Άνταντάκης, Κ.Ε.Ν. Κορί-
 νθου, 9ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909.
 Αχιλλεύς Τσαοκιάδης, Κ.Ε.Σ.Α.,
 Β.Σ.Τ. 902. Ήλιος Καραγιάν-
 νης, 172 ΣΑ/ΑΠ, 1 Μοίρα, Β.Σ.Τ.
 902. Σταύρος Τσακμάκης, 172
 ΣΑ/ΑΠ, 1 Μοίρα, Β.Σ.Τ. 902.
 Κωνσταντ. Αποστολάκης, Κ.Ε.Ε.Μ.,
 Π.Μ., 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Ί-
 ωάννης Τσαφάρης, 107 Τ.Π., Α.
 Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 920Α. Εύαγγελος
 Περάνης, 90 Σ.Π., Α. Δισέως, Σ.
 Τ.Γ. 917Β. Μιχαήλ Κόνης, Κ.Ε.
 Μ., 4ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Σταύ-
 ρος Ανδρής, Ίλν Στρατ., ΙΧ
 Τεθ. Μερχίας, Σ.Τ.Γ. 913. Πά-
 σχος Πατέρας, Κ.Ε.Δ./Γραφεύο
 Κινήσεως, Β.Σ.Τ. 902. Εμμαν-
 ήλ Διαλυνάς, Απολλών Παπαδό-
 χης, Ορέστης Δημόπουλος, Γεώρ-
 γιος Νεκομιδής και Θεοτόκης Πα-
 παθανασίου, Κ.Ε.Ν. Κρήτης, 2ος
 Λόχος, Σ.Τ.Γ. 911Α.

NIKH τὸ βαπτισμὸν τῆς νοικοκυράς,

ΑΘΗΝΑ-

ΟΥΛΙΑΔΙΑ ΣΑΠΟΝΟΣ
NIKH
 ΣΑΠΟΝΟΠΟΙΙΑ
 ΓΕΩΡΓΙΟΣ
 ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΙΟΥ & ΧΑΝΙΩΤΗ
 ΕΡΕΒΡΑΣ - Μ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ 2Α ΤΗΛ 21015
 ΑΘΗΝΑΙ
 ΚΑΘΑΡΟΝ ΒΑΡΟΣ 750 ΓΡΑΜΜΩΝ
 ΠΑΡΕΣΤΗΜΕΝΟ ΑΠΛΑΝΕΣ ΕΙΣ

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ
 για κάθε χρήση
ΔΟΚΙΜΑΣΤΕ ΤΟ
 και βείτε

ΠΡΟΪΟΝ ΣΑΠΟΝΟΠΟΙΪΑΣ
ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΙΟΥ & ΧΑΝΙΩΤΗ
 ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ: ΜΕΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ 2Α (ΣΤΑΣΙΣ ΚΑΜΠΑ)
 ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 95 ΤΗΛ 21015

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ
ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Κ. Τραυλαντώνη, Μονεβασία: Το σκαμπότσι αυτό πραγματοποιήθηκε τη νύχτα της 2-3-43, στην Κορινθιακό. Οι σκαμπότες ήταν πέντε, αλλά πιάστηκαν οι δύο - ο Γιάννης Κανελλός και ο Λάζαρος Σφυρτάς - και εκτελεσθήκαν, ακριβώς έπειτα από ένα μήνα. Μ. Κολιακόπουλου, Μέγαρα: "Έλαβα και τα δύο σας γραμμάτια, αλλά δεν κατάλαβα πολλά πράγματα. Δεν είναι δυνατό να σας τα γράψω κάποιος άλλος όλα εκείνα που θέλετε να μου πείτε: "Είμαι θα μπορούσαμε να συνηνεησούμε. Ν.Κ. Γεωργίου, Λιβάδει: Το όνομα αυτό μου είναι τελείως άγνωστο. Δεν έβρω αν υπάρχει στους καταλόγους του Γ.Ε.Σ. Εύχαριστώ και κυτάξω και θα σας απαντήσω πάλι από τη στήλη αυτή. Χ. Διαμαντοπούλου, Κηφισιά: Το ρεπορτάζ κατατάλληλο για την ε-ποχή μας. Αργότερα ίσως. Θ.Ρ. Γιάνναρη, Ίωαννίνα: Κάπου κοντά στη γέφυρα του Γοργοπόταμου έγινε η μάχη αυτή και σκοτώθηκαν περί τα δεκαεπέντα παλληκάρια. "Ανάμεσα τους ήταν κι' ο Γιώργος Ξούφης. Μία γερασμένη σφαίρα τον βρήκε στο μέτωπο και τον άφησε νεκρό. Π. Ορφανίδην, Ν. Υόρκη: Βεβαίως, από τόσο μακριά θα τα έλεξα διαφορετικά. "Αλλά" αυτό θεωρείται λιποταξία! Κ. Βεσθάνη, Ένταρπασ: "Ήταν Αυστριακός, παρ' όλα αυτά ήταν φοβερά μισήλληνας και σκότωσε αρκετούς με το χέρι του, όπως ήρθε κι' η δική του σειρά να πληρωθεί. Α. Αελιδών, Θεσσαλονίκη: Ναί και σας εύχαριστώ με όλη μου την ψυχή. Ι. Κανακάνη, "Αγιον Άνθρακ, Κυκλαδίες: "Ισως να εί-θε να με θυμάστε. "Υπηρετήσαμε μαζί με Β. Α.Μ. Κ. Οτσίφακην, Η. Ηράκλειον, Κρήτη: Δεν περάει. "Η πρόθεσι σας δεν ήταν αυτή που μας γράφατε, ούτε και με-τά αλλωστε το πιστεύαμε αυτό. Δ. Λογαράκη, Γ. Μπαταγιά, Θ. Κρεμύνη: "Αγάθων Κυρία, κούλην. "Αναστασία Μαυρογεω-γίου, Λενιά Βασιλείου, "Αποσία Θεοδωράκη, Μιχαήλ Μανουσάκη και Βασιλική Καμπέρου: Εύχαρι-στό θερμά. Το ρεπορτάζ θ' άρχι-σεν να δημοσιευτεί αργότερα. Ντόκτορ Χ. Χ. Χ., Παλαίον Φάληρον: Καρπός σας ήταν! Πο-ύς είχαν κλεισμένο. Μ. Τατα-λιάν, Λάρισα: "Ήταν περίπου δώδεκα χιλιάδες. "Απ' αυτούς έ-μειναν ζωντανοί μονάχα διακόσι-οι κι' αυτοί σε φοβερά χάλια. "Α-πό τη Θεσσαλονίκη επίσης πήραν αρκετές χιλιάδες. Δ. Όχασι-δην, Π. Χαρσίλον, Μ. Κ. Κα-ρόπουλου, Χαρ. "Αργυρούπο-λον, Β. Σ. Καμπούρη, Μηνάν "Αναγινώσκουσαν, Ντινα Μαυρο-μάτη, Σ. Καλομοίρη, Γ. Σαρίσση και Γιάννη Φεστόν: Εύχαριστώ θερμά. Δ. Κ. Αψάλην, Λευκα-σία, Κύπρον: "Ισως να μπορού-σατε να το πετύχετε αν είχατε περισσότερα στοιχεία. "Ετσι όμως χωρίς κανένα πιστοποιητικό από τα χέρια του, αμφισβήλω για το αποτέλεσμα. Μ. Παπαδόκη, Κάπρον: Αυτό που μου άναφέρατε το έχω πρό πολλού όπ' άνοι-κί θα πραγματοποιήθη πολύ σύντο-μα. Για το άλλο δεν γνωρίζω πρὸς το παρόν. "Αργότερα ίσως. Β. Παπαδόπουλον, Μ. Κάπα-ρη, Μ. "Αντωνίδη, Γ. Στεφανό-πουλον, Π. Λαμπρινή, Α. Γζώρ-τζην, Ι. Σωτηριάδη, Ι. Φώλην, Κ. Π. Κρασάση, Α. Παυτόπουλον, Γ. Τσαλίκη, Μ. Χριστιανόπουλον, Α. Κολοκοτρώνη, Ε. Μουτάφη, Ι. Φραγκόπουλον, Γ. Πεπόνην, Α. Νταρόπουλον, Κ. Φίλιον, Κ. Μα-υλόπουλον, Η. Βαλασόπουλον, Ι. Κάρπον, Ε. Γιατράν, Μ. Κατρίδα-ν, Σ.τ. Φλόρον, Δ. Πανάν, Α. Τσοῦτην, Χρ. Ντάκον, Χρ. Βαρ-νακιάτην κ. ά. Σ. Τ. Β. 209, Π.Ο. Σ.: Εύχαριστώ θερμά για τὸ γράμμα σας. Οι "Κατάσκοποι" θα συνεχιστούν, Χαίρεταισούς.

I. B. I.

Οι λωλάδες της Εφταλίας

Δημηρχίνες

Το μίσος και το άχτι τ' Εφταλίας για την καροινή του άναψε και φούντωσε πολύ πιότερο τώρα, που έμαθε πως κατεβαίνει κι' αυτή η κουτουρνισμένη στον έκλογικό άγωνα κόντρα στη μ' άλλο συνδυασμό.

— Αυτό πιά δεν θα το νταγιαντίσω γτούνιανα! Ήταν η τελευταία σταλαγματιά του ποτηριού. Ήταν η τελευταία σταλαγματιά του ποτηριού. Ήταν η τελευταία σταλαγματιά του ποτηριού. Ήταν η τελευταία σταλαγματιά του ποτηριού.

— Βρε γυναίκα, της λέει ο Νικολάκης για να την καλμάρη, απ' τα ξεφωγητά σου ούτε σάλιο, ούτε λαρογγί θα σου μείνη, κι' ύστερα ίστέρι-ίστερι μεθ' εμάς θα σε τρέχω στο Ι. Κ. Α.

Μά ή Εφταλία, που καιρό τώρα βγήκε στο παλκοσέκο της ζωής και με τ' άβραντινι της κέρδιζε βαρβάτα δικαιώματα, κινείται, ζή, δημιουργεί, και είναι σήμερα η παρηγοριά της γυναικογειτονιάς, οι γκαρτανισίες τ' αύριο, η Εφημερίδα της Κυβερνήσεως του μαχαλά! Κι' απόψε χαζίρι για το προεκλογικό ντεμπούτο, ξεπóρτισε βάρδα φουρνέλλο και σφίγγει χέρια, χτυπά στοργικά πλάτες, άνοίγει την άγκαλιά της, χαμογελά, χαϊδεύει μάγουλα και κελαϊδίζει η καλλιθέα.

— Συνοικισμέ ζύπνα!... Σταυρό στην Εφταλία.

Φωνάζει, ούρλιάζει, η πανούργα, παίρνει φωτιά, κι' όρμα στα μπαλκόνια, στα τραπεζία, στα πρεβαζήκια.

Πλήχτρα ό κόσμος, ως φύλλα και φτερά, μπουλούτι από πίσω της οι σεϊρτζήδες, με ροκάρες, πολιτρίδες, κουδούνια, γκάς - τενεκές, παντιέρες. Κι' απ' όπου περνά, πανηγύρι, πατιρντί, πανδαϊμόνιο! Τρέχουν οι φωτορεπόρτες, φτάνουν οι πολιτισμένοι. Χαλασμός κυρίου, του κουτρούλη ό γάμος. Κάθε ντουρσέκι κι' έκλογικό κέντρο.

— Βρε γυναίκα, ήχασες πιά το γκέλ, σε μπουχτίσα! φωνάζει γκιζτισμένος ό Νικολάκης. Αυτά σου τά φερσίματα, να βουρλοδέρνεσαι για την προπαγάνδα και να καβαλλάς μάντρες για ψυφοθηρία, είνε κόντρα στο σουλουπι σου, είνε... αντίγυνακισμός!

Μά ή Εφταλία τó βιολί της. Κι' όταν είδε στο καροινό έκλογικό κέντρο ν' άρριδάρη ή καροινή της, πήρε φόρα και ξεφώνισε:

— Προσοχή!... Προσοχή!... Τό σύνθημα μου είνε γαλήνη, αγάπη, νοικοκερίο, σεβασμός στα ίερά και όσια! Μήν άκούτε (και δείχνει την καροινή της) ό,τι σας τάζει, γιατί ύστερα κορόιδα θα σας έχη, κι' όταν θα πάτε για ρουσφέτι, με τό κουλούμι θα σας καταδρέχη! Έγώ όμως έχω νεμούσι, μερχαμέτι φιλότιμο. Καρσί, τό άρτσι βούρτσι, μπάτε σκύλ' άλέστε, κι' άρπα να φάς και κλέψε νάχη. Έδώ, του κουλούι τό γάλα, θα ράτμε με χρυσά κουτάλια! Διολέστε λοιπόν και ψηφίστε...

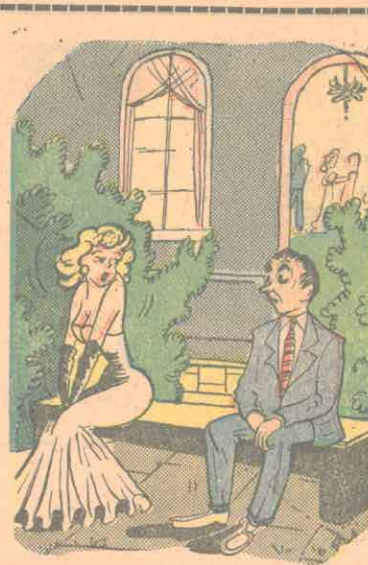
— Έμένα! ξεφώνισε ή καροινή της. Έμένα να ψηφίστε, τα νειάτα! Κάτω ή άρτη-ροσκληρώσι, κάτω οι καλτάκες!

— Καλέ ποιά νειάτα! "Άς φέρη τό βαφτιστικό τη! Μήν την άκούτε! Με περνά έφτά χρόνια ή ψεύτρα! Αυτή πρόταξε την Άγια Φωτεινή πρεβόλι!

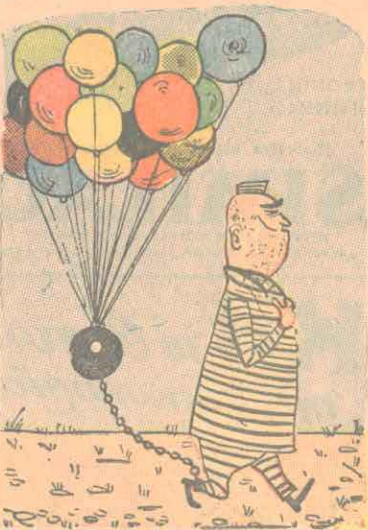
Κι' εϋτς της γιουρουντάρισε. Κι' όλοι από τό τάράφι της ένθουσιασμένοι φωνάζανε:

— Βούρ Έφταλία!... Έσύ πρίν τσ' έκλογές την μαύρισεσ στο... ξύλο. Άσκόλουν!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Γιάννη, σε παρακαλώ, τρέξε να μου φέρης τον Κωστάκη. Κρυώνω!...

Χωρίς λόγια.

— Θαφρείς πως θα περιμένω πάλι δυο-τρεις βδομάδες, ώσπου να πεθάνει...

Ένας καινούργιος ROBINSON

Ο «παράδεισος» ενός Δανού μηχανικού

Ένας άκόμη σύγχρονος Ροβινσών άποφάσισε να έγκαταλείψη τον πολιτισμένο κόσμο και τους μπλεδάδες του, και να περάσει την ύπολοιπη ζωή του σαν τους προϊστορικούς ανθρώπους της Λιβίνης Έποχής. Πρόκειται για το Δανό πολιτικό μηχανικό Κάουφμαν. Ένα νέο 30 ετών, έξυπνο, ικανό και εργατικό. Δεν τον έσπρωξε δέ σ' αυτή την άπόφασι καμμία έπαγγελματική, αισθηματική ή άλλη άποτυχία του, αλλά ή βαθειά άπογοήτευσί του για τό κατάντημα της άνθρωπότητος.

«Η άτομική έποχή βαδίζει προς τη χρεωκοπία — δήλωσε ό ίδιος. Τρένω για τό μέλλον της. Η πολιτισμένη κοινωνία θάνηι ή καταστροφή του ανθρώπου, έκτος άν ξεφύγη απ' αυτήν και ξανακαλώψη, όσο είναι άκόμη καιρός, την πραγματική συγγενεία του με τη φύσι, τά έργα της και τό θεόπνευστο μεγαλείο της».

Η άπόφασι του Δανού μηχανικού δεν άρείλεται σε μία έσθρικη ιδιοτροπία ή σε μία κρίσι φαντασίμω. Έπί 8 δλόκληρα χρόνια — απ' ότου δηλαδή πήρε τό πυξίο του, τό 1945 — εργάστηκε σταθερά προς αυτή την κατεύθυνσι που είχε τάξει για υπέρτατο σκοπό του.

Πρώτα, μάζεψε όσα χρήματα τό χρειαζόνταν για να μεταναστεύσει στις Ήνωμ. Πολιτείες. Στο Σάν Φραντσισκο, ήκίμασε όλες τις άπολαύσεις του σύγχρονου πολιτισμού: την τρέλλα της ταχύτητος, την τεχνική ζωή, τις άνέσεις που προσφέρονται με τό πάτημα ενός κουμπιού... Μά τά βρήκε όλ' αυτά έργα του Δισόδουλου.

Άγρόσσε λοιπόν ένα κόττερο, μήκος 8 μέτρων, και με τη συντροφία ενός Άμερικανού φίλου του έκανε πανιά για τά έξωτικά νησιά του Ειρηνικού. Πήγαν πρώτα στην Ταϊτή, κι' ύστερα στις νήσους Κούκ, Τόνγκα και Φιτζι. Τρέφονταν μονάχα με κοκοράκια, φρούτα και λαχανικά.

Μά ό φίλος του Κάουφμαν δεν μπόρεσε να συνήθισι στην προοπτική της έκούσιας έξορίας, έγκατέλειψε τό μηχανικό και γύρισε στην Άμερική. Ο Κάουφμαν άποφάσισε τότε να συνεχίσι μόνος του τό ταξίδι.

Πρίν γυρίση μερικές χιλιάδες χρόνια πίσω, σκέφθηκε — πολύ σωστά — πως θάπρεπε να προσμοσθή στον τρόπο της ζωής των νησιωτών Ειρηνικού. Όταν λοιπόν, στη Σούβα, την πρωτεύουσα των νήσων Φιτζι, έμαθε πως ή βασιλίσσα των νήσων Τόνγκα Σαρλότα ζητούσε ένα σύμβουλο μηχανικό, φρόντισε να πάρη αυτή τη θέση.

Την διατήρησε επί 10 μήνες. Ύστερα χάρισε στη βασιλίσσα τό κόττερο της, για να τό χρησιμοποιήσουν οι γυναίκες της ακολουθίας της, και της ζήτησε γι' άνταμοιβή των υπηρεσιών του να του επιτρέψη να ζήση έλευθέρως κι' άνεπαχλητός σ' ένα απ' τά 150 άκατοίκητα νησιά του βασιλείου της.

Συγχρόνως, πήρε τό δώμα «Ταβιά». Ένα απ' τά όνόματα των Ιθαγενών της Πολυνησίας, για να δείξη έτσι πως παρατήρηκε απ' την ευρωπαϊκή καταγωγή του κι' έγινε «άδελφός» με τους νησιώτες του Ειρηνικού.

Διάλεξε ύστερα για έρημητιήριό του τό έρημο και ήφαιστειογενές νησάκι Χούνγκα, που έχει μήκος περίπου 1½ χιλιόμετρο και πλάτος 500 μέτρα, βρίσκεται δέ 40 μίλια μακριά από την Νουκουαλόρα, που είναι πρωτεύουσα των Τόνγκα.

Κανείς από τους Ιθαγενείς των γύρω νησιών δεν τό επισκέπτεται ποτέ, γιατί πιστεύουν πως τό έρημητιήρι αυτό είναι στοιχειωμένο και πως κατοικείται από δαίμονες και πονηρά πνεύματα.

Έκει λοιπόν έγκαταστάθηκε, πρίν από λίγες βδομάδες, ό Δανός μηχανικός και Ροβινσών, για την ισόθια έξορία του. Προηγουμένως, είχε φροντίσει να προετοιμάση κάπως τον τόπο της νέας διαμονής του, φυτεύοντας στο νησάκι κάμποσα «άφρόδευδρα» για τη διατροφή του.

Υπάρχουν επίσης στη Χούνγκα άφθονα φοινικόδευτρα. Άλλά ό Κάουφμαν σκεπτεται να τά κόψη, για να μη θελήση κανείς στο μέλλον να έμπορευθή τους καρπούς τους. Θ' άφιση μονάχα όσα του φτάνουν για τις άτομικές του άνάγκες.

Ο «παράδεισός» του δεν έχει καθόλου πόσιμο νερό. Θα πρέπει λοιπόν να ξεδιψά με τό γάλα των κοκοράδων, είτε μαζεύοντας σε φυσικές κοιλάσσες τό νερό της έροχής. Για καταφύγιό του, στις κακοκαιρίες και τους τυφώνες, θα έχη τις σπηλιές του νησιού.

Έχει πάρε μαζί του τριάντα βιβλία, μεταξυ των οποίων την Άγία Γραφή και τον «Σεπσού» της Δύσεως του Σπένγκλερ.

Όταν τον ρώτησαν άν ήθελε να παντρευθή, κούνησε ζωηρά το κεφάλι του κι' άπάντησε: — Ζητάω την αλήθεια και την έσωτερική γαλήνη, κι' όχι την άναταραχή που δημιουργεί ή διαμάχη των φύλων στη σύγχρονη κοινωνία!

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΜΕ ΤΗ ΣΤΡΟΓΓΥΛΗ ΟΘΟΝΗ

Πώς λειτουργεί τό «σινέραμα»

Πήθανε πρό όλίγων εβδομάδων στην Άγγλία, ένα απ' τά πιό γόνιμα μυαλά της έποχής μας: ό Φρέντ Γουάλερ, που είχε στο ένεργητικό του ένα πλήθος από έφευρέσεις. Σ' αυτόν όφειλούμε π. χ. τά θαλάσσια σκί, τη φωτομετρική μηχανή, που παίρνει σ' ένα πεντηκστό τό δευτερολέπτο τά μέτρα ενός άνθρώπου για ένα καινούργιο κοστούμι, κι' ένα σωρό άλλα πράγματα. Η μεγαλύτερη όμως έφευρέσι του, που έφερε άληθινή επανάστασι στον κινηματογράφο, είναι τό «σινέραμα». Τό έπινόησε τό 1937, σαν ένα νέο τύπο διασκεδάσεως για τους έπισκέπτες της Παγκοσμίου Έκθέσεως της Νέας Υόρκης. Ήταν μία τερασσία διαφανής σφαίρα, όπου οι θεαταί έμπαιναν από μία πόρτα. Σ' όλη την έξωτερική επιφάνεια της σφαίρας, προβάλλονταν διάφορα φίλμ, κι' αυτοί που ήσαν μέσα, ένδιωσαν την έντύπωσι πως βρίσκονταν και οι ίδιοι στο κέντρο των σκηνών που παρακολουθούσαν.

Πιθανότατα, ό Γουάλερ δεν είχε άντιληφθή σ' αρχή τη σημασία της έφευρέσεώς του. Όπότε, τό Χόλλυγουντ άναστατώθηκε απ' ήν κι' έπαιεσε να τη άνταγωνισθή με τις άάλογες μεθόδους προβολής. Έβλεπε δηλαδή εις ένέργειαν τό σύστημα των ετρίων διαστάσεων, που υπήρχε ήδη από χρόνια. Έπινόησε τις πλατείες όθόνες του «σινεμασκοπ». Κι' ό κινηματογράφος πήρε ένα έντελώς καινούργιο δρόμο.

Τώρα, υπάρχουν στις Ήνωμ. Πολιτείες 13 κινηματοθέατρα, κατάλληλα για τό «σινέραμα». Τά περισσότερα απ' αυτά, έχουν άνοίξει πρόσφάτως. Στην Άγγλία υπάρχουν ένα μόνο: τό «Καζινό» του Λονδίνου. Δεν πρόκειται δέ ν' αύξηθη σημαντικά ό αριθμός τους τώρα άμέσως. Προβλέπεται ότι, για πολλά άκόμη χρόνια, τό Λονδίνο θα είναι ή μόνη πόλις της Άγγλίας, αλλά κι' δλόκληρης της Ευρώπης, που θα έχη «σινέραμα».

Αυτό, γιατί τό νέο θέαμα άπαιτεί τερασσία έξοδα για τη διαρρύθμισι των κινηματοθέατρων. Πρέπει να έγκατασταθούν τρεις θάλαμοι προβολής και ειδικά ήχητικά μηχανήματα, να ελαττωθούν τά καθίσματα των θεαταί, κατά τό ένα τρίτον, ίδιος δέ να γίνη μία τερασσία καμπύλη όθονη, ήμικυκλικού σχήματος, με ύψος 10 μέτρων και πλάτος μεγαλύτερο από 20. Ο Ιδιοκτήτης του «Καζινό» δαπάνησε ήδη πάνω από 50.000 λίρες γι' αυτή τη μεταρρύθμισι, και δεν έχουν άκόμη τελειώσει τά έξοδά του. Χρειάζονται δέ περισσότερο από 2 μήνες έντατικής εργασίας, για την έτοιμασία του.

Τό «σινέραμα» δεν είναι πραγματικά κινηματογράφος, ούτε και θέατρο. Είναι κάτι τό έντελώς καινούργιο στο είδος του, όπως έξηγήσαμε και άλλοτε.

Χρησιμοποιεί τρεις μηχανές προβολής συγχρόνως (στην αρχή, ό Γουάλερ μεταχειριζόταν 21, σιγά-σιγά όμως μπόρεσε να ελαττώση τον αριθμό τους σε λογικά όρια).

Η καμπύλη όθονη άποτελείται από εκατοντάδες κάθετες ταινίες, που σκεπάζουν λίγο ή μία την άλλη, περίπου όπως οι γρύλιες των παντζουριών.

Καθεμία μηχανή προβάλλει τό ένα τρίτον του φίλμ πάνω στο αντίστοιχο ένα τρίτον της όθονης. Κι' ό θεατής, βλέποντας και τά τρία φίλμ συγχρόνως, νομίζει πως βρίσκεται πραγματικά στο κέντρο της σκηνής, που παριστάνει τό έργο.

Η έντύπωσι αυτή ενισχύεται με τον κατάλληλο συνδυασμό των ήχων που έχουν άποτυπωθή από έξη διάφορα μικρόφωνα πάνω στο ίδιο ήχητικό φίλμ.

Δύσκολα μπορεί να περιγραφθή τό ρεαλιστικό αποτέλεσμα που έπιτυγχάνεται μ' αυτό τον τρόπο... Άρκει να πούμε ότι, κατά την προβολή της

Οι θεαταί ζαλίζονται και πιάνεται ή άνάσα τους, νομίζοντας πως βρίσκονται μέσα στο τρένο που παίρνει λιγνιτώδεις στροφές.

πήσεως ενός άεροπλάνου, που άνεβοκατέβαινε απότομα, πολλοί θεαταί... έπαθαν ναυτία, σαν να ταξίδευαν άληθινά μ' αυτό!

Για την ώρα, τό πρόγραμμα των κινηματοθεάτρων «σινέραμα» δεν προσφέρει ένα μεγάλο φίλμ, αλλά πολλά μικρά διαρκείας, περίπου σαν τά «επικάικρα» του κοινού κινηματογράφου. Όστόσο, οι θεαταί μένουν τόσο ένθουσιασμένοι απ' τό θέαμα, ώστε υπάρχουν μερικοί που πήγαν και ξαναπήγαν, έτσι ώστε τό ξαναείδαν... 17 φορές!

Θ' άπορήσετε τώρα πως βγάδουν τά έξοδά τους αυτά τά φίλμ, αφού προβάλλονται μόνο σε 14 κινηματογράφους.

Πράγματι, ξέρουμε, ότι μία συνθησιμένη ταινία, πρέπει να παιχτή σε χιλιάδες κινηματογράφους, για να πάρη πίσω τά λεφτά του ό παραγωγός της. Τά φίλμ δέ του «σινέραμα» κοστίζουν πολύ περισσότερο από τά κοινά.

Η άπάντησι, λοιπόν, σ' αυτή τη διακιολογημένη άπορία, είναι ότι τό κάθε πόδογραμμά του «σινέραμα» συνεχίζεται όχι μία βδομάδα μονάχα, αλλά χρόνια δλόκληρα.

Στη Νέα Υόρκη, παίζονται τά ίδια φίλμ — με μικρές προσθήκες — από τό Σεπτέμβριο του 1952 ως σήμερα. Τό εισιτήριό στοιχίζει άρκετά, όσο σ' ένα καλό θέατρο.

Κι' όμως υπήρξαν περίοδοι που έπρεπε κανείς να κλείση τη θέση του από μήνες ναρίτερα.

Και σήμερα δέ άκόμη, ό αριθμός των θεαταί φτάνει τά 95 % του άνωτέρου δυνατού όριου.

Επομένως, μόνο κάθε 2 - 3 χρόνια, χρειάζονται καινούργια φίλμ για τό «σινέραμα» κι' έτσι προφθάνουν τά προηγούμενα να βγάλουν τά έξοδά τους. Πολύ περισσότερος όμως καιρός χρειάζεται για να καλυφθούν οι δαπάνες που άπαιτήθηκαν για τη διαρρύθμισι των κινηματοθεάτρων.

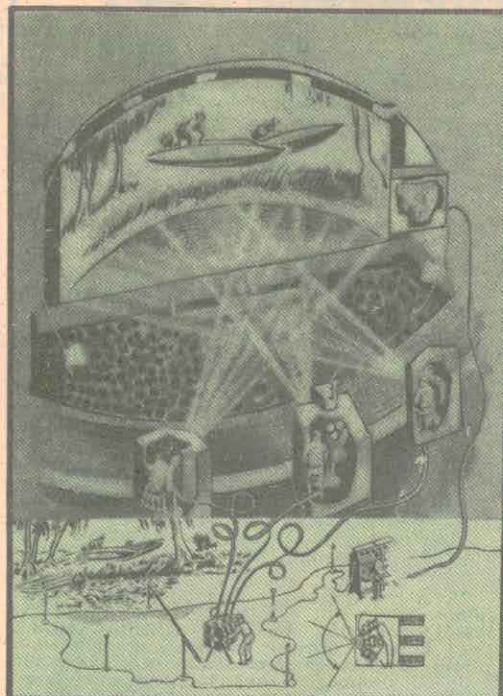
Τό «σινέραμα» δεν άπαιτεί ειδικά γυαλιά, όπως ό επιδιάστατος κινηματογράφος.

Όταν, λοιπόν, έγκαινιάσθηκε αυτό τό νέο θέαμα στο Νηπτροίτ της Άμερικής, οι ρεκλάμες του έγραφαν: «Δεν χρειάζεται να φοράτε γυαλιά». Τό αποτέλεσμα ήταν να ζητήσει ένας θεατής τά λεφτά του πίσω!

Γιατί, από παρεξήγησι, νόμισε πως μπορούσε να βγάλη... και τά κοινά μαλλίως έπρεπε, σ' όλη τη διάρκεια της παραστάσεως!

Έτσι, υπάρχουν για την ώρα τρία καινούργια είδη σπερσοσκοπικού κινηματογράφου: ό τριδιάστατος, τό «σινεμασκοπ» και τό «σινέραμα».

Τό μέλλον θα δείξη ποιά απ' όλα θα επικρατήση, άναλόγως των πλεονεκτημάτων που παρουσιάζει, και των προτιμήσεων του μεγάλου κοινού.

Αυτό τό σχεδιαγράφημα δείχνει στοιχειωδώς πώς λειτουργεί τό «σινέραμα». Καθεμία από τις τρεις κινηματογραφικές μηχανές προβάλλει τό ένα τρίτον του πλάτους του φίλμ πάνω σε μία ήμικυκλική όθονη, και τά τρία φίλμ σ' ένα.

'Ανατολίτικο ΧΙΟΥΜΟΡ

Στο παζάρ-καϊκι

Όταν γέρασε ο Ναστραδίν Χότζας και κατάλαβε πως τα ψωμιά του ήταν λιγοστά πιά, αποφάσισε ν' αλλάξει ζωή και ν' γίνει θεοσεβούμενος μουσουλμάνος.

— Άντε, γυναίκα, κι' ήρθε η ώρα μου επί τέλους να φροντίσω και για την ψυχή μου, είπε στη θάμη, που τον κοίταζε γεμάτη άπορία. Όλη μου τη ζωή τη χαράμισα για να βολεύω το στομάχι το δικό μου και του λόγου σου. Τώρα έφτασε η στιγμή να βολεύω και μια θέσι στο Παράδεισο...

Και χωρίς ν' άκουση τις διαμαρτυρίες της γυναίκας του, πήρε ένα σακκούλι με λίγα τρόφιμα και ντυμένος... Ιμάμης ξεκίνησε ποδοδρόμο για την Πόλη. Έκει όταν έφτασε έγινε με μιάς άγνωσης. Παράτησε πιά τις μικροπονιές και τα χρωστά εις βάρος των συνανθρώπων του και ζούσε απ' το έλεος των ευσεβών. Όλημερίς στα καλντερίμια της Πόλης

και με το Κοράνι στο χέρι προσευχότανε συνεχώς στον Άλλωχ για τη σωτηρία της ψυχής του... Όπου μάλιστα εύρισκε ευκαιρία, άνοιγε το ιερό βιβλίο και διδασκε τους λόγους του Προφήτη...

Μιά μέρα όμως ο Ναστραδίν κουράστηκε απ' τη πεζοπορία του κι' αποφάσισε να μπη μέσα σ' ένα παζάρ-καϊκι, όπου συνήθιζαν τότε να μπαίνουν οι νεόπλουτοι υπέθετες κι' άφεντάδες για να βολεύουν κοίτα στην παρालιά της Πόλης.

Άλλ' ο Χότζας, μπαίνοντας στο καϊκι, το βρήκε γεμάτο και για κακή του τύχη κανείς δεν σπρώχνε να δώση τη θέσι του στο γέρο-Ναστραδίν, που φορούσε μάλλινα και την ιερή στολή του ιμάμη. Όσο νάναι, λοιπόν, πιεράθηκε απ' τη συμπεριφορά των πλουσίων, μα δεν είπε τίποτα. Κατάφερε μονάχα να εξοικονομήσει λίγη θέσι δίπλα στο τιμόνι, κι' άμέσως, αφού τακτοποιήθηκε κάπως, έβγαλε το Κοράνι κι' άρχισε να διαβάει φωναχτά διάφορες περικοπές.

Οι άλλοι όμως επιβάτες, πλούσιοι γλεντζέδες, ενοχλήθηκαν απ' το ψάλλισμα του Χότζα κι' άρχισαν το πείραγμα για να τον αναγκάσουν να σταματήσει.

Πρώτος λοιπόν, ένας μπέης, αφού δέχθηκε το Ναστραδίν, τον ρώτησε δήθεν με σεβασμό:

— Δέν μου λές, αγιέ μου άνθρωπε, εσύ που ζέρεις, έχει και για μένα τόπο στον Παράδεισο ή όχι;

— Πώς! άποκρίθηκε καλόκαρδα ο Χότζας, θα βρεθεί εξαπάντος και για σένα τόπος στον Παράδεισο. Θάνει νάσαι καλός άνθρωπος.

Δέν πρόλαβε όμως ο Ναστραδίν να ξαναρχίσει το διάβασμα, όταν ένας άλλος, άγας αυτός, τον ρώτησε:

— Μήπως έχει και για μένα τόπο στον Παράδεισο;

— Έχει και για σένα, απάντησε ο Χότζας με καλωσύνη πάλι.

Σάν να μην έφτανε όμως η άδισμηση των πλουσίων της Πόλης, ξαφνικά ένας ευπόλυτος χαμάλης πετάχτηκε από τη θέσι του και είπε:

— Έχει γούστο, ιμάμη μου, να έχη τόπο και για την άφεντιά σου!

Ο Χότζας τότε, που είχε θυμώσει στο μεταξύ για καλό, δέν βάσταξε άλλο κι' άποκρίθηκε:

— Έ, νισάφι πιά! Για... άκουρι τον περάσατε τον Παράδεισο και ζητάτε να μπήτε μέσα δλοι σας;

Και γυρνώντας στον χαμάλη:

— Όσο για σένα, θα πας με το δίχως άλλο όπου θα πάνε και οι έφεντες από δω! Με τόσες αμαρτίες που θάκουν, όταν πεθάνουν, θα χρειαστούν άποσάθισμα ένα... χαμάλη για να τους κουβαλήν...

Και πριν προλάβουν οι άλλοι να βγάλουν λέξι από το στόμα τους, ο Ναστραδίν σπρώχθηκε με υπερηφάνεια απ' τη θέσι του και πήγε να καθήση στην άλλη άκρη.

Τα βάσανα του Καραμπέτ ΣΤΡΙΜΩΞΙΔΙ

Έθνική επέτειος: Πώς το λένε κουζούμ! Μεάλο ιορτή είχε—κάθε χρόνο ίνεται.

Έμένα τέτοιες ιορτές πολύ με ήρεσουν γιατί πολύ κόσμος πηαίνει, σαμάτα ένεται—στிரάτος περνάει, κανόνια, άεροπιλάνα φελιάν φιοτίκ, πολύ-πολύ μεάλο ιορτή ένεται.

Έγώ κάθε χρόνο στο παρέλασι πηαίνω, γιατί το στிரάτος πού περνάει, πολύ με ήρεσει. Και δέν είναι μόνο το στிரάτος, γιά-κο! Πολλές ύναϊκες, κορίτσια, ένονται, στο παρέλασι πηαίνουν και ένω μαζί πηαίνω να ιδλέπω. Και το παρέλασι ιδλέπω άμμα και τα κορίτσια ιδλέπω.

Τό λοιπόν έφέτος το Σουρπούτσα μου είχε:

—Καραμπετάκι τί θα γίνη;
—Τί να ίνη, γιαδρούμ;
—Δέν θα πάμε στη παρέλασι;
—Θα πάω, κουζούμ.

—Καλά, γιατί λές «θα πάω»; Κι' ένω θέλω νάρθω.

—Σούς υπέ! Τί νάρθης να κάνης εσύ Σουρπούτσα μου; Στο παρέλασι πολύ κόσμος ένεται, στριμωξίδι μεάλο είναι.

Σουρπούτσα μου γιανά-γιανά, κυτταμένο με κάνει.

—Αυτό που κάνεις εσύ, έ;
—Έγώ; Μα το θεός σέ λέω, Σουρπούτσα μου, χίτες τέτοιο πιαμα απ' το μυαλό μου ντέν έπέρασε!

—Άστα αυτά, θα με πάρης κι' έμένα στην παρέλασι!

Με το Σουρπούτσα μου λίγο καυχάς είναι, άμμα στο τέλος θυμωμένο είναι χίτες μου λέει ντέν ήθελε νάρθη μόνο έτσι φέμματα το είχε.

Έγώ από μέσα μου μεγάλο καρά έκανα άμμα τάχα λυπημένος είνα.

Άιντε Σουρπούτσα μου, είπα, μαζί μου να έρχεσαι. Έγώ κοντά σου να στέκωμαι. Χίτες κανένας να μη πιληοιάζη.

—Δέν θέλω. Δέν πάω πουθενά!
—Καλά γιαδρούμ. Όπως θέλεις... Να μην έρχεσαι!

Έτσι στο παρέλασι έφέτος μόνος μου ί-ππα.

Βαί, βαί, βαί, κουζούμ τί ήταν τούτο υπέ! Κόσμος, άντρες, ύναϊκες, παιντιά, κορίτσια, στριμωπιλάνα-στριμωπιλάνα, τουρλού τουρλού κόσμος στο πεζοδρόμιο ήτανε, άμα παρέλασι κυττασάνε.

Και ένω πιληοισμένος είνα, παρέλασι να ιδλέπω. Κορίτσια χίτες έμένα ντέν έπροσέκα-νε, παρέλασι ιδλέπανε και ένω χίτες παρέλασι ντέν έδλεπα.

Μα το θεός σέ λέω, χίτες το θέσις μου ντέν έδιάλεξα. Έτσι το τύχη μου τα έφερε. Έγώ άναμεσα σε πολλά κορίτσια κα! πολλές ύναϊκες διρέθηκαν.

—Κύττα, κύττα, έλεα, βαί, βαί, βαί, τί κανόνια είναι τούτα!

Και δλο προχωρημένος ίνουνουν...

—Κύττα, κύττα! Βαί, βαί, βαί, τί στிரάτος είναι τούτος!

Άμα ένω στριμωπιλάνα κορίτσι θυμωμένο είναι, πιροσιπάκι του σέ μένα ύριαμένο έκανε.

—Γιατί σπρώχνετε, κύριε;
—Έγώ σπρώχνω; Όχι, κουζούμ! Και μένα άλλοι με σπρώχνουνε!

—Την παρέλασι κυττάτε;

—Ναί, γιαδρούμ.

—Έ, τότε τρηνχητήτε πάρα πέρα.

—Καλά, καλά.

Έγώ λίγο πίσω τρηνχάθηκα, ύστερα, όμως, πάλι σέ άλλες ύναϊκες στριμωγμένος είνα.

Τότε χίτες, χωρίς να καταλάβω, μιά καρπαζιά μου ήλθε:

—Δέν προσέχεις βρέ; με λέει έννας ντα-λαράς! Άϊ στο διάολο από κεί!

Τόν εκύτταξα άμμα πολύ χοντρός και ύψηλός ήτανε.

—Τί να σέ κάνω βρέ, του λέω. Σήμερα μεγάλο γιορτή ένεται χίτες καυγά ντέν θέλω να έκάνω.

Έκείνος όμως, χίτες ούτε γιορτή ούτε παρέλασι ντέν εκύτταζε, πολύ ιδέλο με έδωσε. Ντέν πειράζει κουζούμ. Έγώ πού ιδέλο έφανα άμμα εύχαριστημένος είμαι. Κουζούμ χίτες άσχημα ντέν έπέρασα.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Μιά προσφορά

Όποτε έτσι, λοιπόν, άγαπητή και φίλτατε κύριε. Ταξιδεύουμε μαζί, στο ίδιο λεωφορείο, τρία χρόνια, συμβαίνει συχνά να καθώμαστε παραπληρώς στο ίδιο καθίσμα και δέν συστηθήκαμε ακόμα. Παράλειψις! Και λαμβάνετε ένα ύποχρεωτικόν μείδισμα στα συμπαθέστα χαίλη σας και μου προτείνετε την μακρουλότατην χείρα σας και μου δηλώνετε:

— Στυλιανός Πε-πτικός.

Και περιμένετε, δέβαια, να σας πείνω κι' ένω την ιδιότητά μου χείρα, να συλλάβω την ιδιότητά σας, να την σφίξω μετά θερμής και στοργής και να εκφωνήσω το έντιμον άναματηπώνυμόν μου και να προσθέσω και το άπαραίτητον «Χαίρω πολύ». Έτσι; Έτσι βέβαια. Βλέπω μετά χαράς, ότι συμφωνείτε.

Άλλά έλα που δέν συμφωνώ ένώ! Δέν συστηθήκαμε, λέει. Και γιατί να συστηθούμε, κύριε; Τί κοινά συμφέροντα έχουμε; Να συστηθούμε έπειδή συ-πύπτει να ταξιδεύουμε με το ίδιο λεωφορείο και κομμάτι φορά να καθώμαστε και παραπληρώς, όπως τώρα, κακή ώρα; Άλλά και με άλλους συνταξιδεύω καθώς κι' έσεις κι' εκείνοι συνταξιδεύουν μεταξύ τους. Λοιπόν, ν' άρχίσουμε δλοι μέσα στο λεωφορείο να συσταίνωμεθα, να σφίγγουμε τα χείρια, να υποκλινώμεθα και να αλληλοδοκιμαζώμεθα με τα «χαίρω πολύ». Και να συστηθούμε και με το σωφεί και με τον εισπράκτορα και με τον έλεγκτή, γιατί κι' αυτοί συνταξιδεύουν μαζί μας.

Πώς; Δέν φτάνετε έως εκεί; Άλλά ως που φτάνετε; Ά! Περιορίζετε το ζήτημα στη μεταξύ μας σύσταση. Δηλαδή, να συστηθούμε οι δύο μας. Ω-ραία, λοιπόν. Άς πούμε, ότι συστηθήκαμε. Τί θα έπακολευθή; Διότι ό-τωσδήποτε η σύστασις θα έχη και μιά συνέχεια. Και η μοιραία συνέχεια θα είναι να καθημεριζώμεθα έντος του λεωφορείου, να πιάνουμε την κουβέντα, ν' ανταλλάσσουμε τας άπόψεις μας επί της διεθνούς καταστάσεως, να συζητούμε και πολιτικά, να πάμε και για κανένα καφεδάκι παρέρα, να συνάψουμε στενωτέρα γνωριμία και επερώσεις και κοιμη-μιά μέρα από το σπίτι κι' ένω ν' ανταποδώσω την ύποχρεωσι και να φτά-σουμε και μέχρι φίλιας. Δέν είν' έτσι; Έτσι είναι. Διότι δέν είναι δυνατόν να είναι άλλοιώς, έτσι καταλήγουν πάντοτε οι συστάσεις. Διότι, αν ήτανε να συστηθούμε άπλάς και να μην ξαναϊδα-θούμε ποτέ, ύδεμιά αντίρροισις. Άλλά ένω συνταξιδεύουμε και η βαλίτσα θα πάη πολύ μακριά. Κι' ένω δέν έχω καιμιά διάθεσι να την πάω τη βαλίτσα ούτε μακριά, ούτε κοντά. Ένωσού-μεθα;

Τί με κυττάς έτσι, σαν χαζοπούλι; Δέν καταλαβαίνεις πως δέν έχω καιμιά δρεβί για συστάσεις και γνωριμίες; Άσε με, λοιπόν, να πηγαίνω μόνος μου και τράβα να συστηθής με κανέναν άλλον. Έγώ τέτοιες γνωριμίες δέν συνά-πτω. Επί πλέον δέ, για να σου πώ και τ' άλλο, δέν μ' άρέσκουνε τα μούτρα σου. Είναι αντίπαθη, ένκευριστικά και ήλιθια. Και λυπούμαι πολύ που συνταξιδεύουμε. Και σέ πληροφορώ ά-κάμη και το έξης: Ότι, αν σέ ξαναϊδώ στο ίδιο λεωφορείο, θα κατέβω στην πρώτη στάσι. Άπόσπερε, λοιπόν, το πα-ληγόρεό σου, πριν σου το κουλάω. Βλάκα.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΦΟΝΟΣ ΣΤΟ ΠΕΝΤΑΓΟΝΟ

Περιπετειώδες διήγημα

ΛΕΝΕ συνήθως πως δέν έχει γίνει ποτέ φόνος μέσα στο Πεντάγωνο. Μα τώρα, κυττάοντας την κάννη του πιστολιού του συνταγματάρχου Σομόλο, σκεπτό-μουν πως θα γινόταν ένας! Η πιστο-λία δέν θα μπορούσε ν' άκουστή, μέσ' απ' τους τοίχους με την ήχητική άπομόνωσι.

Όπως συμβαίνει με τους πνιγμένους, πέρα-σαν σέ μιά στιγμή απ' τη μνήμη μου όλα τα περασμένα... Ο συνταγματάρχης κι' ένω άν-τιπροσωπεύαμε τη μικρή χώρα μας, τη Μοντε-μπανία, στο ΝΑΤΟ. Μας είχαν παραχωρήσει γραφεία στο Τμήμα Ξένων Άποστολών του Πενταγώνου, στην Ουάσιγκτον.

Τό τεράστιο αυτό στρατιωτικό κτίριο είναι μιά όλόκληρη μικρή πολιτεία, με τα μαγαζιά της, τις κλινικές, τις καφε-τερίες της, και μ' ένα προσωπικό απί 17 χιλιάδες άντρες και γυναίκες. Έ-χουν πεθάνει αρκετοί εκεί μέσα. Κο-νείς όμως δέν δολοφονήθηκε ποτέ, για-τί ο δολοφόνος θα βρισκόταν σ' άδυνα μιά να εξαφανισί το πτώμα.

Έ λοιπόν, ο Σομόλο είχε λύσει αυτό το σκεδόν άλυτο πρόβλημα...

Είχαμε 3 μήνες εγκατεστημένοι στο Πεντάγωνο, όταν ανακάλυψε το παινί-δι του! Η θέσι μας είχε επιτρέψει να μάθουμε διάφορα στρατιωτικά μυσ-τικά.

Μιά νύκτα λοιπόν, καθώς περνούσαμε μαζί από ένα κεντρικό δρόμο, ο συντα-γματάρχης σταμάτησε και ζήτησε από ένα διαβάτη τη φωτιά του. Πρόσεξα τό-τε πως του έβαλε στο χέρι μιά διπλω-μένη έφημερίδα που κρατούσε.

Ύστερα άπομακρύνθηκε. Μα είχα προ-λάβει από μεταξύ ν' άναγνώρισω το δια-βάτη: Ήταν έννας έπαναστάτης, απ' τη Μοντεμπανία, που τον είχα συλλάβει άλλοτε, για κάτι ταραχές. Δέν δυσκο-λεύθηκε λοιπόν να μαντέψει πως ο Σο-μόλο μας πρόδινε, πως πουλούσε τα μυστικά μας στον έχθρό.

Δέν του είπα τίποτα ύστόσο, περιμέ-νοντας να συγκεντρώσω άποδείξεις. Τόν κατασκόπευσα πολλές μέ-ρες. Μα, αντί να τον πιάσω έ-νω, μ' έπιασε εκείνος...

Άργά μιά νύκτα, στο γραφείο του, προσπαθούσα να διαβάσω μ' ένα καθρεφτάκι μερικές λέ-ξεις άποτυπωμένες στο τυπω-χαρτό του, όταν μπήκε ξαφνικά ο Σομόλο. Προσποθήθηκε τόν ά-διάφορο, μα απ' τη γρήγορη μα-τία που μου έριξε βεβαιώθηκε πως είχα δει τί έκανα... Από τότε, άρχισε έννας σιωπηλός πό-λεμος μεταξύ μας. Τ' άλλο βράδυ, γυρίζοντας σπίτι μου, λίγο έλειψε να βρεθώ κάτω απ' τις ρόδες ενός αυτοκινήτου. Δυό μέρες άργότερα, έλαβα ένα ταχυδρομικό θέμα, που είχε μέσα μιά βόμβα. Εύτυχώς, ο μηχανισμός της δέν λειτουργήσε κα-νονικά...

Δέν ήθελα να καταγγείλω το συνταγματάρχη, για να μην άτιμασθί η χώρα μας. Κατέφυγα όμως μέσ' στο Πεντάγωνο, ό-που ήμουν βέβαιος πως δέν θα τολμούσε να με δολοφονήσι. Κι' επί δυό βδομάδες δέν βγήκα καθόλου από κεί.

Μα ως πότε θαμνα στην έκούσια αυτή φυλακή μου; Έπρό-κειτο άλλωστε να παντρευθώ σέ λίγο καιρό με μιά όμορφη κο-πέλλα που άγαπούσα...

Ο Σομόλο όμως άποφάσισε να βάλη πιά τέλος σ' αυτή την έκκρεμότητα. Έν' άπόγεμα, φρόντισε ν' άπομακρύνη με κά-ποια πρόσφασι το γραμματέα μας, ως τ' άλλο πρωί. Δυό ώρες άργότερα, δυό άκροφόροι έφεραν μιά κούκλα σέ φυσικό μέγε-θος, ένα μανκεν ραφτάδικο, που φορούσε μιά σκούρα στολή άξιωματικού και πηλίκιο.

Όταν μείναμε μόνοι, ο Σομόλο μου χαμογέλασε και με ρώ-τησε:

—Πως σάς φαίνεται η καινούργια στολή των άξιωματικών της Μοντεμπανίας; Δανεύθηκα αυτή την κούκλα, για να παρου-σιάζουμε καλύτερα τη στολή στους ξένους συνάδελφους μας. Δέν είχα άκούσει τίποτε περί νέας στολής. Όστόσο άπάν-τσα πως την εύρισκε πρακτική και κομψή.

—Θάθελα να τη δώ πάνω σέ άληθινόν άνθρωπο, είπε ο Σο-μόλο. Έχετε την καλωσύνη να τη φορέσετε μιά στιγμή.

Ήταν μιά βιασινή εκ μέρους του, κι' όχι άδικολογήνη. Δέν υπήρχε λόγος ν' άρνθώμ. Κι' όταν άκούσα τόν είδα να κλειδώνη την πόρτα, άκρόφθα πως τόκανε για να μη μπή κα-νείς πνή ώρα που θα γυδνώνονα.

Ξεδιώσαμε κι' οι δυό την κούκλα απ' το βάθρο της και της βγάλαμε τη στολή, τις μπότες, το πηλίκιο. Γούθηκα ύστερα και τα φόρεσα όλα... όλα, εκτός απ' το χιτώνιο, γιατί ο Σο-μόλο με σταμάτησε ξαφνικά, λέγοντάς μου:

—Σταθείτε! Είναι κρίμα να τρυνπώ με μιά σφαίρα τέτοια όμορφη στολή!

Στάθηκα άπότομα και τόν είδα να με σημαδεύη μ' ένα πιστόλι.

—Δέν ξέρω πως μάθατε... ό,τι ξέρετε για μένα! πρόσθεσε. Μα είσαοτε πάντως έπικινδύνος, λοχαγέ Βιντόρ. Πρέπει να πε-θάνετε!

— Σταθείτε! μου είπε ξαφνικά ο Σομόλο. Είναι κρίμα να τρυνπώ με μιά σφαίρα τέτοια όμορφη στολή!...

Μ' έκοψε κρύος ιδρώτας. Όστόσο, προσπάθησα να φα-νώ ψύχραιμος.

—Δέν μπορείτε να με σκοτώσετε, ένω μέσα... άπάντσα.

—Έννοια σας, τάχα κανονίσει όλα. Στις 3 το πρωί, το πτώμα σας θάκη παγώσει τελείως, θάκη γίνει άλύγιστο σάν αυτή ένω την κούκλα. Θα βιδώσω τότε και πάλι το βάθρο της πάνω στις μπότες σας... Έχω στην τσάντα μου δυό γυάλινα μάτια, για ν' αντικαταστήσω τα δικά σας. Έχω επίσης ένα βαζάκι με κερί, για ν' άλείψω μ' αυτό το πρόσωπο, το λαμό και τα χείρια σας.

Δέν θάνα δύσκολο να εξαφανισώ την κούκλα. Άπο-τελείται μόνο από ένα έλαφρό ζύλινο σκελετό, μπαμπάκι και πριονίδι. Θα τα σπάσω όλ' αυτά, θα τα σκορπίσω και θα τα ριξώ στο αυτόματο μηχανήμα, που παίρνει τα ά-κρηστα καρτιά και τα μεταφέρει στον άποτεφρωτικό κλί-δαο. Το πρωί έννις, θ' αναλάβουν ύπηρεσία σ' αυτό το τμήμα άλλοι άκροφόροι.

Μά, κι' αν άκόμη είναι οι ίδιοι που έφεραν ένω την κούκλα δέν θ' άντιληφθούν καμιά διαφορά βάρους όταν την πάρουν πίσω! Γιατί είχα φροντίσει να άνακατέψω με το πριονίδι της κάμτσας ψιλά σκάγια, ώστε τα βαρύνη όσο έπρεπε. Θα την κατέδασουν λοιπόν σ' αυτόκινήτο μου, δίχως να ύποψιαστούν πως κουβαλάνε ένα πεθάνο...

Είχα παγώσει δολόκληρος. Ήμουν καταδικασμένος να πεθάνω, πάνω από νεάτα μου και στις παραμονές της εύτυχίας μου με την άγαπημένη μου Νάντια!... Πως να ξεφύγω; Ο σατα-νικός Σομόλο τάκε προέβλεπει όλα! Όστόσο... είχα ίσως κά-ποια μικρή έλπίδα!...

Στη χώρα μας, τη Μοντεμπανία, ύπάρχουν πολλοί καθολικοί, όλοι εύσεβέστατοι Χριστιανοί.

—Άφιστε με να πάρω απ' το χιτώνιο μου ένα ιερό μεντα-γιόνι, εύλογημένο απ' τόν Πάπα! τράυλισα. Θέλω να τό κρα-τάω, όταν θά...

Ο συνταγματάρχης χαμογέλασε ειρυνικά, άνασκήκωσε τούς ώμους του κι' άπάντησε:

—Όπως σάς άρέσει! Μα σάς προειδοποιώ πως θα πυροβο-λήσω, άν πάτε να μου σκαρώσετε κανένα άσχημο παινίδι. Προσέχετε!

Στη χώρα μας, συνήθιζαμε να περνάμε την ώρα μας πετών-τας μαχαίρια.

Κι' είχα πάντα, από συνήθεια ένα μικρό μαχαίρι μέσ' στο ά-ριστοτερο μανίκι μου...

Τη στιγμή που το πετούσα με όρμη, έπεσα συγχρόνως κάτω μπρούμυτα.

Ο Σομόλο πυροβόλησε. Μα η σφαίρα χώθηκε στον τοίχο ένω το μαχαίρι μου τού τρυνπούσε το λαμό!

Δέν μπόρεσα να μην άνατριχιάσω, όταν χρειάστηκε ν' άντι-καταστήσω τα μάτια του με τα γυάλινα.

Τα ύπόλοιπα όμως ήσαν άπλά και εύκολα. Έγιναν όπως τάκε κανονίσει ο ίδιος.

Τ' άλλο πρωί, πέταξα το πτώμα του σέ κάτι έρημους βάλ-τους.

Λένε πάντα πως δέν έχει συμβεί ποτέ φόνος μέσα στο Πεν-τάγωνο. Αυτό όμως δέν είναι πιά αλήθεια.

ΝΤΕΝΙΣ ΟΥΓΙΤΛΕ'Υ

Μερίδα της γυναίκας

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΖΙΛΕ

Το ζιλ είναι ένα εξάρτημα της τουαλέτας μας, που είναι πρακτικό, κομψό, ευχάριστο και απαραίτητο, μπορούμε να πούμε.

Η μόδα το χρησιμοποιεί έφετος όχι μόνο πάνω από μπλουζες, όπως άλλοτε, αλλά και πάνω από ένα κορσάκι φορέματος. Έτσι ολόκληρο το φόρεμα αλλάζει όψη και παίρνει ένα καινούργιο χαρακτήρα.

Είναι αφάνταστη η ποικιλία των φετιγών ζιλέ. Αρχίζουμε με τα κλασικά και φθάνουμε ως τα φανταζι, που είναι το ένα ωραιότερο του άλλου.

Ας απαριθμήσουμε μερικά απ' αυτά για να μπορέσετε να διαλέξετε τι σας ταιριάζει.

Το ζιλέ που προορίζεται να φορεθί με ένα ολόκληρο φόρεμα, έχει «κούμπ» εφαρμοστή και αποτελεί με το φόρεμα ένα σύνολο. Γι' αυτό και το γιακάδακι του και οι τσέπες του γίνονται από το ίδιο ύφασμα του φορέματος. Δηλαδή, αν το φόρεμα είναι μονόχρωμο, το ζιλέ είναι φανταζι, με τσέπες και γιακά από το μονόχρωμο ύφασμα του φορέματος, ή και το αντίθετο, το φόρεμα είναι φανταζι και το ζιλέ μονόχρωμο.

Το σχέδιό τους θυμίζει τα γιλέκα που φορούν οι κύριοι με τα σμόκιν τους, με τη μόνη διαφορά πως έχουν το ανοίγμα του λαιμού μυτερό αντί οβάλ.

1) Μπουάτος με φάσα, που κουμπώνει και γιακάδακι Κλώντιν. Φούστα κλός με ραφή στη μέση. 2) Με την ίδια φούστα, μπουάτος από ριγέ ποπλίν. 3) Κορσάκι πιδ άμπιγιέ με καρρέ υτεκοιτέ και κοντά μανίκια.

Το μάκρος αυτού του ζιλέ στοιματά στη μέση, όπου, για να εφαρμοσθή, χρησιμοποιεί πένες.

Μία άλλη «κούμπ» είναι το ζιλέ που φθάνει κάτω από τους γοφούς, εφαρμοστό κι' αυτό στη μέση. Έχει πέντε κουμπιά, από τα οποία τα τρία κουμπώνουν πάνω από τη μέση, στους γοφούς. Το είδος αυτό του ζιλέ, έχει ένα είδος εφαρμοστής εσάρπας με φράντζα, της οποίας το ένα άκρο στοιματά στον ώμο και χρησιμεύει σαν φόντο της τσέπης, ενώ το άλλο άκρο στοιματά στο τέλος του ζιλέ και η φράντζα του εξέρχεται λίγο, χρησιμεύοντας συγχρόνως για τη δεύτερη τσέπη.

Το ζιλέ αυτό γίνεται κατά προτίμηση από λαινάς ριγέ και φορείται πάνω από μπλουζα και φούστα.

Άλλη επίσης «κούμπ» ζιλέ χρησιμοποιεί κι' αυτή τη φράντζα,

αλλά διαφορετικά. Το ίδιο το ζιλέ, μόλις ξεπερνά τη μέση και η φράντζα γαρνίρει την κόψη της μασχάλης, σχηματίζοντας σαν μία άκρη μανικιού, καθώς επίσης και τα δύο άκρα μιας μικρής εσάρπας, που σχηματίζει ένα μικρό γιακά. Ένα άλλο ζιλέ, που συνήθως γίνεται από δέρμα ή ύφασμα που μοιάζει με δέρμα, έχει «κούμπ» που θυμίζει έντελως τα άδριακά γιλέκα. Πίσω στοιματά ακριβώς στη μέση, ενώ εμπρός περιάει τη μέση με δύο μύτες εκατέρωθεν του κουμπώματος. Το κλείσιμο φθάνει ως τη ρίζα του λαιμού με μία σειρά κουμπιά και συμπληρώνεται μ' ένα κατεβαστό γιακάδακι και κάποτε κι' ένα φιογκάκι παπιγιόν.

Και, για να τελειώνουμε, σας αναφέρουμε ένα ακόμη που είναι έντελως γυναικείο σε χάρη και κομψότητα. Γίνεται από ζερζέ σε χρώμα χτυπητό και φοριέται με φόρεμα βαθύχρωμο. Η «κούμπ» του μοιάζει με καζάκι, γι' αυτό κατεβαίνει ως τους γοφούς, εκεί σταυρώνει και κουμπώνει με δύο σειρές κουμπιά, τα οποία είναι τοποθετημένα διαγώνια. Έχει και δύο τσέπια.

Το ανοίγμα του λαιμού είναι οβάλ και στη μέση διαγράφονται μερικές πένες.

Έτσι απ' όλα αυτά τα ζιλέ, θα μπορέσετε να διαλέξετε ποιο σας άρεσει.

ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ

Οι συνδυασμοί φούστας και κορσάκι ή φούστας και μπλουζας δεν σας είναι βέβαια άγνωστοι, αλλά, αν έπαιρναμε σ' αυτό, είναι για να τονίσουμε, ότι οι συνδυασμοί αυτού είδους είναι ή μεγαλύτερα «βόγκ» της εποχής.

Συνήθως, στην περίπτωση αυτή, η φούστα γίνεται φαρδεια είτε αν φόρμ, είτε με φύλλα ή και σουρωτή. Οι τσέπες την στολίζουν σχεδόν πάντοτε. Είναι κι' αυτή μία από τις τελευταίες ιδιοτροπίες της μόδας. Οι τσέπες πότε είναι εξωτερικές, πότε κοφτές, με μεγάλο καπάκι που κουμπώνει.

Το ομοίωμα κορσάκι έχει «κούμπ» ζαπινέ και το σκέρσο του είναι να παίρνει μία γραμμή σπορτίβ, με το ανοίγμα του λαιμού, που φθάνει ως τη ρίζα του, και το κατεβαστό γιακάδακι «α-λά-Κλωντίν».

Υπάρχει, εξ' άλλου, και η άποψη του κορσάκι από το ίδιο ύφασμα με τη γραμμή του άμπιγιέ κορσάκι, δηλαδή το μεγάλο τετράγωνο ντεκολτέ και το κοντό μανικάκι.

Κοντά στις δυο αυτές παραλλαγές, ή ίδια η φούστα μπορεί να φορεθί με διάφορες μπλουζες, σε αντίθετα χρώματα.

ΤΑ ΣΥΝΟΛΑ

Όλοι οι μεγάλοι ράφτες συμφωνούν έφετος στο άνακάτεμα των ύφασμάτων και βλέπετε π. χ. α' ανακατεύουν τουίντ, με βελούδο ή βελούδο με φάιγ, ή βελούδο με σατέν, κ.ο.κ.

Τα σύνολα είναι ένδεδειγμένα γι' αυτού του είδους τις αναμίξεις. Γιατί μπορούμε να κάμουμε ένα μπουάτο που να διαφέρει από τη φούστα ή να χωρίζει και τα μανίκια που να διαφέρουν από το υπόλοιπο φόρεμα.

Να σας δώσουμε μερικές ιδέες: Τζαμπερ από βελούδο γαρνιρισμένο με βελονιές που σχηματίζουν φάσα στο λαιμό και στο ένα πλάι από τη μασχάλη ως κάτω. Φούστα από τουίντ με κουφόπια πίσω. Για συμπλήρωμα έχουμε μία ζακέττα από το ίδιο τουίντ με βελούδινο μεγάλο γιακά και τσέπες όρθιες κοφτές.

Φορεματάκι μονοκόμματο από μαύρο βελούδο, γαρνιρισμένο με ένα ηπιαρκόσισμα από φάιγ, τοποθετημένο εμπρός. Συμπληρώνεται με ένα μπλουζόν κιμούνι, επίσης από βελούδο, με γυριστό γιακά και ζώνη στη μέση. Το μπλουζόν κλείνει με δύο σειρές κουμπιά, τέσσερα και τέσσερα.

ΣΥΝΗΘΙΖΟΝΤΑΙ ΠΟΥ...

Χρωματιστές ζώνες από μποξ, που έχουν χρυσή πόρπη. Αδιάδροχα από μπτζέ ποπλίν με χρυσά κουμπιά και μαο-τεγικάλ.

Τσάντες από χοιρινό δέρμα, ραιμμένες με το χέρι. Έχουν τρία σουφλέ και δύο εξωτερικές τσέπες.

Κολιέ από έμαίγ βερυακάκι, με κλίπς άσπορτί.

Μικρά μπονέ και γάντια από κόκκινο ζερζέ.

Μποτινίνα από σκωτσέζικο ύφασμα με το κάτω μέρος καμωμένο από πλαστική ύλη. Κατάλληλα για βροχή.

Μαντώ από γκομπαρντίνια καμωμένη αδιαδροχη, που φο-

ρείται με μικρό μπρετόν.

Σκαρπίνια κόκκινα, φοδραρισμένα με μεταξωτό ύφασμα.

Μπερέ μάλλινα, μαλλιαρά, σε όλα τα χρώματα.

Μαντήλια του λαιμού από βατίστα πολύχρωμη.

Πλατείς χαλκάδες χρυσοί, που αντικαθιστούν τα βραχιόλια.

Σεμιζιέ βαμβακερά, με μικρά καρρά και κολ άγγλαί.

Σουέτερ-μαρινιέρ από λεπτό τριζό κόκκινο ή μαρόν.

Μπερεδάκια βελούδινα, που θυμίζουν παληούς φοιτητές.

Γκρι φανελλένιες φούστες, που έχουν τη ζώνη κόκκινη.

Βραδυές τουαλέτες με έ-παλές, Πράγμα που προσδίδει μάκρος στην ταλία.

Κοσμήματα έλαφρά, όπως είναι οι πέρες, άλθινές ή ψεύτι-κες.

ΑΝ ΕΧΕΤΕ ΠΕΡΑΣΕΙ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΝΕΟΤΗΤΑ

* Αποφεύγετε τα μεγάλα ντε-κολτέ, τα ίσια τακούνια, τα φουρά.

* Μη διαλέγετε για τη βέστα σας ζωηρά χρώμα.

* Μη φοράτε βαρεία κοσμήματα, ούτε να βασιτάτε μεγάλες τσάντες.

* Αποφεύγετε το εξεζητημένο ύφος στο ντύσιμό σας και μὴν επιδιώκετε ιδιορρυθμίες.

* Μη φορτώνετε τις τουαλέτες σας με βαρεία στολίδια, ούτε κεντήματα φανταχτερά.

* Το μακιγιάρισμά σας πρέπει να είναι διακριτικό. Όχι κτυπητά βαψίματα και όχι κτενίσματα τρελλά.

* Μη βγαίνετε χωρίς καπέλλο, γιατί το ξεκαπέλλωμα θέλει νειάτα και φρεσκάδα.

* Με όλα αυτά, που λέμε, μη φαντασθήτε ότι θέλουμε να μὴν είσθε κοκέττα, κομψή και καλοβαμμένη. Μόνο που όλα θα γίνονται εν μέτρω.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΤΡΕΣ

Οι νέοι έχουν κι' αυτού τα προβλήματά τους, γιατί πολλές φορές διαθέτουν λίγα χρήματα για το ντύσιμό τους. Θέλουν ωστόσο να είναι καλοβαμμένοι, γιατί έφρουν πως αυτό είναι απαραίτητο έφόδιο για τον άγώνα της ζωής.

Στο γραφείο που εργάζονται, πρέπει να έχουν ένα κοστούμι άμεμπτο και συγχρόνως κομψό.

Για να το επιτύχουν αυτό, ας διαλέξουν ένα ύφασμα φανταζι, που αντέχει περισσότερο από ένα μονόχρωμο και ας προσέχουν να το έχουν πάντα φρεσκοσιδερωμένο. Το σιδέρωμα συντελεί στο να δείχνει πάντα καινούργιο το κοστούμι. Και κατ' άλλο άκρη: Ας έχουν πάντα καθαρό και καλοσιδερωμένο υποκάμισο. Ας μὴ τους λείπη ένα πουλόβερ και, αν έλουν, μπορούν ν'

4) Έτολ από γούνα ριζόν. 5) Μαντών από ραγκονταίν. 6) Ά-στράκαν γαρνίρει το σκωτσέζικο αυτό φορεματάκι. 7) Μία μπά-ντα από έρμινα γαρνίρει τον γιακά και τα μανίκια.

αντικαταστήσουν το σακάκι με ένα μπλουζόν.

Τα παντελόνια συνήθιζονται λίγο πιδ στενά από άλλοτε, τα σακάκια ίσια και όχι σταυρά. Οι γραβάτες φιλάν με ρίγες ή πτί πουά. Μη ξεχνούμε πόσο της μόδας είναι οι γραβάτες σε φόντο λευκό με σχεδιάκια μπλε, κόκκινα ή πράσινα ή κίτρινα.

Αν ο νέος πρόκειται να πάει σε μία δεξίωση που θα έχει καρό, ας μὴ παρουσιάσθι ποτέ άπμηλτος και ας προσέξει μερικές λεπτομέρειες που είναι ση-μαντικές:

Τα υποδήματά του να είναι άμεμπτα σε ποιότητα και γυάλισμα.

Οι κάλτσες του μεταξωτές και καλὰ τειπω-μένες, ώστε να μὴ ζαρώουν.

Το μαντήλακι του λευκό και τοποθετημένο με άφελεια στην άριστη τσέπη του στή-θους.

Το υποκάμισο ολόλευκο, με γιακά και μα-νικέτια καλοσιδερωμένα.

ΤΑ ΕΣΠΡΟΥΧΑ

Με κάθε άλλαγή της τουα-λέτας ή μόδα βρίσκεται στην άναγκη να τροποποίηση και τα άσπρόρουχα.

Τα στενά φορέματα απαιτού-σαν ευθύγραμμες κομπιναιζόν. Ήδη όμως, με το αίσθητό φαρ-δος που έχει άποκτήσει ή φού-στα έδώ και άρκετό καιρό, έ-πόμενον ήταν και οι κομπιναι-ζόν ν' ακολουθήσουν έντελως διάφορη γραμμή.

Η κομπ «άν φόρμ» είναι πο-λύ συνήθης στις κομπιναιζόν. Άλλη είναι ή κομπ πρενσές, ή κομπ που σχηματίζεται με τέσσερα φύλλα, τα όποια, στενώτερα στη μέ-ση, σχηματίζουν με πολύ χάρη την ταλία, ενώ προς τα κάτω φαρδαί-νουν αίσθητά, έτσι που να κάνουν γκονταί.

Έξ' άλλου, ή τελευταία λέξη της μόδας, ξεαναφέρει επί τάπητος τα βολάν και βλέπουμε, ίδιως στις κομπιναιζόν «άν φόρμ», ένα άλλοτε φαρ-δύ κι' άλλοτε πιδ στενό βολάν να στολίζει το κάτω άκρο. Το βολάν αυτό γίνεται συνήθως σουρωτό, αλλά γίνεται και με στεγές πιέτες, γαρ-νιρισμένο ένιστε και με στενή δαν-τελλίτσα.

Τον τελευταίο, άλλωστε, καιρό, ή δαντέλλα χρησιμοποιείται πολύ στ' άσπρόρουχα, περισσότερο ίσως και από το κέντημα, χωρίς όμως ν' ά-ποκλείεται και αυτό.

Όταν λέμε δαντέλλα, δεν άπο-κλείουμε βέβαια και το άντρ-ντέ που, συνδυάζόμενο με αυτήν, έπιτυγχάνει χαριτωμένα γαρνιρίσματα.

Στην κομπιναιζόν π. χ., που έχει κομπ «άν φόρμ», το άντρ-ντέ σχημα-τίζει, με κατάλληλη εφαρμογή, το στήθος και έπειτα διασταυρώνεται διαγώνια και σχηματίζει τις δυο μύ-τες πάνω στις όποιες ράβεται ή καρδέλλα. Στο κάτω μέρος της κομπιναιζόν, έξ' άλλου, το άντρ-ντέ είναι το διάμεσον μεταξύ της κομπιναιζόν και του βολάν, που τελειώνει με γλώσσες γαρνιρισμέ-νες με δαντέλλα.

Σε κάποια άλλη κομπιναιζόν, που έχει κομπ «πρενσές», χρησι-μοποιούμε φαρδία δαντέλλα ως δέκα έκατοστά του μέτρου, που σχηματίζει το άπάνω μέρος της κομπιναιζόν και το βολάν του κάτω άκρου.

Όλες αυτές οι κομπιναιζόν γίνονται από κρέπ-ντε-σίν, κρέπ σα-τέν, τουάλ ντε σουά, γίνονται όμως, έξ' άλλου, και από λιν ή βα-τίστα.

Η άλληλεγραφία μου

Καστανή μαθητρίουλα: Όταν έρθετε στην Άθήνα ζητήστε να επικοινωνήσετε μαζί μου τηλεφωνικώς για να σας δώσω όλες τις πληροφορίες που μου ζητάτε.

Αφροσύμηνη περιόδικη μου α: Το λουάιμο θα γί-νεται μόνο με ένα ή δυο κρόκους αυγών, που θα τους λιώνετε με λίγο οινόπνευμα και θα τρίβετε καλά τα μαλλιά σας. Ύ-στερα να ξεβγάξετε καλά.

Λουλούδι του άνδρου: Τρίβετε τα νύχια σας με λίγο λάδι κάθε βράδυ και σταματήστε λίγο καιρό τα βερνίκια.

Αναγνώστη: Άπαντώ κατά σειρά στις ερωτήσεις σας. Η χρήση λεμονιού στα μάτια δεν βλέπει, αλλά δεν πρέπει να γίνεται τόσο συχνά. Μία φορά την εβδομάδα. Το ρετινό-λαδο δεν πρέπει να πηγαίνει μέσα στα μάτια. Το λεμόνι στα χείλη φέρνει το αντίθετο αποτέλεσμα. Η μύτη δεν μικραίνει ούτε αλλάζει σχήμα. Το σημάδι του καψίματος δεν εξαλείφε-ται, θα λιγοστεύη μόνο με τον καιρό.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Μπόμπι έμαθε ότι ο δούκας του Λωζέν βρισκόταν στη φυλακή για χρέη και πήρε την απόφαση να πληρώσει εκείνος για να τον αφήσουν ελεύθερο. Έπισκεφθηκε λοιπόν στη φυλακή τον κύριο του, που ξαφνιάστηκε, αλλά και χάρηκε που τον έδωκε έτσι ξαφνικά μπροστά του. Θύμωσε όμως σε λίγο, όταν έμαθε ότι ο μικρός τζόκευ είχε πάει στην Αγγλία για να του δώσει πίσω ύστερ' από δυο χρόνια το γράμμα για το δούκα της Ορλεάνης. Ο Μπόμπι, έτοιμος να κλάψει, του εξήγησε όμως ότι τον είχαν φυλακίσει στη Βασιλία, πράγμα που άφησε κατάπληκτο το δούκα του Λωζέν.

Μάλιστα, Έκλαμπρόντε! Άλλα το ξαναπέρασε, όταν κυριεύθηκε η Βασιλία. Όποτε το... Λυπήθηκε πολύ, που δεν μπόρ'ε να τον δώσει πίσω, αλλά να το παρ'ωσα στο πόσωπο, που με είχατε διατάξει να το πάω... Άλλα και πάλι δοξάζω το Θεό, που ύστερ' από τόσα που έπαθα, μπορ'ω τώρα να σας το παρ'ωσα στα χέρια σας, όπως ακριβώς μου το δώσατε!

Και λέγοντας αυτά ο μικρός τζόκευ άφησε στο τραπέζι το χοντρό φακέλλο, κιτρινωμένο, ζωωμένο, πάνω στον οποίον υπήρχε ακόμα η μεγάλη μπλέ σφραγίδα.

Ο δούκας του Λωζέν έννοιωσε τώρα ότι δεν είχε δική του θυμωση. Και ανοίγοντας την άγκυα του είπε στον μικρό τζόκευ:

— Μπόμπι, είσαι καλό παιδί! Έλα να σε φιλήσω!

Ο Μπόμπι άρκετα συγκινημένος έπεσε στην άγκυα του κυρίου του.

Κι' έπειτα άρχισε να του διηγείται με κάθε λεπτομέρεια τις περιπέτειές του από τη στιγμή που χωρίστηκαν.

Η φυλακή του Μπόμπι στη Βασιλία έκανε τον δούκα σκεπτικό. Το έπεισόδιο του Μαύρου Πύργου τον έκανε να φριξεί. Τα καθάρματα του Πορτιμπέφ και του Γκαγιαντ'ω τον έκαναν να γελάσει.

Η ημέρα πλησίαζε στο τέλος της, ενώ ο δούκας κι' ο μικρός τζόκευ κουβέντιαζαν σαν αληθινοί φίλοι.

— Άλλα ο Μπόμπι είχε ακόμα να μιλήσει και για κάποιο άλλο ζήτημα, που ως τη στιγμή εκείνη δεν τ'είχε αναφέρει. Και το ζήτημα αυτό ήταν το πιο ενδιαφέρον: Τα χρέη του δούκα.

Εξίσταζε όμως να συζητήσει γι' αυτό. Δεν τολμούσε να κάνει την πρόταση, που ο υπέρβαρος δούκας ίσως να την θεωρούσε προσβλητική.

Επί τέλους το αποφάσισε, κι' αφού εξάντλησε ό,τι είχε να πει, πρόσθεσε:

— Έτσι, Έκλαμπρόντε, χάρη στο σεβάσμο κόμητα Μουσύ, έχετε τώρα μπροστά σας ένα παιδί πλούσιο... πολύ πλούσιο!

— Τόσο το καλύτερο για σένα, αποκρίθηκε ο δούκας.

Και σε λίγο ξαναείπε:

— Μακάρι να μπορούσα να τηλεγα αυτό κι' εγώ!

Ο Μπόμπι, παίρνοντας θάρρος απ' αυτή του την απάντηση εξακολούθησε:

— Έχω περισσότερες από διακόσιες χιλιάδες μέσα σ' εκείνο το βαλτιτάκι που βλέπετε εκεί κοντά στον καναπέ...

— Ω, διάβολε! φώναξε γελώντας ο δούκας. Και κουβαλάς μαζί σου όλη σου την περιουσία; Δεν είναι φρόνιμο αυτό που κάνεις!

Ο Μπόμπι πήρε θάρρος και του είπε:

— Έκλαμπρόντε, μου κάνετε μια χάρη:

— Τι;

— Για να μη χάσω ό' αυτά τα χρήματα που

κουβαλώ μαζί μου... μου επιτρέπετε να σας δανείσω τα λεπτά που σας χρειάζονται για να βγείτε απ' αυτή τη φυλακή;

— Πώς; ρώτησε ο δούκας γυρίζοντας απότομα το κεφάλι του προς τον Μπόμπι. Μο' δίνεις ένα τόσο μεγάλο ποσό;

— Γιατί όχι; είπε ο μικρός τζόκευ. Μήπως σε σας δεν χρεωστώ τα πλούτη μου; Άν δεν μ' έπαρνατε στην υπηρεσία σας, δεν θα ήμουν ακόμα υπέρθετος στο λόρδο Πέρσυ; Και τί θα κάνα; Θα τ'ο γέμιζα το ποτήρι του κάθε φορά που θα φώναζε: «Μπόμπι, σαιμπάνια!...»

Ο δούκας δεν μπόρεσε πια να κρατηθεί.

Η γενναιοδωρία του μικρού τζόκευ, η λεπτότητά του, η αφέλεια και ο τρόπος του με τον οποίον του μίλησε για τα χρήματα, τον συγκινούσαν βαθειά.

Και χωρίς να το θέλη ακούμπησε τους άγκωνες του στο τραπέζι και σκεπάζοντας το πρόσωπό του με τα χέρια του άρχισε να κλαίει.

Ο μικρός τζόκευ τον παρακολουθούσε χωρίς να μιλάει. Ένα δάκρυ κύλησε στο μάγουλό του, σεβάσθηκε την λύπη του δούκα κι' έπειτα ρώτησε για να διακόψει τις θλιβερές στιγμές:

— Λοιπόν, Έξοχώτατε, δέχεστε;... Πέστε μου ότι δέχεστε για να χαρώ!... Θα με κάνετε τόσο ευτυχισμένο!...

— Λοιπόν, ναι, δέχομαι! απάντησε ο δούκας.

— Ω! φώναξε γεμάτος χαρά ο Μπόμπι. Αυτή η στιγμή είναι για μένα η πιο όμορφη της ζωής μου! Μο' σβύνει όλες τις κακές αναμνήσεις που είχα ως τώρα.

— Ναι, Μπόμπι, τα δέχομαι, αλλά με την ύπαρξή σου πώς μια μέρα θα σου τα επιστρέψω, έκτος αν...

Ο μικρός τζόκευ δεν τον άφησε να τελειώσει. Τρελλός από χαρά άνοιξε τη βαλίτσα του κι' άπλώνοντας πάνω στο τραπέζι σωρό τα λουδοθήκια, έλεγε:

— Πάρτε τα!... Όποτε!... Ό' αυτά, κύριέ μου, είναι δικά σας!

Στο διάστημα αυτό ο δούκας καθόταν σκεπτικός. Συλλογιόταν τη χειμωνιάτικη εκείνη νύχτα στις Βερσαλλίες που κέρδισε το παιδί αυτό στα χαρτιά και που αυτό τον έσωσε δυο φορές στη ζωή του...

Τη στιγμή μάλιστα που συγγενείς και φίλοι τον εγκατέλειψαν ή ήταν ενοχλημένοι, γιατί ως φίλος και ομοιδεστής του δούκα της Ορλεάνης ήταν έχθρος του βασιλιά, μονάχα το παιδί αυτό, ο πρώην υπέρθετος του, πιο πλούσιος τώρα από τον κύριο του, έρχόταν να τον βοηθήσει, να θυσιάσει την περιουσία του για την απελευθέρωσή του.

Και θυμήθηκε τον Καλλιότρο και τα παράξενα λόγια που του είχε πει, τη νύχτα εκείνη της 10 Μαρτίου 1785 στις Βερσαλλίες.

— Ω! φώναξε, η προφητεία του Καλλιότρο!...

— Άλήθεια, είπε ο Μπόμπι, ο μάγος το μάντεψε ότι θα σας έσωζα από ένα μεγάλο κίνδυνο. Αυτό άραγε είναι!...

Ο δούκας του Λωζέν κούνησε το κεφάλι του μελαγχολικά, κιτρινωμένα ξαφνικά κι' έπεισε εξαντλημένος σε μία πολυθρόνα, λέγοντας:

— Η πρώτη προφητεία του μάγου πραγματοποιήθηκε... Σε λίγο θα πραγματοποιηθ' κι' η δεύτερη.

— Ποιά δεύτερη; ρώτησε περίεργος ο μικρός τζόκευ.

— Ναι! Ο Καλλιότρος μου είπε ότι θα πεθάνω από βίαιο θάνατο και από τον κίνδυνο αυτόν, δεν θα με σώσει εσύ, αγαπημένο μου Μπόμπι!...

Και από την ημέρα, που βρήκε ένα τόσο καλό βοηθό στις δουλειές του, ο γέρο Τόμ Τσάρλεϊ διδάσκει την Αγία Γραφή στις τάβερνες του Ουάϊ. Τσάπλερ όχι μιά, αλλά δυο φορές την εβδομάδα!

Ο γέρο-κόμης Μουσύ πέθανε, πριν προλάβει να πάρη ολοκληρή την περιουσία του, που του είχε κληθεί ο ανιψιός του. Άλλ' ούτε κι' εκείνος τη χάρηκε. Γιατί τον καιρό της προμοκρατίας ο νέος κόμης Μουσύ αναγκάστηκε να εγκαταλείψη την περιουσία του, και η περιουσία του κατασχέθηκε.

Ο Πορτιμπέφ κι' ο Γκαγιαντ'ω, οι δυο γιγαντες εξακολούθησαν να δουλεύουν στην αγορά ως βαστάζοι. Ήταν πάντα ευθύμιοι, ανοιχτοκαρδοί και τρομεροί φαγάδες. Πέρασαν την περίοδο της Επαναστάσεως με γλέντι και τραγούδια. Κάθε χρόνο το καλοκαίρι, πήγαιναν στην Αγγλία και περνούσαν δεκαπέντε μέρες κοντά στο φίλο μας τον Μπόμπι, που φρόντιζε να τους έχει πάντα καλά φαγητά.

Κι' όταν έφευγαν από το Ουάμπλεντον, δεν υπήρχε πια ούτε κοτόπουλο, ούτε άρνι σε απόστασι τριών μιλίων. Οι δυο γίγαντες τα είχαν φάει όλα!...

Ο Ζιροφλέ εξακολούθησε να έχει την τάβερνα του, που την βάστησε προς τιμήν του μικρού τζόκευ: «Ο φυλακισμένος της Βασιλίας».

Άλλ' επειδή δεν είχε πια να δείχνη στην πελοταία του κανένα φυλακισμένο, ο πονηρός ταβερνιάρης σκέφτηκε να κάνει το έξης:

Έγινε ο ίδιος απράνι φυλακισμένος! Άυτη λοιπόν είναι η αληθινή ιστορία του εαυτικού, έξυπνου και καλού μικρού τζόκευ.

ΤΕΛΟΣ

— Τώρα σβύσε το φως και βάλε μια φωνή να σου φέρουν νερό!...

Κι' ο δούκας τραβώντας κοντά του τον μικρό τζόκευ του είπε με φωνή σοβαρή:

— Άκουσε, αγαπημένο μου παιδί, αυτά που θα σου πω. Χάρη σε σένα θα γυρίσω στη Γαλλία, όπου θα γίνουν πολλά, μεγάλα και φρικτά πράγματα. Μαντεύω καλά τον θάνατο που με περιμένει... Άλλα όταν ο δούκας του Λωζέν βρίσκεται σ' ένα δρόμο, πηγαίνει μπροστά και δεν υποχωρεί ποτέ. Θα φτάσω λοιπόν στο τέλος... Άς γίνη ό,τι θέλει, μου είνε αδιάφορο! Επ'ετέλους έχω χάσει πολύ τη ζωή και καλύτερα να μη γεράσω... Όσο για σένα, αγαπημένο μου παιδί, σε συμβουλεύω να μην γυρίσης στη Γαλλία. Θα κινδυνεύης χωρίς λόγο, εσύ μάλιστα που είσαι και έξυπνος. Είπαι τώρα στην πατρίδα σου, Μπόμπι, είσαι ακόμα πλούσιος με όλη τη θυσία που έκανες για μένα στην Αγγλία. Δώσε μου το λόγο σου, αγαπημένο μου Μπόμπι!

— Σας το υπόσχομαι, Έξοχώτατε, απάντησε ο μικρός τζόκευ.

Ευχαριστημένος από την υπόσχεσή αυτή, ο δούκας Λωζέν φίλησε άκαθην μία φορά τον μικρό του φίλο και χωρίς να δείξη την συγκίνησή του, του είπε:

— Χαίρε, αγαπημένο μου μικρέ μου φίλε! Χαίρε, μικτέρ Μπόμπι!...

— Καλήν αντάμωσι, Έξοχώτατε, διόρθωσε ο μικρός τζόκευ.

— Όχι, ξαναείπε ο δούκας. Χαίρε! Ο Καλλιότρος το προφήτεψε!...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τελειώνοντας την ιστορία μας αυτή δεν μπορούμε να μην αναφέρουμε τι άπνυναν οι κυριότεροι ήρωές της.

Ο Καλλιότρος ήταν βέβαια ένας απάτεωνας, αλλά και άνθρωπος έξυπνος, ποδ'επε πολύ μακριά. Ήταν ικανός να προβλέπη τα μέλλοντα με μεγάλη επιτυχία. Η προφητεία του για το δούκα Λωζέν, δυστυχώς, βγήκε αληθινή.

Ο άρχηγός των δημοκρατικών στρατευμάτων πέθανε πραγματικά από βίαιο θάνατο πάνω στο Ικρίωμα. Καταδικάστηκε να πεθάνη στη λαμητόμο από τους ίδιους τους επαναστάτες, στους οποίους είχε θυσιάσει και τις ιδέες του και τα προνόμιά του.

Ανέθηκε στο Ικρίωμα με θάρρος, με απάθεια και πέθανε, όπως είχε ζητήσει με το χαμόγελο στα χείλη, λέγοντας:

— Τελειώσε, κύριόι! Φεύγω για το μεγάλο ταξίδι!

Ο δούκας της Ορλεάνης, που τον είχε παρ'ωρει, έπληρωσε επίσης με το κεφάλι του την άρνηση που παρελθόντας και της οικογενείας του.

Όσον αφορά το φίλο μας το Μπόμπι, πιστός στην υπόσχεσή που είχε δώσει στο δούκα Λωζέν, έμεινε στην Αγγλία.

Χάρη στη μεγάλη περιουσία, που του είχε χάρησει ο τυφλός κόμης Μουσύ, έγινε συνεταιρός του Τόμ Τσάρλεϊ.

Και από την ημέρα, που βρήκε ένα τόσο καλό βοηθό στις δουλειές του, ο γέρο Τόμ Τσάρλεϊ διδάσκει την Αγία Γραφή στις τάβερνες του Ουάϊ. Τσάπλερ όχι μιά, αλλά δυο φορές την εβδομάδα!

Ο γέρο-κόμης Μουσύ πέθανε, πριν προλάβει να πάρη ολοκληρή την περιουσία του, που του είχε κληθεί ο ανιψιός του. Άλλ' ούτε κι' εκείνος τη χάρηκε. Γιατί τον καιρό της προμοκρατίας ο νέος κόμης Μουσύ αναγκάστηκε να εγκαταλείψη την περιουσία του, και η περιουσία του κατασχέθηκε.

Ο Πορτιμπέφ κι' ο Γκαγιαντ'ω, οι δυο γίγαντες εξακολούθησαν να δουλεύουν στην αγορά ως βαστάζοι. Ήταν πάντα ευθύμιοι, ανοιχτοκαρδοί και τρομεροί φαγάδες. Πέρασαν την περίοδο της Επαναστάσεως με γλέντι και τραγούδια. Κάθε χρόνο το καλοκαίρι, πήγαιναν στην Αγγλία και περνούσαν δεκαπέντε μέρες κοντά στο φίλο μας τον Μπόμπι, που φρόντιζε να τους έχει πάντα καλά φαγητά.

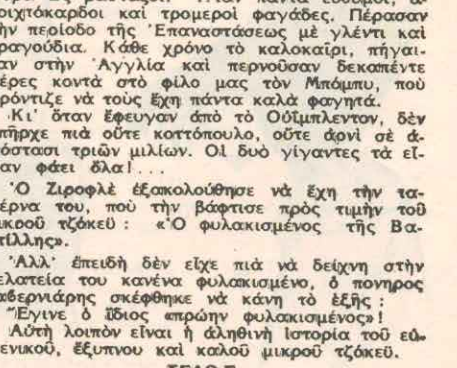
Κι' όταν έφευγαν από το Ουάμπλεντον, δεν υπήρχε πια ούτε κοτόπουλο, ούτε άρνι σε απόστασι τριών μιλίων. Οι δυο γίγαντες τα είχαν φάει όλα!...

Ο Ζιροφλέ εξακολούθησε να έχει την τάβερνα του, που την βάστησε προς τιμήν του μικρού τζόκευ: «Ο φυλακισμένος της Βασιλίας».

Άλλ' επειδή δεν είχε πια να δείχνη στην πελοταία του κανένα φυλακισμένο, ο πονηρός ταβερνιάρης σκέφτηκε να κάνει το έξης:

Έγινε ο ίδιος απράνι φυλακισμένος! Άυτη λοιπόν είναι η αληθινή ιστορία του εαυτικού, έξυπνου και καλού μικρού τζόκευ.

ΤΕΛΟΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η όμορφη βασιλοπούλα και το άσχημο βασιλόπουλο

Μιά φορά κι' έναν καιρό μιά βασιλίσσα έφερε στον κόσμο ένα παιδί τόσο άσχημο, που δεν έμοιαζε για άνθρωπος. Μιά μάγισσα, που βρέθηκε εκείνη την ώρα παρηγόρησε τη βασιλίσσα λέγοντάς της:

— Πολυχρομένη μου, μη στενοχωριέσαι. Άν είνε άσχημο το παιδί σου, η γνώση του και το λογικό του θα είνε μεγάλο!

Το βασιλόπουλο ήρθε στον κόσμο με μία φούντα από μαλλιά στο κεφάλι. Κανείς όμως δεν μπορούσε να εξηγήση τί εσήμαινε το σημάδι αυτό.

Σε όχτω χρόνια μέσα η βασιλίσσα του γειτονικού βασιλείου γέννησε δυο κόρες. Η πρώτη ήταν πεντάμορφη κι' η άλλη άσχημη.

Ήρθε όμως και σ' αυτήν η ίδια μάγισσα και της είπε:

— Πολυχρομένη μου, μη χαιρέσαι τόσο πολύ, γιατί ό,τι κερδίζει η μία κόρη σου σε όμορφιά, το χάνει σε γνώση. Ενώ η άλλη ό,τι χάνει σε όμορφιά, το κερδίζει σε γνώση.

Η βασιλίσσα παρακάλεσε τότε τη μάγισσα να δώσει λίγη γνώση και στην όμορφη. Η μάγισσα όμως της αποκρίθηκε:

— Η δύναμή μου δεν φτάνει ως εκεί. Το μόνο που μπορώ να κάνω είνε να της δώσω το χάρισμά να κάνει όμορφους όποιον θέλει...

Σε λίγα χρόνια ο κόσμος μιλούσε για την όμορφιά της μιάς και για τη γνώση της άλλης βασιλοπούλας. Μά και τα έλαττωμά τους μεγάλωναν: Η κουταμάρα της πρώτης κι' η άσχημη της δεύτερης. Η όμορφη ωστόσο πικραινόταν πολύ για το κουσούρι της αυτό και μία μέρα βγήκε στο δάσος για να κλάψη τη μοίρα της.

Ξαφνικά είδε ένα μικρούλη ανθρώπακο, που έρχόταν προς το μέρος της. Ήταν ο Ρικέ, το άσχημο βασιλόπουλο, αλλά ντυμένο με ωραία ρούχα.

Όταν ο Ρικέ την πλησίασε, την είδε πικραμένη και τη ρώτησε τί ήταν αυτό που την στενοχωρούσε. Η βασιλοπούλα του φάνερωσε τον καύμο της.

— Όραία μου βασιλοπούλα, της είπε τότε ο Ρικέ, εγώ μπορ' εύκολα να σου ξαναδώσω τη χαρά, αν δεχτής να γίνης γυναίκα μου...

— Συμφωνώ, του είπε η βασιλοπούλα. Δώσε μου τη γνώση σου και σ' ένα χρόνο μέσα σου δίνω το λόγο μου να γίνω γυναίκα σου.

Κι' έτσι έγινε.

Όταν η βασιλοπούλα γύρισε στο παλάτι, ήταν αλλοιωμένη. Όσες άνοησίες έλεγε άλλοτε, τόσες σοφές κουβέντες έδιναν τώρα από το στόμα της. Όλο το παλάτι χάρηκε γι' αυτό.

Έτσι διαδόθηκε παπού η αλλαγή που είχε γίνει στην όμορφη. Πρίγκιπες κι' αρχοντοπούλα έτρεξαν απ' τα γειτονικά βασιλεία να τη ζητήσουν για γυναίκα τους. Μά εκείνη τους εύρισκε όλους κουτούς.

Στο τέλος ήρθε ένα δυνατό, πλούσιο όμορφο κι' έξυπνο βασιλόπουλο. Η καρδιά

της χτύπησε γι' αυτό. Ο πατέρας της, που το κατάλαβε, της είπε πως ήταν ελεύθερη ν' αποφασίση. Εκείνη όμως ζήτησε λίγον καιρό να σκεφτή...

Μία μέρα η βασιλοπούλα πήγε να περπατήσει στο μέρος που είχε συναντήσει το Ρικέ. Ξαφνικά άκουσε μία βουή, σαν να περπατούσαν κάτω απ' τα πόδια της, στα βάθη της γης, πολλοί άνθρωποι μαζί.

Την ίδια στιγμή η γη άνοιξε. Και τότε είδε μαγεύρους και παραμαγεύρους που ετοίμαζαν ένα πλούσιο τραπέζι. Η βασιλοπούλα άπαρησε και τους ρώτησε για ποιόν ετοίμαζαν τα άραια φαγητά.

— Είνε για τους γάμους του βασιλόπουλου Ρικέ! της αποκρίθηκαν. Παντρεύεται αύριο!...

Τότε θυμήθηκε το λόγο που είχε δώσει στο άσχημο βασιλόπουλο, που της έχарισε τη γνώση πριν ένα χρόνο στο ίδιο μέρος. Θέλησε τότε να φύγη από κεί. Δεν έκανε όμως τρία βήματα κι' ο Ρικέ παρουσιάστηκε μπροστά της με την πιο όμορφη στολή του.

— Βλέπεις, βασιλοπούλα μου της είπε, πως εστάθηκα πιστός στην υπόσχεσή μου; Είμαι βέβαιος ότι κι' εσύ έρχεσαι εδώ για να κάνης ό,τι μου υποσχέθηκες.

— Δεν πήρα ακόμα την απόφασή μου, του λέει εκείνη. Άν όμως την πάρω, μάθε ότι δεν θα είνε όπως τ'ή θέλεις...

— Δεν σε καταλαβαίνω, ωραία μου βασιλοπούλα, της είπε ο Ρικέ.

— Έκαμες πολύ άσχημα, του απάντησε, να μου πάρης την αμάθειά μου και να με κάνης να βλέπω τώρα πιο καθαρά τα πράγματα και τους ανθρώπους.

— Είμαι άσχημος, γι' αυτό μου το λές, όμορφη βασιλοπούλα, της είπε πικραμένος ο Ρικέ. Μπορείς όμως να με κάνης ευτυχισμένο. Ξέρω πως έχεις τη δύναμη να μου δώσης την όμορφιά που μου λείπει, όπως εγώ σου χάρισα τη γνώση. Για να γίνη

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

«Κακοσημαδιά»

Έξυπνισε αδιάθετος ο Τάκης είδε δεινράτα βαρεία.

— Κακοσημαδιά! Πάρναι τη σάκκα του στο χέρι, όμως το μάθημα δεν ζέρει, σκεπτεται μέσα του πικρά:

— Κακοσημαδιά! Ένώ πηγαίνει στο σχολείο, πέφτει στο δρόμο, ακουντουφλά.

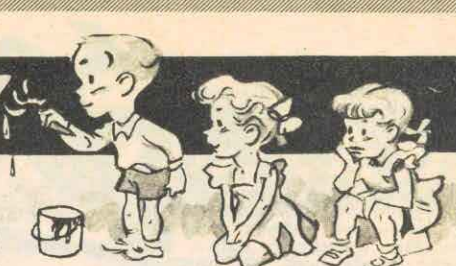
— Κακοσημαδιά! ότάν' ιδρωμένος στο σχολείο, κάθεται μόνος στο θρανίο, στο δάσκαλο δεν απαντά κι' αυτός του κάκου τον ρωτά.

— Κακοσημαδιά! Στο σπίτι τ'ομάσε η μαμά κι' αγριεμένη τον κυττά.

— Κακοσημαδιά! Άν διαβάσε, καυμένη Τάκη, χτες, που πηδούσε το βροδάκι, θάταν για σένα ετούτ' η μέρα

όλο χαρές κι' όλο γλυκόλογα η (μητέρα).

Σ. ΜΑΝΕΣΗΣ

δωμάς αυτό, πρέπει να μ' αγαπήσης αληθινά.

— Άν είνε έτσι, είπε η βασιλοπούλα, εύχομαι μ' όλη μου την καρδιά, να γίνης το πιο όμορφο βασιλόπουλο του κόσμου.

Δεν πρόφτασε ν' αποσώσει τα λόγια της κι' ο Ρικέ έγινε ένα όμορφο παλληκάρι.

Τότε η βασιλοπούλα έτρεξε να πάρη την άδεια του πατέρα της να παντρευτή τον άνθρωπο που της χάρισε την καλή του καρδιά και το μυαλό του.

Ο βασιλιάς δέχτηκε και την άλλη μέρα έγιναν οι γάμοι τους, όπως το μάντεψε ο Ρικέ και είχε δώσει διαταγές από πιο μπροστά, για να ετοιμάσουν οι μάγειροι το τραπέζι με τα πλούσια φαγητά.

Κι' έτσι έζησαν αυτοί καλά κι' εμείς καλύτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Μεγάλη ψευτιά

Ο Σάκης δείχνει στο φίλο του το Μάκι, που ήρθε να τον επισκεφτή, τον κήπο του οποίου του.

— Ξέρεις, η αγαπημένη άσχοлия του πατέρα μου, λέει σε μία στιγμή ο Σάκης, είναι να φροντίζει τον κήπο και να περιποιείται τα λουλούδια...

Ο Μάκης άκούει, αλλά δεν λέει τίποτα. Σε λίγο πάλι ο Σάκης του λέει:

— Και δεν είναι μονάχα αυτό... Ο μπαμπάς άσχολεται να διασταυρώνη το ένα λουλούδι με το άλλο κι' έτσι βγαίνουν περιέργια κι' όμορφα άνθη...

Ο Μάκης τότε, που δεν μπορεί να κρατηθή, κι' είναι έτοιμος να σκάση απ' τη ζήλεια του, ετοιμάζει τη ψευτιά του:

— Κι' ο δικός μου ο πατέρας άσχολεται με παρόμοια ζητήματα, αλλά πιο χρήσιμα απ' αυτά του δικού σου, λέει στο Σάκη.

— Άπλάδι τί κάνει; ρωτάει μ' άπορία ο Μάκης.

— Νά, διασταυρώνει ταξειδιωτικά περιστερία με παπαγάλους!

— Και για ποιά λόγο;

— Άπλούστατα, έξηγει με θριαμβευτικό ύφος ο Μάκης, αν καμιά φορά τα περιστερία χάσουν το δρόμο, μπορουν να ρωτήσουν κανέναν άνθρωπο!...

ΜΙΚΥ - ΜΑΟΥΣ

Χιούμορ

— Πήγαίνε, παιδί μου, να κοιμηθής, έλεγε στο Γιωργάκη η μαμά του. Τα μικρά παιδιά δεν πρέπει ν' αγγιχνουν πολύ το βράδυ. Δεν βλέπεις και τα κοτόπουλα τι νυχιά που κοιμούνται;

Κι' ο Γιωργάκης με παράπονο:

— Ναι, μα κι' η κόττα κουρνιάζει μαζί τους!

Στο σπίτι της μικρής Μαρίκας έπιασε φωτιά και κατάρρεψε τελείως ένα δωμάτιο. Η μητέρα βλέποντας την κόρη της να κλαίει συνεχώς, της λέει:

— Πάμε, πιά παιδί μου. Η ζημιά μας δεν είναι μεγάλη εύτυχώς.

-Φ

ΥΓΕ, Σελήμ!
"Η όμορφη Ναμπίγκα έ-
τρεπε από το κεφάλι ως
τα πόδια. Τα ρήματα του
Γιουσούφ μπέν 'Ασάμ, του
άντρα της, πλησίαζαν ολοένα...
"Ο Σελήμ πέρασε με δυσκολία α-
νάμεσα από το στενό παράθυρο, κρε-
μάστηκε με τα χέρια του από το
πρεβάκι κι' έπειτα πηδήσε στον κή-
πο. Την ίδια στιγμή, η πόρτα της
Ναμπίγκας άνοιξε αργά. "Ο Γιουσούφ
μπέν 'Ασάμ μπήκε μέσα στο δωμά-
τιο.

"Ποιός ήταν εδώ, Ναμπίγκα; ρώ-
τησε.

"Κανείς, κύριέ μου.

"Σ' άκουσα πού μιλούσες με κάποιον...

Πώς ήταν δυνατόν να την άκουσε; "Από τότε που είχε χά-
σει το φως του, ο Γιουσούφ μπέν 'Ασάμ έμενε στο ισόγειο,
για να μην είναι υποχρεωμένος ν' ανεβοκατεβαίνει τις σκά-
λες. Το δωμάτιό του βρισκόταν κάτω από εκείνο της Ναμπί-
γκας. "Η νεαρή γυναίκα είχε αρνηθεί να τον ακολουθήσει εκεί.
Κι' ο ίδιος, άλλωστε, δεν της το είχε ζητήσει κι' επιμονή. "Η
αρρώστειά του τον είχε κάνει να μισή τους ανθρώπους κι'
ήταν ημέρες που δεν ήθελε να δει κανένα.

Οι υπηρέτες μέσα στο μεγάλο σπίτι σιγοφιθύριζαν πως η κυ-
ρία τους ήταν άπονη και ακληρή. Μά, από τ' άλλο μέρος, δεν
ξεχνούσαν πως ο Γιουσούφ μπέν 'Ασάμ είχε γεράσει πια και
πως η γυναίκα του θα μπορούσε να ήταν κόρη του, ίσως κι'
έγγονή του.

Στην Κόρρα, κανείς δεν είχε τα γιδοπρόβατα, τα βώδια και
τα άπερναν κτήματα του Γιουσούφ μπέν 'Ασάμ. "Από χρόνια
ώρα είχε σωριάσει αμέτρητους θσαυρούς. Μά δεν είχε γνω-
ρίσει ποτέ την ευτυχία. Οι τρεις πρώτες γυναίκες του είχαν
πεθάνει ή μία έπειτα από την άλλη, χωρίς καμιά απ' αυτές
να του δώσει τη χαρά να γίνει πατέρας. Μεγάλος πια, είχε
πάρεϊ και τέταρτη γυναίκα. "Η όμορφη Ναμπίγκα ήταν ένα παιδί
μπροστά του. Κι' οι κακές γλώσσες λέγανε πως την είχε αγο-
ράσει από τον πατέρα της, τον Άσλαν μπέν Σάλ, πληρώνον-
τας τα χρέη του.

"Δεν μιλούσα με κανένα, απάντησε η νεαρή γυναίκα προ-
χωρώντας με θάρρος προς το μέρος του τυφλού.

Τόν έπιασε από το χέρι και θέλησε να τον βάλει να καθίσει
σ' ένα σκαμνί.

Μά ο Γιουσούφ την απομάκρυνε με μία βίαιη κίνηση.

Ό όρμιοι

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

"Η νεαρή γυναίκα ξαναπήγε κοντά του.
"Θέλεις να σε βοηθήσω να κατεβείς στο δωμάτιό σου; τον
ρώτησε κάνοντας τρυφερή τη φωνή της.
"Όχι, απάντησε ο Γιουσούφ.

"Απλώσε τα χέρια του και διευθύνθηκε στο παράθυρο.

"Γιατί είναι ανοικτό; ρώτησε.

"Η Ναμπίγκα μετά τη φυγή του Σελήμ, δεν είχε προφτάσει

να το κλείσει.

"Ο αέρας θα το άνοιξε, απάντησε.

"Ο αέρας! είπε δύσπιστα ο Γιουσούφ. "Όχι, δεν ήταν ο αέ-
ρας... Κάποιος πήδησε από το παράθυρο, ακούγοντας τα βή-
ματά μου...

"Ποιός;

"Ο έραστής σου.

"Δεν έχω έραστή.

"Κι' ο Σελήμ Μπεχαρί; Ναμίζεις, λοιπόν, πως δεν το ξέρω;

"Ο Σελήμ Μπεχαρί μένει στο Χαραμίν, απάντησε η Ναμπί-
γκα. Πώς θα μπορούσε να τον ξέρω;

"Με το αλλόγο του. Είναι ο καλύτερος καβαλλάρης της Σα-
χάρας.

"Ένα καλό αλλόγο θέλει τρεις ώρες για να τρέξει από το
Χαραμίν ως την Κόρρα.

"Ο έρωτας δίνει στον άνθρωπο φτερά.

"Ξεκινάς πως είναι νύχτα...

"Εκείνοι που κλέβουν την τιμή των άλλων προτιμάνε το
σκοτάδι.

"Η άποψήν νύχτα δεν είναι όπως οι άλλες... Δεν άκους
τον αέρα που ούρλιαζει;... "Η θύελλα θα ξεσπάσει από τη
μιά στιγμή στην άλλη...

"Φοβάσαι για τον άνθρωπο που έφυγε από δω;

"Εκείνη τη στιγμή, μία δυνατή λάμψη φωτίσε το δωμάτιο.

"Ακούστηκαν έπειτα βροντές...

"Η θύελλα ξεσπάσε, ψιθύρισε η Ναμπίγκα.

Χοντρές σταγόνες βροχής έμπαιναν από το ανοικτό παράθυ-
ρο, κάνοντας έναν ζερό κρότο πάνω στο πάτωμα.

"Ο Γιουσούφ αποτραβήχτηκε για να μην βροχή.

Και, ξαφνικά, η Ναμπίγκα είχε την εντύπωση πως τα οθι-
σμένα μάτια του έλαμπαν, ενώ το πρόσωπό του έπαιρνε μία
παράξενη έκφραση.

Πήγε κοντά της και της έπιασε το χέρι.

"Γιατί τρέμει το χέρι σου; τη ρώτησε.

"Η Ναμπίγκα προσπάθησε να το τραβήξει.

"Άφασέ με να κλείσω το παράθυρο, παρακάλεσε. "Η βροχή
μπαίνει μέσα...

"Δεν πειράζει, απάντησε ο Γιουσούφ.

"Έξω οι κεραυνοί διαδέχονταν ο ένας τον άλλον.

"Ορκίζομαι πως ο Σελήμ δεν ήταν εδώ, είπε ο Γιουσούφ.

Το αίμα πάγωσε μέσα στις φλέβες της Ναμπίγκα.

"Βλέπεις ότι δεν τολμάς να ορκιστείς;

"Η Ναμπίγκα προσπάθησε να πάρει θάρρος. "Αν ένας όρκος
μπορούσε να διαλύσει τις υποψίες του Γιουσούφ, γιατί δεν θα
τοῦ τον έδινε;

"Ορκίζομαι, είπε.

"Κι' αν λές ψέματα;

"Δεν λώψ ψέματα...

"Αν λές ψέματα, ο κεραυνός θα κάψει τον Σελήμ, προτού
φτάσει στο σπίτι του. Πες και οὐ τα λόγια μου...

"Τι θέλεις να πω;

"Δεν άκουσες;... Θα σου τὰ ξαναπώ και οὐ θα λές κάθε
λέξι μαζί μου...

"Η δυστυχισμένη Ναμπίγκα ψιθύρισε με
σδυμένη φωνή:

"Αν λώψ ψέματα, ο κεραυνός θα κάψει
τον Σελήμ, προτού φτάσει στο σπίτι του...

"Εκείνη τη στιγμή, ακούστηκε ένας κε-
ραυνός πιο δυνατός από τους άλλους. "Ολό-
κληρο το σπίτι τραντάχτηκε, σαν να είχε
γίνει σεισμός.

"Η Ναμπίγκα αισθάνθηκε ξαφνικά ένα δυ-
νατό σφίξιμο στην καρδιά και σωριάστηκε
στο πάτωμα, σαν ο κεραυνός να την είχε
τυπήσει κατάσπθα.

Το πρόσωπο του Γιουσούφ είχε πάρει τώ-
ρα μία άγρια έκφραση.

"Ο Άλλας είναι μεγάλος! ψιθύρισε.

"Ο Σελήμ Μπεχαρί δεν έφτασε ποτέ στο
Χαραμίν.

Την άλλη μέρα, ένας βοσκός τον βρήκε
πάνω στο δρόμο, σε μικρή απόσταση από την
Κόρρα. Τα ρούχα του φαίνονταν καμένα σε
πολλές μεριές και το στήθος του, όπως και
το πρόσωπό του, ήταν κατάρματα. "Ολοι κα-
τάλαβαν τότε πως ο Σελήμ είχε χτυπηθεί
από τον κεραυνό. Μά τι ζητούσε άραγε στην
Κόρρα; Κανείς δεν τον είχε δει εκεί την
προηγούμενη ημέρα.

"Η Ναμπίγκα έμυθε από τον άντρα της
με ποιο τρόπο είχε πεθάνει ο Σελήμ Μπεχαρί.

"Ο Άλλας είναι μεγάλος! της είπε.

Κι' έφυγε χωρίς να προσέχει τίποτε άλλο.

"Από εκείνη την ημέρα, η όμορφη Ναμπί-
γκα άρχισε να λυώνει σαν το κέρι. "Ηταν
βέβαιη τώρα πως αυτή είχε σκοτώσει τον ά-
γοπημένο της με τον φευτικό όρκό της.

Δύο μήνες αργότερα, ο Γιουσούφ μπέν
'Ασάμ ώδηγούσε στο νεκροταφείο την τέ-
ταρτη σύζυγό του.

ΕΛΙΣΑ ΡΑΪΣ

Συναρπαστικό αστυνομικό μυθιστορημα υπό Τζέιμς Τσέιζ

Τό έγκλημα ενός τυφλού

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Α'

ΣΤΗΝ πόρτα, μπροστά στην
όποια σταμάτησε ο Χάρρυ
Γκλέμπς, υπήρχε μία πινα-
κίδα με την επιγραφή: «Κυ-
ρία Φρέντε. Μεσιτικών γρα-
φείον. Πληροφορία ιδιωτικής
φύσεως».

"Ο Χάρρυ έβλεπε το θυρόφυλ-
λο, μ' ένα συνθηματικό τρόπο.
Τού άνοιξε μία νέα κοπέλλα.

"Έλα. Σε περιμένουν, τού
είπε.

"Ο Γκλέμπς την τράβηξε στην
αγκαλιά του και τη φίλησε. "Ε-
νοιωσε τα ζεστά χείλη της να
έγκαταλείπονται κάτω από τα
δίκια του.

Τι όμορφη που είσαι σή-
μερα, Ντάνα! της είπε.

"Εκείνη χαμογέλασε κολακευ-
μένη κι' άγγιξε καίτευτικά το
πρόσωπό του με τα δαχτυλά
της.

"Σε περιμένουν, τού ξα-
νάπε. Μην άσπης, Χάρρυ. Την
ξέρεις, τη μαμά...

"Τι με θέλει πάλι; Κάθε
φορά που τη βλέπω, μούρχεται
κάποια κεραμίδα...

Διέσχισαν ένα μικρό χώλλ
και μπήκαν σ' ένα δωμάτιο μι-
σοσκοτεινό και γεμάτο κα-
πνούς. Το φως μίας λάμπας
πορτατίφ έπεφτε μονάχα σ' έ-
να στυποχαρτό, που βρισκόταν
πάνω στο μεγάλο γραφείο.

Μπροστά στο γραφείο αυτό
καθόταν η κ. Φρέντε, κι' αντί-
κρου της δυο άλλα μέλη της
συμμορίας: ο Σίδνεϋ Μπερ-
νστάιν κι' ο Τέο. "Ολοι γύρισαν
και κίτταξαν το νεοφερμένο.

"Αρρώστες δέκα λεπτά, τού
είπε ξερά η κ. Φρέντε.

"Ηταν μία χοντρή γυναίκα,
με διαπεραστικά μάτια και με
χρώμα κιτρινωπό.

"Ναι, κάτι μούτυχε... δι-
καιολογήθηκε ο Χάρρυ Γκλέμπς.
Γειά σου, γέρο - Σιντ. Τι νέα;

Μπά, κι' έσυ έδω. Τέο; Πώς
πάνε τα σπείριά σου, μορφονιέ
μου;

"Ο Τέο μάσησε μία βλαστή-
μια.

"Ας τελειώνουμε, διέκοψε
μ' ανυπομονησία η Ντάνα. Ψο-
φάω της νύστας!

"Κάθισε, Χάρρυ... είπε η
κ. Φρέντε δείχνοντας ένα καθί-
σμα. "Έχουμε μία καλή δουλειά.

"Χμ, να την άκούσουμε...
Ξέρετε όμως, τον τελευταίο και-
ρό έχει γίνει πολλή ζορική η ά-
στυνομία. Δεν τ' άφίνουμε καλ-
λότερα για άλλους.

"Η κ. Φρέντε έκανε μία κί-
νησι ανυπομονησίας.

"Σκέφτηκε να βάλουμε
στο χέρι τα γουναρικά των
Γουέλεϋ, έξηγησε.

"Ω, λά, λά! Θέλετε να με
στείλετε πέντε χρονάκια στο
φοέσκο; Δεν τρελλάθηκα!

"Αυτό τους λέω κι' εγώ...
επενέβη ο Μπερνστάιν, ένας
κοντός άνθρωπάκος με μελαμψή
και ζωαμένο πρόσωπο. Θα
χτυπήσουμε το κεφάλι μας, αν
κάνουμε τέτοια τρέλλα!

"Αν όμως πετύχουν, θα
γεμίσουμε λεφτά, δήλωσε η κ.
Φρέντε.

"Άσφαλώς. Μά δεν έχουμε
καμιά πιθανότητα να πετύ-
χουμε!

"Δεν συμφωνώ. Βέβαια,
είναι μία «δουλειά» δύσκολη,
μά όχι αδύνατη.

"Έχουν δοκιμάσει τέσσε-
ρις ως τώρα. Και ξέρετε τι πά-
θανε! επέμεινε ο Μπερνστάιν.

"Μιλάς χωρίς να ξέρεις!
φώναξε με θυμό η κ. Φρέντε.

Κανείς απ' αυτούς τους τέσσε-
ρις δεν έκαμε τον κόπο να
προσπαθήσει ν' ανακαλύψει το
μυστικό της κάσας. Δεν κου-
ράσανε το μυαλό τους, για τον
άπλουστατο λόγο πως δεν εί-
χανε μυαλό!...

"Λάθος κάνετε! "Ο Φράνκ
έτοιμάζε από τέσσερις μήνες
το κόλπο του και μελετούσε τα
κατατόπια. Μά τον τσακώσα-
νε πριν ακόμη άνοιξη την κά-
σα.

Αυτό σημαίνει πως η κά-
σα έχει διπλό κουδούνι κινδύ-
νου, που λειτουργεί μόλις την
άγγιξει κανείς. Αυτό προπάν-
των πρέπει ν' ανακαλύψουμε...

"Και πως θα το κατορθώ-
σουμε; ρώτησε ο Χάρρυ.

"Η κ. Γουέλεϋ ζητάει μία
καμαριέρα. "Αφού πέρασε απ'
όλα τ' άλλα μεσιτικά γραφεία,
ήρθε και στο δικό μου. Καιρό
τώρα περίμενα τέτοια ευκαι-
ρία!

"Α, θα της στείλετε καμ-
μιά δική μας; είπε μ' ένδια-
φέρον ο Χάρρυ. Δεν είν' άσχη-
μη ιδέα. Μπορεί να πετύχω!

"Πρέπει να πετύχω! Θα
της στείλουμε μία κοπέλλα κα-

πάτσα, για να καταφέρω ν' ά-
νακαλύψω το μηχανισμό της κά-
σας. Θ' αναλάβης τότε τη δου-
λειά;

"Ισως... απάντησε ο Χάρ-
ρυ. Μά θάθελα να ξέρω περισ-
σότερα πράγματα. Θα λάβη μέ-
ρος στη δουλειά κι' ο Τέο;

"Ο Τέο έπαψε να τρώει τα
νύχια του, για ν' απαντήσει:

"Θέλει και ρώτημα; "Εγώ
δεν είμαι φοβιστικός σαν τού
λόγου σου!

"Εσένα, θα σου σπάσω
καμιά μέρα τα σπείριά σου,
και τα μούτρα σου μαζί, είπε
με φιλοφρονητικό τόνο ο Χάρ-
ρυ.

"Ξέρεις έσύ καμιά κατάλ-
ληλη κοπέλλα, Χάρρυ; ρώτησε
η κ. Φρέντε.

"Έξαρτάται... Πώς τη θέ-
λετε;

"Πρέπει νάναι, νέα καλο-
φτιαγμένη, πονηρή και διψα-
σμένη για εύκολα λεφτά. "Εγώ
αναλαμβάνω να της φτιάσω τα
συστατικά που χρειάζονται.

"Ο Χάρρυ κίτταξε το ταβά-
νι, σκέφθηκε λίγο κι' απάντη-
σε ύστερα:

"Ναι, υπάρχει κάποια. Τη
λένε Τζούλυ Χόλλαντ. Δουλεύει
τώρα στο μπαρ του Σάμ Χιού-
σαρτ... Πιστεύω πως είναι ό-
πως τη θέλετε.

"Είναι γνωστή στην άστι-
νομία;

"Όχι, δεν έχει βρεθεί πο-
τέ μπλεγμένη σε βρώμοδου.

Μικρές Ιστορίες

Αναβολή χωρίς κέρδος

Σε κάποιο χωριό παρουσιάζεται στον άστυνόμο ένα άντρο-
γυνο.

"Θέλουμε να χωρίσουμε, τού λέει ο άντρας, αλλά έχουμε
τρία παιδιά και δεν ξέρουμε πως να τα μοιράσουμε...

"Ο άστυνόμος τότε άρχισε να ξύνει το κεφάλι του μήπως κα-
τεδάση καμιά ιδέα για το δύσκολο αυτό πρόβλημα.

"Του κάκου όμως, Γι' αυτό γυρίζει και λέει στο άντρογυνο:

"Να περάσετε σε μία βδομάδα για ναχω καιρό να σκεφθώ
για τα ζητήματά σας...

Το άντρογυνο φεύγει κι' έρχεται πάλι στην προθεσμία που
του έταξε ο άστυνόμος.

"Εκείνος τους δέχεται τώρα χαρούμενος, σίγουρος πως βρήκε
τη λύσι.

"Σκέφθηκα πως το καλλίτερο που έχετε να κάνετε, τούς
λέει στρίβοντας το άρειμάτιο μουστάκι του, είναι να περιμέ-
νετε ένα χρόνο ακόμα, ώστε ν' αποκτήσετε και τέταρτο παιδί...

Πραγματικά, έπειτα από δέκα μήνες το άντρογυνο ξαναπα-
ρουσιάζεται στον άστυνόμο.

"Εσείς πάλι; Λοιπόν, τι έγινε με την υπόθεσί σας;

Κι' ο σίzyγος τότε προς μεγάλη κατάπληξι του άστυνόμου,
του άπαντά:

"Ναι, ακολουθήσαμε τη συμβουλή σας, αλλά δυστυχώς η
γυναίκα μου έκανε... δίδυμα!...

λειές. Μά ξέρω πως έχει φιλο-
δοξίες και πως δεν άντέχει
πια να αυτοζωή με λίγες λίρες
που κερδίζει τη βδομάδα. Μου
τόχει πη ή ίδια. Πιστεύω πως
θα δεχτεί, αν την καλοπληρώ-
σετε.

"Δεν θα της πούμε πολλά
πράγματα. Πρέπει ναμύστε ή-
συχoi πως δεν θα μιλήση, αν
την πιάση ύστερα η άστυνομία
και την ανακρίνη με τον τρό-
πο της.

"Ο Τέο έσκυψε λίγο μπρο-
στά.

"Ας βοή ο Χάρρυ την κο-
πέλλα, είπε, κι' εγώ αναλαμ-
δάνω να της βουλώσω το στό-
μα!

"Ο Τέο ήταν ένας νεαρός,
κοντός και γεροδεμένος. Είχε
το στοργυλλό, πρόσωπό του
γεμάτο σπειρία. "Υπήρχε στη
φυσιογνωμία του μία έκφρασι
τόσο άγρια και σατανική, ώ-
στε νοιώσανε όλοι μία άόρι-
στη κακοδόξασια.

"Α, όχι! διαμαρτυρήθηκε
ο Μπερνστάιν. Δεν μ' άρέσει
ή βία.

"Φτάνουν οι καυγάδες! έ-
πενέβη η κ. Φρέντε. Φέρε μας
αυτό το κορίτσι, Χάρρυ. Το
βέλω σε μία βδομάδα το πολύ.
Συμφωνώ;

"Μία στιγμή! Δεν σας εί-
πα ακόμα πως δέχομαι ν' ά-
νακατεψώ στη δουλειά... Τί
μερτικό θα πάρω; Να δούμε αν
αείζι τον κόπο...

"Η κ. Φρέντε περίμενε αυτή
την ερώτησι. Πήρε χαοτί και
μολύβι κι' άρχισε να λογαριά-
ζει:

"Τα γουναρικά είναι άσφα-
λισμένα για 30 χιλιάδες δολ-
λάρια. "Ας πούμε πως θα κα-
ταφέρουμε να τα δώσουμε ως
15 χιλιάδες... "Επειτα, υπάρ-
χουν και τα κοσμήματα... Θα
πάρεψ λοιπόν στο μερτικό σου,
Χάρρυ, το λιγώτερο 8 χιλιά-
δες. "Ισως και πιο πολλά...

"Θαμάσια! φώναξε ο
Χάρρυ. Για τόσα λεφτά, δεν
λέω όχι!...

"Μία στιγμή! επενέβη ο
Μπερνστάιν. Δεν μπορείτε ά-
κόμα να ορίσετε το ποσό. "Ε-
γώ που θ' αγοράσω τα γουνα-
ρικά, θα σας δώσω τιμή, ά-
φου ιδώ πρώτα σε ποιά κατά-
σταση βρίσκονται.

"Δεν πειράζει, Σίδνεϋ, τού
είπε, μαλακά η κ. Φρέντε, αν
δεν συμφωνήσουμε μαζί, θα
βρεθί κάποιος άλλος να τα
πάρεψ. Είναι εύρημα, τα γου-
ναρικά των Γουέλεϋ.

Β'

Το μπαρ του Σάμ Χιούσαρτ
ήταν ένα από τα γνωστότερα
άστυλα του λονδρεζίκου υποκό-
σμου. Σ' αυτή λοιπόν τη σφι-
κοφωλία είχε πιάσει δουλειά,
από έξη μήνες, η Τζούλυ Χόλ-
λαντ.

Είχε κάνει ζωπή εντύπωσι
στο Χιούσαρτ, με τα μούτρα και
γυαλιστερά μαλλιά της, το
γλυκό προσωπάκι της και τα
γκρικά μάτια της που πετού-
σαν σπίθες. Προπάντων όμως
τού είχε κάνει εντύπωσι το
προκλητικό κορίκι της. Κι' έ-
πειδι το μυαλό του ήταν πάν-
τα στις όμορφες γυναίκες, δε-

"Αν λώψ ψέματα, ο
κεραυνός θα κάψει τον
Σελήμ, προτού φτάσει στο
σπίτι του...

χτηκε άμέσως να την πάρη γιά ταμία στο μαγαζί του.

Ήθελε μιά κοπέλλα τετρα-πέρατη κι' ικανή να κρατήσει τη γλώσσα της. Ή Τζούλυ ήταν λοιπόν ακριβώς αυτό που του χρειαζόταν.

Είχε κλείσει τα 22 χρόνια της. Είχε ζήσει μέσ' στη φτώχεια και στην αθλιότητα. Οι γονείς της μένανε σε μιά τρώγλη και δεν είχαν πάντα να φάνε. Ή πείνα της είχε τροχίσει το μυαλό, την είχε κάνει έξυπνη και πονηρή... ή πείνα κι' ό φθόνος γιά τους

τυχερούς που χαίρονταν όλα τ' αγαθά της ζωής.

Όσο μεγάλωνε, τόσο πιά πολύ την κυριεύε η δίψα του χαήματος. Στην αρχή, έκανε διάφορες μικροκλοπές. Ύστερα, όταν ορφάνεψε, στα 17 της χρόνια, άρχισε να πουλάη τα χάνδια της στους Άμερικανούς στρατιώτες που βόσκονταν στην Άγγλία. Διάλεγε μονάχα αξιωματικούς και φρόντιζε να τους ξεκολλάη με τρόπο όσα περισσότερα μπορούσε. Έτσι, απόκτησε σύντομα κάμποσα φανταχτερά φορέματα και

50 λίρες στο ταμειούχιο.

Μά ύστερα τελείωσε ό πόλεμος, οι Άμερικανοί φύγανε κι' έφτασε γιά τη Τζούλυ ή περίοδος των ισχνών αγελάδων. Τάβγαζε τώρα πέρα πολύ δύσκολα.

Αυτή ήταν ή κατάσταση της, όταν έμαθε γιά την άδειαν ή βίσα που υπήρχε στο υπάρο του Χιούαρτ. Καί, φυσικά, δεν άφισε να γαθή ή ευκαιρία...

Ύπάρχουνε δυό δουλειές εδώ, της εξήγησε ό Χιούαρτ. "Αν θέλετε να δουλεύετε την ήμερα, θα καθαρίζετε λίγο το μαγαζί και θα έτοιμάζετε τα σάντουιτς γιά τη νύχτα. Θα σας δίνω 3 λίρες τη βδομάδα...

Κι' ή άλλη θέσι; διέκοψε ή Τζούλυ, ξεροντας προκαταβολικά πως θα διάλεγε τη δεύτερη.

Ή άλλη... είπε ό Χιούαρτ, κλείνοντάς της το μάτι. Γι' αυτήν χρειάζεται μιά κοπέλλα φιλόδοξη κι' έξιμυθη. Ίσως να κινή γιά σας...

Πόσα; ρώτησε λακωνικά ή Τζούλυ.

Όχτώ λίρες τη βδομάδα, θα κοστάτε το ταμείο και θα παίρνετε μηνύματα και παραγγελίες γιά τους πελάτες. Είναι δουλειά νυχτερινή, από τις 7 ώς τις 2. Μά προέτι να χε-τε το στόμα σας κλειστό... γιά το καλό σας!

Είναι περιττές οι φοβέρες, είπε ξερά ή Τζούλυ. Έγώ δεν είμαι φλύαρη...

Όρσάα λοιπόν! Πρέπει να κρατάτε στο μυαλό σας, ό,τι θα σας λένε, δίχως να σημειώνετε ποτέ τίποτα, και να το μεταβιβάζετε γρήγορα στο προορισμό του. Πρέπει ακόμα να ξέρετε όλους τους πελάτες μας, προσωπικά, και να μην τα χάνετε ποτέ, ό,τι κι' αν συμβή. Μά πιστεύω πως θα τα καταφέρετε. Δεν φαίνε-σθε γιά κοινή...

»Υποτίθεται πως δεν θα ξέρετε ποτέ τίποτα, κι' επομένως αποκλείεται να δρεθίτε ποτέ άσχημα μπλεγμένη... Κι' ύστερα, θαχτείε τα τυχερά σας. Ύπάρχουνε πελάτες που θα σας δώσουνε μιά λίρα πουρ-μπαρό, γιά μιά παραγγελία που θα τους μεταβιβάσετε. Θα μαζεύετε μπόλικο παραδάκι!

Μά ή Τζούλυ ήθελε περισσό-τερες εξηγήσεις γιά τη δου-λειά που θάκανε. Καί το είπε στο Χιούαρτ.

Δεν χρειάζεται να ξέρετε τίποτα, απάντησε εκείνος. Να όπως έγώ... Είμαι άφεντικό έ-δώ. Έρχονται οι πελάτες, α-φίγουνε παραγγελίες, κάποτε και πακέτα... μά δεν τους κά-νω ποτέ έρωτήσεις. Έτσι, αν με ρωτήση ή άστυνομία, δεν ξέρω τίποτα. Τό ίδιο θα κάνε-τε λοιπόν και σεις.

Ή, έρχεται εδώ ή άστυ-νομία; Αυτό δεν μ' άρέσει κα-θόλου...

Ξέρετε καλά πως οι ά-στυνομικοί χώνουνε παντού τη μύτη τους. Είν' ή δουλειά τουε αυτή. Μά τί σας νοιάζει; Δεν κάνουνε έμεις τίποτα τό ύπο-πτο. Άπλώς και μόνο, έξυπη-ρετούμε τους πελάτες... Καί, στο κάτω - κάτω, γιαντί νοι-ζετε πως δίνω όχτώ λίρες, γιά μιά δουλειά που άξίζει τρείε μονάχα; Έπειδή μπορεί να κό-νη έρωτήσεις ή άστυνομία, ξέ-ρω δε πως μιά κοπέλλα δεν θέλει νάχη μπλέξιματα με τους άστυνομικούς Γι' αυτό πληρώ-νω κάτι παραπάνω.

Ή Τζούλυ δέχθηκε. Καί δεν μετανόησε...

Την πρώτη βραδυά, βρήκε τη δουλειά πιά εύκολη απ' ό,τι περίμενε. Καθόταν πίσω από το καύσταλο του ταμείου και κύτταζε την κίνησι μέσ' στη σάλα. Ό Χιούαρτ της έδινε σιγανά πληροφορίες γιά τους ταχτικούς πελάτες:

Εκείνος με τό καφετι παλτό είναι ό Σίντνεϋ Μπερν-στάιν. Έχει ένα μεγάλο μαγα-ζί γουναρικών... Αυτός που του μιλάει τώρα, είναι ό Πόι-γκηπας. Τον λέμε έτσι, γιαντί έχει ώραιους τρόπους... Έκει-νος που άνάβει τσιγάρο, λέγε-ται Γκόλντσακ. Πριν από δυό χρόνια ήταν άπένταρος. Σή-μερα μπορεί να σου υπογράψη ένα τσέκ γιά 10 χιλιάδες λί-ρες δίχως να στενοχωρηθή κα-θόλου...

Τα μηνύματα πούπαινε με τό τηλέφωνο ή Τζούλυ, ήταν λι-γόλογα και σαν κουμπογραφί-κά, δίχως κανένα νόημα γι' αυτήν. Καταλάβαινε όμως πως είχαν μεγάλη αξία γιά τους παραλήπτες τους. Μεταφρά-ζονταν σε λεφτά, σε πολλά λε-φτά.

Στό τέλος της τρίτης βδο-μάδας, ή Τζούλυ είχε καταφέ-ρει να κερδίη, εκτός από τις όχτώ λίρες του μισθού της, άλλες τέσσερες από πουρμπου-ρά. Μά, όσο πιά πολλά έδγα-ζε, τόσο περισσότερα ήθελε. Είχαν αύξηθη οι ανάγκες της. Είχε νοικιάσει ένα έπιπλωμέ-νο διαμέρισμα, είχε πλουτίσει τη γκαρνταρόμπα της περισ-σότερο κι' άγόραζε ώραιά κι' άχρηστα μπιμπέλό.

Την ήμερα, ήταν έλεύθερη, δίχως δουλειά. Μά δεν είχε συντροφιά. Οι άντρες που σύναζαν στο μπαρ, δεν την πρόσεχαν, γιαντί κύτταζαν μο-νάχα πως να κερδίσουν λε-φτά.

Θα μπορούσε εύκολα να τα φτιάση με τό Χιούαρτ, μά δεν της άρεσε, γιαντί ήταν πολύ γέρος. Αυτή ήθελε ένα σύν-τροφο της ηλικίας της.

Δούλευε στο μπαρ εδώ και τρείε μήνες, όταν πρωτοείδε εκεί τό Χάρρυ Γκλέμπ. Κι' ά-μέσως της έκανε έντύπωσι τό παρουσιαστικό του, τό πρόσ-χαρο χαμόγελό του κι' ή τερά-στια αυτοπεποίθησι του. Ήταν έξ' άλλου καλοντυμένος, νόστι-μος, με μαύρα κατσαρά μαλλιά και με πράσινα μάτια.

Παρ' όλη την επιπολαιότη-τα και τον έγωισμό του, ήξε-ρε να γίνεται συμπαθητικός, με τό αυθόρμητο γέλιο του, τ' άστεία του και τη γενναϊοδώ-ρία του. Ήξερε με τό μικρό-τους όνομα σχεδόν όλα τα «κα-κά παιδιά» του Λονδίνου κι' άδιαφορούσε τελείως γιά την ύπόληψι του.

Στά μάτια της Τζούλυ, φά-νηκε σαν κινηματογραφικός ά-στέρας, έντελώς άλλοιωτικός από τους τόσους άλλους άν-τρες που σύναζαν στο μπαρ. Μά είχε την έξυπνάδα να μη τον άφιση να μαντέψη την έν-τύπωσι που της είχε κάνει. Εί-χε πεποίθησι στη γοητεία της κι' ήταν βέβαιη πως θάκανε εκείνος την πρώτη κρούσι.

Πραγματικά, δεν άρνησε να την προσέξη ό Χάρου.

Σπουδαίος κόμματος! εί-πε στο Μπερνστάιν. Πού την ψάρεψε ό Σάι;

Ύστερα πήγε κοντά στο ταμείο κι' άρχισε να φλερτά-ρη με τη Τζούλυ. Άλλο που δεν ήθελε εκείνη... Μά έξακο-

λούθησε, από διπλωματία, να παριστάνη τη δύσκολη, την ψυχρή, και να ψευδοθυμάνη με-ρίς τολμηρές χειρονομίες του. Ή σημερινή φορονομία της αυτή τον έκανε να σαστίση. Θεω-ρούσε πάντα τις γυναίκες σαν αισθηματικά υπόζυγια, που τον διασκεδάζανε όταν δεν είχε τί-ποτε καλύτερο να κάνει... Μά αυτή ή κοπέλλα δεν ήταν σαν τις άλλες. Είχε στα μάτια της μιά είρωνική έκφρασι που τον έξενείριζε.

Εύρισκε όλοένα ευκαιρίες γιά να κουβεντιάση μαζί της. Της χάριζε κάλτσες, σοκολα-τάκια, και προσπαθούσε να νι-κήση την αντίστασί της. Της είχε ζητήσει επανειλημμένως ραντεβού, μά εκείνη άνοιότανε, γιά να δυναμώση ακόμα πιά πολύ τον πόθο του.

Όταν ή κ. Φρέντε τον ρώ-τησε αν ήξερε καμιά κοπέλ-λα ικανή να τους βοηθήση, ό Χάρου σκέφτηκε άμέσως τη Τζούλυ. Ήταν έξυπνη, τολμη-ρή, κι' ήθελε να κερδίση πολ-λά λεφτά.

Μά, γιά νάναι βέβαιος πως δεν θάφευγε αντίρρησης, ό κα-λύτερος τρόπος ήταν να την κινή πρώτα να χάση τη δου-λειά της στο μπαρ. Όταν δεν θάταν πιά οικονομικά ανεξάρ-τητη, δεν θα μπορούσε να κινή τη δύσκολη...

Μά πως θα τό κατάρθωνε; Ό Χιούαρτ δεν φαινόταν κα-θόλου διατεθειμένος να τη διώ-ξη, ούτε κι' αυτή να παραι-τηθή μόνη της.

«Μπα, κάτι θα γίνη, που θα με βοηθήση...» είπε με τό νού του ό Χάρου.

Κι' ή αίσιοδοξία του αυτή αποδείχτηκε δικαιολογημένη...

Γ'

Δυό μέρες μετά τη συγκεν-τωσι στο γραφείο της κ. Φρέντε, μιά γυναικεία φωνή ζήτησε, στο τηλέφωνο του μπαρ, τό Χάρου Γκλέμπ.

Ή Τζούλυ ζάρωσε τα φρύ-δια της. Είχε τρείε μέρες να δη τό Χάρου κι' άνησυχούσε μήπως είχε ξεμυαλιστή με καμ-μιαν άλλη...

Δεν είναι εδώ, δυστυχώς, απάντησε στο τηλέφωνο. Δεν φάνηκε άπόψε.

Ύστερ' από λίγες στιγμές σιωπής, ή γυναικεία φωνή πρόσεψε, με φανερό έκνευρι-σμό:

Θάρρη σίγουρα. Πέντε του, σας παρακαλώ, να με πά-ρη άμέσως στο τηλέφωνο σ' αυτό τον αριθμό...

Ή Τζούλυ σημείωσε τον α-ριθμό στο μυαλό της. Όταν σε λίγο είδε να μπαίνει ό Χάρ-ου, τούκανε νόημα να πάη κον-τά της και του μεταβίβασε την παραγγελία.

Τό χαμόγελό του χάθηκε ά-μέσως κι' ή έκφρασι του έγινε τραχεία. Μά έτσι τον εύρι-σκε ακόμα πιά έλκυστικό ή Τζούλυ...

Πρόσεξε πως τό χέρι του έ-τρεμε, καθώς σχημάτιζε ένα α-ριθμό στο τηλέφωνο.

Έσού, Ντάνα;... είπε με σιγανή φωνή, έτσι που δεν την άκουγε άλλος από τη Τζούλυ. Τί συμβαίνει;... Ά! Από πότε;... Πολύ καλά! Θα τό κανονίσω, όρεβουάρ!

Κι' έκλεισε τό τηλέφωνο. Ύ-στερα κύτταξε μιά στιγμή τη Τζούλυ.

Θα μου κάνετε μιά χά-ρι; της είπε.

Έσείε μιά ματιά γύρω κι'

υστερα άφισε να πέση πάνω στα γονάτα της ένα πακετάκι.

Φυλάχτε μου τό ως αύ-ριο! πρόσεψε. Κρύψτε το κα-λά. Κι' αν σας ρωτήση κανείς, τσιμουδιά!

Σε κάθε άλλον, θάλεγα όχι, απάντησε ή Τζούλυ, χα-μογελώντας. Γιά σας όμως...

Είσαστε περίφημη κο-πέλλα! Θάρρητε αύριο να σας κάνω τό τραπέζι, τό μεσημέρι;

Όχι αύριο. Δεν είμαι έ-λεύθερη. Μεθαύριο, ίσως. Θάρ-ρητε εδώ αύριο βράδυ;

Θέλει ρώτημα; Φυλάχτε καλά αυτό που σας έδωσα. Καληνύχτα!

Κι' ό Χάρου τράβηξε πρός την πόρτα. Στο κατώφλι όμως σταμάτησε άπότομα, κι' έκαμε ένα βήμα πίσω.

Ή Τζούλυ είδε να μπαίνουν δυό άντρες. Δεν δυσκολεύτηκε καθόλου να μαντέψη πως ήταν μυστικοί άστυνομικοί.

Ό Χάρου κουβεντιάσε λίγο μαζί τους, ξεγνοιαστός και χαμογελαστός. Ύστερα ό έ-νας απ' αυτούς, ό επιθεωρητής Ντόουσον, έδειξε πρός τό γρα-φείο του Χιούαρτ.

Μπήκαν εκεί κι' οι τρείς. Ή Τζούλυ, τρομαγμένη, έκρυψε τό πακετάκι κάτω από τις ζαρ-τιέρες της.

Σε λίγο, οι τρείς άντρες εα-ναβήκαν από τό γραφείο. Τους άκολουθούσε κι' ό Χιούαρτ. Ό Ντόουσον πλησίασε στο τα-μείο, ενώ ό σύντροφός του κι' ό Χάρου έβγαιναν από τό μπαρ.

Καληνέρα σας, δεσποι-νίς, είπε ευγενικά. Ξέρετε τό Χάρου Γκλέμπ;

Όχι, δεν τον ξέρω, ά-πάντησε ή Τζούλυ επιθετικά. Μά, κι' αν τον ήξερα, αυτό δεν σας ένδιαφέρει!

Σας είδαμε να μιλάτε μαζί του, πριν από λίγο. Μή-πως σας έμπιστεύθηκε τί-ποτα;

Ή Τζούλυ ανατρίχιασε, μά κατάφερε να μη χάση την ψυ-χραιμία της.

Όχι, είπε ξερά.

Ό Ντόουσον της ζήτησε να ψάξη την τσάντα της. Μά, θ-ταν του την έδωσε, δεν την άγγίξε καθόλου.

Πολύ καλά, δεσποινίς, είπε. Σας πιστεύω. Με συγ-χωρήτε γιά την ένόχλησι... Θα σας δώσω ώστόσο μιά συμ-βουλή: Μη μπλέξετε ποτέ με τό Γκλέμπ, γιαντί θα τό μετα-νοιώσετε.

Όταν έφυγε ό άστυνομι-κός, ό Χιούαρτ πήρε στο γρα-φείο του τη Τζούλυ.

Τί σούδωσε ό Γκλέμπ; τη ρώτησε άπότομα.

Ό τόνος του ήταν επιθετι-κός κι' ή ματιά του ψυχρή κι' έρευνητική.

Άκούσατε τί είπα στο Ντόουσον, απάντησε εκείνη. Δεν μούδωσε τίποτα...

Ναί, τ' άκουσα... Μά δεν τα καταφέρνετε καλά στις ψευτιές. Κι' αυτό τό κατάλαβε κι' ό Ντόουσον: Άν δεν μαν-τέψε πως σου είδε δάσει τα δαχτυλίδια ό Χάρου, κατάλαβε πάντως πως υπάρχει κάτι με-ταξύ σας.

Τα δαχτυλίδια;... Ή Τζού-λυ έννοιωσε πως χλωμιάζε, κά-τω από τό μακιγιάζ της.

Δέν... δεν ξέρω τί έννοι-τε!... τραύλισε.

Άκου, μικρή μου! Σε συμπάθω, και δεν θέλω να μπλέξης άσχημα. Δεν έπρεπε

ν' άνακατευτείε με έναν επικίν-δυνο τύπο, σαν τό Γκλέμπ!

Σας λέω πως δεν μούδω-σε τίποτα, επέμεινε ή Τζούλυ.

Άν όμολογούσε την αλή-θεια, θα την είχε πιά στο χέρι ό Χιούαρτ. Μετανοούσε τώρα γιά τη βλακεία που είχε κάνει. Θάπρεπε να καταλάβη πως έ-πρόκειτο γιά κλεμένα πράγμα-τα... Ήταν έξω φρενών με τον έαυτό της.

Ό Χιούαρτ την κύτταξε, με τραχεία έκφρασι.

Απόψε, της είπε, μιά κυρία της άριστοκρατίας, έ-χασε τρία διαμαντένια δαχτυ-

λίδια μεγάλης αξίας, που τά-χε άφίσει δυό δευτερόλεπτα μονάχα πάνω στην τουαλέττα της. Τάχε βουτήξει ό Γκλέμπ. Είναι άσος σε κάτι τέτοια! Ό Ντόουσον τό ξέρει καλά, ό-πως κι' έγώ. Ήρθε εδώ άμέ-σως μετά τό κόλπο. Πιστεύω πως ή γυναίκα που του τηλε-φώνησε, τον ειδοποίησε πως τον παρακολουθούσε ή άστυνο-μία. Γι' αυτό, σου πάσαρε τά διαμάντια... Έχει και σ' αυ-τό ειδικότητα: να μπλέκη ά-σχημα τους άλλους, προκειμέ-νου να γλυτώση ή άφεντιά του.

Σου τό ξαναλέω, Τζούλυ, ό

"Γνώμη"

ΤΑ ΦΥΛΛΑ ΠΟΥ ΠΕΦΤΟΥΝ ΣΑΣ ΕΙΔΟΠΟΙΟΥΝ

Ό καιρός αλλάζει!... Διατηρείστε τα χείλη σας ώραια, με τό μοναδικό κρα-γιόν "ZINNIA". Προφυ-λάξτε τα να μη σκάσουν τώ-ρα με την άλλαγή του καιρού.

Zinnia

ΤΟ ΑΝΕΣΙΤΗΛΟ ΚΡΑΓΙΟΝ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑ!

ΚΑΤΑΠΡΑΨΝΕΙ ΚΑΙ ΑΝΑΚΟΥΦΙΖΕΙ ΤΑΧΕΩΣ

ΑΣΠΡΟ
ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ

ΕΞΑΛΕΙΦΕΙ ΤΑΧΕΩΣ
ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟΥΣ
ΝΕΥΡΑΛΓΙΑΣ
ΟΔΟΝΤΟΠΟΝΟΝ
ΝΕΥΡΙΤΙΔΑ
ΙΣΧΙΑΛΓΙΑΣ
ΟΣΦΥΑΛΓΙΑΣ

ΔΟΣΙΣ:
Παιδιά: 2 δισκία
(Κάτω των τριών έτών:
όσο όριση ό Ιατρός)

ΑΣΠΡΟ
ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ

ΕΞΑΛΕΙΦΕΙ ΤΑΧΕΩΣ
ΚΡΥΟΛΟΓΗΜΑΤΑ
ΚΑΙ ΓΡΙΠΠΗΝ
ΠΥΡΕΤΙΚΑΣ
ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ
ΠΟΝΟΛΑΙΜΟΥΣ
ΡΕΥΜΑΤΙΚΟΥΣ
ΠΟΝΟΥΣ
ΠΟΝΟΥΣ ΕΜΜΗΝΟ

Κάθε δισκίον
περιέχει 5 κόκκους
Ακετυλοσαλικυλικού
όξος

**ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟΥΣ
ΚΡΥΟΛΟΓΗΜΑΤΑ
ΡΕΥΜΑΤΙΚΟΥΣ
ΠΟΝΟΥΣ
ΠΥΡΕΤΟΝ**

Αποκλ.
Αντιπρόσωποι:
Ι. Φ. ΣΕΡΙΝΤΑΝ
& Σία (ΕΛΛΑΣ)
Σολωμού 55α,
Τηλ. 51-602, Αθήναι.

Έγκκεκριμένη Διαφήμισις Ε. Β. 8896/4/8/1954

SMITHS

ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Πωλούνται εις όλα τα ηλεκτροπώλεια

ΓΕΝ. ΑΝΤ. Ι. ΒΑΡΟΤΣΗΣ • ΑΡΙΣΤΕΙΟΥ 3 ΤΗΛ. 23.266

ΙΡΙΣ

Έκεί που βγαίνουν οι
τελειότερες μεδίστες...

7 ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ ΖΗΓΡΑΦΙΔΑ

Ευρωπαϊκά διπλώματα

Η φίρμα που έγγυεται την
πλήρη κατάρτιση των μαθη-
τριών με την διαρκή πρακτική
εξάσκηση επί ύφασμάτων.

Σημ.: Διά τας απόρους -
πολυτέχνους μέχρι της 15ης
Νοεμβρίου έ. έ. με τὰ ημίση
σχεδόν διδάκτρα.

Δεκταί έσωτερικά

ΑΘΗΝΑΙ: Υπερείδου 3, (Σύν-
ταγμα), Τηλ. 32-316.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασ. Κων-
σταντίνου 73, Τηλ. 47.522.

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
Ελβετικών
ΟΔΟΣ ΚΑΝΙΤΟΣ 6

Μ. ΛΟΥΓΙΖΙΔΟΥ-ΑΜΠΑΖΟΥ

Ειδικώς εκπαιδευθείσα εις Πα-
ρισίους δια την περιποίησην
προσώπου-δέρματος, Μασάζ,
ριτίδες, φακίδες, παχυσαρ-
κία. Δέχεται εις τὸ ΕΠΙΣΤΗ-
ΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ
ΚΑΛΟΝΗΣ.

*Αγ. Κων/τίνου 14

ΓΙΑ ΚΥΡΙΕΣ & ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

*Επανελθόν εκ Παρισίων ὁ καλ-
λιτέχνης κομμωτής Χρηστάκης, τε-
λειοποιήσει εις τὰ έργαστήρια
της L' OREAL - PARIS εις την
Περμανάντ

ΟΥΔΕΤΕΡΑ

παρακολουθήσας τὰ μαθήματα της
σχολῆς CRADE SEMAINE DE LA
COIFFURE, της Σχολῆς COU-
PE, MONDIALE του Λονδίνου, ἐ-
παναλαμβάνει τὰς ἐργασίας του
εις τὸ γνωστὸ κομμωτήριον «Μα-
σκάτο».

ΧΡΗΣΤΑΚΗ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΥΛΑΣ

Ευτυχίδου ἀριθ. 1.-Τηλ. 72406
Παγκράτι

Τὸ δαμπινὸν
DOP
ΚΑΝΕΙ ΜΑΛΛΙΑ
ΣΑΝ ΜΕΤΑΣΙ

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Ειδ. Θεραπεία Ριτίδων Κρεα-
τοειδών και αποτελεσματική
θεραπεία πτώσεως μαλλιών.
Συμβουλαί δωρεάν.

Αιθήνηκη Σ. Α. ΧΡΥΣΗ
Νίκης 13, Τηλ. 29-548

άνθρωπος αὐτὸς εἶν' ἐπικινδύ-
νος. Δὲν συμπαθῶ καθόλου
τοὺς πελάτες ποὺ μοῦ κουβα-
λοῦν ἐδῶ τὴν ἀστυνομία... Τε-
λοσπάντων, δώσε μου τώρα τὰ
δαχτυλίδια.

Ἡ νέα γυναίκα ἔκανε νὰ φύ-
γῃ, μὰ ὁ Χιούαρτ τὴν ἔφραξε
τὸ δρόμο.

— Φάνηκα ὑπομονετικὸς μα-
ζί σου, γιατί σ' ἀγαπῶ, τὴς
εἶπε. Μὰ κάνε μετὰ τὴν βλα-
κεία ν' ἀνακατεῦσαι μ' αὐτὸ
τὸν τύπο! Μπορεῖς νὰ βρῇς
τόσους ἄλλους...

— Ὅποια μπλέχτηκε μ' αὐτόν,
τὸ μετάνιωσα.

— Ἀφήστε με νὰ φύγω!
φώναξε ἡ Τζούλυ μὲ θυμὸ.

— Θὰ φύγῃς μονάχα ὅταν
μοῦ δώσῃς τὰ δαχτυλίδια. Ἄν
μ' ἀναγκάσῃς νὰ σοῦ τὰ πάρω
μὲ τὸ ζόρι, θὰ χάσῃς καὶ τὴ
δουλειά σου!

— Ὄχι, δὲν θὰ τὰ πάρετε!

— Ὅσο γιὰ τὴ δουλειά, τὴ γρά-
φω στὰ παλιά μου παπού-
τσι! Δὲν σὰς φοβάμαι, γερο-
ξεκουτιάρη!

Ὁ Χιούαρτ δὲν μπόρεσε νὰ
μὴ θαυμάσῃ τὸ χλωμὸ ἀπὸ τὸ
θυμὸ προσωπάκι τῆς, τὸ ἀπο-
φασιστικὸ ὄφος τῆς καὶ τὶς
σφιγμένες γραθίδες τῆς. Ἔ-
σκασε στὰ γέλια καὶ εἶπε:

— Ἀσε τὶς ἀνοησίες, μι-
κρή μου! Δός μου τὰ δαχτυλ-
idia, κ' ἄς ξεχάσουμε ὅτι ἐ-
γίνε.

— Σὰς ξαναλέω, πὼς δὲν
τάχω. Μὰ, κ' ἂν τάχα, δὲν θὰ
σὰς τῶναι.

Κ' ἡ Τζούλυ ἔκανε πάλι νὰ
φύγῃ. Μὰ ὁ Χιούαρτ τῆς ἔπι-
σε σφιχτὰ τὰ δυὸ χέρια στὸ
ἓνα ἀπ' τὰ δικά του καὶ μὲ τ'
ἄλλο ἄρχιζε νὰ τὴν ψάχνῃ.

— Πὼς τολμάτε; ξεφώνισε
ἐκείνη. Ἀφήστε με, γιατί θὰ
χαλάσω τὸν κόσμο!

— Ἄν φωνάξῃς, θάρρῃ ἡ ἀ-
στυνομία. Θὰ τοὺς πῶ τότε
πὼς ὁ Γκλέμπ σου πασάρισε
τὰ δαχτυλίδια καὶ θὰ βρῇς τὸ
μπελά σου. Κάθησε φρόνιμα,
λοιπόν... Τάχεις ἀπάνω σου,
τὸ ξέρω! Ἄ, νὰ τα!...

Εἶχε νοιώσει κάτω ἀπὸ τὰ
δαχτυλά του τὸ μικρὸ ὄγκο ποὺ
σχημάτιζε τὸ πακετάκι. Ἡ
Τζούλυ προσπάθησε τοῦ κάκου
ν' ἀμυνθῇ, μὲ κλωτσιές καὶ
δαγκωματίες.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἀνοίξε ἡ
πόρτα καὶ φάνηκε ὁ Χάρρυ.

— Τί εἶν' αὐτὰ, Σάμ; εἶπε.
Θές νὰ τὴν περάξῃς; Θὰ πᾶς
ἐξῆ μὴνες φυλακή!

Ὁ Χιούαρτ ἄφησε ἀπότομα
τὴ Τζούλυ, σὰν νάχε μεταβολῇ
θῆ σὲ ἀναμμένο κάρβουνο...

Ὁ Χάρρυ στεκόταν στὸ κατώ-
φλι, μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες,
κουττάζοντάς τον μὲ μιὰ ἐκ-
φρασὶ κυνική.

— Κτῆνος! φώναξε ἡ Τζού-
λυ, ἐνῶ τὰ μάτια τῆς πετούσαν
στίβες. Πὼς τολμήσατε νὰ μ'
ἀγγίζετε;

Γύρισε στὸ Χάρρυ καὶ πρόσ-
θεσε:

— Σπᾶστε του τὰ μούτρα!
Πρέπει νὰ τὸ πληρώσῃ.

— Μὴν ἐκνευρίζεσθε, μικρή
μου, τῆς εἶπε ἐκεῖνος, χαμογε-
λώντας. Δὲν κάνε νὰ χτυπήσω
ἓνα γέρο. Ἀλλῶστε, δὲν πάθα-
τε κανένα κακό...

— Ὅθι τὸν συγυρίσω ἐγώ,
λοιπόν! οὐρλιαξε ἡ Τζούλυ.

Καὶ τοῦ πέταξε ἓνα βαρὺ
βάξο, ποὺ τὸν βῆκε στὸ στο-
μάχι καὶ τὸν σῶρξε χάμω.
Θὰ συνέχισε δέ, ἂν δὲν τὴ σή-
κωνε ἀπὸ τὴ μέση ὁ Χάρρυ,
καὶ δὲν τὴν κουβαλοῦσε ἐτσι.

σὰν μπόγο, ἔξω ἀπὸ τὸ γρα-
φεῖο.

— Κλείδωσε τὴν πόρτα
Σάμ! φώναξε. Δὲν ξέρω πόση
ὥρα θὰ μπορέσω νὰ τὴν κρα-
τήσω... Θέλει νὰ σὲ σκοτώσῃ!

Ἡ πόρτα ἔκλεισε ἀμέσως
καὶ τὸ κλειδὶ γύρισε στὴν
κλειδαριά. Ἀφρισμένη ἀπο
μανία, ἡ Τζούλυ ἐλευθερώθηκε
κ' ἄρχιζε νὰ τὴ χτυπά μὲ
τὶς γραθίδες τῆς.

— Ἀνοίξε! Ἀνοίξε, γέρο-
σάτυρε! οὐρλιαξε. Ἐχομε λο-
γαριασμούς, οἱ δυὸ μας!

— Τσακίσου! τῆς φώναξε ὁ
Χιούαρτ ἀπὸ μέσα. Σὲ διώ-
χνω, καταλαβαίνεις; Φύγε, πρὶν
εἰδοποιήσω τὴν ἀστυνομία!

— Μακάρι! Θὰ σὲ στελῶ
τότε στὴ φυλακή γι' αὐτὸ ποὺ
μοῦ κανε...

— Ἄν νομίζῃς πὼς θὰ
γλυτώσῃς τόσο φτηνά...

— Ἐλάτε μαζί μου, Τζού-
λυ... τῆς σύστησε ὁ Χάρρυ, μέ-
νοντας ὁμως σὲ σεβαστὴ ἀπο-
στασι. Ἀφήστε πιά τὸ γέρο.

Ἀρκετὰ τοῦ κόψατε τὴ χολή...
Τώρα ἡ Τζούλυ τᾶβαλε μ'
αὐτόν.

— Ἐχασά τὴ θέσι μου ἐξ
αἰτίας σας! τοῦ εἶπε. Τί θὰ
κάνω τώρα; Μετάνιωσα
πικρά ποὺ σὰς βοήθησα.

— Ἐλάτε τώρα, μὴν ἐκνευ-
ρίζεστε. Θὰ τὰ ποῦμε μὲ τὴν
ἡσυχία μας. Ἐχω ἔξω τ' αὐτο-
κίνητό μου. Θὰ σὰς πᾶω στὸ
σπίτι σας.

Ἐφυγε μαζί του, γιατί δὲν
ἔβλεπε τί καλύτερο μπορούσε
νὰ κάνῃ. Ἄν ἔμενε μόνη ἐκεῖ,
σίγουρα θὰ ζητούσε συγγνώ-
μην ἀπὸ τὸ Χιούαρτ. Μὰ ὁ
Χάρρυ τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ
μπράτσο καὶ τὴν τράβηξε μα-
ζί του. Μιὰ καὶ τὴν εἶχε ξε-
κολλήσει ἀπὸ τὸ Χιούαρτ, δὲν
σκόπευε νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ ξε-
ναγυρίσῃ στὴ θέσι τῆς.

Τ' αὐτοκίνητο, μὲ τὸ ὁποῖο
τὴν πήγε σπῆτι τῆς — μιὰ
πολυτελέστατη «Κράϋσλερ» —
ἦταν νοικιασμένο. Μὰ δὲν τῆς
τόπε, γιὰ νὰ τῆς κάνῃ μεγα-
λύτερη ἐντύπωσι.

Ὅταν σταμάτησαν ἔξω ἀπὸ
τὴν πόρτα τῆς, τῆς εἶπε:

— Ἄν ἔρθω μέσα, θὰ μοῦ
προσφέρετε ἓνα σοῦ;

— Δὲν θάρρῃτε μέσα καὶ
δὲν θὰ πιῇτε σοῦ, τοῦ ἀπάν-
τησε ἐκείνη ξεκομμένα. Ὅσο
γιὰ τὰ δαχτυλίδια, πρέπει νὰ
πληρώσετε γιὰ νὰ τὰ πάρετε
πίσω.

Στράφηκε ἀπότομα καὶ τῆς
ἔρριξε μιὰ τραχεῖά ματιά.

— Μὰ ἔχω νὰ σὰς μιλήσω,
τῆς εἶπε. Δὲν μπορούμε νὰ κου-
βεντιάσουμε μέσ' στὸ δρόμο.

Ἀφήστε με νὰ περάσω μέσα.

— Δὲν συνηθίζω νὰ δέχω-
μαι ἄντρες στὸ σπῆτι μου, τέ-
τοια ὥρα! Γιὰ τὰ δαχτυλίδια,
θέλω 50 λίρες. Ἀλλοιῶς, δὲν
σὰς τὰ δίνω.

Κ' ἡ Τζούλυ ἀνοίξε γρήγο-
ρα τὴν πόρτα τῆς καὶ χώθηκε
στὸ σπῆτι, πρὶν προλάβῃ ὁ
Χάρρυ νὰ κάνῃ τὴν παρακιρὴ
κίνησι.

— Ἄν δὲν φέρετε τὰ λεφτὰ
αὐριο τὸ πρωί, θὰ τὸ πουλή-
σω! τοῦ φώναξε ἀπὸ μέσα.

Δ'.

Ὁ Χάρρυ περίμενε, ὥσπου
εἶδε νὰ φωτίζεται ἓνα παραθύ-
ρο τοῦ ἰσογείου. Πῆγε τότε ν'
ἀφήσῃ τ' αὐτοκίνητο σ' ἓνα γει-
τονικὸ γκαράζ, κ' ὕστερα ξα-
ναγύρισε ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς
Τζούλυ. Ἀφού βεβαιώθηκε πὼς
ὁ δρόμος ἦταν ἤρεμος, σκαρ-
φάλωσε δίκως δυσκολία στὸ
παραθύρο τῆς. τ' ἀνοίξε μὲ

ΑΠΟΛΑΜΒΑΝΕΙ τὴ βραδυνή διακένεδα

Στὸ θέατρο, κινηματο-
γράφο ἢ πάρτυ ἡ γυναίκα
πρέπει νὰ διατηρῇ ὅλη τὴ
χάρη καὶ διάθεση, ἔστω καὶ
σ' ὠρισμένη δυσάρεστη πε-
ριόδο τοῦ μηνός. Ἡ Σερβιέτ
ὕγιος CAMELIA ἐπιστημο-
νικὰ κατασκευασμένη, μὲ
εἰδικὰ ὑλικά, δίνει αἰσθημα
ἐννοσιᾶς καὶ ἀσφαλείας.

Ἐκατομμύρια πολιτισμένων
γυναικῶν χρησιμοποιοῦν σή-
μερα μόνον CAMELIA.

• Ἡ CAMELIA
εἶναι πρακτικὴ

• Ἡ CAMELIA
εἶναι οικονομικὴ

• Ἡ CAMELIA
σημαίνει ὑγεία
καὶ καθαριότητα

Camelia ΣΕΡΒΙΕΤ ΥΓΕΙΑΣ
Προσφέρει σ' ὅλες τῆς γυναῖκες
Ἀσφάλεια καὶ Αὐτοπεποίθησι

ΚΑΤΣΕΣ ΝΑΪΛΟΝ ἀρχ. 27
» » 54-15 » 35
» » ΠΕΡΙΠΛΩ » 10
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 Κολοκοτρώνη 52

ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

τῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἑρευνῶν
Βραβεῖον τηλεπαιδείας μα-
κρὰς ἀποστάσεως. Μετσόβου
19 (Στ Μουσείου) 8-1 π.μ.
καὶ 5-7 μ.μ. Τηλ 663-673

ΤΡΙ-ΤΡΙ
Μοναδικὸ
για νησίσιμο

μιὰ σπρωδιά, γλύστρησε μέσα
καὶ τὸ ξανάκλεισε. Οἱ κινήσεις
τοῦ ἦταν γρήγορες κ' ἄθου-
ρες.

Τὸ δωμάτιο ἦταν μεγάλο,
ἀλλὰ μάλλον φτωχικὰ ἐπιπλω-
μένο. Δίπλα, ἡ Τζούλυ ἔπαρ-
νε τὸ μπάνιο τῆς καὶ σιγοτρα-
γουδοῦσε. Ὁ Χάρρυ κάθησε σὲ
μιὰ πολυθρόνα κ' ἄναψε τσι-
γάρο.

Σὲ μερικά λεπτά, μπῆκε
στὴν κάμαρα ἡ Τζούλυ, μὲ τὶς
πυτζάμες τῆς. Βλέποντάς τον,
ἔμεινε σὰν ἀπολιθωμένη. Χλώ-
μιασε κ' ὕστερα κοκκίνισε.

— Πλαγιαστέ, ἂν θέλετε,
τῆς εἶπε ἐκεῖνος ἡσυχᾶ. Θέλω
νὰ σὰς μιλήσω.

Ἡ Τζούλυ ὤρμησε πρὸς τὴν
τουαλέτα τῆς. Μὰ ὁ Χάρρυ
τὴν πρόλαβε κ' ἄρπαξε τὰ
δαχτυλίδια ποὺ εἶχε μισοκρυμ-
μένα κάτω ἀπ' τὴν τσάντα
τῆς. Τάκρψε στὴν τσέπη του
κ' εἶπε ὕστερα:

— Μὴ θυμώνετε, Τζούλυ.
Φτιάστε μου ἓνα σοῦ! κ' ἔλα-
τε νὰ κουβεντιάσουμε σὰν κα-
λοί φίλοι.

— Ζῶν! φώναξε μὲ μανία
ἡ νέα γυναίκα. Ἐγὼ καταστρά-
φηκα γιὰ σὰς, καὶ σὲς ἄρνι-
στε νὰ με πληρώσετε!

— Ποῖος σὰς εἶπε τέτοιο
πράγμα; Θὰ σὰς ἀποζημιώσω,
βρίσκοντάς σας μιὰ θέσι πρῶ-
της γραμμῆς.

— Μιὰ θέσι... εἶπε ἡ Τζού-
λυ κάπως μαλακώτερα. Ποῦ δι-
λαδῇ;

— Πόσα κερδίζατε στοῦ
Σάμ;

— Δώδεκα λίρες, τὴ βδο-
μάδα.

— Μαρεῖ μπράβο! Δὲν εἶν'
εὐκολὸ νὰ βρῇτε κ' ἄλλοῦ τό-
σο πολλὰ. Ἐκτός ἀν...

Ὁ Χάρρυ σταμάτησε μιὰ
στιγμὴ, κ' ὕστερα πρόσθεσε:

— Ἐκτός ἀν δὲν εἰσάστε
πολύ δύσκολο!

— Τί θέλετε νὰ πῆτε;

— Οἱ καμαριέρες κερδίζουν
πολλά, αὐτὸ τὸν καιρὸ. Μιὰ
γυνιστὴ μου, ποὺ διευθύνει ἓνα
μυσικὸ γκαρφεῖο, ἔχει κατὶ
ποῦ μπορεῖ νὰ σὰς ἐνδιαφέρῃ...

— Μοῦ προτείνετε δηλαδὴ
νὰ πάω ὑπέρτερος; διαμαρτι-
ρήθηκε ἡ Τζούλυ.

— Σὰς παρακαλῶ, μὴ νευ-
ριάξετε διαρκῶς... Γιὰ τὸ
βρίσκετε κακό νὰ γίνετε καμα-
ριέρα; Θὰ μένετε σ' ἓνα πλου-
σιόσπιτο, θάχετε αρκετὲς ὥρες
ἐλεύθερες, θὰ τρώτε περίφημα
καὶ θὰ καλοπληρωνόσαστε.

Ἡ νέα γυναίκα ἔκανε μερι-
κὲς βόλτες μέσ' στὸ δωμάτιο.

Ὁ Χιούαρτ μούδινε 12
λίρες τὴ βδομάδα, εἶπε ὕστε-
ρα. Καμμιά καμαριέρα δὲν
μπορεῖ νὰ κερδίσῃ τόσο πολλά.

— Ἐσεῖς εἰδικὰ θὰ κερδι-
ζετε ἀκόμα περισσότερα. Τί
θὰ λέγατε γιὰ 15 λίρες τὴ
βδομάδα, κ' ἄλλες 50 γιὰ δῶ-
ρο ὅταν τελειώσῃ ἡ δουλειά;

— Μὰ... ποῖος τρελλάθηκε
νὰ μοῦ δώσῃ τόσο λεφτά;

— Ἀφήστε τώρα τὶς ἐρω-
τήσεις, εἰτε κοφτὰ ὁ Γκλέμπ.
Καλύτερα νὰ μὴν ξέρετε πολ-
λὰ πράγματα γιὰ τὸν τρόπο
ποῦ θὰ τὰ κερδίζετε...

— Καταλαβαίνω! Κάποια
βρωμοδουλειὰ σκαρώνετε...

— Ἰσως... Μὰ, ὅσο λιγώ-
τερα ξέρετε γι' αὐτό, τόσο πῖο
λίγες ἐνοχλήσεις θάχετε ὕστε-
ρα. Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Τὰ ἴδια ποὺ μούλεγε κ' ὁ
Χιούαρτ — σκέφθηκε ἡ Τζού-
λυ. «Μὴ βλέπῃς τίποτα, μὴν
ἀκούς τίποτα, καὶ θάσαι ἡ-
συχῃ». Μὰ τὴν πίστι μου, δὲν

πήγε ἄσχημα ὥς τώρα αὐτὸ τὸ
σύστημα!...

— Τὸ μόνον ποὺ θάχετε νὰ
κάνετε, θάναί νὰ δουλέψετε ἓνα
μῆνα περίπου σ' αὐτὸ τὸ σπῆ-
τι, συνέχισε ὁ Χάρρυ. Θὰ σὰς
δίνουν 3 λίρες τὴ βδομάδα.

Ἐγὼ θὰ κανονίσω νὰ παίρνετε

ἀπ' ἄλλου ἄλλες 12, χωριστὰ
ἀπὸ τὶς 50 ποὺ σὰς ὑποσχέ-
θηκα γιὰ δῶρο. Ἄν δέχεσθε,
θὰ σὰς δώσω 10 λίρες τώρα
ἀμέσως, γιὰ προκαταβολή.

— Μὰ, Χάρρυ, πρέπει νὰ
σκεφθῶ!

— Καλὰ, θὰ μοῦ δώστε αὔ-
ριο ἀπάντησι. Κοιμηθεῖτε τώ-
ρα...

— Κ' ἂν μὲ γελᾶτε; εἶπε ἡ
νέα γυναίκα, φιλιποπτα. Ἄν
φύγετε καὶ δὲν ξαναφανῇτε
πιά; Τί θὰ γίνω ἐγὼ τότε;

Ὁ Χάρρυ σηκώθηκε ἀπ' τὴν
πολυθρόνα του καὶ κάθησε δι-
πλα τῆς.

— Θὰ σὰς πῶ ἓνα μυστικόν,
τῆς ψιθύρισε, τραβώντας τὴν
πῖο κοντὰ του. Δὲν σκοπεῖω νὰ
φύγω ἀπὸ δῶ ἀπόψε!

Ἡ Τζούλυ πετάχτηκε πάνω.

— Ὄχι, ὄχι, δὲν θέλω! φώ-
ναξε. Γιὰ ποῖα με περάσατε;...
Φύγετε ἀμέσως! Πρωτὶμὸς νὰ
κινδυνεύω νὰ μὴ σὰς ξαναδῶ...

Ὁ Χάρρυ ἔβαλε τὰ γέλια.

— Δὲν ξέρετε καὶ σὲς τί
θέλετε, εἶπε. Πότε μοῦ λέτε νὰ
μείνω, πότε νὰ φύγω... Ἐ, λοι-
πόν, θ' ἀποφασίσω ἐγὼ, γιὰ
λογαριασμό σας!

Καὶ τὰ χεῖλη του κόλλησαν
στὰ δικά τῆς.

Ἀφού ἡ Τζούλυ πάλεψε μιὰ
στιγμὴ, ὕστερα τὸν ἀγκάλιασε
ἀπὸ τὸ λαμπρὸ καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Φίλησέ με... Ἀκόμα πῖο
πολύ!...

Ε'.

Ὁ ἥλιος ποῦμπαινε ἀπὸ τὸ
παράθυρο, ἀνάμεσα στὶς κουρ-
τίνες, ξύπνησε τὴ Τζούλυ.

Χασμουρήθηκε, τετνώθηκε καὶ
ράτσησε μὲ νυσταγμένη φωνὴ τὸ
Χάρρυ ποὺ βρισκόταν κιόλας
στὸ λουτρό:

— Χρειάζεσαι τίποτα, μι-
κρή μου;

— Θὰ θέλω σὲ λίγο ἓνα
σοῦ, τῆς ἀπάντησε. Εἶσαι ἀ-
κόμα στὸ κρεβάτι;

— Σηκώνομαι ἀμέσως.

Ὅλη τὴ νύχτα, εἶχαν φλυα-
ρήσει οἱ δυὸ τους, κ' ἡ Τζού-
λυ εἶχε προσπαθῇ ν' ἀνακα-
λύψῃ πὼς ζοῦσε, πὼς περνοῦσε
τὸν καιρὸ του, τί σκεπτότανε.

Μὰ ἐκεῖνος ἔδωκε πάντα
στ' ἀστεία, ἀκόμα κ' ὅταν μι-
λούσανε γιὰ πράγματα σοβαρά.

Τὸν βρῆκε ντυμένο πιά, ὅταν
ἔφερε τὸ σοῦ ἀπὸ τὴν κουζίνα.

Χάρρυ... ἀνησυχῶ γιὰ
κεῖνα τὰ δαχτυλίδια, τοῦ εἶπε.

Σὲ κατὶ τέτοιες δουλειές, δὲν
πετυχαίνει κανεὶς γιὰ πολὺν
καιρό...

χος για κάποια κλοπή. Βλέποντας την να διατάζει λίγο, ο Χάρρυ έβγαλε από το πορτοφόλι του 10 λίρες.

— Νά, πάρε την προκαταβολή που σου υποσχέθηκα, της είπε.

Αυτό νίκησε τους τελευταίους διαταγμούς της. Στο κάτω-κάτω, αφού δεν θάφερε τίποτα, δεν θα κινδύνευε να βρή μελάδες...

— Τί πρέπει να κάνω; ρώτησε.

— Ο Χάρρυ της έδωσε μια κάρτα.

— Πήγαινε σ' αυτή τη διεύθυνση, ζήτησε την κ. Φρέντς και πές της πως σε στέλνω εγώ. Εκείνη θα σε οδηγήσει για το τί θα κάνεις.

— Καί... θα πρέπει νάχω τα μάτια μου ανοιχτά! πρόσφερε η Τζούλυ, κυττάζοντάς τον επίμονα.

— Ακριβώς!... Φεύγω τώρα, γιατί έχω δουλειά.

— Πότε θα σε ξαναδώ;

— Θα σε ειδοποιήσω...

Την έσφιξε στην αγκαλιά του, τη φίλησε κι' έφυγε.

ΣΤ'

Η Τζούλυ άνοιξε την πόρτα και μπήκε στο γραφείο της κ. Φρέντς. Κοντά στο παράθυρο, μία κοπέλλα έγραφε στη γραφομηχανή. Ήταν κομψή, περιποιημένη, ραφιναρισμένη. Ούτε μία τρίχα δεν φεγγευσε από το έπιμελεμένο χτένισμα των σκουρόξανθων μαλλιών της. Το άσπρο φόρεμά της με τα κόκκινα κουμπιά της πήγαινε περίφωτο.

Βλέποντας τη Τζούλυ, σταμάτησε τη δουλειά της, σηκώθηκε και πήγε κοντά της, με το άρμονικό περπάτημα ενός μακενέ.

— Τί θέλετε; τη ρώτησε απότομα, κυττάζοντάς την με κάποια περιφρόνηση.

— Η βαρεία και λίγο βροχή φωνή της φάνηκε γνώριμη στη Τζούλυ.

— Ο κ. Γκλέμπ με στέλνει στην κ. Φρέντς, απάντησε εκείνη επιθετικά.

— Ά, ξέρω! Σίγουρα, είσατε η Τζούλυ Χόλλαντ... Θα περιμένετε λίγο, γιατί η μητέρα μου είναι απασχολημένη.

Της γύρισε ύστερα την πλάτη και ξανακάθισε στη γραφομηχανή της.

Η Τζούλυ ένοιωσε ταπεινωσι κι' αντίπαθεια γι' αυτή την κοπέλλα.

Περίμενε αρκετή ώρα. Μέσ' στη σιωπή, δεν ακουγότανε τίποτ' άλλο από το τίκ-τάκ της γραφομηχανής.

Ξαφνικά, η κοπέλλα σηκώθηκε, μάζεψε τα χαρτιά της και πέρασε στη διπλανή καμαρά. Σ' ένα λεπτό, ξαναγύρισε κι' είπε στη Τζούλυ:

— Έλάτε. Μπορεί τώρα να

σας δεχθή η μητέρα μου.

— Η κ. Φρέντς καθόταν σ' ένα μεγάλο γραφείο, κοντά στην πόρτα. Φορούσε μαύρα, σαν να πεινούσε, και τα μακριά σκουλαρίκια της πηγαίνονταν σε κάθε κίνηση του κεφαλιού της. Έμοιαζε πολύ με την κόρη της, στο στόμα και στο σώ- γόνι.

— Ο κ. Γκλέμπ μου μίλησε για σας, είπε άμεσως, χωρίς προλόγους. Η δουλειά που θα κάνετε, είναι απλή, αν θελήσετε να δουλέψω λίγο το μυαλό σας. Εύτυχος, δεν μου φαίνεται για κοινή...

Θα πάτε σήμερα τ' απόγευμα στον αριθμό 97 της Πάρκ Γουέυ και θα ζητήσετε την κυρία Γουέσλεϊ. Πρόκειται να γίνει ιδιαίτερα καμαριέρα της. Η δουλειά σας θάναλ να συγυρίζετε τα πράγματά της, ν' ανοίγεται την πόρτα, να σερβίρετε τα κοκταίλ, να τακτοποιείτε τα λουλούδια και ν' απαντάτε στο τηλέφωνο. Για όλα τ' άλλα, υπάρχουν οι υπόλοιποι υπηρέτες προσωπικού.

— Η κ. Γουέσλεϊ θα σας πληρώσει 3 λίρες τη βδομάδα. Θάρχεστε δε εδώ κάθε Σάββατο απόγευμα και θα πίνετε τα υπόλοιπα. Καταλάβατε;

— Ναί, απάντησε η Τζούλυ. Υπήρχε στην όλη εμφάνιση της κ. Φρέντς, κάτι που της έδερνε κακοδιασεία... σαν μία προαισθησι κινδύνου!

— Πάρτε και τα συστατικά σας... συνέχισε εκείνη, δίνοντας της δυο φακέλους. Μελετήστε τα καλά. Είναι πιθανόν πως δεν θα σας κάνει πολλές ερωτήσεις η κ. Γουέσλεϊ πάνω σ' αυτό το ζήτημα. Πάντως όμως, καλύτερα νάσαστε προετοιμασμένη. Υποτίθεται πως εργασθήκατε προηγουμένως σ' ένα γυαρό και σ' ένα πάστορα.

Η Τζούλυ, λίγο αστασιμένη, φύλαξε στην τσάντα της τους δυο φακέλους.

— Θα σας δώσω τώρα μερικές πληροφορίες για τους Γουέσλεϊ, συνέχισε η κ. Φρέντς. Ο σύζυγος, ο Χόουαρντ Γουέσλεϊ, είναι ο κυριότερος συνεταιρος της εταιρείας Γουέσλεϊ-Μπέντον, που παράγει πρωτότυπα μοντέλα αεροπλάνων. Το εργοστάσιό του βρίσκεται κοντά στο αεροδρόμιο του Νόρτχολδ.

— Είναι τυφλός. Έχασε το φως του στον πόλεμο, όταν πήρε φωτιά τ' αεροπλάνο του. Έχει τεραστία περιουσία. Η γυναίκα του, η Μπλάνς, ήτανε πρώτα θεατρίνα. Την ήξερε όλος ο κόσμος... Ο Γουέσλεϊ ξετρελλάθηκε μαζί της και την παντρεύτηκε. Αυτή τον πήρε για τ' λεφτά του και τούκανε τη ζωή του κόλαση, με το φριχτό χαρακτήρα της και την προστυχία της.

— Δεν σας εγγυώμαι πως θα περάσετε καλά μαζί της... Γι' αυτό, άλλωστε, σας καλοπληρώνουμε... Καθώς ξέρω, δεν έμεινε καμιά καμαριέρα της περισσότερη από τρεις βδομάδες. Μά εσείς πρέπει να κάνετε υπομονή και να μείνετε όσο θα σας πω εγώ. Είναι κι' αυτό στη συμφωνία μας. Αν φύγετε νωρίτερα, πριν ετοιμαστούμε, θα χάνετε τότε τις 50 λίρες.

— Πριν ετοιμαστήτε; Γιατί τι πράγμα;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ ΤΖΕΪΜΣ ΜΙΛΛΕΡ

ΤΟ ΣΗΜΑΔΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

14^{ον} — Νόμιζα πως ήταν πεθαμένος. Έστειλα λοιπόν τους αστυνομικούς να τον σηκώσουν. Μά δεν τάχατε καταφέρει τόσο καλά με το ζήσι- ζήσιου σας! Ο φιλαράκος συνήλθε κι' επιχείρησε να πηδήσει πάνω από τον τοίχο.

— Εύτυχος, ο Βέσσεϊ είχε βάλει ανθρώπους του να φυλάνε ολόγυρα. Ισχυρίζεται πως το περίμενε: "Ήθελε να προσπαθήσει κάποιος να το σκάσει. Γι' αυτό ακριβώς απομάκρυνε το φρουρό από το χωλ. Υπόθετε πως θα ενεθάρρυνε έτσι τον ένοχο να δραπέτευση."

— Εκείνος λοιπόν σκορφάλωσε στον τοίχο και προσπάθησε να ξεφύγει από τους αστυνομικούς. Μά του φύτεψαν μία σφαίρα στο πόδι και τον ανάγκασαν να σταματήσει. Βλέπετε αυτοί δεν είναι άνοητοι σαν εσείς!

— Μά πως σας είχε κατεβή η ιδέα νάρθετε στην όποηκη; — Είναι μέρες τώρα που έπεδλεπα αυτόν τον παλάνθρωπο. Τον είχα ακούσει να μιλά με...

Σταμάτησε μία στιγμή, κι' ύστερα συνέχισε, βιαστικώτερα: — ... με τη μητέρα μου, πριν από μία βδομάδα. Δεν μπόρεσα ν' ακούσω ακριβώς τί λέγανε, ξεχώρισα όμως μερικές λέξεις και κατάλαβα πως μαγειρεύανε κάτι ύποπτο...

— Όταν η μητέρα μου βρέθηκε σκοτωμένη στο γραφείο, ήμουν βεβαία πως είχε ανακατευτή ο Φόρντχαμ σ' αυτό το έγκλημα. Περίμενα λοιπόν για να δώ τ' όθρα. Κι' όταν τον είδα να βγαίνει από το σπίτι, τον ακολούθησα στο πάρκο. Αυτό είν' όλο.

— Είσατε περίφημη, Μάρτζυ! Μά γιατί δεν μου κάνατε καθόλου λόγο; — Δεν το είχα καθόλου σκοπό να μου χαλάσετε τα σχέδια, με τις άνοησίες σας.

— Εύχαριστώ για το κομπλιμέντο! — Έκαμε ένα χαριτωμένο μορφασμό με τα χείλια της. — Θάθελα να σας ρωτήσω κάτι, Μάρτζυ, πρόσθεσα. Προσέξτε πολύ, πριν απαντήσετε. Γιατί πηγαίτε ν' αγοράσετε άκόνιτον;

— Με κίτταξε αστασιμένη: — Πώς το μάθατε; φώναξε. — Ξεχνάτε πως σας παρακολουθούσα, εκείνη την ημέρα;

— Μά πως ξέρατε τί έκανα στα φαρμακεία; — Μπήκα σ' ένα απ' αυτά, έπειτα από σας, και ρώτησα. — Είσατε άπαισιος! φώναξε.

— Επαγγελματικό καθήκον. Μά κίτταξε και πρόσφερε: — Ξέρετε... αρχίζω να βρίσκω πως δεν είσατε τόσο άπαισιος, έξω από την υπηρεσία σας...

— Απαντήστε μου λοιπόν, Μάρτζυ: Τί το θέλατε, το άκόνιτον;

— Τίποτα, βλάκα μου! "Ηθελα μονάχα να εξακριβώσω σε ποιά φαρμακεία είχαν απ' αυτό. Έλεγα με το νου μου πως, όταν θα το μάθαινα, θα μπορούσα ίσως ύστερα ν' ανακαλύψω σε ποιόν είχαν πουλήσει τέτοιο δηλητήριο. Δυστυχώς, μου είπαν όλοι πως δεν είχαν."

— Εμείνα μία στιγμή άμιλητος. — Τί λέγατε προδλίγου; Πως δεν είμαι τόσο άπαισιος; Αρχίσατε λοιπόν να με χωνεύετε;

— Τί σας νοιάζει, αυτό; Μήπως ζητάτε κομπλιμέντα; — Δεν τόχα σκεφθ' Αν το θέλετε όμως εσείς, δεν θα πω όχι...

— Δεν συνηθίζω να κάνω κομπλιμέντα στα μαντρόσκυλα που με φυλάνε!

— Για πέστε μου, από πόση ώρα καθόσαστε εδώ, κοντά στο κρεβάτι μου;

— Η Μάρτζυ κοκκίνισε. Ναί, κοκκίνισε! Δεν θα το πίστευα ποτέ, αν δεν το είχα δη με τα μάτια μου. Γύρισε αλλού τα μάτια της κι' απάντησε: — Δεν ξέρω. Λίγα λεπτά... Γιατί με ρωτάτε;

— Απορώ γιατί μέινате εδώ!

— "Ήθελα να δώ τ' ομύτρα θα κάνατε όταν θα συνενόχαστε. Είσατε τόσο άστείος, όσο μένατε ανασίθτος, ώστε σκέφθηκα πως θάταν διασκεδαστικό νάμαι μπροστά, στο ξύπνημά σας."

— Χμ! Μήπως τυχόν πρόβλεψατε και την πιθανότητα να με φυλάνε τότε;

— Τί φρίκη!

— Ακούμπησε το πηγούνι της στη φούχτα της και με κίτταξε άκοιτην ώρα. "Υστερα πρόσφερε:

— Τώρα που το καλοσκέπτομαι, βρίσκω πως θάναλ ίσως μία ενδιαφέρουσα δοκιμή...

Κι' έσκυψε πάνω μου... Είμαι βέβαιος πως κούνησα το κεφάλι μου Μά δεν φώναξε αυτή τη φορά... Ίσως γιατί ήταν φραγμένο το στόμα μου!

ΤΕΛΟΣ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Είμαστε ένοχοι!

Ο Άντωνης Κοντόγιαννης, όπως πάντα, μπήκε εκείνο το βράδυ στο σπίτι του κατοικουμένου. Η γυναίκα του, η Πόπη, μία ξανθεία, λεπτοκαμωμένη γυναίκοιλα, με τη θλίψη στα γαλανά της μάτια και στο μικρό καλογραμμένο στόμα της, έτρεξε να τον βοηθήσει ν' αλφή τα ρούχα του και τα παπούτσια του, που ήταν μουσκεμένα από τη βροχή. Τούρρινε λοξές ματιές κι' έτρεξε από το φόβο της μην τύχη και του δώσει αφορμή να της κάνει πάλι καμμία σκηνή, όπως τόσες άλλες φορές.

Αμίλητη λοιπόν, έτοιμισε το τραπέζι, αθόρυβα, για το βραδυνό φαγητό, ενώ εκείνος, που τον εκνεύριζε το κάθε βήμα της, όλο μουρμούριζε λόγια, που της πλήγυναν την καρδιά.

Στο τέλος η Πόπη δεν κρατήθηκε και του είπε, προσπαθώντας να τον κυττάξει στα σκοτεινά του μάτια.

— Γιατί με τυραννάς έτσι, Άντωνη; Τί θέλεις να κάμω για να πάψω πιά αυτό το αβάσταχτο μαρτύριο;...

— Τί θέλεις να σου πω; της απάντησε εκείνος άγριεμένος. Τό ξέρεις καλά, τί θέλω...

— Όχι! Αυτό... όχι! Δεν μπορώ να πάω στον πατέρα μου, αν δεν με συγχωρήσει! Δεν μπορώ να έχω απαιτήσεις, ύστερα από την προσβολή που του έκανα. Σκότωσε με καλύτερα. Δεν αντέχω άλλο! τραύλισε η δύστυχη Πόπη και κλαίγοντας, έπεσε στα πόδια του.

Έξη μήνες από την ημέρα που η Πόπη έφυγε κρυφά από το σπίτι της για να παντρευτή τον Άντωνη, που τον ελάτρευε, ύποφερε αυτό το καθημερινό μαρτύριο, για να την αναγκάσει να ζητήσει από τον πατέρα της, την προίκα της, που της αρνήθηκε για την άνυπακοή της στη θέλησή του.

— Έσένα αγαπώ και όχι τα λεφτά σου! της είχε πη, τότε, ο αγαπημένος της κι' εκείνη πίστεψε στην άγνη του.

Μά ο Άντωνης, ένας νέος μ' ένα δίπλωμα ανώτερης σχολής που δεν το χρησιμοποιούσε ποτέ σου, ντυμένος πάντα με κομψότητα, είχε άλλα σχέδια, όταν πρότεινε στην Πόπη να την απαγάγει. Είχε υπολογίσει στην περιουσία του πατέρα της, που αρνήθηκε όμως κατηγορηματικά να δώσει την κόρη του σ' έναν άντρα, χωρίς σταθερή δουλειά.

— Είσαι ένας προικοθήρας, όμορφονιέ μου, ένας τεμπέλης! Κι' εγώ που έφτιαξα την περιουσία μου δουλεύοντας, δεν σε θέλω για γαμπρό μου! Βγάλα από το νου σου και μ' ένα ναπαρουσιάσεις μπροστά μου!

Ετσι του είχε απαντήσει ο πατέρας της Πόπης.

Ο Άντωνης τότε έβαλε μπρός όλα τα μέσα της νοητικής και της πονηρίας του για να πετύχει το σκοπό του.

— Έτσι, κατάφερε την Πόπη να ξε-

πορτίση μία νύχτα και την παντρευτηκε.

Αλλοίως όμως τα περίμενε κι' αλλοίως ήρθαν τα πράγματα. Περίμενε να συγκινηθούν οι γονείς της και να τους συγχωρήσουν. Περίμενε ακόμη να τον πάρη ο πατέρας της στο εργοστάσιό του, θανατόζονταν πλούτη και κοσμικές διασκέδασεις.

Δεν έγινε, όμως, τίποτα απ' όλα αυτά κι' η Πόπη πλήρυνε τώρα τις συνέπειες της τρέλλας της.

— Σκότωσε με, μά μη με βασανίζεις, του έλεγε κλαίγοντας κι' εξακολουθούσε να σέρνεται στα πόδια του. Ξέρεις πως ο πατέρας μου και η μητέρα μου δεν με θέλουν πιά!

Θηρίο ανήμερο έγινε ο Άντωνης και την κλωτσοσε. Έπειτα την άρπαξε και την πέταξε έξω από την πόρτα, χωρίς να λογαριάσει τη βροχή, που είχε δυναμώσει, φωνάζοντας της:

— Ούτε κι' εγώ σε θέλω!

Κι' έκλεισε την πόρτα πίσω της. Σαοτισμένη μέσα στη βροχή που την μουσκευε ως το κόκκαλο, η Πόπη ρίχτηκε πάνω στην πόρτα και τη χτυπούσε με τη λίγη δύναμη, που της άφαινε, φωνάζοντας:

— Άντωνη, συχώρεσέ με! Άνοιξε μου!

Η πόρτα, όμως, έμεινε κλειστή. — Βοήθησε με, θεέ μου... μουρμούρισε με λυγμούς και στριμωχτηκε στον τοίχο, σαν το δαρμένο σκυλί, που περιμένει να του ανοίξη ο αφέντης που την πόρτα.

Η δυνατή βροχή τη χτυπούσε στο πρόσωπο κι' ο αέρας έκανε τα δέντρα που τριγύριζαν το έξοχικό σπιτάκι, να λυγίζουν. Το μοναχικό αυτό σπιτάκι τότε διαλέζε μονή της η Πόπη για να φωνάσουν την άγνη τους, άνυποπτη για τη μαρτυρική ζωή που την περίμενε εκεί πέρα.

Η βροχή όλο και δυναμωανε και οι αστραπές μόλις σβύνανε, κάνανε το σκοτάδι πιά πυκνό.

Ξαφνικά η Πόπη θυμήθηκε το παρόθυρο της κουζίνας, που δεν έκλεινε καλά, κι' έκανε το γύρο του σπιτιού τρικλίζοντας. Σταθηκε μπρός στο μισόκλειστο παράθυρο και με πολύ κόπο σκαρφάλωσε, πέρασε το περβάσι και σωριάστηκε λιποθυμ πάνω στα πλακάκια της κουζίνας.

Την άλλη μέρα η Πόπη δεν θυμόταν τίποτα. Έσφιγγε μόνο με τα χέρια της την κουβέρτα του κρεβατιού όπου βρισκόταν ζαληλωμένη και η βροχή από τον πυρετό ματιά της προσπαθούσε να ξεχωρίσει τα πρόσωπα, που ήταν σκυμμένα από πάνω της.

Δεν ήξερε πως, όταν ο σκληρόκαρδος άντρας της έτρεξε στο θάρυνο που έκανε το πέσιμο του καρμίου της στην κουζίνα, και τη βρήκε αναίσθητη, συγκινηθηκε και τη μετέφερε στο κρεβάτι της.

Μετανοιωμένος τώρα έκλαψε το βράδυ εκείνο για το απάνθρωπο φερόμιο του σ' αυτή τη λεπτοκαμωμένη γυναίκοιλα, που του είχε προσφέρει όλη της την άγνη.

Όλη τη νύχτα ο Άντωνης, πάνω από το προσκέφαλό της, παρακολουθούσε το πυρετικό της παραληρημα, γεμάτο παράπονα και ικεσίες.

Τρέμοντας λοιπόν, από τύψεις τηλεφώνησε στους γονείς της, πως η Πόπη ήταν βαρεία αρρωστή. Κι' εκείνοι έξεχσαν το θυμό τους κι' έτρεξαν κοντά της με το γιατρό.

Αυτά όλα, δεν τάχαθε ποτέ η Πόπη, γιατί ένα δειλίνο, ύστερα από πέντε μέρες, ξεψύχησε, στην αγκαλιά της απαρνηγμένης μητέρας της.

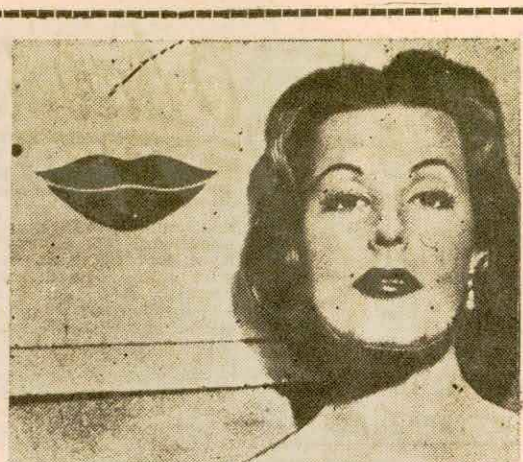
— Διπλή πνευμονία, είπαν οι γιατροί. Ο λεπτός οργανισμός δεν άνθεξε.

Η μητέρα της με μάτια άγριεμένα, που λάμπανε από παράπονα και όργη, οπκήθηκε μία στιγμή, όταν έμειναν μόνοι, κίτταξε τον άντρα της, και τον Άντωνη και μουρμούρισε:

— Όλοι είμαστε ένοχοι! Όλοι φταίμε για το θάνατό της!

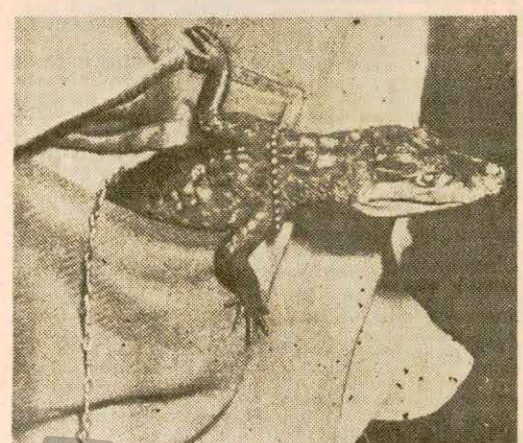
Και φέρνοντας τα χέρια από κεφάλι της σαν να βέβαιε να το σπείρει από το μεγάλο βάρος, που ένοιωσε, σωριάστηκε λιποθυμ στο πάτωμα.

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΑΣΤΕΡΩΝ

Η γνωστή ηθοποιός του Χόλλυγουντ "Αρλιν Ντάλ είναι τόσο βέβαιη, πως τα χείλη της είναι μοναδικά στον κόσμο για την όμορφιά τους, ώστε στις κάρτες της, αντί για τ' όνομά της, έβαλε τ' αποτυπώματα των χειλιών της. Το περίεργο είναι ότι αυτή τη φορά δεν πρόκειται για διαφημιστικό τέχνασμα της εταιρείας στην οποία ανήκει, αλλά για μία ιδιοτροπία της "Αρλιν, που ασφαλώς θα της κάνει μεγάλη ρεκλάμα.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΜΑΣΚΩΤ

Όταν προ ημερών ο "Αμερικανός αστυνομικός Φράνκ "Οπαλεκ συνέλαβε ένα γκάγκστερ, εξέπληξη βρήκοντας μέσα στην τσέπη του σακκακιού του, κατά την έρευνα που έπακολούθησε ένα μικρό κροκόδειλο. Ο γκάγκστερ αποκάλυψε τότε πως δεν ένοιωσε να τον αποχωρήσει γιατί πίστευε πως του έφερνε γούρι. Τελικά αποφασίστηκε το κροκόδειλακι να παραδοθή στο διευθυντή των φυλακών, όπου κλείστηκε ο γκάγκστερ, του δόθηκε δε η άδεια να το επισκεπτείται δύο φορές την ημέρα για να του δίνει τροφή.

ΛΕΩΦΟΡΕΙΑ ΠΑΝΩ ΣΕ ΓΡΑΜΜΕΣ

Οι γερμανικοί σιδηρόδρομοι έθεσαν σε κυκλοφορία πάνω στη γραμμή Κόμπλεντς — Μπέντντορφ συνηθή λεωφορεία αυτοκίνητα με ελαστικούς τροχούς. Μ' ένα πρόσθετο σύστημα σιδηροδρομικών τροχών τα κοινά λεωφορεία μεταβάλλονται σε σιδηροδρομικά οχήματα, που κινούνται πάνω στις σιδηροτροχιές με τα λάστιχά τους, τα οποία έρχονται σ' επαφή με τις γραμμές. Όταν δε γλυστρούν λειτουργεί αυτόματα μία συσκευή που ρίχνει άμμο πάνω στη σιδηροτροχιά.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΟΛΥΜΒΗΤΙΚΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ

Οι άσσοι των υγρών στί- νων κατά το 1954

Οι παγκόσμιοι άσσοι της κολυμβήσεως πέτυχαν φέτος μεγάλα κατορθώματα. Ο Αμερικανός «σπρίντερ» Ντικ Κλάβελαντ κατέρριψε τα παγκόσμια ρεκόρ στα 100 μ. ελεύθερας με 54'' 8. Ο Χαβανέζος Κόννο των 1500 μ. δημιούργησε στα 200 μ. το 2'03''9, στις 2200 γυάρδες το 2'04''7 και στα 400 μ. το 4'26''7. Ο ομπαντρίτης του, Ο Λυμπίονικς καί αυτός του Έλαινκι, σημείωσε δύο νέες παγκόσμιες επιδόσεις στις 100 γυάρδες ύπτιως με 55''7 και στα 100 μ. ύπτιως με 1'02''8. Εκπληκτικό είναι επίσης το νέο παγκόσμιο ρεκόρ στα 100 μ. πεταλούδας με 57''3 από τον Αμερικανό Μπάρκε και στα 100 μ. πεταλούδας - δελφινίου από τον Ούγγρο Τούμπεκ με 1'02''3. Δεν πρόφτασε να χαρτί το νέο ρεκόρ του κόσμου στα 200 μ. προθύως ο Γαβανέζος Φουρούκας με 2'35''4 και ο ομπαντρίτης του Τανάκα το κατέρριψε με 2'35''2. Στα 100 μ. προθύως ο Πολωνός Πετρούσεβιτς πέτυχε 1'09''8. Στα 200 μ. πεταλούδας ο Γαβανέζος Νανκασάου το 2'27''3 βελτίωσε σε 2'21''6.

Νέα παγκόσμια ρεκόρ έ-
παιξαν κατά το 1954 και ο Άγγλος Γουάρντντ στο μικτό κολύμπι 400 γυάρδων με 4'41''7. Ο Γερμανός Σπένγκλερ στο μικτό κολύμπι 400 μέτρων με 5'18''3. Στο ομαδικό 4X100 γυάρδων μικτό κολύμπι η Εθνική ομάδα Ρωσίας με 3'52''9. Στο ομαδικό 4X100 μ. μικτό κολύμπι η Εθνική ομάδα της Ουγγαρίας με 4'18''1. Στο ατομικό μικτό κολύμπι 400 μ. ο Ρώσος Στρούγιανωφ σημείωσε 5'15''4 άλλ' η επίδοσή του δεν έχει αναγνωρισθεί.

Οι διακρίνεται κατά το 1954 Έλληνες πρωταθλητές της κολυμβήσεως Γ. Σιδωρόφ (ΠΑΟ) εις την κολύμβησην 400-1500 μ. και Α. Γαρυφαλός (Εθνικού) εις την υδατοσφαίρισην.

Ο Διεθνής ΣΤΗΒΟΥΣ

κολύμπι γυναικών σημείωσε προόδους. Η Αυστραλέζα Κράπ κατέρριψε το παγκόσμιο ρεκόρ στις 880 γυάρδες με 11'0''2. Η όμως του αμερικανικού συλλόγου «Γουώλτερ Ρήντ Χόπιταλ» στη σκυταλοδρομία 4X100 μ. ελεύθερας με 3'59''2. Η Γερμανίδα Λανγκενάου στα 100 μ. πεταλούδας με 1'16''6. Η Αμερικανίδα Άλντερσον στις 100 γυάρδες ελεύθερας με 58''1. Η Αμερικανίδα Μάνν στις 100 γυάρδες πεταλούδας με 1'06''3. Η ίδια στις 400 γυάρδες μικτή ατομική με 5'18''6. Η ομάδα του αμερικανικού συλλόγου Λα. φαγιέτ στα 4X100 γυάρδες μικτή με 4'43''4. Σε λίγες ημέρες η ομάδα του Γουώλτερ Ρήντ Χόπιταλ της Ουάσιγκτον πέτυχε 4'37''6. Τέλος, η εθνική ομάδα της Γαλλίας στη μικτή 4X100 μ. 5'06''2.

Ο ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΠΙΝΑΚΑΣ.—
Ο επίσημος πίνακας των παγκοσμίων ρεκόρ κολυμβήσεως έχει ως εξής:
100 γυάρδες ελ. Κλάβελαντ (Αμερ.) 49''2 (1952).
220 γυάρδες ελ. Κόννο (Αμερ.) 2'04''7 (1954).
440 γυάρδες ελ. Μάρσαλ (Αυστ.) 9'37''5 (1950).
880 γυάρδες ελ. Μάρσαλ (Αυστ.) 9'37''5 (1950).
4 X 100 γυάρ. ελ. Πανεπιότ. Γέιλ (Αμερ.) 3'47''9 (1951).
4 X 200 γυάρ. ελ. Πανεπιότ. Γέιλ (Αμερ.) 7'39''9 (1953).
100 γυάρδες ύπ. Ουγκιάκουα (Αμερ.) 55''7 (1954).
220 γυάρδες ύπ. (υπό αναγνώριση) 2'20'' (1954).
100 γυάρδες πεταλ. Μπάρκε (Αμερ.) 57''3 (1954).
220 γυάρδες πεταλ. (υπό αναγνώριση) 2'29'' (1954).
100 γυάρδ. προθ. Μπρόκ (Σουηδ.) 1'04''3 (1953).
220 γυάρδ. προθ. Γκλέτε (Δανία) 2'38''8 (1953).
400 γυάρδες μικτή Γουάρντντ (Άγγλ.) 4'41''7 (1954).
4 X 100 γυάρδ. μικτή Εθνική ομάς Ρωσίας 3'52''9 (1954).

ΡΕΚΟΡ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
ΣΕ ΓΥΑΡΔΕΣ
100 γυάρδ. ελ. Άλντερσον (Αμερ.) 58''1 (1954).
220 γυάρδ. ελ. Χδέγκερ (Δαν.) 2'22''6 (1939).
440 γυάρδ. ελ. Κέρτις (Αμερ.) 5'07''9 (1947).
880 γυάρδ. ελ. Κράπ (Αυστ.) 9'37''5 (1950).
11'00''2 (1954).
4 X 100 γυάρδ. ελ. Γ. Ρ. Η. (Αμερ.) 3'59''2 (1954).
100 γυάρ. ύπ. Βιλιέρα (Ολλ.) 1'04''

Ερευνητική ματιά στους πίνακες αποκαλύπτει πως οι άνδρες σημείωσαν μεγαλύτερες προόδους απ' τις γυναίκες. Από την αντιπαράθεση βλέπουμε ελν ρεκόρ γυναικών να διατηρούν τα ονόματα των παλαιών κατόχων τους, όπως των 200 μ. της Χδέγκερ με 2'21''7 (1938), των 220 γυάρδων της ίδιας με 2'22''6 (1939), των 100 μ. ύπτιως της Κιντ 1'10''9 (1939), των 400 μ. της Χδέγκερ 5'00''1 (1940), των 1500 μ. της ίδιας 20'57'' (1941). Αντίθετος, μόνον των 1500 μ. απ' τα ανδρικά ρεκόρ υπάρχει ονομα του Φουρούκας απ' το 1949! Όλα τ' άλλα είναι νεώτερα.

ο 1950). 220 γυάρδ. ύπ. (υπό αναγνώριση) 2'37'' (1954).
100 γυάρδ. πεταλ. Μάνν (Αμερ.) 1'06''3 (1954).
220 γυάρδ. πεταλ. (υπό αναγνώριση) 2'49''5 (1954).
100 γυάρδ. προθ. (υπό αναγνώριση) 1'09''2 (1954).
220 γυάρδ. προθ. (υπό αναγνώριση) 2'50'' (1954).
400 γυάρδ. μικτή Μάνν (Αμερ.) 5'18''6 (1954).

ΡΕΚΟΡ ΑΝΔΡΩΝ ΣΕ ΜΕΤΡΑ
100 μ. ελ. Κλάβελαντ (Αμερ.) 54''8 (1954).
200 μ. ελ. Κόννο (Αμερ.) 2'03''9 (1954).
400 μ. ελεύθ. Κόννο (Αμερ.) 4'26''7 (1954).
800 μ. ελ. Κόννο (Αμερ.) 9'30''7 (1951).
1500 μ. ελ. Φουρούκας (Αμερ.) 18'19'' (1949).
1609 μ. ελ. Μάρσαλ (Αυστ.) 19'49''4 (1950).
4 X 100 μ. ελ. Πανεπιότ. Γέιλ (Αμερ.) 3'47''9 (1951).
4 X 200 μ. ελ. Πανεπιότ. Γέιλ (Αμερ.) 8'29''4 (1952).
100 μ. ύπ. Ουγκιάκουα (Αμερ.) 1'02''8 (1954).
200 μ. ύπ. Μπρόκ (Γαλλία) 2'18''3 (1953).
100 μ. πεταλ. Τούμπεκ (Ούγγαρια) 1'02''3 (1954).
200 μ. πεταλ. Νανκασάου (Αμερ.) 2'21''6 (1954).
100 μ. προθ. Πετρούσεβιτς (Πολ.) 1'09''8 (1954).
200 μ. προθ. Τανάκα (Αμερ.) 2'35''2 (1954).
400 μ. μικτή κολύμπ. Στρούγιανωφ (Ρωσία) 5'15''4 (1954).
4 X 100 μ. μικτή ομάδα Ιαπωνία 4'17''2 (1954).

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΡΕΚΟΡ
ΣΕ ΜΕΤΡΑ
100 μ. ελ. Ντέν Ούντεν (Ολλ.) 1'04''6 (1936).
200 μ. ελ. Χδέγκερ (Δαν.) 2'22''6 (1939).
400 μ. ελ. Χδέγκερ (Δαν.) 5'01''1 (1940).
800 μ. ελ. Γκιένγκε (Ούγγ.) 10'42''4 (1953).
1500 μ. ελ. Χδέγκερ (Δαν.) 20'57'' (1941).
1609 μ. ελ. Νταίνθις (Αυστ.) 22'51''6 (1953).
4 X 100 μ. ελεύθ. Ούγγαρια (Εθν. ομάς) 4'24''4 (1952).
100 μ. ύπ. Κιντ (Ολλανδία) 1'10''9 (1939).
200 μ. ύπ. Βιλλέμα (Ολλ.) 2'35''3 (1950).
100 μ. πεταλ. Λανγκενάου (Γερμ.) 1'16''6 (1954).
400 μ. μικτή: Ε. Σικελυ (Ούγγαρ.) 5'50''4 (1953).
4 X 100 μ. μικτή: Γαλλία (Εθνική ομάς) 5'06''2 (1954).

Από τα παραπάνω παγκόσμια ρεκόρ ανδρών και γυναικών, τσόνος μετρά ο-
σον και σε γυάρδες τα άρ-
χαιότερα είναι από μέρη τα
γυναικεία το ρεκόρ των 100
μ. ελεύθ. της Ολλανδέζας
Ντέν Ούντεν, που το σημεί-
ωσε το 1936 με 1'04''6,
από δε τα ανδρικά των ρε-
κόρ των 1500 μ. του Γαβαν-
νέζου Φουρούκας, που τον
είχαν επωνομάσει (το φτε-
ρωτό φάρι της φουζινιάμα),
με 18'19'' στα 1500 μ. ε-
λεύθερας από το 1949.

Ερευνητική ματιά στους πίνακες αποκαλύπτει πως οι άνδρες σημείωσαν μεγαλύτερες προόδους απ' τις γυναίκες. Από την αντιπαράθεση βλέπουμε ελν ρεκόρ γυναικών να διατηρούν τα ονόματα των παλαιών κατόχων τους, όπως των 200 μ. της Χδέγκερ με 2'21''7 (1938), των 220 γυάρδων της ίδιας με 2'22''6 (1939), των 100 μ. ύπτιως της Κιντ 1'10''9 (1939), των 400 μ. της Χδέγκερ 5'00''1 (1940), των 1500 μ. της ίδιας 20'57'' (1941). Αντίθετος, μόνον των 1500 μ. απ' τα ανδρικά ρεκόρ υπάρχει ονομα του Φουρούκας απ' το 1949! Όλα τ' άλλα είναι νεώτερα.

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

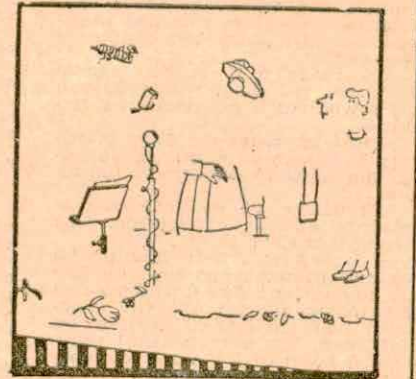
Σταυρολέξο με παροιμίες
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:
1) ΦΑΙΝΕΤΑΙ — ΜΑΡΙΑ. 2) ΑΠΑ — ΣΩ. ΡΗΔΟΝ. 3) ΡΑΒΔΟΣ — ΝΩΙΑ. 4) ΑΡΑ — ΣΟΠΗ. 5) ΜΥΣ — ΑΙΝΟ. 6) ΚΙΜΩΝ — ΠΑΣ. 7) ΟΑ — ΡΟΔΑΝΟΣ — ΔΕ. 8) ΣΙΚ — ΥΠΝΟΣ. 9) ΑΛΤΟ — ΘΙΣ. 10) ΣΕΣΙΑ — ΑΛΙ. 11) ΥΛΑΣ — ΣΟΥΠΕΣ. 12) ΖΑΤΟΓΚΕΚ — ΟΥΕ. 13) ΟΜΑΣ — Ι. ΟΡΔΑΝΗΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:
1) ΦΑΡΑ — ΚΟΛΑΟΥΖΟ. 2) ΑΠΑΡΤΙΑ — ΛΑΜ. 3) ΙΑΒΑ — ΣΤΡΑΤΑ. 4) ΧΩΡΙΟ — ΣΟΣ. 5) ΕΠΟΣ — ΝΟΚ. 6) ΣΟΜ — ΘΕΛΕΙ. 7) ΑΣ — ΠΥΡΑΜΙΣ — ΚΟ. 8) ΙΩΝΕΣ — ΣΙΣ. 9) ΠΟΥ — ΛΟΥ. 10) ΜΗΝ — ΛΑΣΠΗ. 11) ΑΔΩΝΙΣ — ΑΠΟΝ. 12) ΠΟΤ — ΔΟΥΛΕΥΗ. 13) ΑΝΑΦΟΡΕΣ — ΙΕΣΣ.

Η παροιμία που σχηματίζεται είναι: «Χωρίο που φαίνεται κολαούζο δε θέλει».

Συνγένεσις
Ο πρώην πεντάς του είναι σύζυγος της νέας πεντάς του γιατί απλούστατα, δεν αλλάζει πεντάς.

Απλές ερωτήσεις
1) Το Ε. (μοναδικό φωνήεν).
2) 19 (κατά 3 μονάδες μικρότερος του προηγούμενου του).
3) 13.
4) 20 καθίσματα.
5) Ο Πέτρος.
6) Το βορειότερο σημείο του Καναδά.
7) Ναι.
8) Όχι, ανακαλύφθηκε το 1830 από τον Άγγλο φυσικό Ντέβιντ Μπρένστερ.

Η εικόνα μας δείχνει καθαρά τα σημεία στα οποία βρίσκονται οι 20 μικροδιαφορές.

Τι λύσεις του ύπ' αριθ. 510 σταυρολέξου
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
1) ΚΑΛΑΜΑΤΑ — ΤΡΑΒΙΑΤΑ. 2) Α. ΝΑΣ — ΜΙΑ — ΝΟΣΩ. 3) ΡΑ — ΑΝΙ. ΣΑ — ΣΠΑΛΑ — ΑΡ. 4) ΒΙΑ — ΑΝΩ. ΑΦΗ — ΕΠΙ. 5) ΕΜΜΑ — ΑΜΕΡΙΚΗ — ΑΛΛΑ. 6) ΡΑΝΙΣ — ΑΝΑΣΑ — ΚΑ. ΛΟΝ. 7) ΟΝΟΣ — ΑΣΟ — ΠΑΡΑ. 8) ΣΑΣ — ΒΑΝ — ΔΕΝ — ΣΟΣ. 9) ΠΑ. ΝΙΣ — ΜΑΡΑΙ. 10) ΠΟΑ — ΡΙΣ — ΣΑΔ. ΧΑΜ. 11) ΝΕΟΣ — ΤΑΜ — ΣΑΡΑ. 12) ΛΙΘΟΣ — ΙΩΝΑΣ — ΣΕΛΑΣ. 13) Α. ΡΟΝ — ΚΑΝΑΤΑΣ — ΑΚΙΣ. 14) ΡΑΣ — ΜΩΒ — ΛΩΤ — ΗΡΑ. 15) ΓΚ — ΣΙ. ΝΑΣ — ΣΙΤΟΣ — ΩΛ. 16) ΠΑΣΟ — ΗΒΗ — ΗΠΑΡ. 17) ΣΙΑΜΑΙΟΣ — ΜΑ. ΡΙΝΑΤΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ
1) ΚΕΡΒΕΡΟΣ — ΠΕΛΑΡΓΟΣ. 2) ΑΙΜΑ — ΑΠΟ — ΠΡΑΚ. 3) ΛΑ — ΑΜΝΟΣ — ΑΝΘΟΣ — ΠΑ. 4) ΑΝΑ — ΑΙΝ — ΕΙΩΝ — ΣΑΜ. 5) ΜΑΝΑ — ΣΟΒΑΡΟΣ. ΜΙΣΑ. 6) ΑΞΙΑ — ΣΑΝΙΣ — ΚΩΝΟΙ. 7) ΣΩΜΑ — ΝΙΣ — ΙΑΒΑ. 8) ΑΜΑ — ΕΝΑ — ΤΩΝ — ΣΗΣ. 9) ΚΡΑΣΙ — ΔΑΝΑΗ. 10) ΤΑΣ — ΙΣΟ — ΜΑΤ — ΣΗΜ. 11) ΠΑΚΑ — ΔΑΣ — ΣΑΛΙ. 12) ΑΝΑΦΗ — ΠΕΡΑΣ — ΣΩΤΗΡ. 13) ΒΟΛΗ — ΚΑΝΑΛΑΣ — ΤΟΠΙ. 14) ΙΣΑ — ΑΡ — ΡΕΑ — ΣΑΝ. 15) ΑΩ — ΕΛ. ΛΑΣ — ΧΑΛΚΗ — ΡΑ. 16) ΑΠΛΟ — ΟΡΑ — ΑΙΡΩ. 17) ΑΔΡΙΑΝΟΣ — ΜΑΣ. ΣΑΛΙΑ.

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΗΣ

Πρωτότυπο διήγημα

Ο Άλφξ Μίντλετον δά συναντιόταν με τον Τέντ Ρήνγκερ. Θάφαινε, σύμφωνα με τις οδηγίες της εταιρείας, απ' την Κάσφα στις 12 του μηνός, θα περνούσε τον ποταμό και θάφαινε στη Μάνγκακα για να συνεννοηθεί με τον Τέντ για τους Άντρες, που θα χρησιμοποιούσαν στο Ταγόνγκα. Κι' όμως δεν τον άρεσε και τόσο αυτή η συνάντησις.

Ήταν ίσως δέκα πέντε χρόνια που δεν τον είχε δει. Τότε, σπούδαζαν μαζί στο Μπρίστολ και φλερτάρανε με τα κορίτσια. Ήταν στενοί φίλοι. Έπειτα, ει-
χε έρθει εκείνη η ιστορία της Άννυ και το μίσος τους χάρισε, ένα μίσος που ά-
κόμα δεν είχε σβήσει.

Η Άννυ... Κάθε φορά που τη σκε-
φτόταν ο Άλφξ Μίντλετον ένοιωσε άνα-
τριχία και τώρα που το βαποράκι της
«Ρούμπερ Κόμπαν» διέσχισε τον ποτα-
μό, ο Άλφξ αισθανόταν το παλιό μίσος να
δουκαμώνει εναντίον του Τέντ.

Όταν το βαποράκι έριξε άγκυρα
στο μικρό λιμάνι της Μάνγκακα, η ξε-
στίτη ήταν άφορητη. Ο Άλφξ πήδησε έ-
ξω και κυττάζοντας γύρω του σκέφτηκε
πως σίγουρα ο Τέντ δεν θα ήταν εύχαρι-
στημένος να ζή σ' αυτόν τον τόπο, δέκα-
πέντε χρόνια σχεδόν μέσ' στη ζούγκλα,
με τη συντροφιά των μαύρων και των
άγριων θηρίων.

Ο Άλφξ τράβηξε με την οδηγία ενός
μαύρου για τη μικρή βίλλα του Τέντ, δ-
που τον βρήκε ξεπλωμένο σε μία πολυ-
βρόνα.

Μόνο τα βουνά δεν συναντιούνται,
ψέματά, Άλφξ; του είπε ο Τέντ, βί-
λοντάς του το χέρι.

Μά δ, Άλφξ έκανε πως δεν το πρό-
σεξε.

Έπειτα κάθισε κι' ο Τέντ στο πρό-
σπερ ένα ποτήρι παγωμένο ούισκυ.

Λοιπόν, σ' άρέσει η θέσι σου; τον
ρώτησε ο Τέντ.

Όχι, τη συγχάρινα, είναι βρώμικη,
όπως και σύ'.

Αί καταλαβαίνω, άπάντησε ο
Τέντ γελώντας δυνατά. Ακόμα εκείνη η
παλιά ιστορία. Δεν την έχασες λοιπόν;

Όχι, δεν την έχασα, Τέντ!...

Έγινε μία μικρή σιωπή.

Για πές μου, Άλφξ, έπαι σε λίγο ο
Τέντ, την θυμάσαι καλά την Άννυ;

Ο Άλφξ δεν άπάντησε. Τάχε χαμέ-
νη. Είχε έρθει για δουλειά κι' αυτός του
άνασκαλευε τώρα τα περασμένα.

Την θυμάσαι λοιπόν, ξανάπε ο Τέντ.
Θυμάσαι πως την είχαμε έρωτευθεί και
οι δύο;...

Θνάψει σου λέω, φτάνει, κανά-
για!...

Κι' ο Άλφξ, έξω φρενών, σηκώθηκε
άπότομα κι' άρπαξε τον Τέντ απ' το λαι-
μό που γελούσε.

Φτάνει, φώναξε, είδεμ'ι θά σε πνί-
ξω!...

Ο άλλος τον κύτταξε κατάπληκτος.

Απογορευτικά η άναδημοσίευσις
δουλομήματα θέματος του παρόν-
τος τεύχους άνευ της έγγραφου ά-
δείας της Διευθύνσεως του «Θη-
σαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ Συμφώνως τώ
άρθρ. 6 § 7 του Ν. Α. 1092)
1938 ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ — ΔΙΕΥ-
ΘΥΝΤΗΣ: Ε. Ε. Ε. «ΑΚΥΩΝ»
Δ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ και Σίας. Δια-
χειριστής εταιρείας: ΔΗΜ. ΠΑ-
ΠΑΣΠΥΡΟΥ. Διευθυντής «Θησαυ-
ρού» ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ. Πα-
στήρ: ΔΗΜ. Αθηνών. Υπεύθ. Τυπο-
γραφείου: Σπ. Μπέλλας 68ος Δύ-
σεως, Νέον Ήράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ετήσιος Δρχ. 340.-
Εξαμηνίος 170.-
Τριμηνίος 85.-
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ετήσιος Ε 5 - Ε 24
Φρ. Γαλλικά 5.380
Βελγικά 1.100
Εμειδάσματα Έσωτερικού διὰ τα-
χυδρομικής επίταξης και Έξωτε-
ρικού διὰ τραπεζικής πιστοσύνης
προς το περιοδικό «ΘΗΣΑΥΡΟΣ»
Ε. Ε. Ε. «ΑΚΥΩΝ» — Δ. ΠΑΠΑ-
ΣΠΥΡΟΥ και Σίας — Σανταρό-
ζα 5, ΑΘΗΝΑΙ.

Ντροπισσμένος, ο Άλφξ τόν άφησε.
—Με συγχωρή, είπε στον Τέντ, άλ-
λά με προκαλείς.

—Δεν ήθελα να σε προκαλέσω, Ά-
λφξ. Ήθελα μόνο να μιλήσω για την
Άννυ με κάποιο. Πάνε δεκαπέντε χρό-
νια...

—Πώς; άπόρησε ο Άλφξ. Θέλεις να
μιλήσης για την Άννυ μ' έμένα; Έσύ
που μου την έκλεψες; Μά έγώ θάπαινε
να σε ρωτήσω για να μου δώσης λογα-
ριασμό. Σε ίκέτευα τότε να μου πής
την αλήθεια, για ποιά λόγο η Άννυ εί-
χε φύγει μαζί σου. Σου είχα προτείνει
μόλιστα να την άφήσης, έλ'είν', να δια-
λέξη μεταξύ μας... Κι' έσύ, άφού μ' έ-
κανες να πιστέψω πως θυσιαζόσουν για
μένα, πως την παραπούσεις, μου την άρ-
παξες και χάθηκες μαζί της. Έσύ πρέ-
πει να μου δώσης λογαριασμό για δ'τι
έκανες. Θά σε σκότανα τότε, Τέντ, αν σ'
εύρισται.

—Τόσο πολύ, λοιπόν, την αγαπούσες,
Άλφξ;

—Ναι, είπα σιγά εκείνης.

—Ο Τέντ άρχισε τότε να λήη άργά:

—Κι' έγώ την αγαπούσα. Ήταν ξαν-
θεία κι' ώραια η Άννυ. Χαίρομαι όταν
με κύτταζε, όταν μου μιλούσε. Μά έσε-
να σε ποτιστούσε... Ήσουν άποφαι-
σμένος να φύγω, Άλφξ. Είχα πάει το
εισιτήριό μου σ' ένα έμπορικό κασάβι,
που θάφαινε απ' την Άγγλ'ια για την
Άφρική. Ήξερα τι ήταν για σένα, η
Άννυ...

—Ήταν μία άγια, Τέντ.

—Ήταν μία άγια, Άλφξ!

—Ο Άλφξ, σαν τρελλός, έδωσε μία
γερη γροθιά στο πρόσωπό του Τέντ, που
έπεσε απ' την πολυβρόνα του. Ο Άλφξ
άπό πάνω του τον κρατούσε γερά.

—Ξαναπέστο! του φώναζε.

—Καλά, Άλφξ, ψύχρισε εκείνος.
Πες πως δεν είπα τίποτα.

—Πώς είναι η Άννυ; Τι την έκανες;
Πέθανε;

—Ο Άλφξ άφησε τον Τέντ να σηκωθή.
Όταν συνηλθε, ο Τέντ του έπαι:

—Έχασα την Άννυ... Άννυ... την
Ίδια μέρα που παντρευτήκαμε. Και τώ-
ρα ήρθε, Άλφξ, αν θέλεις να σου δά
διηγήσω όλα...

Όταν ο Τέντ τέλειωσε την ιστορία
του, τα χέρια του Άλφξ έτρεμαν.

—Είπες, παιδί; ρώτησε τον Τέντ.

—Ναι, περίμενε ένα παιδί που έπε-
ρε να το νομιμοποιήσιν στην ώρα του. Ε-
να παιδί που τότε από έναν παντρεμένο
κι' έρωσε άνωθενόποτε να βρή ένα βλά-
κα για πατέρα του. Ήταν τυχερή που
μπορούσε να διαλέξει άνδρα σε σούς δύο
μας.

—Μά γιατί διάλεξε έσένα; Ήξερες
τό λόγο;

—Τόν έμαθα μετά. Είχε ανάγκη από
να θύμα. Τότε, δεν ήξερα πως ήταν σ'
ένδιαφέρουσα κατάσταση... Όπως σου
είπα, άνάμεσα στους δύο μας, προτιμού-
σε έσένα. Ίσως να μην ήθελε να σε
πληρώσει, ίσως να σ' αγαπούσε πιο
πολύ. Έτρεξε λοιπόν σπίτι μου, μου εί-
πε πως μ' αγαπούσε σαν τρελή, και με
έκεψε να την πάρω μαζί μου. Ναι, εί-
χε καποσώσει καλά το σχέδιό της.

Ήξερε πως ο γάμος θα νομιμοποιούσε
στά μάτια της οικογένειάς της τον άρ-
σάνα έρωτά της. Είχε άνάγκη να δεί-
ξη ένα πιστοποιητικό γάμου! Έπειτα
θέλει στους δικούς της πως ο άντρας
της τάχε σκάσει, λίγες μέρες μετά το
γάμο με μία άλλη κι' έτσι όλα θα σκε-
πάζονταν...

—Κι' έγώ μπορούσα να την παντρε-
τώ, Τέντ.

—Ναι, αλλά σύ, Άλφξ, δά την πη-
γαίνεις στην Άφρική. Αυτή ήθελε να ζή
ελεύθερη από λονδίνο, με διατροφές,
με φίλους. Είχε βοή την Ιταλική λύσι.
Κι' έγώ θάμεινα στο λονδίνο. Σε λίγες
μέρες όμως ήρθε η διαταγή της εταιρεί-
ας που έλεγε πως έπρεπε κι' έγώ να φύ-
γω για την Άφρική. Τότε, παντρευτήκα-
με μία μέρα πριν απ' το ταξίδι μου. Έ-
πειτα τη στήν'ι που ήμαστε στο κα-
ράβι κι' έγώ φροντίσα για τα πράγματά
μας, μου έπαι να την περιμένω, γιατί ή-
θελε να πάη σε μία κομπάρσα της πρώ-
της θέσεως να γαιοστήσει μία φίλη της.

Την περίμενα πολλά ώρα, κι' όταν άντε-
λήφθηκε την άσπρη της, το πλοίο είχε
εκκινήσει. Κι' αυτή είχε πάρει τη βαλί-
τσα της! Είχε από χροιά της και το πι-
στοπονητικό του γάμου. Κατάλαξες τώ-
ρα, Άλφξ; Και σ'ο κλαίει θάπαινε να
μου χρωστάς εύγνωμοσύνη, γιατί εί-
χε γλύττωσε κι' όχι να μου δίνης γροθιές!

—Έχεις δίκιο, Τέντ, είπα σε λίγο ο
Άλφξ. Συχώρα με. Σε μιλούσα! Μά
στο έξης θά είσαι πάλι ο παλιός μου
φίλος. Δός μου το χέρι σου, Τέντ.

Και οι δύο άντρες φιλήθηκαν σαν ά-
δέφηλα.

ΤΖΩΝ ΚΟΛΜΟΥΡ

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Φθινοπωρινές άνσυχίες

Μόλις μπή το φθινόπωρο, όλος ο κόσμος γυρίζει από
την έξοχή με μεγάλη δρεξί για τη δουλειά του. Έχουν
ξεκουραστή από τις καθημερινές άσυχίες και γυρίζουν
με κέφι πίσω στην πόλη. Ο καθάρς άέρας του πεύκου,
του βουνού και της θάλασσας έχει καθαρίσει τα πλεονό-
τους από τη σκόνη και το μολυσμένο άέρα, που άναπνεύ-
νουν όλο το χρόνο μέσα στους άρόμους και στα γραφεία.
Τα θαλάσσια μπάνια τους άνοίξαν την δρεξί και έτσι η
διατροφή γίνεται καλύτερη. Το σώμα τους το αισθάνονται
πιο έλαφρό και πιο νεανικό. Γενικά ιωθούν τον έαυτο
τους πολύ εύχαριστήμενο από τη ζέση τους.

Μά πολλές γυναίκες βρίσκουν, πως το δέρμα του προ-
σώπου των είναι πιο άγριο από πριν και πιο στεγνό. Ένώ
αισθάνονται τον έαυτο τους πολύ καλά κατά τα άλλα, τους
στενοχωρεί πως το πρόσωπό τους άγριεψε. Και όλα α-
υτά γιατί δεν έλασαν καμιά προφύλαξη όταν βγαίνα-
ν στον πυρμένο ήλιο, στις έκδρομες με αυτοκίνητο και βα-
πύρι και τους φυσούσε το πρόσωπο ο άέρας, καθώς και
όταν πήγαιναν στη θάλασσα. Όσες μετεχειρίζονται κατάρ-
τιλες κρέμες που τις προστάτευαν από τις άκτινες του

— Τί λές, γυναίκα, θά φτάση αυτό τό μαλλάκι γιά τήν μπλουζίτσα σου;

— Δελές Γυαλιστήρης, βιομήχανος.
— Τέτη Μπουγαδοπούλου, ἐκ Κολωνακίου!
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Καλημέρα σας!... Ὁ ένας ἤθελε γιά... πλὴν καὶ ὁ ἄλλος γιά... σὺν!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Μείνετε ἡσυχῇ, δεσποινίς. Δὲν πρόκειται νὰ μπῇ κανεὶς μέσα!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)